

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\S\Star Trek\Klasické příběhy-2.pdb

PDB Name: Blish_James-StarTrek-Klasicke_p
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.8.2004
Modification Date: 6.8.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

STAR TREK

Klasické příběhy 02

Kniha první

Sestavil
James Blish

O AUTORECH:

James Blish
je autorem mnoha SF románů a povídek, včetně trilogie Cities in flight (Létající města) a držitel ceny Hugo za A Case of Conscience (Záležitost svědomí).

Byl i důležitým kritikem na poli science fiction. Jeho dvě knihy SF kritik The Issue at Hand (Příruční vydání) a More Issues at Hand (Další příruční vydání) byly publikovány pod pseudonymem William Atheling, jr. a jsou považovány za základní kámen v této oblasti.

Zemřel v roce 1975.

D. C. Fontanová
má na svém kontě přes sto příspěvků jako spisovatelka do tak rozmanitých televizních seriálů jako Star Trek, The Waltons, The Streets of San Francisco, Bonanza a Dallas.

Pracovala jako scenáristka původního Star Treku, animovaného Star Treku, Fantastic Journey, Logan 's Run (Loganův útěk) a Star Trek: The Next Generation (Star Trek: Nová generace).

Má zkušenosti se psaním jak příběhů pro děti, tak science fiction, westernů a akčních příběhů, mystérií, ale i příběhů ze života a scénářů pro animované příběhy. Rovněž spolupracuje se svým bratrem Richardem Fontanou.

Na svém kontě má i romány, např. The Brazos River (Řeka Brazos - spolu s Harrym Sanfordem), The Questor Tapes a Vulcan's Glory (Sláva Vulcanu).

Od roku 1981 je provdána za držitele Oscara, specialistu na filmové efekty, Dennise Skotaka.

J. A. Lawrencová
začala psát v Anglii v roce 1970. Pomáhala Jamesi Blishovi sestavit Star Trek 11 a Star Trek 12. Je autorkou Mudd's Angels (Mudovy andělé), románové podoby epizod Star Treku Mudd's Women, (Mudovy ženy) a I, Mudd (Já, Mudd).

Byla manželkou Jamese Blishe. Nyní žije v Athénách v Řecku. Píše povídky, články a cestopisy.

PŘEDMLUVA
K PRVNÍMU ÚPLNÉMU
ČESKÉMU VYDÁNÍ

Celá parta kolem Netopejra

Milí čtenáři,

věřte nám, my vás chápeme. Je přece tolik různých výrazů, jmen, odborných názvů atd., které lze přeložit jinak, lépe, erudovaněji, výstižněji...

Nicméně tato posádka si již stačila vytvořit jistou jazykovou a slohovou platformu a zásahy do ní by způsobily řadu problémů různého druhu.

Celá parta (překladaťel, redakce i nakladatel) si je samozřejmě vědoma i toho, že americké prostředí i samotný vliv angličtiny nutně poznamenaly mnohé výrazy i vlastní jména...

Například velmi dobře víme, že P. A. Chekov je samozřejmě Pavel Andrejevič Čechov, neboť je to rodilý Rus - ale v anglicky mluvícím prostředí se jeho jméno přizpůsobilo anglické fonetice (přečtete si povídku Hráči z Triskelionu, kde se snaží jednu z postav naučit správně vyslovit své jméno).

A jelikož si na to, stejně jako my, většina "trekkerů" zvykla a nepocítuje to jako nějakou újmu realitě, nepokládali jsme za nutné tento úzus měnit.

Konečně, kdo ví, jakých dalších nepřesností se ještě dopouštíme - třeba ve svahilštině nebo v technickém názvosloví nebo...

Přesto však doufáme, že v popředí zájmu nás všech zůstávají jiné hodnoty, které Star Trek nabízí.

Nebojte se původních předmluv (v Star Trek - klasické příběhy 01), najdete tam o ST všechno podstatné a od těch nepovolanějších.

Prejeme si, aby se vám tyto příběhy líbily stejně, jako se líbí nám - A TO JE, OČ TU BĚŽÍ.

P. S. Zájemcům o Star Trek doporučujeme: www.startrek.cz - kde mimo mnoha informací, naleznete i odkazy na stránky ST klubů.

NADPŘIROZENÁ VIDINA

Napsal David Gerrold

V době, kdy píší tyto řádky, už uplynulo téměř pětadvacet let od chvíle, kdy se začala vysílat první epizoda Star Treku na televizním kanálu NBC 8. září 1966. A bylo to skutečně obdivuhodné čtvrtstoletí.

Trocha historie:

Tuto první sezónu se Star Trek vysílal o čtvrtedních večerech v 8.30. Během druhé sezóny se časový prostor přesunul na páteční noci v 8.30, a v třetí, závěrečné sezóně, se pořad vysílal v pátek, v 10.00 v noci. K všeobecnému překvapení se stalo, že i když byl časový prostor v 10.00 považován za "mrtvy" pro každý program, počet diváků Star Treku neklesl po celou sezónu. I navzdory tomu výkonní činitelé NBC rozhodli, že pro čtvrtou sezónu seriál neobnoví. Natočilo se plných sedmdesát devět hodin s průměrným výdajem 186 000 dolarů za hodinu. Jediná nejdražší epizoda Star Treku bylo "Město na pokraji věčnosti", příběh, který nakonec vytáhl náklady na 262 000 dolarů. Tato epizoda, kterou napsal Harlan Ellison (s neschváleným přepisem Gene Roddenberryho), vyhrála rovněž cenu Hugo za nejlepší dramatické provedení roku 1967, která je pro každého vytouženým snem.

Poté, co byl Star Trek zrušen celou společností, přešel okamžitě do vysílání různých syndikátů. Místní stanice dokázaly seriál "natáhnout" tím, že jej uváděly pět večerů v týdnu, obvykle v 17 nebo 18 hodin. V téměř každé jejich nabídce si Star Trek vydobyl svůj vysílací prostor. Rozpočtové oddělení Paramountu velmi rychle nechalo všech sedmdesát devět originálních příběhů - "sedmdesát devět klenotů" - nadabovat a pro příští dvě desetiletí se tyto epizody stanou důležitou dojnou krávou pro studio. Star Trek se stane jedním z nejúspěšnějších syndikátových seriálů v historii televize, předčil jej pouze "Miluji Lucy" (I Love Lucy).

Většina z nás, kdo jsme byli s originálním seriálem spojeni, vždycky věděla, že je něčím zvláštním. To, že se stal úspěšným finančním syndikátním trhákem, jen toto přesvědčení ověřilo, nicméně většina z nás rovněž věřila (v té době), že to skončilo a že se syndikátní uvedení rovněž vyčerpají a nakonec zmizí a budou zapomenuta jako tolik jiných televizních seriálů.

No dobře. Tak jsme se zmýlili.

Pojďme si popovídat o fenoménu Star Treku. Nejdříve konference.

V únoru 1972 uspořádala skupina fanoušků v New Yorku zcela první konferenci Star Treku. Čekali účast 600 lidí, objevilo se jich 3000. To bylo první znamení...

V únoru 1973 uspořádala stejná skupina další konferenci Star Treku. Čekali 3000 lidí, přišlo jich 6000. V dubnu 1973 uspořádala skupina fanoušků v Los Angeles svou první konferenci Star Treku. Čekali 3000 účastníků, objevilo se jich 6000.

V průběhu jediného roku začaly růst konference Star Treku po celé zemi jako houby po dešti. V letech 1975 a 76 se konaly v Bostonu, Detroitu, Filadelfii, Los Angeles, New Yorku, San Francisku, Chicagu a New Orleans. Téměř každá z konferencí byla v podstatě improvizovanou akcí na zelené louce, uspořádanou spontánně místními fanoušky seriálu, vůbec nešlo o zisk, motivem byla láska ke Star Treku. Byl to úžasný jev - a naneštěstí z těch, které neměly příliš dlouhé trvání. Konference Star Treku stále existují, ale mnohé z nich organizují profesionální pořadatelé, kteří se řídí podle jednotné šablony, bezprostřednost a přímo rodinný duch původních konferencí už k zážitkům nepatří.

Promluvíme si o "fanzinech".

Fanzin je amatérský časopis, jehož počet výtisků se pohybuje pod dvěma stovkami. Před čtvrt stoletím byly fanziny obvykle psané strojem a cyklostylované - dneska mnohé hladce vyjíždějí z laserových tiskáren s perfektně zalomenými sloupci a vyhlížejí, jako by byly vytisknuty profesionálně.

Mnoho z raných fanzinů mělo tituly jako SPOCK-ANALIA nebo GRUP, odvozené přímo ze seriálu. V nich byly články o seriálu, někdy rozhovory s lidmi, kteří se na něm podíleli, jindy rozhovory jednotlivých příběhů či postav, někdy spekulace nebo vývoody o vesmíru v Star Treku - a, velmi často, amatérské příběhy o postavách ze Star Treku.

Některé z fanzinů byly velmi hezké a alespoň jeden, STARLOG, se téměř okamžitě rozvinul do podoby časopisu na profesionální úrovni, který se soustřeďoval na veškeré sci-fi filmy a televizní seriály, ale zejména na Star Trek. A teď o knihách:

První "startrekové" knihy, to byly Blishovy adaptace příběhů původního seriálu. Prodávaly se tak dobře, že rychle následovaly další. V průběhu čtvrt století od premiéry Star Treku bylo vydáno několik set knih o Star Treku nebo s ním souvisejících.

Byly to adaptace všech originálních příběhů, fotoromány, adaptace kreslených příběhů, románové podoby všech filmů, romány s postavami z klasického Star Treku, romány s postavami z Nové generace, příručky Hvězdné flotily všeho druhu, knihy, které nastiňují podrobně historii Star Treku jako fenoménu, knihy vycházející z jednotlivých postav, sborníky článků z fanzinů, knihy, které rozebírají fenomén z hlediska náboženství, dokonce i průvodce klingonštinou, historie prvních konferencí Star Treku a kniha citátů ze Star Treku. Vypočet nezahrnuje komiksové adaptace Star Treku, které snad existují několik stovek let.

Promluvíme si o Star Treku:

Po sedmdesáti devíti příbězích původního televizního seriálu nastoupilo další převtělení Star Treku v podobě kresleného seriálu o sobotách dopoledne. V letech 1973 a 1974 bylo natočeno dvaadvacet příběhů tohoto seriálu. V roce 1974 se konala premiéra prvního celovečerního filmu. Navzdory vlažnému přijetí kritikou byl film natolik výnosný, že umožnil natočení druhého filmu... a třetího a čtvrtého a pátého a (v době napsání) dokonce i šestého.

V roce 1986 povzbudil úspěch Star Treku jako pětadvacet let trvajícího fenoménu Paramount natolik, že se pustil do riskantní hry - nového televizního seriálu nazvaného STAR TREK: NOVÁ GENERACE, který představil novou Enterprise po sedmdesáti osmi letech s novou posádkou. V době psaní této předmluvy už byly uvedeny čtyři úplné sezóny seriálu STAR TREK: NOVÁ GENERACE.

Původní plán pro seriál předpokládal, že poběží po pět plných sezón s celkovým počtem 150 epizod. Nyní se tedy zdá, že Enterprise dokončí své pětileté poslání. (Někteří fanoušci pokřtili původní seriál "Klasický Trek" a Star Trek: Nová Generace jako "Nový Trek". Pak je ovšem jasné, že kreslený Star Trek je "Dietní Trek".)

To mě přivádí zpět k původnímu seriálu, který NBC zrušila v roce 1969. Když Gene Roddenberry, tvůrce Star Treku, mluvil o tomto zrušení, řekl, že NBC nechápe, co má. Necháпали, čím Star Trek skutečně byl.

I za cenu toho, že přijdu někomu proti srstí, mi dovoluete prohlásit, že nikdo z Paramountu - dokonce ani Gene Roddenberry - nechápe ÚPLNĚ, čím se Star Trek stal nebo co pro své příznivce představuje.

Kdybyste se zeptali téměř kohokoliv v Paramountu, proč už je Star Trek tak úspěšný po celá léta, uslyšeli byste (s obměnami): "Star Trek nabízí optimistickou představu budoucnosti. Říká, že budoucnost bude, a dobrá, říká, že vyřešíme současné problémy, abychom se stali takovými lidmi, kteří dokáží vyřešit dokonce i ty největší problémy, jakými nás vesmír může zasáhnout."

Toto tvrzení, anebo jeho obdoba, už bylo opakované tolikrát a tolika lidmi, že se téměř stalo "oficiálním" vysvětlením. Ale je pravdivé jen zčásti, neboť se pouze svezou po povrchu.

Během minulého čtvrt století jsem měl příležitost setkat se s fanoušky Star Treku na celém světě - téměř s každým druhem, jaký jen existuje. Setkal jsem se s těmi, kteří připravují konference, kteří konference navštěvují, s těmi, kteří si sami šijí vlastní kostýmy a oblékají si masky, s těmi, kteří vytvářejí počítačové hry, nebo s těmi, kteří si stavějí své vlastní, funkční napodobeniny můstku (ano!), s těmi, kteří sbírají videokazety a DVD a knihy a nahrávky a kompaktní disky a akční postavy a hry a hračky a komiksy, s těmi, kteří píšou své vlastní, amatérské příběhy, kteří publikují fanziny, kteří píšou pornografické fanziny o seriálových postavách, a dokonce i s těmi, kteří nejraději jen tak sedí a sledují seriál v televizi.

Měl jsem také příležitost setkat se s množstvím těch lidí, kteří pracovali na různých převtěleních Star Treku, a to jak před kamerou, tak i za ní: s herci, spisovateli, uměleckými vedoucími, kostyméry, rekvizitáři, garderobiéry, režiséry, maskéry, kouzelníky se zvláštními efekty, animátory, modeláři, retušéry a vizionáři všeho druhu.

Kdybych se měl pokusit jev VYSVĚTLIT, řekl bych vám o tom tři věci:

Za prvé, je to zrcadlo.

Za druhé, je to Rorschachův test.

A za třetí, ať je kouzlo kolem Star Treku jakékoliv, není přímo v Star Treku. Je v jeho příznivcích.

Dovolte mi, abych to objasnil:

Star Trek je zrcadlem, protože lidé se v něm sami vidí, hluboce se ztotožňují s posádkou Enterprise a představují si sami sebe jako součást stálého týmu. Ale Star Trek je rovněž dvoustranné zrcadlo. Tak, jak seriál odráží touhy a obavy vnímatelů, stejným způsobem vnímatelé odrážejí popsané chování.

Mnozí z diváků se snaží podobát hlavním postavám a napodobují jejich chování, osvojují si jejich pohyby a posuňky, návyky a způsoby mluvy, často opakují v příhodných situacích celé věty ze seriálu: Jsem doktor, žádný divadelní kritik. "Drž zobák, Wesley." Anebo sami vytvářejí vlastní dialogy: "Je mrtvý Jime. Ty mu sebereš peněženku. Já vezmu jeho trikordér." "Nejsem hloupý, nejsem nenahraditelný a nepůjdu."

Ale Star Trek je také jakýmsi Rorschachovým testem, protože každá osobnost jej vnímá jako odlišný jev.

Pro některé lidi je Star Trek sexuální fantazií - vesmír se hemží krásnými muži a nádhernými ženami a každý z nich chce s tím druhým hupnout do postele, a to v různých kombinacích, existuje celá podskupina fanoušků, která je této obzvláštní interpretaci oddána.

Pro některé lidi Star Trek znamená dojnou krávu, je to jen další způsob, jak rychle získat velké množství peněz.

Jednou na jakési konferenci Star Treku začal nějaký člověk v hotelové hale pokoutně prodávat "oficiální program", který si sám vytiskl - bez povolení jak Paramountu, tak samotné konference, když byl vyslýchán, řekl: "Proč ne? Každý na Star Treku vydělává. Tak proč ne já?"

Jiní nemusí být právě tak nestydatí, ale na téměř každé konferenci Star Treku je jisté, že se v prodejní místnosti najde slušný vzorek materiálů, pocházející z neoprávněného prodeje, nebo dokonce pašovaných či kradených.

Pro některé lidi je Star Trek totéž, co osobní vlastnictví, a nebe buď milostivé osobě, která s touto vizí nesouhlasí.

Výměny názorů o Star Treku vyprovokovaly největší "zasílatelskou" zácpu v počítačových zpravodajstvích za nejméně dvě desetiletí a snad i ode dne, kdy seriál začal. Tyto výměny probraly každou maličkost. Je Enterprise vojenské plavidlo nebo ne? Měl by být dětem povolen přístup na kosmickou loď? Co mívají Klingoni k snídani?

A tak dále.

Ale pro některé lidi je Star Trek něčím tak speciálním, že v něm nevidí jedinou událost, ale spíše kontext, do něhož zapadá všechno, co je v životě jiného. Pro tyto příznivce je Star Trek budoucností v procesu jejího vytváření. Je to jiná vidina možností, nabízejících se lidským bytostem.

Dovolte mi o této vidině promluvit.

Vždycky jsem si myslel, že Star Trek neobsahuje nijak zvlášť dobrou vědu, věda zobrazená v televizních seriálech a ve filmech má pramálo společného s vědou skutečnou a často divákům poskytuje pokřivený a nereálný pohled na to, jak vědci a inženýři řeší problémy skutečně. Čas od času jsem si také myslel, že Star Trek není v některých svých podobách dokonce ani dobrou literaturou. A pokud si dovolím být tak smělý a riskovat, že urazím některé z fundamentalisty, kteří tohle mohou číst, mohl bych jít dokonce tak daleko, až se dostanu k prohlášení, že Star Trek není podle nejpřísnějších definic dokonce ani dobrým žánrem science-fiction. (Příliš mnoho fantazie, příliš mluvení o ničem, příliš vnucované věrohodnosti, nedostatek skutečné vědy, nerozvinutá fabulace.)

Ale - ať už je Star Trek takový či makový - je to na prvním místě především NEOBYČEJNÁ televize, což je nejen naprosto odlišný druh fabulace, je to zcela odlišný prostředek dorozumívání, prostředek, který je nevýslovně obtížné (pokud ne nemožné) správně ovládat. Technické problémy televizní výroby se násobí tisíckrát, když se každá rekvizita, každý kostým, každá scéna, každý účes a každá řádka v dialogu musí zvlášť vypočítat, aby všechno zapadlo do představovaného obrazu celé jiné kultury. A navíc, Star Trek vyžaduje více zvláštních vizuálních efektů a zvukových efektů pro každou epizodu, než kdy který televizní seriál vyrobil. Tlaky a komplikace při sjednocování všech těchto jednotlivých prvků, týden po týdnu, udělaly ze Star Treku jedinečnou, nejobávanější výzvu pro dramatickou výrobu v historii televize.

A ať je nebo není Star Trek čímkoliv jiným, je to bezpochyby úžasný kulturní jev takové hloubky, že se s ním musí nyní zacházet jako s určujícím procesem americké populární kultury. Je více než pouhou značkou, stal se, podobně jako Mickey Mouse nebo Coca-Cola, symbolem a zároveň modelovou rolí pro Američany.

Někteří analytici by mohli říci, že je tomu tak, protože Star Trek představuje vidinu, která inspiruje vnímatele. Domnívám se, že je to chybné tvrzení. Klade totiž nadsvětelný pohon před dilitriové krystaly.

Pravda tkví v tom, že sen o lepším zítřku už je u vnímatele pevně zakořeněný. Star Trek mu pouze poskytuje pevný bod, je pouze jednou z mnoha možností ve vesmíru. Ještě před vznikem Star Treku byla pro mnoho lidí tato vize matná, nevyslovená a zřídka uvědoměle uskutečňovaná, ale byla tam - a hlásila se o svá práva od té doby, co lidská bytost slezla ze stromu a začala s údivem zírat na měsíc. Tato základní lidská schopnost snít o něčem lepším je zábleskem přerodu, který existuje v samé podstatě každé lidské duše.

Úspěch Star Treku netkví jednoduše v tom, že se jedná o neobyčejnou televizní show, ale že se napojuje na tuto neobyčejnou vidinu, která již existuje v každé lidské bytosti, posiluje ji, zaměřuje ji, vyjadřuje ji a odráží ji zpět k vnímateli takovým způsobem, že ji rozpoznává jako součást své vlastní touhy po lepším, světlejším zítřku. Nazvěte ji třeba nadpřirozenou vidinou, je to schopnost snít o jiných možnostech. Je to schopnost uvažovat o tom, že "vesmír, který existuje dnes, nemusí být tím vesmírem, který existuje zítra. Způsob, kterým věci existují, není nezbytně způsobem, jakým věci musí existovat."

Což mě pochopitelně přivádí ke spisovatelům.

Tady se přiznávám k určité předpojatosti, ale vždy jsem cítil, že skutečný úspěch Star Treku vždycky náležel spisovatelům. Bez příběhu, bez scénáře, beze slov na papíře je všechno, co máte, jen hlouček dobře vypadajících lidí, kteří postávají v divných úborech před nějakými lepenkovými stěnami a čekají, až se jim řekne, co mají dělat. Ještě předtím, než tohle všechno ožije, musíte mít někoho, kdo tomu uvěří natolik, že se posadí ke klávesnici a záměrně a opatrně zkonstruuje celý svět a dobrodružství, které se v něm odehraje.

Spisovatelé jsou skutečnými tvůrci Star Treku. Ostatní pouze interpretují spisovatelovu vidinu.

Důkaz? Sama práce je důkazem. Ty nejlepší příběhy Star Treku byly napsány osobami, které už jsou ve spojení s aspekty nadpřirozené vidiny uvnitř jich samých.

Abych spravedlivě ohodnotil všechny další osoby účastnící se tvorby Star Treku, ta samá nadpřirozená vize je rovněž jasně vyjádřena v ostatních aspektech výroby: nejnapadněji v hudbě, zvláštních efektech, naličení, uměleckém vedení, rekvizitách, kostýmech, a samozřejmě v herectví.

Nicméně kdybyste měli požádat fanoušky seriálu, aby napsali seznam nejlepších epizod, a kdybyste se potom měli podívat na jména autorů těchto příběhů, uviděli byste tato jména: Harlan Ellison, Norman Spinrad, Theodore Sturgeon, Fredie Brown, Jerome Bixly, Jerry Sohl, Robert Bloch, Richard Matheson, Max Ehrlich, George Clayton Johnson, Gene L. Coon a Dorothy P. Fontanová. Většina těchto spisovatelů je známá svými novelami a romány v oblasti žánrů science fiction a fantasy. Všichni společně sdílejí jednu věc: schopnost věrohodně snít. A skutečně, pokud byste měli strávit nějaký čas tím, že se budete probírat science fiction a fantasy v policích vaší místní knihovny anebo oblíbeného knihkupectví, našli byste pravděpodobně knihy napsané většinou těchto spisovatelů.

To samé platí o různých "startrekových" románech, které už byly vydány. Nejpopulárnější z těchto knih napsali autoři, kteří už také předvedli své kvality jako spisovatelé science fiction a fantasy: Vonda McIntyrová, Diane Duanová, Peter Morwood, Joe Haldeman, Jack Haldeman, Joan Vingeová, Gordon Eklund, Melinda Snodgrassová, Gereg Bear, Janet Kaganová, Lee Correy (G. Harry Stine), Barbara Hamblyová, John M. Ford, Gar a Judy Reeves - Stevensovi a další. A znovu, pokud byste měli strávit chvíli hledáním v oddělení "netrekových" knih ve svém oblíbeném knihkupectví, najdete mnoho dalších knih, které tito autoři napsali.

Skutečně, dovolte mi, abych vás povzbudil přesně k této činnosti. V každém knihkupectví, co jich na celém světě je, lze učinit báječné objevy. Star Trek je jen jedním místem, které můžete v celé krajině science fiction a fantasy navštívit. Skutečně, Star Trek je pouze velmi malou částí toho, co je možné v literatuře "nemožného". V tomto smyslu je Star Trek science fiction se seřazeným kormidlem. Je to první vážavý krok směrem k místům, která DOOPRAVDY rozžehnou nevýrazný horizont vaší představivosti.

Žánr science fiction - základní materiál - byl popsán jako literatura představ. Ale tato definice není úplná. Science fiction je literatura změny, je to literatura přerodu. A je to čtenář, který je přeměněn v okamžiku, kdy se jeho vnímání toho, co je možné, rozšíří natolik, že zahrne i novou vidinu.

Star Trek dluží oblasti science fiction mnoho. Pokud se zdá, že autoři seriálu mají vizi milionu světelných let, je to proto, že stojí na ramenou těch před nimi, kteří mapovali neznámé území a jako svůj odkaz zanechali fantastické "tělo" práce.

Star Trek těžil na poli science fiction nejen pro spisovatele, ale hned od svého prvopočátku i pro představy. Jedna z prvních věcí, které Gene Roddenberry udělal, když začal jako producent seriál řídit, bylo to, že uložil Dorothy G. Fontanové (v té době jeho sekretářce, později scenáristce), aby sepsala výtahy příběhů všech dostupných antologií science fiction tak, aby se mohly používat jako odkazový materiál a aby se ukázalo, čeho už bylo v oblasti science fiction dosaženo, a dokonce aby tak vznikl návrh, které povídky by mohly být vhodné pro úpravu. Byl to jeden z nejlepších nápadů, jaké kdy měl, neboť celý štáb začal být citlivý ke sféře možností představivosti, která již byla v žánru probádána.

Tento dluh se splácí pokaždé, kdy začne být nějaký příznivec Star Treku zvědavý na to, co asi leží za královstvím Star Treku, a začne se prokousávat zbytkem polic se science fiction v knihkupectví, jen aby viděl, co jiného je možné.

Během pětadvaceti let od doby, kdy se odvysílala první epizoda Star Treku, se prodejnost knih science fiction zvýšila ze tří procent na 12 procent na trhu. Police obsahující science fiction bývají obvykle největším oddělením v kterémkoliv knihkupectví, jsou pro knihkupce jedním z nejvýnosnějších zdrojů zisku.

Star Trek je velkou částí tohoto úspěchu, neboť každoročně zatahuje více a více nových čtenářů do světa science fiction. Počet sci-fi románů vydávaných ročně podstatně vzrostl a u většiny z těchto knih se prodává mnohonásobně víc výtisků, než by tomu bylo před deseti, patnácti nebo pětadvaceti lety.

Knihy z oblasti Star Treku samozřejmě pravidelně zakotví v seznamu nejprodávanějších knih v The New York Times.

A teď mi dovolte říct pár slov o příbězích, které se chystáte číst:

Betty Ballantinová, která téměř sama vynalezla žánr paperbackových sci-fi originálů, vsadila na to, že je po knihách o Star Treku velká poptávka. První kniha, kterou vydala, bylo Tvoření Star Treku (The Making of Star Trek), kterou její autor Stephen Whitfield sestavil z poznámek Gene Roddenberryho - bible seriálu, z oficiálních informací Paramountu a z mnoha rozsáhlých rozhovorů s herci a personálem. Tato kniha se prodávala tak dobře, že si Ballantinová zakoupila licenci na práva k vydání upravených verzí všech sedmdesáti osmi příběhů původního televizního seriálu, a protože chtěla, aby adaptace byly napsané dobře, ne jenom pouhé výtažky pro efekt, najala si spisovatele a kritika žánru science fiction Jamese Blishe, aby se ujal přepracování scénářů televizních příběhů do publikovatelného literárního tvaru. Říkat, že se Blishovy upravené povídky prodávaly dobře, by bylo příliš slabé vyjádření. Prodávaly se lépe než téměř všechny ostatní sci-fi knihy, které byly dosud vydané. Úspěch tohoto raného úsilí byl tak obdivuhodný, že otevřel stávdla vydávání stovek dalších startrekových knih všeho druhu pro následující desetiletí.

Tato knížka, kterou právě držíte, je druhý díl ze tří, vydaná nakladatelstvím Bantam-Spectra, nabízí všechny Blishovy úpravy původních epizod v jednom souboru. Každá z těch, které tu máte, byla uvedena ve druhé sezóně třiletého vysílacího plánu Star Treku. Většina příběhů byla vyrobena za přímého vedení Gene L. Coona, člověka, který rozuměl Star Treku pravděpodobně lépe než kdokoliv jiný, na něhož byla vložena taková zodpovědnost. Jsem osobně přesvědčen, že Gene L. Coonovi se nikde nedostalo ani zdaleka takového ocenění, jaké si za svůj úspěch při tomto podniku zaslouží. Gene L. Coon Star Trek miloval, do každé epizody, kterou vyrobil, vložil své srdce i duši, pečoval o příběhy a ze všeho nejvíce pečoval o spisovatele, v mnoha ohledech Gene L. Coon zosobňoval všechno, co považují za skutečný duch Star Treku, nestačí jenom zobrazit lepší svět, ale musíš sám žít tak, jako bys byl představitelem tohoto světa. To je lekce, kterou už si s sebou nosím pětadvacet let, a zůstávám hluboce vděčný muži, který mě to naučil.

Nyní chci mluvit o Jamesi Blishovi:

Měl jsem jedinečné potěšení setkat se s Jamesem Blisem v roce 1971.

Jak jsem se dostal do Irska a odtud do Anglie a nakonec na britskou konferenci science fiction, je úplně jiný příběh. Nejdůležitější věc, kterou si z této konference pamatuji, je příležitost, při níž jsem se potkal a popovídal si s Jamesem a Judy Blishovými.

Tak tedy, James Blish byl gentleman v pravém slova smyslu. S lidmi kolem sebe jednal s opravdovou úctou a se zájmem. Projevoval neukojitelnou zvědavost v otázce, jak funguje vesmír, proč se dějí jisté věci a jaké možnosti se dají odvodit z toho, co už známe. To se ostatně řádně projevilo v jeho řeči stejně jako v psaní.

Blish byl skvělý romanopisec. Vládl jazykem tak skvěle (a to platí i dnes), že se stal vzorem řemeslně zvládnutého psaní. Užíval slov jako koření, jeho fráze byly jasně srozumitelné a zároveň výtečné, jeho vyprávění plynulo i bez obětí na úkor čistoty myšlenek nebo účelu. A detailům věnoval neobyčejnou pozornost.

James Blish vnesl do své práce porozumění, které přesáhlo pouhé vypravování příběhů, bylo jasné, že přemýšlel nejen o účelnosti práce, ale i o procesech pod jejím povrchem. Jeho přístup k postavám a myšlenkám ukázal zralost a hloubku, které postrádaly dokonce i mnohé současné romány tzv. "hlavního proudu". Povídky, které napsal, byly jako orientační body a ovlivňovaly vnímání téměř všech dalších spisovatelů na poli science fiction, znovu a znovu prorážel nové cesty a vynalézal nové sféry myšlení tak, aby v jeho šlépějích kráčeli i jiní.

Například Blishova klasická povídka "Povrchové napětí" (Surface Tension) byla prvním pátráním science fiction v

oblasti genetické rekonstrukce lidských bytostí, v tomto příběhu prožívají potomci posádky ze ztroskotané "seci" kosmické lodi mikroskopickou existenci mezi jednobuněčnými formami života na planetě Hydrot, nakonec skupina smělých průzkumníků postaví dřevěnou "kosmickou loď", která se pohybuje na kolech, a vydá se zkoumat souši, která obklopuje jejich louži.

Blishův román "Případ svědomí" (A Case of Conscience), který vyhrál cenu Hugo, byl prvním sci-fi románem zkoumajícím vztahy mezi člověkem a Bohem. V této význačné práci musí jezuitský kněz napsat doporučení, jak by měla lidská rasa zacházet s lidmi na nově objevené planetě. Jak objeví životní cyklus lidu Lithie, je jeho vlastní víra těžce zkoušená, zdá se, že planeta byla vytvořena záměrně k tomu, aby zvrátila platnost každého pravidla stanoveného náboženskými postuláty o účelnosti Boha.

V "Pozenšťane, pojď domů" (Earthman, Come Home) psal Blish o časech, kdy se všechna světová velkoměsta přesunula do vesmíru, uzavřená do bublin silového pole a poháněna obřími motory se závratnými otáčkami. Psal o společenských dopadech na obyvatele cestující vesmírem, které nutně muselo takové makrostrojírénství vyprovokovat, o světech, které navštívili, a o těch, kteří byli opuštěni.

Dokonce i v případě, kdy šel Blish za hranice science fiction, si s sebou nesl tentýž metodický přístup při kladení otázek a hledání odpovědí. V "Černých Velikonocích" (Black Easter) považoval náboženskou fantazii za druh vědeckého pátrání na poli teologie: skupina mnichů se střetává s pekelnými mocnostmi a považuje to za pátrání po existenci nadpřirozených sil a tím dokazuje i existenci Boha.

Svědectví jeho samotné práce dokazuje, že James Blish nebyl jen pouhým dobrým vypravěčem, ale také hlubokým myslitelem. Kladl otázky. Zvažoval možnosti. A potom kladl více otázek. Zkoumal pole představivosti s precizností inženýra a se zvědavostí filozofa.

Výsledkem bylo, že chápal vypravování v mnohem hlubších souvislostech než jen průměrný řemeslný vypravěč. Nebylo náhodou, že byl také jedním z těch nejlepších kritiků, kteří kdy v oblasti science fiction působili. Nesnášel hloupě sentimentální psaní, doslova je proklál. Angličtina pro něho byla jako housle, jako nástroj, který se v rukou toho, kdo věnoval roky cvičení a zkoušení, stává prostředkem k vytváření úžasných a vzrušujících představ. Blish choval málo porozumění pro ty, kteří jen šmidlají zíněmi po střevech a vyluzují nelibé zvuky.

Jako kritik James Blish požadoval, aby byla oblast science fiction víc než jen podřadným žánrem ubožáckého psaní, předkládal vidinu literární představivosti jako laboratoř výzkumu a vývoje pro lidstvo a jeho vnímání sebe sama i celého vesmíru. Ve svých pravidelných sloupcích pro "Galaxy Science Fiction" působil jako pastor, roztleskávač, přísný velitel a meteorolog. Jeho rozborů dobových stěžejních románů byly založeny na hlubokém porozumění a provokovaly k myšlení, něco, co má být přijímáno se směsicí dychtivosti a děsu, pokud jste autorem, ale s požitkem, jste-li čtenářem.

Dovolte mi podělit se s vámi o jeden z případů jeho schopnosti chápat druhé:

Na výše zmíněném setkání s Jamesem Blishem v roce 1971 se rozhovor točil kolem přístupu k vypravěčským schopnostem. V jednom okamžiku na mě Blish pohlédl a řekl: "Koho to zraňuje? To je ten, o kom je příběh."

Ve chvíli, kdy to vyřkl, jsem zareagoval: "No to je jasné - " Ale v následujících okamžicích, jak mi začalo docházet, co to řekl, a jak jsem o tom přemýšlel dál, jsem ZAKUSIL hlubokou pravdivost jeho výroku. James Blish zjednodušil samotnou podstatu fabulace na jednoduchou otázku. Všechno, co se dá naučit o umění charakterizace a rozvíjení, děje se dá odvodit z tohoto jediného poznání. KOHO TO ZRAŇUJE? TO JE TEN, O NĚMŽ JE PŘÍBĚH.

(Jako malou odbočku mi dovoluji zmínit se o tom, že vyučuji tvorbě scénářů na Pepperdinské univerzitě v kalifornském Malibu. Je to šestnáctitýdenní kurz. Nejméně osm z těchto týdnů jsme věnovali výstavbě příběhu a nejméně polovina z těchto osmi lekcí je odvozena od Blishovy původní otázky: KOHO TO ZRAŇUJE? Pokud jste si někdy pohrávali s myšlenkou na psaní svých vlastních příběhů, napište si ji na kartičku a přilepte si ji ke klávesnici.) Což mě konečně přivádí zpět k této knize a těmto příběhům:

Je hlubokou ironií, že zatímco Blishovy úpravy Star Treku byly nejméně důležitými díly v jeho kariéře, přinesly mu největší finanční ocenění. Sám rovněž s jistým pobavením potvrdil, že za své "startrekové" knihy obdržel víc pošty od fanoušků než za celou svou předcházející kariéru. Vůbec se tím necítil uražený, jen poněkud zmatený, celým tím jevem Star Treku, ale

byl také potěšený vším zájmem, který začínali fanoušci Star Treku projevovat vůči jeho dalšímu dílu.

No tak, jste připraveni? Tady je nejlepší kousek celého vtipu:

James Blish napsal své upravené příběhy Star Treku ještě předtím, než mohl vidět většinu epizod, o kterých psal.

James a Judy Blishovi žili v Anglii. BBC do počátku sedmdesátých let nezakoupila práva na vysílání Star Treku. Blish musel všechny své adaptace psát POUZE podle scénářů, které mu poslala společnost Paramount Pictures. V některých případech nejenže čerpal z konečných verzí scénářů z natáčení, ale dokonce i z raných předběžných podob stejné epizody, proto tu a tam najdete malé nesrovnalosti v podobě Blishových úprav a v podobě vysílaných příběhů. (Například Sulu se objevuje v Blishově úpravě příběhu Trable s tribbly (The Trouble With Tribbles), ale tato postava už v televizní epizodě chyběla, protože George Takci v té době natáčel film jinde. Sulu byl pouze v první verzi scénáře, což bylo jediné, z čeho Blish mohl čerpat).

Vím, že James Blish psal tyto příběhy, které se chystáte číst, s potěšením, vím, že rád slyšel o fanoušcích Star Treku, a vím i to, že se vám příběhy zalíbí a že si rádi znovu připomenete dny, kdy ožil jeden z nejpobulárnějších amerických televizních seriálů.

A až dočtete, běžte do knihovny nebo do svého oblíbeného knihkupectví a podívejte se, co se dá od Jamese Blishe sehnat. Slibuji, že nebudete zklamáni.

Přeložila: Věra Ježková

NÁVNADA
(Catspaw)

Scénář: Robert Bloch

Režie: Joseph Pevney

V dalších rolích: Antoniette Bower, Theo Marcuse

Překlad: Věra Ježková

Neustálé praskání statické elektřiny z komunikačního panelu poručíka Uhury představovalo jen minimální problém ze všech těch, které jim nabídla planeta Pyris VII. Temná a nehostinná, tak se předvedla hned, jak Enterprise zaujala svou oběžnou dráhu - hrouda černé žuly, vržená do vesmíru bez zjevného účelu, bez světla, bez života, kromě členů výsadkové skupiny z kosmické lodi, která se přenesla dolů, aby provedla rutinní výzkum a dodala jeho záznam. A právě to představovalo velký problém - chyběl jakýkoliv záznam. A přesto Scott, Sulu i další člen posádky Jackson, ovládali všechny standardní procedury, předepsané pro výsadkové skupiny. Věděli, že musí podat kontrolní hlášení každou hodinu a to platilo pro kterýkoliv tým, vyslaný na průzkum neznámé planety.

Uhura pohlédla na Kirka. "Stále žádná odpověď, pane."

"Udržujte spojení."

Zamračil se, když uslyšel další výtrysk statiky z komunikačního panelu. "Nelíbí se mi to. Od první kontroly ani slovo. Scott a Sulu už se s námi měli spojit před půl hodinou."

Spock řekl: "Třeba není co hlásit. Ačkoliv je Pyris VII planeta třídy M, schopná poskytnout podmínky pro lidský život, jsou naši lidé jediným takovým projevem, který mohou naše senzory zachytit."

"Nicméně jsou Scott a Sulu povinni hlásit se bez ohledu na to, jestli něco našli nebo ne. Proč neodpovídají?"

Uhura upravila ovládání. Po tváři se jí kmitl výraz ulehčení. "Spojení navázáno, kapitáne."

Kirk se napojil na příjem. Ozval se Jacksonův hlas: Jackson volá Enterprise."

"Tady Kirk."

"Jeden připraven k přenosu, pane."

"Jeden? Jacksone, kde jsou Scott a Sulu?"

"Čekám na přenos, pane."

"Jacksone! Kde jsou - " další přerušil hluk statiky. Uhura se to pokusila vyladit, ale marně. Je mi líto pane. Nedokážu to vyčistit."

"Dobrá," řekl Kirk. "Upozorněte přenosovou místnost, aby se připravila k přijetí jednoho člena výsadkové skupiny. A ať se mi tam hned hlásí doktor McCoy."

"Ano, pane."

Kirk i Spock považovali situaci za tak vážnou, že se oba do výtahu rozběhli.

* * *

Přenosová místnost je přivítala pravidelným hučením nastavených přístrojů.

"Hotovo, pane," ohlásil technik.

"Přenos!" Hučení přešlo do naříkavých výšek a zároveň se dovnitř vřítel McCoy se svou brašnou.

"Co se děje, Jime?"

"Průšvih."

Přenosovou plošinu obklopila mihotavá záře. Potom se jiskření zhmotnilo do Jacksonovy postavy. Stál tam ztuhlý a nehybný, s obličejem postrádajícím jakýkoliv výraz, s nevidoucima, skelnýma očima. Hučení procesu materializace utichlo. Kirk vykročil k plošině. Jacksone! Co se stalo? Kde jsou ostatní?"

Ústa se pohnula, jako by se připravovala k řeči. Ale Jackson nepromluvil. Jeho ústa se zkřivila do úšklebku - naklonil

se - a zhroutil se na podlahu. McCoy poklekl vedle něho, pak vzhlédl ke Kirkovi. Potřásl hlavou. "Ten muž je mrtvý, Jime."

Kirk jen zíral na tělo, jehož skelné oči stále ještě hleděly do prázdna. Pak se stalo něco hrozného: dolní čelist poklesla a ústa se otevřela. Ozval se z nich hluboký drsný hlas: "Kapitáne Kirku, slyšte mě. Vaše loď je prokletá! Opusťte tuto hvězdu. Čeká vás tady jen smrt..."

Nastala chvíle zděšeného ticha. Jacksonova ústa dál mrtvě zela dokořán. Rty se nehýbaly.

* * *

McCoy si u svého stolu podepřel hlavu dlaní. Když Kirk otevřel dveře, ani nevzhlédl. Celý shrbený vyčerpaně hrábl do hromady kazet před sebou.

"Tak co?" zeptal se Kirk.

McCoy zvedl hrst kazet. Potom je nechal zase spadnout na stůl. "Tohle jsou výsledky všech testů, které jsem provedl. Nenašel jsem ani stopu po nějakém zranění, ani ň. Žádné poškození, vnitřní nebo vnější!"

Kirk dlouho nepromluvil. Scott a Sulu - oba byli ještě dole na planetě, která na Enterprise vrátila mrtvého muže, mrtvého člověka, jehož ústa posloužila onomu strašnému hlasu. "Tak proč je tedy Jackson mrtvý, Kostro?"

"Zmrzl," odpověděl McCoy. Tiše se k nim přidal Spock. "To nezní právě rozumně, doktore," ozvalo se. "Podnebí na Pyrisu VII se blíží podmínkám na pozemské polokouli Středozápadu, v období letního slunovratu."

McCoy řekl rozzlobeně: "To já vím, Spocku. Ale rozumné nebo nerozumné, Jackson zmrzl. Doslova stál mrtvý na nohou, už když se zhmotnil v přenosové místnosti."

"Chystal se mluvit," připomněl Kirk.

"Říkám ti, že byl mrtvý!" vykřikl McCoy.

"Někdo ale mluvil." Kirk pomalu potřásl hlavou. "Vypadá to, že ta planeta skrývá daleko víc, než byly naše senzory schopné zjistit! A Scott se Suluem jako trosečníci tam dole -"

Přerušilo ho zabzučení interkomu na McCoyově stole. Udeřil do spínače. "Tady Kirk."

Uhura naléhavě promluvila: "Pane, ztratili jsme všechny stopy po panu Scottovi a panu Suluovi. Senzory už nezaznamenávají ani jediný ukazatel života na povrchu planety. Toto je poslední zpráva pana Farrella."

"Tak," řekl Kirk "a je to jasné." Na chvíli se odmlčel. "Děkuji, poručíku. Ať pan Farrell pokračuje v práci se senzory." Cvakl vypínačem interkomu. "Spocku, Kostro, připravte si výstroj na výsadek. Přeneseme se dolů a najdeme je."

* * *

Všechno, co našli, byla mlha. Její nepříjemně vlhké chomáče pluly kolem, když se zhmotnili na pochmurném, skalnatém světě, beznadějně pustém. Ze strmé vyvýšeniny, na které stáli, neviděli žádnou zeleň - jen šedé chomáče mlhy, které se převalovaly sem tam, jen aby odhalily další mlhu, další skaliska, černé planiny, černé seskupení skal...

"To je divné," řekl Kirk. "Údaje z naší sondy nezaznamenaly žádnou mlhu."

"Skutečně divné," souhlasil Spock. "Žádné zdroje vody. Žádná oblačnost. Žádné rozdíly v teplotě povrchu. Za těchto podmínek je existence mlhy nemožná..." a už provádl se svým trikordérem měření.

Jackson nemohl v takovém podnebí zmraznout," přidal se McCoy. "A přece se to stalo. Mimořádně, kde to vůbec jsme?"

"Podle údajů z přenosové místnosti je tohle přesně to samé místo, odkud Jacksona přenesli na loď," řekl Spock.

"Co údaje, pane Spocku?"

"Žádné známky - počkat! Zaznamenávám údaje o formě života na 14 stupňů čárka 7 - vzdálenost 137.16 metrů."

Vzhlédl od trikordéru. "Několikanásobné údaje, kapitáne!"

Udivený Kirk otevřel komunikátor. "Kirk volá Enterprise."

Uhuřin hlas byl zkreslený statistikou. "Tady Enterprise, kapitáne."

"Co ukazují lodní senzory teď, poručíku?"

"Všechno, co máme, jsou fyzické impulzy od vás, pana Spocka a doktora McCoye, pane. Nic jiného tam dole živého není."

Její poslední slova téměř přehlušila statika. "Skoro vůbec vás neslyším, poručíku," řekl Kirk. "Slyšíte mě?"

V komunikátoru pouze zapraskalo. Kirk přístroj znechuceně zavřel a právě ho dával zpátky na opasek, když se ozval McCoy: "Ta mlha houstne. Třeba to má něco společného s interferencemi."

Mlha skutečné houstla. Převalovala se kolem nich v takové vrstvě, že už stěží viděli jeden druhého.

"Pro takové rozpory v údajích přece musí být nějaké vysvětlení," řekl Kirk. "Lodní senzory označily za jediné formy života nás, ale Spockův trikordér registruje mnohonásobné údaje. Platí to vůbec ještě, pane Spocku?"

"Beze změny, pane."

"Připravte si phasery," nařídil Kirk.

Potom to všichni uslyšeli — vysoké, kvílivé nářikání. Zprvu slabé, postupně sílilo, až přešlo v žalostné skřeky. "Určitě nás slyšeli," zašeptal McCoy.

"Tiše, Kostro!"

McCoy sevřel Kirkovi paži a druhou rukou ukázal. Přímě před nimi začala svíjející se mlha zářit nazelenalým, nezdravým přísvitem a potom nabyla tvar tří mlhavých obličejů se sotva znatelnými rysy, nezřetelnými a zvrásněnými stovkami let. Lemovaly je splývající chomáče bílých, elfích vlasů. Nedalo se rozeznat, zda se jedná o tváře mužského či ženského pohlaví. Jeden z obličejů promluvil.

"Kapitáne Kirku..."

Protáhlé zvolání mělo tu samou plíživou kadenci jako předcházející kvílení.

Kirk vykročil dopředu. "Kdo jste?"

Jdi zpáátky..." zaúpěla bezzubá ústa.

Obličej bez těl se chvílemi ztrácely v mlze.

"Zvednou se vichry," sténal jeden z nich.

"A mlhy se převálí..."

"Přichází smrt..."

A s posledním výbuchem kdákavého smíchu se obličej náhle vzdálily, aby vzápětí splynuly s mlhou.

Zcela klidný a nevzrušený Spock prohlásil: "Pouhé přeludy, kapitáne." Spustil trikordér. "Neobsahovaly žádnou hmotnou substancí ani energii. Snad šlo o nějaký druh projekce."

"Shakespeare psal o zrádných mokřinách," řekl Kirk, "a o varujících čarodějnicích. Ale proč by se měly zjevovat právě nám? Nikdo z nás přece nemá zájem stát se skotským králem. Spocku, změnily se údaje o formách života během téhle naší malé výměny?"

"Zůstaly beze změny, kapitáne."

Kirk přikývl. "To nám může poskytnout částečnou odpověď."

Vydali se dál - a kolem nich zafícel náhlý poryv větru. Neustále sílil. Už dávno měl roztrhat mlhu na cucky, ale nic takového se nestalo. Naopak, její závoj ještě zhoustl do oslnivé stěny. Vítr teď foukal tak silně, že se k němu museli otočit zády a podpírat jeden druhého. "Výdržte!" zavolal Kirk. A jako by pronesl nějaké zaklínadlo, víchr utichl tak náhle, jako se zvedl.

McCoy řekl udýchaně. "Tohle tedy byla pěkně realistická iluze." Zhluboka vydechl. Potom s nevírou zašeptal: „Jíme - přímo před námi - támhle..."

Vypadalo to jako věže středověkého hradu. Vypínal se hrdě před nimi, ohromný, s mohutným opevněním, kamenné zdivo vybělené věky. Masivní dubová brána, okovaná a vyztužená trámy, byla mírně pootevřená. Na jednom z omšelých schodů, které k ní vedly, se choulila štíhlá, černá kočka. Kolem krku jí visel třpytivý zlatý řetízek. Jak se přiblížili, uviděli, že je na něm připevněný průsvitný křišťálový přívěsek. Kočka seděla celá nastražená, jakoby na něco čekala. Možná na myši.

Spock prohlásil: "Tady je ten zdroj údajů o formách života, kapitáne. Jsou tam někde uvnitř."

Kirk se znovu pokusil použít komunikátor, ale jediným výsledkem byl nerovný boj s explozí statické elektřiny. Přístroj znovu putoval zpátky na opasek.

"Třeba jsme právě takhle ztratili spojení s první výsadkovou skupinou," mnil McCoy.

"Co myslíte, pane Spocku," chtěl se ubezpečit Kirk. "Má tenhle hrad s rušením spojení něco společného?"

Vulkanec pohlédl na údaje svého trikordéru. "Řekl bych, že ne, pane. Nemám žádný důkaz čehokoli, co by přímo působilo interference. Hrad i kočka jsou skutečné."

"Nebo neskutečné," řekl Kirk. "Některé iluze se mohou představovat v hmotné podobě. Proč ten hrad nezachytily naše senzory? A proč nezaregistrovaly formy života uvnitř?" Vzhledl a zamračil se na zeď s cimbuřím. "Třeba to vytváří nějaké silové pole, které zabránilo našim sensorům v pátrání."

Jenže pak by to také ovlivnilo Spockův trikordér, ne?" zeptal se McCoy.

"Myslíš? Začíná mě zajímat - " V té chvíli Kirka přerušilo zamňoukání. Pak se kočka ladně zvedla a zmizela za pootevřenými vraty. Díval se za ní a zdálo se, že je zcela zaujatý nějakými soukromými spekulacemi. Pak se rychle vytrhl z přemýšlení.

"Takže," prohlásil, "jestli tady Scott a Sulu někde jsou, je tohle to nejpravděpodobnější místo. Jdeme."

S phasery v rukou se opřeli do vrat a otevřeli je. Nad hlavami se jim rozlehl zapíštění - a dvěma s hlukem prolétlo hejno netopýrů, jejichž kožnatá křídla se mužům málem otřela o obličej.

McCoy uskočil a vykřikl: "Co to k ďasu bylo?"

"Desmodus rufus," odpověděl Spock. "Krev sající netopýři."

"To je ale pozemský druh," řekl Kirk. Kočka, která před nimi neklidně pobíhala, znovu zamňoukala a zamířila do temnoty za vraty. Díval se za ní a na obličej už měl zase ten výraz hlubokého zamyšlení. "A kočka je také pozemský druh. Pěkně se nám to rýsuje. Hrady, černé kočky, krvežizniví netopýři a čarodějnice. Kdybychom nehledali dva ztracené, živé důstojníky a neměli jednoho mrtvého, řekl bych, že si dal někdo pořádnou práci s překvapením ve stylu Halloweenu - 'Peníze nebo život!'"

"Peníze nebo život, kapitáne?"

"To je starý pozemský zvyk, pane Spocku. Vysvětlím vám to později."

* * *

Zdálo se, že hradní zdi jsou vytesané z pevné skály. Kočka tiše tápala před Kirkem a ostatními, kteří tápali chladnou chodbou. Bylo tu šero a jen pár pochodní poskytovalo blikavé světlo. Jejich plameny se mihotaly ve zrezavělých a pavučinami opředených železných držácích.

"Prach. Pavučiny. Ten Halloween sedí," řekl McCoy.

Kočka vklouzla za roh do temného kouta. Jak vykročili za ní, podlaha se pod nimi propadla a oni se zřítili do temnoty.

* * *

Kirk se probral jako první. Kdosi s velmi zvláštním smyslem pro humor naaranžoval přímo před něj železnou pannu ježící se hroty. Zevnitř se na něho šklebila lidská kostra. Odmítl podlehnout hrůze. Co ho ovšem znepokojilo, byl fakt, že je přikovaný ke stěně žaláře. A Spock s McCoyem také. Pak si uvědomil, že zmizelo veškeré jejich vybavení - phasery, komunikátory i trikordéry.

"Pane Spocku..."

Vulkanec se pohnul v okovech. "Nic se mi nestalo, kapitáne."

"Je Kostra v pořádku?"

McCoy už se ozval sám: "Nic zlomeného - jen hromada modřin. To jsi myslel tím 'Peníze nebo život!' Jíme?"

"Kletby, mučírny, železné panny, kostry. Jde o to, že tohle všechno jsou přeludy typické pro Zemi. Proč?"

"Trikordér ale načítá tenhle hrad jako skutečný, Jíme." McCoy zařinčel svými řetězy. "A tohle rozhodně taky není žádná iluze. Tohle místo by mohlo být nějakou paralelou Země."

"Ale ta paralela by se týkala jenom pozemských pověr, doktore," okomentoval to Spock. "Něčeho, co existuje jen v myslech lidí."

"Přesně," souhlasil Kirk. "Je to jako by -" Zarazil se. Z chodby venku se ozvaly tlumené kroky. V zámku mučírny zaskřípal klíč a ke Kirkově úžasu i úlevě zároveň, stáli v těžkých dveřích Scott a Sulu.

"Scotty, Sulu! Vy jste v pořádku!"

Na jejich tvářích se neobjevila ani známka radostné reakce. Scott vytáhl beze slova a s kamennou tváří z opasku phaser - a namířil ho na kapitána.

"Scotty," oslovil ho Kirk, "dejte ten phaser pryč!"

Bez výrazu a bez jediného mrknutí ho Scott dál držel na mušce.

"Scottie!" vykřikl Kirk.

Jíme, myslím, že jsou nadrogovaní. Podívej se jim na oči - vůbec nereagují. Žádné mrkání."

Jackson také ne," připomněl Spock.

"Ale tihle dva jsou živí! Scotty, Sulu - znáte mě?"

Sulu přikývl.

"Co se s vámi stalo?" dožadoval se Kirk vysvětlení.

Místo odpovědi se Sulu protáhl kolem něj a sklonil se k McCoyovi a zatímco Scott držel lékaře z Enterprise na mušce phaseru, Sulu vybral jeden z klíčů na kruhu, který přinesl a zasunul ho do zámku. Kirk se díval, a pak řekl: "Dávají pryč řetězy, ale odejít nás nenechají. Nebo snad ano?"

Ticho. Za naprostého mlčení byli zbaveni okovů. U dveří mučírny je Sulu pobídl, aby vyšli na chodbu. Kirk si vyměřil, jak daleko má Scotta za sebou a prudce se otočil, aby mu zasadil ránu na čelist - a do spánku ho zasáhla rukojeť phaseru. Klesl na kolena, ale to už Spock zaútočil na Scotta a McCoy se vrhl na neozbrojeného Sulua. Ale sotva se jich dotkli, obličej jim zalilo nechutně nazelenalé světlo - a pak se v něm doslova rozpustili.

"Dost!"

Zazněl tentýž hlas, který předtím mluvil ústy mrtvého Jacksona.

Zarazili se. Zdálo se, že zelenavý svět zaplnil i chodbu a mučírnu.

Jediné, co poznávali, byli divní Sulu a Scott. Ti se jevíli stále stejně strnulí, bez mrknutí a bez výrazu. Všechno ostatní bylo jiné. A staré. Rozlehlá komnata, do které byli jakýmsi způsobem přeneseni, byla zařízená se středověkou velkolepostí. Zdi zakrývaly temné tapisérie. Odrazy plamenů pochodní v držácích tančily na lesklém povrchu ohromného stolu, obklopeného židlemi s vysokými opěradly... Kirkovu pozornost však upoutal jen neznámý muž.

Seděl na bohatě vyřezávaném křesle, umístěném pod baldachýnem, na vyvýšeném pódium. Měl vousy a jeho dlouhá róba se třpytila zlatě vyšívanými znameními zvěrokruhu. V ruce svíral černou hůlku s oslnivou, křišťálovou koulí na konci. U nohou se mu rozvalovala kočka.

Kirk vyrazil k trůnu. "Ať jste kdokoliv, už jste své iluzionistické umění převedl. A teď chci vědět, co jste udělal s mými lidmi."

Neznámý se naklonil dopředu. "Vaše rasa trpí směšnou zálibou ve vzdoru. Pořád o všem pochybujete. Nestačí vám jednoduše přijmout to, co je?"

"Ne, pokud je jeden z mých lidí mrtev a z ostatních dvou se stali nemyslitelní tvorové..."

"Nikoli nemyslitelní, kapitáne Kirku. Oba smrtelníci jsou pouze... ovládání."

Spock i McCoy sebou bezděčně pohnuli, když muž vyslovil Kirkovo jméno. Povšiml si toho. "Ano, známe vás, všechny vás známe. Vid', má draze milovaná!" Natáhl ruku, aby pohladil kočku.

"Kdo jste?" dožadoval se dál Kirk své odpovědi. "Proč jste nás sem vzali?"

Vousatá ústa se roztáhla v úsměvu. Jmenuji se Korob. Pokud jde o nějaké brání, sami jste trvali na tom, že sem půjdete. Byli jste přece varováni."

"Z jakého důvodu?" Kirk máchl rukou v gestu, které zahrnulo všechnu tu mystickou výbavu místnosti i muže samotného. "K čemu je celá tahle fraška?"

"Fraška? Ujišťuji vás, že o frašku nejde, kapitáne."

Ozval se Spock. "Vy zcela jasně svou planetu vůbec neznáte, Korobe."

Pronikavé oči zkoumaly Vulkancův obličej. "Co jste to řekl?"

"Na vaši planetě neexistuje žádný život," řekl Spock. "Tento solární systém už byl prozkoumán a zmapován a vědecký výzkum dokazuje, že tam, kde, jak se zdá, žijete, nikdy žádné formy života nebyly."

Kočka se pohnula a zamňoukala. Pichlavé oči zakryla přivřená víčka. "Není důležité, že nepocházíme z této planety," pronesl Korob tiše.

"Je to důležité pro Federaci," namítl Kirk. "Co tady děláte?"

"Všechno v pravý čas, kapitáne." Kočka znovu zamňoukala a Korob k ní sklonil hlavu, jako by poslouchal nějaké tajné sdělení. Když se narovnal, řekl: "Musíte mi prominout. Byl jsem nepozorný hostitel. Připojte se ke mně při malém občerstvení." Zvedl se a přešel k prázdnému stolu. Kočka jej následovala.

"Ta kočka -" začal McCoy tiše.

"Ano," přerušil ho Spock. "Připomíná mi jisté pozemské legendy, ve kterých se objevují čarodějové a jejich 'zplozenci' - démoni ve zvířecí podobě, které poslal Satan, aby čarodějům sloužili."

"Pověra," řekl Kirk.

"Já jsem ty legendy nevytvořil, kapitáne. Pouze je opakuji."

Korob se obrátil: "Vy jste jiný, pane Spocku. Ve vašich vzorcích logiky chybí barvy. Přemýšlíte pouze černobíle. Vidíte to všechno kolem sebe a přesto tomu nevěříte."

"On nechápe 'Peníze nebo život'," řekl McCoy.

Korob se slabě usmál. "Ach tak." Pokynul k prázdné tabuli. "Ale teď se mnou, pánové, povečeříte."

Nikdo z nich se nepohnul. Scott i Sulu hrozivě vykročili, Scott s namířeným phaserem. Korob pozvedl ruku - a oba muži opět strnuli. "Doufal jsem, že budete poslušnější," řekl Korob, "ale..." Zvedl svou hůlku. Zelená záře dosáhla oslepující intenzity, stejně jako křišťálová koule na konci hůlky. Místnost i všechno v ní zavířilo, jako částičky prachu. Oslepený Kirk přestal vidět...

Když znovu prohlédl, seděl se Spockem a McCoyem u stolu. Přímě před ním na něho zírala hlava divočáka. Vedle byl podnos s nadívaným pávem. Středu tabule vévodila dozlatova vypečená hovězí pečeně, obklopená stříbrnými mísami s ovocem a velkými podnosy se smetanovými sýry. Světlo z masivních svíců se duhově odráželo na křišťálových karafách s vínem a zlatých číších. Takovou hostinu, s podobnou přehlídkou středověkého jídla a přepychového nádobí, mohli pozorovat snad jen turisté, kteří by si zaplatili výlet strojem času.

"Jak u všech všudy - " začal McCoy.

"To není trik, doktore," řekl Korob. "Tentokrát je to doslova živé. Věřte tomu."

"Co od nás chcete, Korobe?" zeptal se Kirk.

"Momentálně jen to, abyste pojedli a pochutnali si. Prosím, ochutnejte tohle víno, doktore. Uvidíte, že je výtečné."

"Ne, díky," odmítl McCoy.

Na prázdnou židli náhle se zamňoukáním vyskočila kočka; křišťálový přívěsek, který měla na krku, se zatřpytil. Navzdory svému odmítavému prohlášení se McCoyova ruka natáhla ke karafě. Viditelně se pokusil stáhnout ji zpátky, ale marně. Kirk se jen pohnul směrem k němu a Scott ho okamžitě srazil zpět na židli.

"Kostro..."

"Nemůže vás poslechnout, kapitáne," řekl Korob. "Ale nebojte se, nic se mu nestane."

S paralyzovaným vědomím McCoy naléval víno z karafy do svého poháru. Když jej zvedal, sledovala ho nehybná kočka s křišťálovým přívěskem, třpytícím se na pozadí černé srsti. Doktor se dotkl poháru - a víno se rázem změnilo v ohnivě rudé plameny.

Koroba to zcela jasně znepokojilo a zvedl svou hůlku. Plameny pohasly a McCoy mrštil pohárem na zem. V tu chvíli nádoba zmizela a zanechala za sebou jen zápach dýmu ve vzduchu.

Kočka zasyčela.

Rozzlobený Kirk řekl: "Jestli už jste se dostatečně pobavil, Korobe..." Ale Korob se díval na kočku. "Tohle jsem nechtěl," prohlásil. "Já... snad bych to mohl nějak napravit."

Černá hůlka zamířila na prázdné talíře: Zaplnily se drahokamy. Exotické klenoty nevyčísitelné hodnoty se zatřpytily mnohobarevnými záblesky rubínově rudých skvostů, které však nebyly rubíny, stejně jako safírově modré nebyly safíry, ale nepozemské poklady vzdálené hvězdné soustavy.

"Zdá se, že jsou pravé," řekl McCoy.

"Ujišťuji vás, že jsou," přisvědčil Korob. "Tohle je, doktore, masgar, tohle lorinium... a tady pavonit. Je tu pro každého z vás připraveno hotové bohatství v nejvzácnějších drahokamech z celé Galaxie, pokud odejdete bez dalších dotazů."

"Nemáme v úmyslu odejít," prohlásil Kirk klidně.

"Kapitáne, vy jste tvrdohlavý a nerozumný člověk. Nicméně, testy jste složili."

"Testy?" podivil se McCoy.

Korob přikývl. "Prokázali jste svou oddanost, protože jste přišli na pomoc svým přátelům navzdory všem zákazům. Testovali jsme i vaši statečnost. Zjistil jsem, že se nedáte zastrašit. A teď vím, že se nedáte ani podplatit. Blahopřeji vám."

Kočka zamňoukala. Korob ji pohládl. "Správně," řekl. "Hned jdi." Zvíře seskočilo ze židle a zmizelo za portálem s tapisériemi na druhém konci komnaty.

Kirk vstal. "Dobrá. Otestoval jste si naši čestnost a teď doufám, že prokážete svou."

"Rád, kapitáne."

"Začněte s vysvětlením, co jste udělal se Scottem a Suluem. Jak je ovládáte?"

"Na to vám nemohu odpovědět," řekl Korob. "Ale poslal jsem pro někoho, kdo může - " V té chvíli ten "někdo" vstoupil - vysoká, štíhlá žena. Černé vlasy, rozdělené nad čelem pěšinkou, jí spadaly až pod pás. Snad díky vysokým lícím kostem se její zelené oči zdály být sešíkmené. Na hrudi se jí houpal křišťálový přívěsek, stejný jako ten, který předtím zahlédl u kočky. Byla zahalená do rudého roucha.

Korob ji představil: "To je moje kolegyně, Sylvia."

Jak se blížila, Kirk si začal uvědomovat její obdivuhodný půvab. Lehce se uklonila a řekla: "Kapitáne Kirku, pochopila jsem, že chcete vědět, co jsme udělali s vašimi muži. Prozkoumali jsme jejich mysl. Pro nás je sondování bytostí vašeho druhu jednoduchou záležitostí."

"Hypnóza?" zeptal se Spock.

Vůbec ho nevzala na vědomí a vydala se k McCoyovi. Pak utrousila: "Naše metody jdou poněkud hlouběji než hypnóza." McCoy neřikal nic. Oči měl strnule upřené na zářící přívěsek. Náhle jakoby ztuhl, přestal i mrkat. Usmála se na něj. "Dovolte, abych zopakovala, co jste řekl o Jacksonovi, kterého jsme vrátili na vaši loď. Řekl jste 'není tu ani známka po nějakém zranění... žádné organické poškození, vnitřní nebo vnější. Ten muž jednoduše zmrzl!'"

"Jak to víte?" zeptal se Kirk, který ji pozorně sledoval. Zelené oči se k němu obrátily. "S oblibou o sobě tvrdíte, že jste stvoření s pevnou vůlí, kapitáne, ale mýlíte se. Vaše myslí mají mnoho dveří a hodně z nich zůstává nechráněných. A jimi vstupujeme."

"Telepatie?" nabídl Spock další možnost.

Tentokrát mu odpověděla: "Ne tak docela. Telepatie neobsahuje možnost kontroly. A já vás ujišťuji, že mám vaše přátele zcela pod kontrolou."

Kirk znenadání ztratil zájem o okouzující dámu a její povídání. Jediným švihem poslal svou těžkou židli na Scotta. Ten se zapotácel a ztratil rovnováhu; zároveň přišel o phaser. Kirk mu ho vytrhl týměž svižným, neočekávaným výpadem. Scott se znovu narovnal a zaútočil. Kirk namířil phaser proti němu. Inženýr ucouvl a phaser se pohnul, takže zabral všechny - Silvii, Koroba, Sulua a Scotta.

"Nikdo se ani nepohne!" nařídil Kirk.

McCoy se uvolnil a zamrkal. Kirk popohnal Scotta se Suluem ke Korobovi; jeho phaser se ani nezachvěl.

"Žádné čáry máry!" upozornil. "Korobe, chci naše ostatní zbraně a vybavení. Chci je hned teď. A také chci nějaké odpovědi - pravdivé."

Sylvia řekla: "Dejte tu zbraň dolů, kapitáne."

Kirk se zasmál. Zelené oči ale neplály hněvem. Pouze si ho uznale změřily. Potom Sylvia sáhla do kapsy na svém plášti a vytáhla odtud něco, co se podobalo malé stříbrné hračce. Nechala Kirka dojít ke Spockovi a McCoyovi.

"Poznááte to?" zeptala se jich.

"Vypadá to jako miniaturní model Enterprise" odpověděl McCoy.

"Ne. Vurčitém slova smyslu to JE Enterprise."

Spock se zamračil a zeptal se: "Odkud to máte?"

"Z myslí vašich dvou členů posádky. Vstřebala jsem jejich znalosti o lodi."

"Za jakým účelem do své myslí?" zeptal se Spock.

Vykročila ke stolu, kde na velkém svícnu plápolaly dlouhé svíce. "V mytologii vaší rasy," řekla, "se tornu říká 'woodoo', kapitáne... Ať si tomu každý říká jak chce... Je to zajímavý nástroj."

Kirk, který stále ještě mířil phaserem na Koroba, s ní mluvil přes rameno. "Dámo," řekl, "to nebude jako vysvětlení stačit."

Spockův obličej ještě více zvažněl. Upřeně ji pozoroval, jak tam tak stála u stolu a svíce jí vrhaly mihotavé světlo na obličej.

"Jackson," řekla. "Všichni jste se divili, jak mohl zmrznout v mírném podnebí. Jak vysvětlit tohle, kapitáne? Vytvořila jsem jeho skutečnou, živou představu a potom jsem ji nechala zmrznout. Když jsem pak věděla, že je zmrzlá, Jackson zemřel."

"Žvásty!" odsekl Kirk. "Přeci nemůžete myšlenkou jen tak zabít člověka!"

"Váš komunikátor je v kapse Korobova roucha, kapitáne. Vezměte si ho, prosím."

Než poslechl, chvíli zaváhal. Jak se otočil, viděl, že Sylvia drží model Enterprise asi šest palců nad plamenem svíčky. "Zavolejte svou loď," vyzvala ho.

Otevřel komunikátor. Navzdory své neochotě uvěřit, začal pociťovat znepokojení, když zpozoroval, že spustila stříbrný model níž k plameni.

Korob začal: "Sylvie - nedělej..."

Model klesl ještě níž; Kirk spěšně promluvil do komunikátoru. "Kirk volá Enterprise! Enterprise, ozvěte se, prosím. Tady Kirk. Ozvěte se..."

"Kapitáne, to jste vy!" Byl to Uhuřin hlas, ale ozývala se z něho beznaděj.

"Kde jste? Nemůžeme..."

"O nás se nestarejte. Co se tam nahoře děje?"

"Něco... se stalo s ovládním teploty. My... nemůžeme nic zjistit. Teplota vzrostla o šedesát stupňů během posledních třiceti sekund. Enterprise začíná hořet, pane..."

"Musíte posílit chladicí jednotky, poručíku!"

Hlas se teď ozval ještě slaběji. "To už jsme udělali, pane, ale všechny vysazují."

Kirk si představil svou kosmickou loď jako planoucí kometu, řítící se prostorem. Představil si Uhuru a Farella na jejich stanovištích, lapající po dechu, uniformy promočené potem. "To horko přestane," řekl. "Postarám se o to, poručíku."

Zaklapl komunikátor, došel ke Korobovi a přístroj mu vrátil. "Tak dobře," oslovil Sylvii. "Už s tím můžete přestat." A podal Korobovi i svůj phaser.

Oddálila malou loď od plamene.

"Teď jste právě viděl naši vědu," řekl Korob, "a měli byste nám raději říct něco o té vaší."

"Ale já bych raději věděl o té vaší ještě víc," nedal se Kirk. "Nejdřív tomu říkáte magie. Teď je to zase věda. Tak co to tedy je?"

"Jak byste to nazval vy, kapitáne?"

"Transmutace - telekineze. Zdá se, že máte podivnou schopnost nejen měnit molekulární strukturu věcí, ale zároveň je přemísťovat z místa na místo pouhou vůlí. Co byste si počali s naší poměrně nepružnou vědou?"

"Naše vyžaduje stroje, hmotu, energii, chemikálie," přidal se Spock. "Ve srovnání s vašimi technikami je nedokonalá a těžkopádná. Proč je tedy pro vás tak důležitá?"

"Jsou věci, které vy znáte a my ne. Můžeme měnit molekulární strukturu hmoty. Ale vy z ní umíte uvolnit energii."

"Korobe! Moc mluvíš!" vyštěkla Sylvie. Rychle se ale ovládla a pokračovala. "Kromě toho, vy tři nejste tak specializovaní jako tihle dva." Ukázala na nehybné postavy Scotta a Sulua. "Tenhle myslí jen na stroje... a mysl toho druhého je plná jednoduchých věcí - myšlenek na jeho sbírky, na tělesná utrpení, kterým říká cvičení... Ale ve vašich myslích jsou nahromaděné znalosti o jiných světech, o této Galaxii."

"Pokud tomu tak je, pak také v našich myslích zůstanou," prohlásil Kirk.

"Využili jste Scotta a Sulua jako návnady," řekl McCoy. "Udělal jste to, abyste nás sem nalákali. Jak jste věděli, že půjdeme?"

"Oni věděli, že přijdete," usmál se Korob.

"Dost už," přerušila ho Sylvie netrpělivě. "Stejně nám řeknete, co chceme vědět, tak nebo tak."

"Na hrozby je trochu pozdě," poznamenal Kirk. "Spojil jsem se se svou lodí, pamatujete? Jak dlouho si myslíte že bude trvat, než se tu objeví další výsadková skupina?"

"Dost dlouho," řekl Korob. Křišťálovou koulí na své hůlce se dotkl drobné lodě na stole. Kolem ní zazářilo teď už důvěrně známé zelenavé světlo. Když zmizelo, kolem modelu byl jednolitý blok křišťálu. "Vaši loď teď obklopuje neproniknutelné silové pole, kapitáne. Nemůže z oběžné dráhy. Zároveň však vězní všechny uvnitř vaší lodi."

"Radím vám, abyste spolupracoval, kapitáne," řekla Sylvie. "I když je poměrně jednoduché vypreparovat požadované informace násilnými metodami, je to neobyčejně bolestivé. A také mají jisté... 'vyčerpávající' důsledky." Mávla rukou směrem ke Scottovi a Suluovi.

"Nemáme o čem diskutovat," prohlásil Kirk.

Korob se otočil ke Scottovi a Suluovi. "Vezměte je zpátky do cely."

"Počkej." Sylvie zelené oči po nich přejely s oceňujícím pohledem.

"Doktor zůstane."

"Kostro - " začal Kirk.

"Neplývejte soucitem, kapitáne. Příště jste na řadě vy. Není v tom vážně žádný rozdíl." Otočila se a ostře poručila Scottovi a Suluovi: "Odveďte ostatní."

Korob podal Suluovi phaser. Tvrdě se zabořil Kirkovi do zad a společně se Spockem ho hnali z komnaty.

* * *

Tentokrát se Kirkovi zdálo, že okovy jsou těsnější. S očima nervózně upřenýma na dveře kobky se neklidně pohnul v řetězech a ucítil, jak se mu zadírají do těla.

Jak dlouho už jsme tady?" zeptal se s obavou.

"Dvacet dva mimu, sedmáct sekund," odpověděl Spock.

Otázka, která Kirka už dlouho doslova užírala, musela ven: "Co tam s nimi dělají?"

"Možná," řekl Spock, "správná otázka zní: 'Co jsou zač?' Přiznali, že sem nepatří. A já pokládám jejich naprostou ignoranci nástrojů a vědy za neobyčejně zvláštní."

Kirk na něho vrhl pohled plný zaujetí. "A také se o nás zmiňují jako o 'tvorech', jako by byl náš druh pro ně úplně cizí."

Spock souhlasně přikývl.

"Skutečnost, že všechno kolem nás se zdá být spolehlivě reálné, nemusí být skutečná. Sylvie i Korob vypadají jako humanoidi. Ale oni to jídlo i skvosty vytvořili uměle. Je tedy možné, že uměle vytvořili i podobu, ve které se nám představují. Předpokládejme, že nejsou dvounozí humanoidi. Co když všechno převzali ze Scottova a Suluova podvědomí?"

Kirk se zamračil. "Scott i Sulu jsou zodpovědní lidé. Nejsou náchylní k pověřivosti!" Pak se odmlčel, aby mohl lépe promyslet Spockovy spekulace. "Ale je pravda, že Scott skutečně má jisté předpoklady po svých předcích, historky, obsahující hrady, kobky a čarodějnice, které jim vládnou. A Sulu - orientální lidové pohádky také připouštějí působení strašidel a duchů."

"Děti mají rády strašidelné příběhy, kapitáne. Dokonce i já jsem vyrůstal a znal je, samozřejmě k velké nelibosti mého otce. Snad se všichni podvědomě bojíme temných místností, představ duchů - a právě toho využívají ty cizí bytosti, aby získávaly informace, které chtějí."

"Ale oni nechťejí jen naše vědecké poznatky," připomněl mu Kirk. "Co chtějí získat, jsou i znalosti o našich světech - o samotné Galaxii." Chystal se dodat "proč?", když zaskřípal klíč v zámku žalárních vrat.

Otevřela se. Sulu s phaserem v ruce postrčil McCoye dopředu. Doktor se nevzpíral. Prostě tam jen tak bez mrknutí stál a v obličeji neměl ani špetku lidského výrazu.

"Ach, Kostro, Kostro - " zasténal Kirk.

Ale to už se k němu sklonil Sulu a začal odemýkat pouta. McCoy se přišoural blíž. Přinutil Kirka vstát, postavit se před hlavu Suluova phaseru a kopancem ho nasměroval k otevřeným dveřím mučírny.

* * *

Sylvieina metoda, jak z McCoye udělat poslušného imbecila, Koroba znepokojila. Když čekali ve velké hradní komnatě na Kirkův příchod, vyjádřil své rozladění nahlas.

"Není nutné je mučít!"

"Oni ale vzdorují," namítla.

"Ty je dráždiš! Slibuješ jim hračky, a pak je pozoruješ, jak křičí bolestí, když se jich dotknou... A tebe to baví!"

Pokrčila rameny. "A i kdyby, stejně ti do toho nic není. Mám všechny informace, které potřebuji pro Starce; a ti nás sem poslali právě proto."

"Musíš přestat!" vykřikl Korob. "Alespoň omez bolest!"

"Ty mi nemůžeš poroučet, Korobe. Jsme si rovni."

"Ale nejsme stejní," řekl.

"Ne. Ty jsi slaboch. Já jsem silná. To proto mě Starci vybrali, abych šla s tebou. Podezřívají tě ze slabošství. Já jsem jediná, kterou - " Zarazila se, protože ve dveřích se mezi Suluem a McCoyem objevil Kirk.

Rty se jí zvlhly v okouzlujícím úsměvu. Promluvila hlasem hostitelky, vítající významného hosta: "Kapitáne, to je ale pěkné, že vás zase vidím. Jsem tak ráda, že jste přišel." Obrátila se ke Korobovi a stále ještě se příjemně usmívala.

"Nech nás o samotě - a vezmi tyhle dva s sebou."

Korob zaváhal. Potom se Sylvii zběžně uklonil, sebral Enterprise v průsvitném obalu - a následován strnulým Suluem i McCoyem, opustil komnatu.

Kirk a Sylvie se navzájem měřili. Poprvé za celou tu dobu v ní vycítil napětí, jistou obavu, jako by věděla, že se potkala se sobe rovným protivníkem. Úsměv, kterým ji obdařil, byl stejně okouzující jako ten, který jí stále ještě ulpíval na rtech.

"Co teď?" zeptal se mile. "Mávnete svou kouzelnou hůlkou a zničíte i mou mysl?"

Neuniklo mu, že sebou mimoděk trhla, když se zmínil o hůlce. A všiml si i toho, jak zvedla ruku, aby se dotkla křišťálového přívěsku na hrudi. "Ve skutečnosti se s myslí nestane nic, kapitáne - jen se odčerpají znalosti a vůle."

"Tomu vy neříkáte zničení?"

"Proč, když o to vůbec nejde?" odpověděla zlehka.

Přejel ji nezaměnitelným pohledem muže, oceňujícího její půvaby. "Musíte mi prominout," řekl. "Zapomínám, že nejste žena. Snad nejste ani člověk."

"Nechápu, co tím myslíte," prohlásila

"Tohle všechno - " mávl rukou po místnosti, "všechno jasně pochází z naší, rasově podmíněné pověřivosti a našich fantastických představ. Celá ta věc je jen iluze."

Pokynula k jedné z pochodní na zdi. "Dejte ruku do plamene a spálíte se, kapitáne. Ať už vznikly jakkoliv, tyhle věci jsou naprosto skutečné! A já také."

"Proč nás potřebujete?" zeptal se.

Přistoupila ke stolu. Když se pak k němu znovu otočila obličejem, řekla: "Co vás vaše věda učí o povaze vesmíru?"

Zasmál se. "Není nic, co by se mi líbilo víc než diskuse o povaze vesmíru. Zvláště s okouzujícími dámami." Posměšně se jí uklonil. "Víte, neodpověděla jste mi. Proč nás potřebujete?"

Já nepotřebuji ty ostatní. A vy také ne." Mluvila teď tiše. Přistoupila blíž k němu. Člověk nebo ne, opravdu je půvabná, napadlo Kirka. "Kdybychom dali dohromady to, co znáte vy a co znám já," řekla, "získali bychom moc, která by neměla hranic."

"A Korob?" zeptal se.

Jednu věc opravdu umí, pomyslel si -jak "pracovat" se sexuální přitažlivostí. Lehce, velice lehce položila dlaň na jeho předloktí. "Korob je slaboch a pošetilec," řekla. "Můžeme se ho zbavit. Ale bylo by mi zatěžko zbavovat se... tebe."

Usmál se do jejích zelených očí. "Nebo prozkoumávat mou mysl?"

"K tomu by nemuselo dojít, pokud bychom sjednotili své znalosti," řekla. "Ode mě se můžeš naučit tajemství, o kterých se ti ani nesnilo. Cokoliv si představíš by mohlo být tvé..." Dlaň se zvolna sunula vzhůru po jeho paži.

"Tvé... 'argumenty' jsou docela přesvědčivé," pronesl. "Řekněme, že jsem se rozhodl přidat se k tobě?"

Tiše a svůdně šeptala: "Svého rozhodnutí nebudeš litovat. Moc, bohatství, všechny rozkoše Galaxie ti budou ležet u nohou."

"Jsi velmi krásná žena," řekl - a myslel to doopravdy.

"Mohu být mnoha krásnými ženami," řekla. Zelené oči, kterými k němu vzhlížela, se náhle změnily v safírově modré. Dlouhé černé vlasy zmizely a místo nich se vlnily zářivé světlé kudrny. Dokonce i její rudý háv změnil barvu v smetanově bílou, která ladila s neposkvěnou bělostí její pleti. Pak plavá kráska zmizela. Hlavu ovinuly měděné copy. Barva šatu potměla v sytě bronzovou. Teď z ní byla podzimní krasavice, s tvářemi planoucimi odstíny podzimního listí.

"Líbím se ti takhle?" zeptala se. "Nebo raději takhle?" Změnila se zpět do původní podoby.

"Tohle se mi líbí," řekl Kirk - a vzal ji do náruče.

Když se pak na něj po polibku zahleděla, měla ve tváři údiv, ale i potěšení.

"Tohle bylo velmi... příjemné. Jak se tomu říká? Mohu dostat ještě?"

Políbil ji znovu. Pak ji pustil. "Tví lidé mi zaručí, že mi neublíží?"

"Ano, až přijdou. Mám jen Starcům ohlásit, že s námi budete spolupracovat."

"A moji přátelé budou vráceni do původního stavu?"

"Zajisté - pokud si to přeješ."

Znovu vztáhla paže k jeho šíji, ale odsunul je.

"Co se stalo? Co jsem udělala?"

Ustoupil. "Když jsi přijala ženské tělo," řekl, "osvojila sis i ženskou náchylnost k povídavosti. Odhalila jsi příliš mnoho tajemství, Sylvie. Co když tví Starci zjistí, že jsi byla oklamaná jedním z tvorů, které máš v plánu ovládnout?"

"Ty jsi mě oklamal? Ty mě nemáš rád?"

"Ne," řekl.

"Pak jsi mě tedy využil?"

"Cožpak tys neměla v plánu využít mě?"

Zelené oči zaplanuly. Prudce zatleskala. Scott a McCoy vešli dveřmi zakrytými tapisérií, oba ozbrojení phasery. Namířila třesoucí se prst, s ostrým dlouhým nehtem, na Kirka. "Pryč s ním! Odved'te ho zpátky do cely!"

Byl to Korob, kdo ho přišel vysvobodit z pout. Ale i když v ruce svíral phaser, zdálo se, že je uspěchaný a ustaraný. Kirk a Spock ho v napjatém tichu pozorovali, když odemykal jejich okovy. Sotva je osvobodil, podal k jejich úžasu Kirkovi phaser a z kapsy svého roucha vytáhl komunikátor.

Promluvil šeptem: "Rozbil jsem křišťál, který věznil model vaší lodi, kapitáne. Byl nejvyšší čas. Vaši lidé objevili způsob, jak prorazit silové pole. Je těžké kontrolovat tolik věcí najednou. Teď musíte jít, než zjistí, že ta zbraň chybí."

"Nemůžeme odejít bez našich lidí," namítl Kirk.

Korob udělal netrpělivý posunek. "Teď už to nejsou vaši lidé. Patří Sylvii. Já už je nemohu ovládat... a ji také ne."

Bázně pohlédl ke dveřím mučírny. "Nic z toho se nemuselo stát. Mohli jsme do vaší Galaxie přijít v míru. Ale Sylvii dobývání neuspokojuje. Slouží Starcům a chce ničit."

"Přiletěli jste v nějaké lodi?" zeptal se Spock.

Korob zavrtěl hlavou. "Použili jsme zásobník energie." Pokynul ke dveřím. "Na vysvětlování teď není čas. Musíme jít. Má v plánu zabít nás všechny."

Kirk a Spock za ním vyrazili ke dveřím, když vtom se Korob náhle otočil a varovným gestem je zastavil. Oba to uslyšeli zároveň - zvuk hlubokého, rezonujícího předení. Pak uviděli skrz otevřené dveře celý stín - plížící se stín velkého kočičího těla na stěně chodby.

"Držte se vzadu," zamumlal Korob.

Ze svého roucha vytáhl hůlku. Vztáhl ji před sebe a vyklouzl na chodbu, směrem ke kočičímu stínu. Ten stále narůstal a teď se hrozivě vypínal na stěně chodby, černý a obrovský. Předení se změnilo v hluboké zařvání s příměsí zuřivosti. Vřící kočka se teď s vyceněnými zuby tyčila nad Korobem, jehož tvář se zkřivila hrůzou. Pozvedl svou hůlku a křičel: "Ne, ne - jdi zpátky! NE!"

Stín pozvedl obludnou tlapu. Korob se s výkřikem zhroutil, hůlka mu vypadla z ruky. Kirk a Spock se rozběhli, aby mu pomohli. Ozval se zuřivý zvířecí řev a ohromná tlapa se znovu pozvedla. Kirk měl sotva čas sebrat hůlku, než ho Spock popadl - a zabouchl za nimi dveře mučírny.

Závora zapadla. Byli znovu uvězněni.

Vrata se otřásla, jak do nich narazilo masivní tělo. Šílený řev se násobil v ozvěnách chodby, když se obludná kočka neustále vrhala proti dveřím.

Spock křikl: "Dlouho takový nápor nevydrží, pane!"

"Ustupte," nařídil Kirk. Namířil phaser na dveře a vypálil. Nestalo se vůbec nic. "Je bez energie," řekl, když zbraň prozkoumal. "Silvia ji určitě schválně odčerpala. Mohli jsme kdykoliv napadnout Scotta nebo Sulua, celou tu dobu - a vůbec jsme to netušili." Rozhlédl se po cele. "Odtud nevede žádná cesta."

Jenom jedna," prohlásil Spock. "Ta, kterou jsme se dostali dovnitř."

Dveřmi otřásl další náraz. Kirk řekl: "Tahle stěna je na šplhání příliš hladká."

Spock nespouštěl oči z otvoru nad hlavou. "Kdybyste mě vyhodil nahoru, pane, mohl bych vás vytáhnout."

"Je to dobrých osm stop. Myslíte, že to zvládnete?"

"Kdykoliv řeknete, kapitáne."

Kirk přikývl, položil hůlku na podlahu, nahrbil záda a pevně se rozkročil, když mu Spock šplhal na ramena. Vulkanec se pevně chytl okrajů otvoru. Vyšvihl se vzhůru a Kirk, který mezitím sebral hůlku, se natáhl po ruce, kterou mu Spock podal. V okamžiku, kdy se zachytil okraje otvoru, se dveře cely provalily. Prostor vyplnila kočičí hlava s vyceněnými tesáky. Čelisti se rozevřely v zuřivém skřeku.

Kirk udýchaně řekl: "Tak tomuhle říkám 'únik o vlasek'. Kde je McCoy a ostatní?"

"Snad bychom se měli vrátit se zbraněmi a dalším výsadem, kapitáne."

"Nehodlám je tady nechat," řekl Kirk.

Šli slabě osvětlenou chodbou, když se Spock náhle zastavil. "Nemyslím, že tohle je cesta, kterou jsme sem přišli, kapitáne."

"Možná je, možná není," řekl Kirk. "Je to tu jako v bludišti. Podívejte, támhle je zatáčka. A my jsme přece zatočili -"

Snad to byl náhodný zvuk a ne šestý smysl, co ho varovalo. Otočil se právě včas, aby unikl ráně palcátu, který McCoy svíral oběma rukama. V okamžiku, kdy zbraň narazila se zaduněním do zdi, se z temného záhybu chodby vyřítíl Scott a pozvedl svou zbraň nad Spockovu hlavou. Spock se bleskově sklonil a vzápětí použil svůj vulkanský nervový stisk. Scott upustil zbraň a zhroutil se. Spock zároveň vykřikl: "Za vámi, pane!"

Kirk právě složil McCoye úderem na čelist. Teď se otočil a Suluův kopanec ho poslal proti zdi. Popadl nataženou Suluovu nohu, kormidelník upadl a omráčený zůstal ležet.

Kirk vzhlédl ke Spockovi. "Měl jste pravdu. Skutečně jsme odbočili špatně - ale alespoň jsme je našli."

"Asi bych to takhle nevyjádřil, kapitáne. Ale teď, když je máme všechny pohromadě -"

Hněvivý řev se ozval nebezpečně blízko. Na vzdálenějším konci chodby se objevil stín kočky. Z natažené ohromné tlapy se vysunuly drápy.

Kirk pozvedl hůlku. "Tohle," řekl, "je váš zásobník energie, že, Sylvie?"

Kočičí stín zmizel. U zdi stála černovlasá Sylvie v rudé róbě.

Kirk se prstem dotkl hůlky. "Tenhle křišťál - a ten, který nosíte - oba slouží jako zdroj vaší moci, že?"

"Zdroj? Ne, kapitáne, zřídlem naší moci je mysl. Můj křišťál je pouhým zesilovačem. Hůlka ovládá mnohem více."

"Co tedy, s takovou mocí, kterou ovládáte, od nás chcete?" zeptal se Spock.

"Od vás nic, pane Spocku. Vaše mysl je jen hlubokou studnicí faktů. Co chci, jsou lidé ze Země. Jejich myslí jsou hlubokými studnicemi snů - materiálu, který potřebujeme k výstavbě naší reality."

"Čerpáte z myslí jiných," řekl Kirk. "Co se s nimi stane, když využijete jejich myslí ke zvýšení své moci?"

"Proč se o to staráte?" vyhnula se odpovědi. "S hůlkou, kterou držíte v ruce, můžete jen ukázat a... a roztřístit hvězdy, když víte, jak ji použít." Hlas jí změkkl. "Už jednou jsem ti nabídla, že se s tebou o moc rozdělím. Nabízím ti to znovu."

"Ne," řekl Kirk. "Nevím, kdo jste. Jistě vím jen to, že nejste žena. Jste ničitelka."

"Dost," řekla. V ruce se jí objevil phaser. "Dej mi tu hůlku."

Natáhla volnou ruku dlaní vzhůru. "Tu hůlku - dej mi ji."

Kirk poraženecky pokrčil rameny a napřáhl ruku s hůlkou. Když se pro ni Sylvie natáhla, Kirk hůlkou udeřil o podlahu.

Krystal se roztříštil. Krvavě mdlá záře zalila chodbu oslepujícím světlem, pak zvolna přešla do žluté barvy slunce a nakonec zbělela do odstínu světla mrtvého měsíce. Když pohasla, stál Kirk na skalnaté vyvýšenině.

Všude kolem byl pustý, holý povrch Pyrisu II, tak jak jej viděl poprvé. Jen mlha scházela.

McCoy se omámeně zeptal: "Co se stalo, Jime?"

"To bude chtít víc vysvětlování, Kostro," odpověděl mu Kirk.

Scott, teď už zase ve své kůži, oslovil Sulua: "Všechno zmizelo."

"Docela všechno ne," poznamenal Spock.

Na skalní plošině přímo před nimi ležela dvě drobná stvoření s těly bez kostí, pouhé hroudy rosolu, s těly utvářenými jako medúzy. Jedna se slabě hýbala. Druhá mávala chapadly a vydávala slabý nářek.

"Seznamte se s Korobem a Sylvii v pravé podobě," řekl Kirk. "Jejich lidské podoby, stejně jako hrad a všechno ostatní, byly iluze. Zdání skutečnosti jim zajišťovala jen křišťálová koule na hůlce."

Spockův netečný obličej nesl vzácný výraz fascinované zvědavosti. "Forma života naprosto cizí pro naši Galaxii. Kéž bychom je mohli prozkoumat a uchovat."

Pišťící tvoreček mával průsvitnými chapadly nad nehybným tělem svého společníka. Zanedlouho se ale zhroutil i on, klesl vedle a žalostné kvílení umlklo.

"Už je příliš pozdě," prohlásil McCoy, "už nežijí." Vzdychl. "Iluze a realita. Někdy se ptám, jestli se je my, lidé, vůbec někdy naučíme rozeznat."

PROMĚNY

(Metamorphosis)

Scénář: Gene L. Coon

Režie: Ralph Senensky

V dalších rolích: Glenn Corbett, Elinor Donahue

Překlad: Dana Mikšíková

Nestávalo se často, aby Enterprise využívala služeb svého výsadečného člunu Galileo, přenosová místnost byla mnohem účelnější, ale nyní tento případ nastal. Enterprise měla právě jiné povinnosti, když se ozval nouzový signál z Epsilon Canaris III, příliš vzdáleného z dosahu transportéru, a ani Enterprise nemohla být na dvou místech najednou.

Nyní mířil Galileo zpět k mateřské lodi, pod Kirkovým velením a za Spockovy navigace. Cestujícími ve člunu byli doktor McCoy a jeho pacientka, asistující komisařka Federace Nancy Hedfordová. Byla to velmi krásná žena, krátce po třicítce, jejíž krásu však kazil téměř setrvalý zamračený výraz. A nebyla to žádná přetvářka, protože skutečně nebyla obzvlášť příjemnou společnicí.

"Dorazili jsme k bodu tři, kapitáne," řekl Spock. "Připravuji nový kurz 201.15."

"Děkuji, pane Spocku... Doktore, jak je jí?"

"Beze změny."

"Za to mohu poděkovat Hvězdné flotile," řekla Nancy Hedfordová.

"Poslyšte, komisařko," promluvil McCoy, "nemůžete obviňovat Hvězdnou flotilu - "

"Měla jsem být včas řádně očkována."

"Sukarova nemoc je mimořádně vzácná, komisařko. Pravděpodobnost nákazy je jedna ku bilionům. Jak jsme mohli předvídat - "

"Byla jsem vyslána na tuto planetu, abych zabránila válce, doktore. Díky nedostatečné lékařské péči Hvězdné flotily jsem nucena odejít, aniž bych dokončila svou práci. Kolik milionů nevinných lidí bude muset zemřít kvůli mé takzvané

vzácné nemoci?"

Kirk osobně byl toho mínění, že přeceňuje svou důležitost, její nadřízený důstojník pravděpodobně zvládne situaci sám, možná i lépe. Ale nemělo smysl to říkat. "Komisařko, ujist'uji vás, jakmile se dostaneme na Enterprise, jež má dostatečné lékařské vybavení, rychle vás postavíme na nohy a budete se moci vrátit ke své práci."

"A jak dlouho to bude trvat, než k vaší lodi dorazíme, kapitáne?"

"Čtyři hodiny, jedenadvacet minut -"

"Kapitáne," přerušil ho Spock. "Senzory zachycují před námi jakousi formu mlhoviny. Zdá se že... ano, je to přesně v našem kurzu."

"To by neměl být problém" usoudil Kirk, "ale v každém případě pozměníme kurz."

* * *

Ukázalo se, že to nejde. Pokaždé, když Kirk změnil kurz Galilea, oblak učinil totéž. Brzy se přiblížil na pozorovatelnou vzdálenost, fosforeskující, přelévající se skvrna v nekonečném prostoru.

Spock se podíval na senzory. "Vypadá to převážně na ionizovaný vodík, kapitáne. Nicméně se domnívám, že nejde o přirozený útvar. Je příliš hustý, nezvykle rychle mění tvar a vykazuje vysoký stupeň elektrické aktivity."

"Ať je to co je to, míříme právě doprostřed."

Sotva to řekl, celý výhled jim zakryl zářící, pulzující mrak. O chvíli později vysadilo ovládání člunu. Rychlá kontrola ukázala, že nefungují ani komunikátory.

"Údaje, pane Spocku?"

"Mimořádně složité seskupení elektrických impulzů a intenzivní magnetické pole, či spíše, větší počet polí. Zřejmě na nás zaměřilo jako na cíl."

Člun začal pomalu, ale jistě měnit směr. Kirk se podíval na svůj kontrolní panel. "Ano, a táhne nás to za sebou."

"Kapitáne!" zvolal ženský hlas. "Co se děje? Požaduji vysvětlení!"

"Víte toho stejně jako my, komisařko. Ať je ta věc venku cokoli, vleče nás pryč z kurzu k Enterprise."

"Teď jsme na kurzu 98.12," řekl Spock. "Míříme přímo do oblasti Gamma Canaris."

"Jíme!" řekl McCoy naléhavě. "Musíme slečnu Hedfordovou dopravit na Enterprise, její stav -"

Je mi líto, Kostro. Nemůžeme dělat nic."

"To mne vůbec nepřekvapuje," řekla slečna Hedfordová chladně. "Tohle je přesně to, co jsem od Hvězdné flotily čekala. Jestli je to se mnou opravdu tak špatné, jak tvrdí tahle pochybná autorita -"

"Věřte mi, že ano," ujistil ji McCoy. "Teď se možná cítíte dobře, ale přesto jste velmi nemocná -"

"Tak proč tu všichni jen tak sedíte? Trvám na -"

"Lituji, komisařko," přerušil ji Kirk. "Uděláme, co bude v našich silách, až to bude možné, ale momentálně jsme bezmocní. Můžete prostě sedět a radovat se z vyjízdky."

* * *

Galileo byl unesen, jinak se to nedalo nazvat, na malou planetu, z které bylo díky záhadné mlhovině vidět jen velmi málo. Ale v okamžiku, kdy dosedli na zem, oblak zmizel a zanechal je v otevřené krajině, charakterem připomínající vřesoviště.

"Kostro, pane Spocku, zjistěte nějaké údaje o tomhle místě." Kirk stiskl spínač. "Enterprise, tady je Galileo. Hovoří Kirk. Ozvěte se prosím. Ozvěte se... nic, neslyší nás. Ten mrak tu musí pořád ještě někde být. Zjistil jste někdo něco?"

"Atmosféra je téměř totožná s pozemskou," hlásil Spock, "stejně tak gravitace. U tak malé planety je to téměř nemožné, ledaže by jádro obsahovalo něco jiného než obvyklé železo a nikl. A přitom je to zde vhodné pro lidský život."

"Dobrá, myslím, že půjdeme ven a podíváme se na to," řekl Kirk. "Kostro, vezmi phaser a udržujte nejvyšší opatrnost. Komisařko, zatím byste měla zůstat uvnitř."

"A to znamená jak dlouho?"

"Dobrá otázka. Přál bych si, abych na ni znal odpověď. Pojd'te, pane Spocku."

Venku zamířili k zadní části člunu a otevřeli přístupové panely k mechanice, zatímco McCoy se rozhlížel po okolí. Kontrola přístrojů trvala velmi krátce.

"Velmi podivné," řekl Spock. "Vlastně úplně nemožné."

"Nic nefunguje."

"Nic. A to zcela bezdůvodně."

"Jistěže to má svůj důvod. Jen jsme ho ještě nenašli. Zkontrolujeme to znovu."

* * *

Zatímco se věnovali této činnosti, vystoupila ze člunu Nancy Hedfordová a zamířila k nim, ve tváři stále svůj znechucený a odměřený výraz. Ani trpělivost zjevně nepatřila k jejím silným stránkám. Kirk vzdychl a napřímil se.

"Nuže, kapitáne?"

"Nuže, komisařko?"

"Kde je ta vaše záhadná silná moc, která nás sem přivedla? Nebo jste prostě udělali chybu v navigaci?"

"K žádné chybě nedošlo, slečno Hedfordová," řekl Kirk trpělivě. "Pro vaši informaci, všechny naše pohonné jednotky jsou mimo provoz, tudíž mám dojem, že ta moc, o které se zmiňujete, bude stále někde nablízku."

"Nezajímají mne vaše výmluvy, kapitáne. Trvám na tom, abyste nás okamžitě odvezl z toho nevábného kusu skály."

"Komisařko, uvědomuji si, že jste nemocná a máte obavy, aby se vám dostalo včas lékařské pomoci -"

"Mám obavy, když to tak nazýváte, abych už měla celý ten nesmysl s lékařskou pomocí za sebou a mohla se vrátit zpět ke svému úkolu!"

McCoy, který se tvářil velmi ustaraně, k nim přistoupil. Jak se cítíte, komisařko?" zajímal se.
"Ráda bych, abyste se přestal pořád tak hloupě vyptávat." Vztekla odkráčela.
Kirk se zmohl na žalostný úsměv: "Dokud ti bude, Kostro, odpovídat takhle, řekl bych, že bude v pořádku."
"Ale ne nadlouho. Každou chvíli se dostaví horečka."
Kirk se chystal k odpovědi, když se ozvalo z poměrně nevelké vzdálenosti nadšené zvolání. "Ahóóój!"
Překvapeně se otočili. Za horizontem, jenž byl na tomto malém světě vzdálen pouhou míli, se vynořila lidská postava. Mávala rukama a utíkala směrem k nim.
"Kostro, chci fyziologické údaje o tom - ať je to, kdo chce..."
Postava zmizela za nějakou vyvýšeninou, aby se vzápětí objevila na jejím vršku a pohlédla na lidi dole. Byl to statný a pohledný muž, asi pětatřicetiletý, oblečený do jednoduché kombinézy. Vypadal velmi radostně.
"Ahoj!" řekl znovu a seběhl dolů k nim. Jste skuteční? Chci říct, nezdáte se mi jenom, že ne?"
Jsme velmi skuteční," řekl Kirk.
"A mluvíte anglicky. Ze Země?"
Kirk přikývl. "Z Federace."
"Federace? No, to nic." Nadšeně popadl Kirkovu ruku. Jmenuji se Cochrane. Uvázl jsem tady před kdovíjak dlouhou dobou. Kdyby jste věděli, jak je báječné vás vidět... a dokonce i ženu! A tak krásnou. Prostě skvělé!"
Kirk představil ostatní. Cochrane, nespouštěje oči z komisařky, řekl: Jste osvěžením pro hladovějícího. Vy všichni." Pohlédl na Spocka. "Vulkanec, že? Když jsem byl... hele, to je pěkná loď. Jednoduchá a úhledná. Zkoušíte ji uvést znovu do provozu? Zapomeňte na to. To se vám nepovede."
Začal obcházet a obdivovat člun. Kirk řekl potichu McCoyovi: "Náš přítel je poněkud roztržitý."
Je toho na něj trochu moc najednou. Normální reakce. Vlastně všechny údaje jsou normální. Je to člověk."
"Pane Cochrane!" Jejich nový společník se k nim vrátil, stále ještě celý rozzářený. "Byli jsme násilím odkloněni z kurzu a přivedeni sem jakousi silou, kterou nedokážeme identifikovat - a zdá se, že je tady, na povrchu téhle planety."
"To je možné. Ve vesmíru se stávají podivné věci."
"Řekl jste, že se nám nepodaří uvést loď do provozu?" otázal se Spock.
"Žádná šance. Je tu nějaké útlumové pole. Pohonné systémy nepracují. Můžete mi věřit."
"Nebudete mít nic proti tomu, když se přesto budeme snažit dál?" trval na svém Spock.
Jen do toho. Máte spoustu času."
"A co vy, Cochrane?" zajímal se Kirk. "Co tu děláte vy?"
"Uvázl jsem tady, už jsem vám to říkal. Podívejte, máme řízu času na to, abychom se o sobě dozvěděli víc. Nedaleko odsud mám takové malé obydlí. Pohodlí jako doma." Otočil se k ženě. "Mohu vám dokonce nabídnout horkou koupel."
"To je od vás milé, že jste usoudil, že to mám zapotřebí," odvětila ledově.
"Pokud proti tomu nic nemáte, pane Cochrane," řekl Kirk, "rád bych se dozvěděl víc než jen holý fakt, že jste tu uvázl. Je to tu dost daleko od obvyklých tras."
"To je pravda. Proto jsem tak rád, že jste tady. Podívejte, řeknu vám všechno, co budete chtít vědět, ale ne tady." Znovu se podíval na člun. "Náhdera."
"Nějakou dobu jste byl mimo kontakt se světem. Asi jsou pro vás některé věci nové. Pane Spocku, můžete panu Cochranovi říci něco o našich formách pohonu?"
"Jistě, kapitáne. Pane Cochrane?"
Když ti dva poodešli, promluvil McCoy. "Hodně mluví, ale přesto mnoho neřekne."
"Všiml jsem si," řekl Kirk. "A všiml jsem si ještě něčeho. Něco je mi na něm povědomé, Kostro."
"Povědomé...? No, teď když se o tom zmiňuješ, tak mně taky..."
"Nedokážu si ho ale nikam zařadit... Jak je na tom slečna Hedfordová?"
"Zatím nemá teplotu. Ale brzy se dostaví, za to ručím."
"Určitě se nemůžeš mýlit? Je to Sakurova nemoc?"
"Je. A je tu ještě jedna věc, ve které se nemohu mýlit. Bez řádné léčby je to smrtelné. Vždycky! Takže co budeme dělat?"
"Myslím, že přijmeme Cochranovu nabídku. Aspoň se jí postaráme o trochu pohodlí."
Cochranův dům byla obyčejná účelová krychle s dvěma, ale bez oken. Přilehlé okolí bylo obdělávané.
"To jste postavil vy, pane Cochrane?" otázal se Spock.
"Ano. Měl jsem nějaké nástroje a zásoby z vraku své lodi. Samozřejmě, Země to není, ale dá se tu žít. Jak vidíte, pěstují tu i zeleninu. Pojďte dál."
Veď je dovnitř. Obydlí mělo vyhřívací jednotku, jež zjevně sloužila jako kamna, dále klimatizační zařízení a pohodlný nábytek; všechno rozhodně vyhlíželo velmi starodávne.
Slečna Hedfordová se znechuceně rozhlédla. "Příšerné místo," řekla.
Cochrane se jen pousmál. "Ale já tomu říkám domov, slečno Hedfordová."
"Kde jste přišel k těm starožitnostem?" zeptal se Kirk.
"Starožitnostem? Ach, vy myslíte mé přístroje. Myslím, že od mého ztroskotání se toho hodně změnilo."
"Tolik zase ne."
"Musíte tu mít takové horko?" stěžovala si žena.
"Teplota je udržována na dvaadvaceti stupních Celsia."
Je vám horko?" zeptal se McCoy slečny Hedfordové.
Rozhněvaně se posadila do křesla. Jsem velmi pobouřena a uražena a špatně se tu se mnou jedná."

"Byl to kus cesty až sem," odušil McCoy. "Jste unavená. Uvolněte se na chvíli."

"Odpočívat budu později, doktore. Právě teď si dávám dohromady zprávu pro komisi výbor ohledně výkonnosti Hvězdné flotily. Ujišťuji vás, že bude velmi, velmi podrobná."

"Kapitáne! Doktore!" zavolal Spock od dveří. "Podívejte se na tohle, prosím!"

Naléhavost jeho hlasu Kirka znepokojila. Jediným skokem se ocitl u dveří. Venku, asi půl míle daleko, byl sloupovitý objekt připomínající mlhavou skvrnu, cosi jako klidný větrný vír až na to, že žádný vítr nebyl. Uvnitř víru se prolínala jemná světla a stíny. Zároveň bylo možné částečně slyšet, částečně jenom vnímat jemnou zvonivou hudbu. Chvilí se to pohybovalo pomalu ze strany na stranu a pak to náhle zmizelo.

Kirk se rychle otočil ke Cochranovi. "Co to bylo?"

"Někdy vás dokáží hry světla a stínu pěkně ošálit," řekl Cochrane. "Byli byste překvapeni, co všechno se mi zdálo, že jsem tu zahlédl."

"Nám se nic nezdálo, pane Cochrane. Venku byla nějaká bytost a mám podezření, že to byla táž bytost, jež nás sem přivedla. Vysvětlíte mi to, prosím."

"Nemám co vysvětlovat."

"Pane Cochrane, rád bych vás upozornil, že má tolerance má určité meze, je-li v sázce bezpečnost mých lidí. Našli jsme vás, tady, kde žádná lidská bytost nemá co dělat. Byli jsme velmi šikovně uneseni a přivedeni sem - zjevně tou věcí, kterou jsme zahlédli venku. Už nežádám o vysvětlení, pane, já na něm trvám!"

Cochrane pokrčil rameny. "No dobrá. Tam venku - to bylo Společenstvo."

"Cože?"

"Tak tomu říkám. Totiž, kapitáne, já tu neztroskotal. Byl jsem sem dopraven ve své beznadějně poškozené lodi. Byl jsem skoro mrtev a Společenstvo mi zachránilo život."

"Teď vypadáte náramně zdravě," řekl Kirk. "Co s vámi bylo?"

"Stáří, kapitáne. Bylo mi tehdy osmdesát sedm let. Nevím jak, ale Společenstvo mne omladilo. Udělalo ze mě - tedy - znovu mladého, jako jsem teď."

Kirk a Spock si vyměnili pohledy. Spockova obočí se zdála šplhat až na samý vrchol jeho čela. Řekl: "Raději bych se zdržel komentáře k téhle části vašeho příběhu. Nemohl byste nám přesně říci, co je zač to vaše Společenstvo?"

"Řekl jsem vám, že nevím, co to je. Existuje to. Je to živé. Do určité míry s tím mohu komunikovat..."

"To je velmi zvláštní příběh," řekl McCoy.

"Viděl jste toho tvora. Máte lepší příběh?"

"Pane Cochrane," zajímal se Kirk, "máte křestní jméno?"

Cochrane přikývl. "Zefram."

McCoyovi poklesla čelist, ale Spock zjevně tuhle odpověď očekával. Kirk pokračoval: "Cochrane z Alfy Centauri? Objevitel nadsvětelného pohonu?"

"Přesně tak, kapitáne."

"Zefram Cochran," promluvil McCoy, "je již sto padesát let mrtev."

"Jeho tělo se nikdy nenašlo," řekl Spock.

"Právě se na něj díváte, pane Spocku," řekl Cochrane.

"Říkáte, že tohle vaše Společenstvo vás našlo a učinilo mladým. Co jste dělal ve vesmíru ve věku osmdesáti sedmi let?"

"Byl jsem unavený. Můj život se chýlil ke konci. Chtěl jsem zemřít v kosmu. To je celé."

McCoy se obrátil ke slečně Hedfordové, která teď měla zavřené oči. Položil jí ruku na čelo, potom provedl vyšetření. Výsledky ho zjevně nepotěšily.

"Tyhle přístroje," řekl Spock. "Odpovídají dobře, kterou jste označil. Jsou z vaší lodi, pane Cochran?"

"Rozebral jsem ji. To ostatní - jídlo, vodu, rostliny do zahrady, všechno, co jsem potřeboval, mi dalo Společenstvo. Vytvořilo je zřejmě z přírodních prvků."

"Když s tím dokážete komunikovat," řekl Kirk "snad byste mohl zjistit, co tu děláme MY."

"To už vím."

"Nemohl byste nám to říct?"

"Nebude se vám to líbit."

"Už teď se nám to nelíbí."

"Jste tu proto, abych tu měl nějakou společnost," řekl Cochrane. "Vždycky jsem býval velký samotář. Trávil jsem celé roky sám ve vesmíru. Nejdřív mi nevadilo být tady o samotě. Ale sto padesát let je dlouhá doba, Kirku. Příliš dlouhá. Nakonec jsem řekl Společenstvu, že bez společnosti dalších lidí zemřu. Myslel jsem si, že mne propustí - nějakým způsobem mě pošle zpátky. Místo toho odešlo, a jak se zdá, zavleklo sem první lidské bytosti, které potkalo."

"Ne!" zabědovala slečna Hedfordová unaveným hlasem. "Ne, to je nechutné! Nejsme zvířata."

Rozvzlykala se. McCoy ji s Kirkovou pomocí zvedl a přenesl na lůžko, kde jí dal injekci. Její pláč postupně ustal.

"Je to špatné," řekl McCoy. "Moc špatné."

"Nemůžeš něco dělat?"

"Mohu ji jen utiřit. Zabránit druhotné infekci. Ale odumírání jejích červených krvinek narůstá a to zastavit nemohu."

Kirk se otočil ke Spockovi. "Pane Spocku, až se ta věc objeví příště, nezmeškejte příležitost udělat analýzu. Najděte pro nás nějakou zbraň, kterou budeme moci proti té věci použít."

"Kapitáne, už se mi podařilo vyvodit jisté závěry. Vezmeme-li v úvahu nepřírozeně malé rozměry této planety a přítomnost útlumového pole, o němž se zmiňoval pan Cochran, plus existenci Společenstva, vede mne to k hypotéze, že se nacházíme na měsíci nějaké větší planety, dnes již zničené, jež byla obývána velmi vyspělou civilizací."

"S tím bych souhlasil," řekl Cochrane. "Našel jsem tu nějaké pozůstatky, jež mne vedly k podobnému závěru."
"Co z toho plyne, Spocku?"
"Dá se ještě vydedukovat, že Společenstvo je poslední přežívající jedinec této dlouho mrtvé kultury. Žádal jste mne o zbraň. Zamýšlíte ho zničit?"
"Zamýšlím udělat cokoli, co nás dostane odsud a umožní nám dopravit komisařku Hedfordovou do nemocnice," řekl Kirk temně. "Pokud se nám Společenstvo postaví do cesty, smeteme ho stranou. Je vám to jasné, pane Spocku?"
"Zcela jasné, kapitáne." Spock si vzal analyzátor a odešel směrem ke člunu.
"Cochrane, kdybyste z tohoto místa odešel, co by se s vámi stalo?"
"Začal bych znovu normálně stárnout."
"Chcete odsud odejít?"
"Kapitáne, věrte mi, že nesmrtelnost je veliká nuda. Samozřejmě, že chci pryč... jaké je to tam venku, v Galaxii?"
"Už jsme dosáhli tisíců planet a směřujeme dál. Překračujeme fantastické vzdálenosti... a všude nacházíme život. Předpokládáme, že inteligentní život je na milionech planet. Ještě jsme je nedokázali zmapovat." Viděl, jak se Cochranovy oči rozzářily. "Zajímalo by vás to?"
"Jak by se vám líbilo usnout na sto padesát let a probudit se v novém světě?"
"Dobrá," řekl Kirk. "Tohle všechno na vás venku čeká. A zjistíte, jaké úctě se těší vaše jméno. Ale asi budeme potřebovat vaši pomoc, abychom se odsud dostali."
"Máte ji mít."
"Výborně. Zdá se, že se domníváte, že tohle Společenstvo dokáže skoro všechno."
"Neznám meze jeho schopností."
"Mohlo by vyléčit komisařku Hedfordovou?"
"To nevím."
"Za pokus nic nedáme. Jinak jsme bezmocní. Řekl jste, že s tím můžete komunikovat."
"Do určité míry. Je to neverbální způsob, ale většinou se mi podaří sdělit, co je třeba."
"Zkuste to teď. Zjistěte, jestli může něco udělat."
Cochrane přikývl a vyšel ven, následován Kirkem a McCoyem.
"Jak to děláte?" zeptal se Kirk.
"Prostě si tak nějak... pročistím mysl. Potom to přijde. Radši se držte zpátky."
Cochrane zavřel oči. Uplynula delší chvíle a pak Kirk zaslechl melodické zvučení Společenstva. Objevilo se blízko Cochranova, třpytivé, skvící se tuctem překrásných barev, za zvuku tichých zvonků. Přesunulo se ke Cochranovi, obklopilo ho, zahalovalo do svého vznášejícího se oblaku. Na Cochranově tváři se míhala barevná světla.
"Co na tohle říkáš, Kostro?" zeptal se Kirk potichu.
"Skoro bych to nazval symbiózou. Nějaký druh spojení."
"Přesně, jak jsem si myslel. To nevypadá na pouhého chovatele, který si povídá se svým oblíbeným zvířátkem, co ty na to?"
"Ne. Je to něco víc."
"Taky si myslím. Mnohem víc. Možná... láska."
Společenstvo se začalo od Cochranova oddalovat a ten se pomalu vracel do normálního stavu. Společenstvo zmizelo a Cochrane potřásl hlavou a rozhlédl se kolem, jako by se nemohl zorientovat. Jeho oči se zastavily na Kirkovi.
"Jste v pořádku?" zeptal se Kirk.
"Ach. Ano. Já... pokaždé mne to... trochu vyčerpává. Ale jsem v pořádku."
"Nuže?"
Cochrane znovu potřásl hlavou. "Společenstvo nemůže pro slečnu Hedfordovou udělat nic. Vypadá to, že to nějak souvisí s otázkou identity... tomu jsem neporozuměl. Ale odpověď je záporná, tím jsem si jist."
"Pak ale zemře."
"Podívejte, mrzí mne to. Kdybych vám mohl pomoci, udělal bych to. Ale Společenstvo nemůže."

Uplynulo několik hodin, než se Spock vrátil. Když se objevil, nesl s sebou malý, ale složitý tmavý přístroj velmi hrubé výroby, vyhlížející, jako by ho narychlo slátalo dohromady nějaké šikovnější dítě. Vešel s ním do domku. "Vaše zbraň, kapitáne."
"Vida! Jak to funguje?"
"Společenstvo, jak už víme, se skládá převážně z plazmy - to je stav, pro nějž je charakteristický vysoký stupeň ionizace. Jednoduše řečeno, je to převážně elektrina. Navrhují, abychom se ji pokusili zkratovat. Když tohle přiblížíme ke Společenstvu a stiskneme tenhle spínač, pak přerušíme veškeré elektrické impulzy, které to stvoření produkuje. Nemůže to selhat."
Cochrane hleděl na přístroj nešťastně. Kirk se zeptal: "Vadí vám to, pane Cochrane?"
"Společenstvo mi zachránilo život. Staralo se o mne sto padesát let. Byli jsme... si blízcí... způsobem, jaký se těžko vysvětluje. Myslím, že k němu svým způsobem cítím náklonnost."
"Také vás tu drží jako vězně."
"Nechci, abyste je zabili."
Spock řekl: "Můžeme je prostě zbavit sil."
"Ale nic o něm nevíte!" řekl Cochrane prudce. "Můžete je zabít! Tohle nemohu dopustit, Kirku."
"Hodláme se odsud dostat. Uvědomte si to."
"Co jste to v dnešní době za lidi?" stěžoval si Cochrane. "Má pro vás slovo vděčnost nějaký význam?"

"Cochrane, mám tady ženu, která umírá. Udělám všechno, co budu muset, abych ji zachránil."

Cochrane upřeně hleděl na Kirka a pomalu z něj vyprchávalo rozčilení. "Myslím, že z vašeho pohledu je to takhle správné. Ale já jen -"

"Chápeme, jak se cítíte, pane Cochrane," řekl McCoy. "Ale musíme to udělat."

"Dobře. Asi budete chtít, abych je zavolal, že?"

"Prosím," řekl Kirk. "Pojďme ven."

McCoy zůstal u pacientky. Spock se chopil svého přístroje a spolu s Kirkem vyšel z domku. To už se Společenstvo přiblížilo ke Cochranovi. Vydávalo při tom jemnou hudbu a zářilo jemnými barvami. Vypadalo to, jako by předlo.

Jsme dost blízko?" zašeptal Kirk.

"Myslím, že ano," odpověděl tiše Spock. "Ale je tu jisté riziko. Neznáme rozsah sil toho tvora."

"A on nezná náš. Teď, Spocku!"

Spock stiskl spínač. Mlhavý oblak Společenstva najednou zhoustl a ozval se ostrý, vysoký poplašný zvuk. Pastelové barvy se změnilly v nevládné odstíny modré a zelené, tiché zvonky přešly v nemelodické řinčení. Cochrane, stojící od Společenstva jen asi metr, se chytil za hlavu, zapotácel se a pak upadl. Přelévající se sloupec plazmy se snesl na dům.

Kirk a Spock se uchýlili dovnitř, ale nenalezli tam bezpečí. Celý pokoj byl naplněn vířením a řinčením. Zároveň Kirk ucítil, jak na celé jeho tělo doléhá hrozná tíha, která ho zbavuje dechu. Ohnal se kolem sebe, ale nebylo co zasáhnout. Vedle něj těžce lapa po dechu Spock, jenž upustil svůj přístroj.

"Zastavte to! Zastavte to!" McCoyův výkřik jako by přicházel z velké dálky. "Zabije je to!"

Cochrane vstoupil dovnitř a hned, jak si uvědomil situaci, zaujal komunikační pozici. Společenstvo se vrátilo k pastelovým barvám a pomalu zmizelo. Kirk a Spock klesli na kolena a nabírali dech ve velkých doušcích. McCoy poklekl vedle nich, zatímco Cochrane se opět vzdálil.

Jste v pořádku?" ptal se McCoy. "Můžete dýchat?"

Kirk přikývl. Je to... v pořádku, Kostro." Roztřeseně se postavil a s ním i Spock, kterému se také rychle vracely síly.

"Cochrane nás před tím zachránil. Nevím, jestli nám tím pomohl nebo ne."

"Co je tohle za řeči?" namítl McCoy ostře.

"Jak mohu s takovou věcí bojovat? Tam někde venku mám loď... tady mám zodpovědnost za čtyři životy... a jeden už má namále..."

"To není tvoje chyba."

"Já jsem velitel, Kostro. Takže to je moje chyba. A teď jsem v koncích. Nedokážu to zničit a nejsem schopen to donutit, aby nás to nechalo jít."

Po nějaké chvíli McCoy řekl: "Většinou se chováš jako voják a někdy při tom zapomínáš na své diplomatické schopnosti. Co kdybys zkusil cukr místo biče?"

"Ale co můžu nabídnout... Hmm. Možná, že přece jen něco. Spocku!"

"Ano, kapitáne?"

"Náš univerzální tlumočník, máme ho ve člunu. Vyzkoušíme ho a promluvíme si s tou věcí."

"Tlumočník je používán pro komunikaci s poněkud konkrétnějšími formami života."

"Tak ho přizpůsobte a upravte. Problém nesmrtnosti spočívá v tom, že je nudná. Práci na tlumočnicku se aspoň zabavíte."

Je to možné. Pokud bych rozšířil vymezené pásmo příjmu -"

"Dejte se do toho, pane Spocku. Dojděte pro něj a pusťte se do práce."

* * *

Tlumočník byl malý, ale složitý. Cochrane ho zvědavě pozoroval, zatímco McCoy se věnoval své pacientce. "Jak pracuje tenhle přístroj?" zeptal se.

"Inteligentní život má přes svou rozmanitost velmi podobné způsoby uvažování," vysvětloval Kirk. "Tento přístroj zachycuje a porovnává mozkové vlny, vybírá ty, jimž rozumí, a převádí je do srozumitelné řeči."

"Chcete říct, že ta škatulka mluví?"

"Hlasem, nebo jeho přibližným napodobením jakéhokoli tvora, jenž je na druhém konci. Samozřejmě to není dokonalé, ale většinou to funguje velmi uspokojivě. Jste připraven, pane Spocku?"

"Naprostě, kapitáne."

"Pane Cochrane, prosím, zavolejte Společenstvo."

Cochrane vyšel z domu, Kirk a Spock s tlumočníkem za ním. Znovu zachytili nejprve zvuk a pak se objevilo Společenstvo - mlhavý barevný oblak. Spock zapojil tlumočnicka a pokynul Kirkovi.

"Společenstvo... chtěli bychom s tebou mluvit."

Zvuk se změnil. Společenstvo pomalu opustilo Cochranu. Pak se z tlumočnicka ozval hlas. Jemný, něžný - nepochybně ženský.

Jak bychom mohli komunikovat? Mé myšlenky... vy je slyšíte. To je zajímavé."

"Žena, Spocku," řekl Kirk. "To je nesporné."

"Zvláštní. Pokud je ženského pohlaví, mohlo by to zcela změnit situaci."

"Pane Spocku, na tohle jsme s McCoyem přišli už dávno před vámi."

"Takže se nejedná o chovatele."

"Ne, pane Spocku. O milenkou... Společenstvo! Je nesprávné, že nás tu držíš proti naší vůli."

"Ten muž potřebuje společnost jedinců svého druhu, jinak přestane existovat," řekl něžný hlas. "Dal mi to pocítit."

"Jeden z nás přestává existovat. Ta žena musí být dopravena na místo, kde se o ni budeme moci postarat."

"Ten muž potřebuje další svého druhu. Proto jste tady. Muž musí pokračovat v existenci."

"Kapitáne, tohle je podivná, bezcitná logika." řekl Spock. "Ryzí pragmatismus. Ze slov Společenstva soudím, že nám nebude schopno porozumět."

"Uvidíme. Společenstvo, pokus se pochopit. Pro náš druh je přirozené být svobodní, tak jako pro tvůj je přirozené zůstat zde. Nemůžeme žít v zajetí."

"Ve vašich tělech se zastavil váš podivný proces degenerace. Budete pokračovat v žití nekonečně dlouho. Budete mít dost potravy. Nic vás nebude ohrožovat. Budete stále žít a muž bude stále žít. Takhle to musí být."

"Kapitáne!" ozval se Spock. "Tohle je úžasná příležitost k získání nových poznatků pro naši vědu. Zeptejte se ho na jeho podstatu, na jeho historii -"

"Pane Spocku, tady nejsme ve školní třídě. Pokouším se vás odsud dostat."

"Taková šance se nemusí už nikdy naskytnout. Mohlo by nám sdělit tolik věcí -"

"Nechte toho, Spocku. Společenstvo, je to pochopitelné, že vám nerozumíš. Je to proto, že nepatříš k našemu druhu. Věř mi, nelžeme ti. To, co nám nabízíš, není pokračování existence. Je to neexistence. Nebudeme schopni dál žít. Ani muž nebude moci žít."

"Vaše impulzy jsou nelogické. Tato komunikace je bezpředmětná. Ten Muž musí pokračovat v existenci. Proto budete i vy. Musí to tak být."

Hlas utichl. Společenstvo odcházelo. Pomalu se rozplývalo, až zmizelo docela.

Kirk se sklesle vrátil zpět do domu společně se Spockem. Hned za nimi vešel i Cochrane.

"Kapitáne," zeptal se, "proč jste ten váš tlumočník udělali s ženským hlasem?"

"Neudělali," odvětil Kirk.

"Ale já slyšel -"

"Rozlišení mužského a ženského pohlaví je univerzální konstantou, Cochrane. Společenstvo je zcela bez diskuse žena."

"Nerozumím."

"Že ne?" ozval se McCoy. "I slepý by to musel poznat. Vy nejste žádné domácí zvíře, Cochrane. Žádný exemplář chovaný v kleci. Jste milenec."

"Cože jsem?"

"Není to jasné?" řekl Kirk. "Všechno dělá jenom pro vás. Dává vám, co potřebujete. Živí vás. Poskytuje vám útočiště, šatí vás. Opatřuje vám společnost, když se cítíte osamělý."

"Přibližuje se k vám naprosto jiným způsobem, než když vstupovala do kontaktu s námi," přidal se Spock. "Jinak vypadá, jinak zní, jinak se chová. Ačkoli se v emocích příliš nevyznám, přece je to zjevné. Společenstvo vás miluje."

Cochrane na ně nevěřicně zíral "To je... to je směšné!"

"Vůbec ne," odvětil Kirk. "Už jsme viděli podobné situace."

"Ale po sto padesáti letech -"

"Co se s vámi děje, když s tím komunikujete?" tázal se Spock.

"Tak nějak spolu... splývá s mou myslí."

"No ovšem. To není nic šokujícího. Prostě symbolické spojení dvou myslí."

"To je přišerné! Víte vůbec, co povídáte? Sotva! Ale... po všechny ty roky... jsem připustil... aby takové cizí stvoření... vstupovalo do mé mysli, mých pocitů..." Cochrane se náhle rozčílil stejnou měrou, jakou byl udiven. "Obelstilo mne! Je to něco jako... upír duše! Který se plíží kolem mých myšlenek!"

"Nijak vám to neublížilo, jak se zdá," konstatoval Kirk.

"Neublížilo? Jak to s tím souvisí? Můžete žít padesát let s milovanou ženou a stále si budete ve své mysli uchovávat kousek soukromí. Ale tahle... tahle věc... se na mně příživuje."

"Zajímavý přístup," poznamenal Spock. "Řekl bych, že je typický pro vaši dobu, ve které docházelo ke kontaktům s jinými civilizacemi říději než dnes."

"Hodláte tu sedět a s klidem analyzovat takové nechutnosti?" vybuchl Cochrane. "Co jste to dneska za lidi?"

"Na tom není nic nechutného, Cochrane," řekl McCoy. "Je to prostě další neznámá forma života. Na takové věci si zvyknete."

"Zvedá se mi z vás žaludek! Nejste o nic lepší než ta věc!"

"Nechápu vaši přehnaně emotivní reakci," řekl Spock. "Váš vztah se Společenstvem byl po sto padesát let citově uspokojivý, po všech stránkách praktický a naprosto neškodný. Myslím, že i docela prospěšný."

Cochrane na ně hněvivě hleděl. "Tak takhle tedy vypadá budoucnost - lidé, kteří nemají sebemenší pojem o slušnosti a morálce. Možná, že jsem o sto padesát let pozadu, ale nehodlám být kořistí nějakého nelidského... obludného..." hlas se mu zadrhl, otočil se a odešel.

"Velmi omezený přístup," řekl Spock.

"Doktore," slabě se ozval hlas Nancy Hedfordové. "Doktore."

McCoy k ní přispěchal, následován Kirkem. "Už jsem tady, slečno Hedfordová."

Výrazila ze sebe tichý, hořký smích. "Já... ho slyšela. Byl milován... a nechce to přijmout."

"Musíte odpočívat," tišil ji McCoy.

"Ne. Nechci... nechci zemřít... dělala... jsem dobře svou práci, doktore. Ale nikdy... jsem nebyla milována. Co je... tohle za život? Nikdy nebyť... milován... a teď umírám. A on... utíká před láskou..."

Ztichla a ztěžka oddechovala. McCoy se na ni vážně díval.

"Kapitáne," zvolal Spock ode dveří. "Podívejte se na tohle."

Venku se znovu objevilo Společenstvo, vyhlížející jako obvykle, ale Cochrane se držel stranou a stěží potlačoval svůj vztek.

"Rozumíš?" říkal. "Nechci s tebou nic mít."

Společenstvo se posunulo blíž a jeho zvonivý zvuk měl tázavý, naléhavý odstín. Cochrane couvl.

"Rekl jsem ti, jdi pryč! Už nikdy tě nepustím tak blízko, abys mne znovu oklamalo! Nepřibližuj se ke mně! Vím dobře, že mi rozumíš! Nepřibližuj se! Nech mě už na pokoji!"

Roztřesený, bledý a zpocený se Cochrane vrátil zpět do domu. Kirk se znovu otočil k McCoyovi. Nancy ležela zcela bez pohnutí.

"Kostro? Už je po všem?"

"Ne. Ale umírá. Dech je velmi nepravidelný. Klesá krevní tlak. Zemře během deseti minut. A já -"

"Udělal jsi všechno, co jsi mohl, Kostro."

"Je vám jí líto, Kirku?" zeptal se Cochrane, stále ještě rozzlobený. "Opravdu něco cítíte? Nemusíte si dělat vrásky, protože tohle je jediná cesta, jak se odsud dostat. Zemřít."

Kirk najednou dostal nápad, zoufalý záblesk naděje. Zvedl tlumočnicka a vyšel ven. Společenstvo tam stále bylo.

"Společenstvo, miluješ toho muže?"

"Nerozumím," řekl ženský hlas z tlumočnicka.

"Je pro tebe důležitý - důležitější než cokoliv jiného? Je to takové, jako by byl tvou součástí?"

"Je mou součástí. Musí pokračovat v existenci."

"Ale on nebude pokračovat v existenci. Přestane existovat. Kvůli vlastní zaujatosti jsi ho odsoudila k životu, jenž se mu stává nesnesitelným."

"Nestárne. Bude žít věčně."

"Mluvíš o jeho tělu," namítl Kirk. "Mám na mysli jeho duši. Společenstvo, tam uvnitř leží umírající žena našeho druhu. Nebude pokračovat v existenci. Totéž se stane muži, pokud nás odsud nepustíš."

"Nerozumím."

"Náš druh přežívá pouze tehdy, když musí překonávat překážky. Ty jsi všechny odstranila. Bez toho, co nás zoceluje, slábneme a umíráme. Pro tebe je muž jen hračkou. Využíváš ho pro své potěšení."

"To není pravda," promluvil tlumočnicka. Byla v tom hlase znát naléhavost a protest? "Muž je středem všeho. Starám se o něj."

"Ale ty ho nemůžeš doopravdy milovat. Nemáš sebemenší ponětí o lásce - o dokonalém spojení dvou bytostí. Ty jsi Společenstvo, On je muž; jste dva rozdílní jedinci a nikdy se nemůžete spojit. Nikdy nemůžeš poznat lásku. Můžeš ho tu držet navěky, ale vždycky budete rozdělení, budeš mu vzdálena."

Nastala dlouhá pauza. Pak Společenstvo řeklo: "Kdybych bylo člověkem... mohla by to být láska..."

Stvoření zmizelo. Kirk se vrátil a málem při tom porazil McCoye, který stál hned za ním. "Co tím chceš vyzískat?" zeptal se chirurg.

"Přesvědčit ji, že je to beznadějná situace. Láska se většinou pojí s obětavostí. Je-li opravdu láska to, co k němu cítí, mohla by ho nechat odejít."

"Ale ona - či ono - není člověk," řekl Spock. "Nemůžete od ní čekat lidské reakce."

"Mohu to zkusit."

"To nebude k ničemu," řekl Cochrane. "Vím to."

Směrem od postele se ozval hlas: "Zeframe Cochrane." Byl to Nancyin hlas, ale jeho artikulace, způsob řeči a tón zněly cizí. Všichni se otočili.

Stála tam Nancy Hedfordová, ale nějak změněná, její tvář byla rozjasněná a působila jemně a něžně. Ve tvářích se jí rozlévala zdravě růžová barva. McCoy pozvedl svůj lékařský trikordér a zůstal na něj zírat jak zasažený bleskem. Kirk se ani nepotřeboval ptát, co z něj vyčetl. Nancy Hedfordová, která byla na umření, najednou nejevila žádné známky nemoci.

"Zeframe Cochrane," řekla. "My rozumíme."

"To je... to je ona!" řekl Cochrane. "Nechápete? To je Společenstvo!"

"Ano," přitakala Nancy. Jsme zde - ty, které jste znali jako komisařku a jako Společenstvo. Jsme zde obě."

Spock řekl: "Společenstvo, ty přece nemáš moc vytvářet život."

"Ne. To je dáno jen stvořiteli."

"Ale komisařka Hedfordová umírala."

"Tato naše část byla příliš slabá, aby se udržela při životě. Za okamžik by přestala existovat. Nyní jsme spolu. Ted' rozumíme tomu, co nazýváte láskou, my obě. Splnilo se naše velké přání. Máme to, co jsme neměly."

"Chcete říct - že jste obě v jednom těle?" zeptal se Kirk.

"Jsme jedno. Cítíme velikou vyprahlost, velikou touhu." Popošla ke Cochranovi, který před ní o krok ustoupil.

"Ubohý Zeframe Cochrane. Děsíme tě. Nikdy dříve jsme tě neděsily." V jejich očích se objevily slzy. "Samota. Tohle je samota. Známe ji. Je to nepříjemná věc. Jak ji snášíš, Zeframe Cochrane?"

"Jak víš, co je samota?" zeptal se Cochrane.

"Být v tomto těle znamená objevit bolest." Vztáhla ruku. "Dovol nám dotknout se tě, Zeframe Cochrane."

Jeho ruka se pomalu zvedla, dotkli se.

Kirk otočil hlavu a tiše řekl: "Spocku. Vyzkoušejte člun. Motory, spojení, všechno."

"My vás slyšíme, kapitáne," řekla Nancy. "To není nutné. Vaše vozidlo bude fungovat jako dřív. Stejně tak vaše komunikační přístroje."

"Necháváš nás jít?" ptal se Cochrane.

"Nemůžeme vás tu nijak držet. Kapitáne, řekl jste, že nemůžeme poznat lásku, protože nejsme člověk. Ted' jsme člověk, pouhý člověk a nic víc. Poznáme, jak se mění den za dnem. Poznáme smrt. Ale dotýkat se ruky muže - nic pro nás není víc důležité. Je tohle štěstí, Zeframe Cochrane? Když slunce září tepleji? Když je vzduch sladší? Když slyšíme zvuky,

jež vydává něžný pohyb větru?"

"Jsi velmi krásná," řekl Cochrane potichu.

"Jedna má část rozumí. Druhá ne. Ale těší mne to."

"Mohu ti to vysvětlit. Spoustu věcí. Uvidíš, jak se ti otevrou oči." Celý ožil nadšením. "Tisíce světů, tisíce ras. Všechno ti ukážu - jen co se sám znovu zorientuji. Možná ti budu moci vrátit všechno, co jsi pro mne udělala."

V Nancyniých očích se objevil smutek. "Nemohu jít s tebou, Zeframe Cochrane."

Cochrane se zarazil: "Ovšem že můžeš. Musíš."

"Můj život je spjat s tímto místem. Jestliže ho opustím, třeba jen na několik dní, přestanu existovat. Musím se sem vrátit, stejně jako ty musíš přijímat látky, jež tě udržují při životě."

"Ale... máš schopnosti... můžeš..."

"Stala jsem se téměř stejnou jako jsi ty. Ubíhající čas na mně zanechá stopy. Ale pokud odsud odejdu, bude to konec mé existence."

"Chceš říci, že jsi se vzdala všeho, aby ses stala člověkem?"

"Nic se nedá... srovnat s tím, když se tě dotýkám."

"Ale budeš stárnout, tak jako lidé. Nakonec zemřeš."

"Radost, kterou prožívám v této chvíli, je postačující. Těší mne to."

"Nemohu odletět a nechat tě tu," řekl Cochrane. "Zachránila jsi mi život. Starala jsi se o mne a milovala jsi mne. Nikdy jsem tomu nerozuměl, ale teď ano."

"Musíš být volný, Zeframe Cochrane."

Kirk jemně řekl: "Galileo čeká, pane Cochrane."

"Ale... když ji odsud odvedu, zemře. Když ji opustím... ona je člověk. Zemře osamocení. A to není všechno. Já ji miluji. Překvapuje vás to?"

"Od člověka ne," řekl Spock. "Jste, koneckonců, ve své podstatě iracionální."

Cochrane ženu objal. "Nemohu ji opustit. A tohle není tak špatné místo. Zvykl jsem si na ně."

"Rozmyslete si to, pane Cochrane," říkal mu Kirk. "Tam venku je Galaxie, jež čeká, aby vás zahrnula počtami."

Jsem počtěn víc než dost. Ona mne miluje."

"Ale oba budete stárnout," namítl Spock. "S nesmrtelností je konec. Zestárnete a nakonec zemřete."

"To se stává mužům a ženám už po mnoho let... a mám pocit, že je to jeden z nejlepších důvodů, proč být člověkem - pokud to můžete s někým sdílet."

"Jste si jist?" tázal se Kirk.

Je tu spousta vody. Podnebí je vhodné pro pěstování plodin. Mohu zkusit zasadit strom. Každý muž má tohle udělat, ne?" Odmlčel se a dojatě dodal: "Není to z vděčnosti, kapitáne. Teď, když ji vidím, když se jí dotýkám, tak už vím. Miluji ji. Čeká nás hodně let a budou to šťastné roky."

"Pane Cochrane, možná děláte správnou věc, možná ne. Ale přeji vám všechno dobré. Pane Spocku, Kostro, pojďme."

Když se otočili, Cochrane ještě řekl: "Kapitáne."

"Ano?"

"Neříkejte jim o Cochranovi. Nechte věci, jak jsou."

Kirk se usmál. "Neřeknu ani slovo, pane Cochrane."

* * *

Když nastoupili do Galilea, ozval se Spock. "Chtěl bych vám položit otázku, kapitáne. Nenapomohli jsme vlastně spáchání bigamie? Přece jen, Společenstvo a komisařka Hedfordová teď sdílejí stejné tělo..."

"Teď mluvíte omezeně vy, pane Spocku," řekl McCoy. "Bigamie není zakázána všude. Kromě toho, Nancy Hedfordová by zemřela. Pouze Společenstvo ji drží při životě. Kdyby si to rozmyslelo, Nancy by nepřežila ani deset minut. V každém případě, až dorazíme na Enterprise, podám hlášení o její smrti."

"Stejně, jaký je v tom rozdíl?" prohodil Kirk. "Láska byla tím, po čem Nancy i Společenstvo toužily nejvíc. Teď to mají."

"Ale ne navěky," řekl McCoy. "Jenom dokud budou naživu."

"Ano. Ale to úplné stačí, Kostro. Pro lidi."

"To je velmi nelogická poznámka, Jime." Zatímco Spockovo obočí stoupalo vzhůru, McCoy dodal: "Ale je to pravda."

Kirk se usmál a sáhl po komunikátoru. "Kirk volá Enterprise."

Z komunikátoru se v odpověď ozval mohutný výkřik: "Kapitáne! Tady Scotty. Jste v pořádku?"

Jsem v naprostém pořádku. Můžete nás zaměřit?"

"Zpracováváme údaje... ano, zaměřeno."

"Výborně. Zůstanu na příjmu. Udržujte stálý kurz, dokud nedorazíme. Použijeme náš člun."

"Ale co se vlastně přihodilo, kapitáne?"

"Vlastně nic zvláštního," odvětil Kirk. "Jen ten nejstarší příběh na světě."

PÁTEČNÍ DÍTĚ
(Friday's Child)

Scénář: D. C. Fontana

Režie: Joseph Pevney

V dalších rolích: Julie Newmar, Tige Andrews

Překlad: Hana Vlčinská

Pondělní dítě krásnou má tvář.

Úterní dítě milosti zář.

Středeční dítě miluje a sytí.

Čtvrteční dítě dře pro živobytí.

Páteční dítě přinesl žal.

Však dítě zrozené než přijde neděle,

je statečné a milé a dobré a veselé.

(Harper's Weekly, 1887)

I kdyby byl Kirk ještě nevěděl, že je Teer Akaar vrchním náčelníkem deseti kmenů Ceresu, bylo by mu od chvíle, kdy se on, Spock a McCoy zhmotnili před táborem, jasné, že Akaarové jsou významnými osobami. Před každým ze stanů - stojících na okraji oblasti porostlé mlázím - stála žerd' nesoucí standarty jednotlivých rodů a nade všemi čněl prapor ozdobený Akaarovým kmenovým znakem, jakýmsi letícím ptákem.

Několik mužů a žen z kmene, oděných v živě barevná roucha střižená po způsobu prosté tuniky, se v údivu zahledělo, jak se tři muži z Enterprise za slabého třpytu zhmotnili z ničeho. Vzápětí se lidé bez hlesu odklidili do svých stanů, když z největšího plátěného přístřešku vykročil jiný muž. Jeho tunika byla čistě černá, s charakteristickým ptačím motivem vyšitým na rameni. Vypadal asi na čtyřicet pět a byl hubený, ale nevyvolával dojem třtiny, působil spíše jako kožený bič. Zpríma pohlédl na Kirka, přiložil si pravou pěst k srdci a pak natáhl ruku před sebe, dlaní nahoru. Gestu bylo snadné rozumět: Mé srdce a vše, co mi náleží, je vám otevřeno.

"Jsem Maab z Domu Akaar," pravil. "Naše stany jsou poctěny."

"My jsme poctěni," odvětil Kirk. Po rychlém zapřemýšlení se lehce uklonil s oběma rukama před sebou a dlaněmi nahoru; a potom si je přitáhl k hrudi. Vaši pohostinnost přijímáme s otevřeným srdcem. Nebyl si jistý, zda je to správná odpověď, ale zdálo se, že ano.

"Vrchní náčelník očekává vás příchod," řekl Maab, pokynul ke stanu a ujal se vedení. Lidé z Ceresu byli k Federaci přátelští, ale v sektoru byly hlášeny klingonské lodě, a ačkoliv technicky byl mezi Federací a Říší mír, v posledních měsících narůstal počet "incidentů". Bylo velmi důležité, aby se mise na Ceres nestala incidentem.

Ve stanu byla jedna žena a dva muži, avšak Maabova hluboká, uctivá poklona ihned ozřejmila, který z nich je Teer Akaar. Byl to vysoký muž, široký v ramenou, téměř šedesátiletý, v bílém oděvu s černými ptáky. Vyměnili si obřadná gesta a vzájemně se představili. Vyšlo najevo, že Maab je Teer Akaaru bratr. Vysoký mladík byl Raal, náčelníkův syn; a klečící líbezná mladá žena byla náčelníková manželka Eleen ("Má druhá žena, čest mého domu"). Když jí Raal pomáhal vstát, ukázalo se, že je těhotná.

"Pojďte," řekl Akaar a pokynul směrem ke stolu, který byl tak nízký, že téměř drhl o koberec. "Přeji si slyšet vaše vyjádření o kamenech z našich hor."

Kirk kývl na Spocka, který položil na stůl několik úlomků neopracovaného kamene a mnohastránkovou, předem připravenou smlouvu. Všichni se usadili na poduškách, kromě ženy, která se odebrala na místo skryté za záclonou, a Raala, jenž tiše odešel hlavním vchodem. Venku se šelo.

"Geologický průzkum," pravil Kirk, "odhalil, že váš svět má cenné zásoby nerostu nazývaného topalin. Jsem pověřen sjednat pro Federaci těžební práva na tento nerost."

"Mí lidé jsou pastevci a řemeslníci, kapitáne," odvětil Akaar. "Nechápeme, jakou cenu mohou mít kameny."

"Vy přece vyrábíte zbraně ze železa. Často obchodujete se zlatem a stříbrem."

"Železo znají naši zbrojníci už dlouho. Zlato a stříbro přišlo s obchodními loděmi Federace - pro nás mají malý význam. Jsou to však kovy, ne kameny jako tohle." Šťouchl do úlomku topalinu.

"Náčelníku Akaare, věřím, že budete ochoten strpět delší výklad. Federace má stovky kolonií, které se zabývají těžbou a výzkumem na planetách, na nichž obvykle nejsou příhodné podmínky pro náš život. Jak naznačují vaše legendy, i vy

sami jste potomky pozemské kolonie. Tito kolonisté vaši planetu pojmenovali po asteroidu v planetární soustavě, k níž patří i Země - po kamenné kouli o průměru pět set mil, která byla prvním osídleným asteroidem, ačkoliv neměla ani vlastní atmosféru."

"Jak je to možné?"

"Vytvořili jsme umělé kopule a pod nimi udrželi vzduch, který můžeme dýchat," řekl Spock. "Topalin obsahuje nepatrné množství kovu, který je pro podobné systémy podporující životní funkce nezbytný. Nejen, že je ten kov vzácný, ale musí být stále obměňován."

"Proč?" otázal se Maab. "Zreziví nebo se snad opotřebuje?"

Spock se zjevně chystal dále vysvětlovat, ale Kirk pozvedl ruku. Tito lidé zcela zapomněli na technologii, která je před staletími donesla na tuto planetu. Jen zhuštěný kurz fyziky by jim mohl objasnit pojem radioaktivity.

"Něco podobného," souhlasil Kirk. "A skutečnost, že je potřebný kov v topalinu obsažen v tak nepatrném množství, znamená, že náklady rudy musí být přepraveny ke zvláštnímu čistícímu zařízení."

"Pak má jistě ohromnou cenu," řekl Maab. "Co tedy za něj nabízíte?"

"Poctivou odměnu," odpověděl Kirk. "V jakékoliv měně, kterou zvolíte."

Maab se naklonil dopředu. Náhle vypadal rozhněvaně. "Vy pozemšťané," řekl zatrpkle, "ukrýváte svoje lži za sliby na papíře. Pak ukradnete -"

Akaar udeřil dlaní o stolní desku. "Maabel!"

"Ošidili ostatní," promluvil Maab a zadíval se tvrdě na bratra. "Slyšeli jsme o tom. Nemají žádnou čest -"

"Budeš mlčet!"

"To tedy nebudu. My s tím nesouhlasíme. Je nás hodně, kdo si nepřejeme tu smlouvu."

"Odejdi. Nemůžeš mluvit za kmeny."

Maab vstal. "Odejdu. Ale mnozí z nás se nenechají napálit tak snadno, jako náš nejvyšší náčelník. Ještě o nás uslyšíte."

Otočil se a vztekle odkráčel, zanechávaje za sebou husté, těžké ticho. Konečně se Akaar neklidně pohnul a řekl: "Můj bratr mne zneuctil. Přece však by mělo být řečeno, že mu naše zkušenosti dávají určité důvody k nedůvěře."

"Snad v dávné historii," odtušil Kirk, "a snad jde o zamžené a nepřesné příběhy."

"Vy jste nám jistě neudělali nic špatného. Jenže Maab slyšel o jiných místech a jiných lidech. Využívá toho a štvě proti vám."

"Odkud zaslechl takové historky?"

"To opravdu nevím," odpověděl Akaar. "Možná od pozemských kupců. Pár jich přišlo pro vlnu našich zakdirů"

"Pak to byly pouhé klebety," řekl Kirk. "Své smlouvy čestně dodržujeme."

"Věřím vašemu slovu, kapitáne. Rozumím záležitostem na tomto papíře, a dnes v noci je předložím radě kmenů. Mezitím si můžete odložit zbraně v mém stanu, pojist a potom se k nám znovu připojit."

Kirk věděl, že to přijde, neboť Spock kulturu Ceresu předem velmi pečlivě prostudoval. Nedalo se s tím však nic dělat. Na Akaarovo tlesknutí se objevil domorodec a tři muži z Enterprise mu podali své phasery a také komunikátory, protože těmto pastevcům se jakýkoliv přístroj jevil jako zbraň - obzvláště, když se zdráhali vydat jim ho.

"Přijímám tyto zbraně do úschovy," pronesl Akaar s formální monotónností, "jako záruku dlouhého míru mezi námi. Keele, ukážeš těmto hostům jejich stan a necháš jim přinést jídlo."

* * *

Jídlo bylo zvláštní, ale přepychové, servírováno co nejspíše oděnou domorodou dívkou, což nebylo možné přehlédnout. McCoy se pokoušel nenápadně hledět jiným směrem, když říkal: "Myslel jsem, že zásoby topalinu na Altimaře budou stačit na další dva roky."

"Altimara byla zklamáním," odpověděl Kirk. "Dvě nejslibnější žíly šly do ztracena. Mohou zajistit plné dodávky všem koloniím na šest měsíců. Pak už musí jet těžba tady na plný výkon."

"Žádné rezervy?"

Spock odvětil: "Konvoj nákladních lodí z rafinerií na Lorgianu ke koloniím v tomto kvadrantu je na cestě. Ale je poslední; Lorgian skončil. Ložiska jsou vyčerpaná."

"Pche," zabručel McCoy. "Tyhle nekonečné mineralogické záležitosti jsou nudná práce. A Jime, ten spor mezi Akaarem a Maabem - to mi nevoní."

"Ani mně. Ale to není naše hádka. My se musíme řídit pravidly Rady. Maab v ní zjevně má silné slovo. Pokud zvítězí, dobrá, možná i on má svou cenu."

"Jednal bys s ním?" zeptal se McCoy.

"Jsem pověřen jednat s kýmkoliv, kdo může Federaci poskytnout těžební práva na této planetě," poklidně odtušil Kirk. "Nejsem pověřen stranit komukoliv v místních bojích o moc, Kostro."

"Dodal bych k tomu," podotkl Spock, zatímco si vzal plátek jakéhosi růžového ovoce a hleděl na něj, jako by to byl nějaký neobvykle nezajímavý hmyz, "že shledávám podivným, když vidím, že jakmile nás Keel odvedl od stanu nejvyššího náčelníka, byli před něj postaveni dva strážci. Krom obvyklých mečů a nožů mají i zbraně podobné bumerangu, místními nazývané klugat. Takový arsenál mne nutí zvažovat, zda byly strážce postaveny, aby bránily Teer Akaara před útokem - či aby mu bránily v útěku."

Venku se náhle ozval výkřik, pak druhý a vzápětí typické řinčení kovu o kov.

"Myslím, že to brzy zjistíme," řekl Kirk a vyskočil. Všichni tři se vrhli ke vchodu.

* * *

Venku se setkali se třemi domorodci, jejichž meče měli vzápětí na hrdlech. V táboře vládl chaos. Akaar byl uprostřed víru boje a bránil se jako lev. Nebyl sám, ale jeho skupina byla jasně menší. Náčelníkův syn už byl mrtev. Ve světle

táborového ohně Kirk spatřil, že útočníky řídí Maab, významné místo zaujímal i Keel.

Akaara zasáhl klugat. Zavravoral, zraněn na boku, jeho tuniku zbarvila krev. Zbývali mu už jen dva obránci.

"Jíme! Nemůžeme jen tak..."

"Stůj, Kostro," řekl Kirk ledově.

Náčelník vedl poslední výpad mečem proti svému bratru. Maab ho snadno odrazil a Akaar padl. Jeho zbylí dva obránci padli také, ačkoliv nebyli vážně zranění. Klečeli před Maabem a poníženež prosili o milost.

Stráž obklopující Kirkovu skupinu je postrčily kupředu. Maab pokynul Keelovi a dalšímu muži a pozval je do bývalého Akaarova stanu. Pak se na Kirka lehce usmál.

"Bylo moudré, že jste se nepokusil zasáhnout, kapitáne. To se vás netýká."

"Byli bychom zasáhli, kdyby to bylo možné. Neschvalujeme vraždy."

"To nebyla vražda," prohlásil Maab prkenně. "Poskytli jsme mému bratru čestnou smrt. Toto je revoluce."

"Nezajímá mne, jak tomu říkáte. Každopádně, vy nejste muž, do jehož úschovy jsme svěřili své vybavení. Chci je zpět."

Dalo se čekat, co na to Maab řekne. Nemusel však odpovědět. V tu chvíli totiž vyklopýtala ze stanu Eleen, hnána špičkami mečů patřících Keelovi a dalšímu zabijákovi. Byla vyděšená, ale její zděšení přerostlo v hrůzu, když spatřila Akaarovo tělo. Maab ji srazil k zemi a zároveň ji naplocho udeřil mečem tak silně, že upadla do ještě žhnoucího popela v ohništi.

Vykřikla, částečně bolestí a částečně úděsem, když se nad ní zvedl Maabův meč. Kirk muže bleskurychle odstrčil a v tutéž chvíli mu zkroutil zápěstí do jedné z mála poloh, pro které není lidské zápěstí uzpůsobeno. Meč upadl. McCoy, jen půl kroku za ním, poklekl vedle Eleen; a Spock elegantním pohybem zvedl meč ze země.

Vulkanci jsou naprosto racionální tvorové, ale původem jsou rasou válečníku. Spock s mečem v ruce byl podívanou, která na okamžik zarazila i Ceresany. Obklíčili ho s přehnanou opatrností.

A pak, když McCoy Eleen jemně zvedl, aby se podíval na její spálenou ruku, všichni místní muži vyjekli - a žena sama, s nezanedbatelným výrazem odporu, se zprudka vyprostila z doktorovy péče.

"Co je s tebou, ženská?" ohradil se McCoy ostře. Jenom jsem ti zkoušel pomoci."

"A odsoudil jste se k smrti," pomalu řekl Maab. "Byl bych vás nechal jít. Ale teď..."

"Říkáte nesmysly," ozval se Kirk. "Zabít ozbrojeného muže, který má šanci se bránit, je jedna věc. Zavraždit bezbrannou ženu je něco jiného. Nemůže vám ublížit. Už jste náčelníkem - nepotřebujete její smrt."

"To vy říkáte nesmysly. Raal je mrtvý, ale to dítě, které je na cestě, je taky Akaar, a stále žije. I ono musí zemřít dřív, než se stanu náčelníkem - čistě, mečem. A navíc, kapitáne, podle našich zákonů se ženy smí dotknout jen její manžel. Trestem pro kohokoliv jiného je smrt. Nedotkl jsem se Eleen a ani bych to neudělal; ale váš důstojník..."

"My nepodléháme vašim zákonům. Jakékoliv obvinění proti nám musí být předložena velitelskému Hvězdné flotily, která je zvažuje, jedny zákony proti druhým."

"My víme, kdo by ten spor prohrál," odpověděl Maab. "Na našem světě vládou jen a jen naše zákony."

"Naše loď vyšle tým, aby objasnil naše mlčení," prohlásil Spock a namířil ukořistěným mečem Maabovi na kořen nosu.

Maab necouvl. "Myslím, že ne," odvětil s podivným, pokřiveným úsměvem. "Myslím, že budou mít příliš mnoho práce."

Kirk a Spock se po sobě rychle podívali. Věděli přesně, nač ten druhý myslí. S tímto ojedinělým, zbytečným vychloubáním, které si nedokázal odpustit, uklouzla Maabovi informace, že ve hře je více než jen obvyklé kmenové zájmy - mnohem více.

Ted' bylo nezbytné sehrát nejobtížnější hru: trpělivě čekat, dokonce i na pokraji smrti, aby zjistili, oč jde.

Ve stanu pro hosty, který byl teď jejich vězením, seděli Kirk, Spock a McCoy kolem stolu, u kterého předtím tak přepychově hodovali. Ted' stáli zevnitř u vchodu do stanu na stráž dva zabijáci. Eleen od nich seděla tak daleko, jak jen mohla, přes tuniku lehký plášť, ještě osaměleji schoulená za pomyslnou zdí, kterou mezi ně sama postavila. Ruku jí stále ještě nikdo neošetřil. Odmítla a stále se zdráhala byť jen ukázat bolest.

McCoy se lokty opřel o stůl a nešťastně se zadíval na své společníky. Záměrně promluvil směsí angličtiny, vulkanštiny, obřadné mart'anštiny, medicínské latiny, řečtiny a fortranu - jazyka užívaného pro programování velmi jednoduchých počítačů. "Maab pořád prohlašuje, že by nás měl nechat jít, kdybych se byl nedotkl té ubohé dívky. Ale teď jsme jasné v průšvih. Proč myslíte, že Scotty neposlal dolů výsadek?"

"Podle mých výpočtů," odušil Spock, "zhruba před hodinou uplynula nejdelší lhůta, po kterou by pan Scott vyčkával, než by se pustil do akce. Jediný přípustný závěr je ten, že se zabývá jinými povinnostmi, které považuje za důležitější - na což narážel Maab."

Jelikož první důstojník následoval McCoyova příkladu a použil v řeči několik termínů v jakémsi interním jazyce kalkulátorů, musel svá slova zopakovat s použitím veganštiny, než jim Kirk a McCoy zcela porozuměli. Jakmile však pochopili, nebylo oč se přit.

Kirk si všechny v místnosti s rozmyslem prohlédl. Pak řekl, pomalu a v jazyce Ceresu: "Kostro - myslím, že bys měl dokončit, co jsi začal. Té dívce ještě neošetřili spálenou ruku."

Stráž ztuhla.

"To bych mohl," odvětil McCoy, také místním jazykem. "Koneckonců mě za to, že jsem se jí dotkl, můžou zabít jen jednou."

"Pane Spocku, co radíte vy?"

"Věřím, kapitáne, že je to přípustné riziko."

Dobrá, vzájemně se chápali. McCoy vstal. Když na dívku dopadl jeho stín, vzhledla a pak se schoulila do klubíčka.

McCoy si vedle ní klekl.

"Vaši ruku," řekl velmi mírně.

"Nesahejte na mě!"

Strážce přistoupily o krok blíž. McCoy vztáhl ruku. Eleen se v mžiku změnila v drápající, kousající divokou kočku. Tak či onak, nikoho z nich při jejich rychlém a z nezbytnosti šifrovaném spiknutí nenapadlo, že by mohla křičet. McCoy ji hbitě dlaní zakryl ústa.

Tento čin zjevně přiměl strážce k rozhodnutí. Vrhli se od vchodu k těm dvěma. Na dvě či tři vteřiny se obrátili ke Kirkovi a Spockovi zády.

Netrvalo ani tři vteřiny a šli k zemi.

Zatímco Spock odzbrojoval bezvědomé muže, Kirk se sklonil nad dívkou, kterou McCoy s velkými obtížemi stále umlčoval.

"Poslouchejte, Eleen," řekl Kirk. "My odcházíme. Můžeme vás tu nechat, pokud to chcete. Nebo můžete spolupracovat a jít s námi. Snad, opravdu jen snad, se nám podaří dostat vás bezpečně na naši loď. Nabízíme vám šanci. Půjdete s námi?"

McCoy opatrně odtáhl svou ruku od úst, připraven přitisknout ji zpět při sebemenším nádechu k výkřiku. Dívka však na ně jen nepřátelsky hleděla. Konečně promluvila: "Jsem zneuctěná. Ale chci žít. Půjdu."

McCoy ji chytil za nezraněnou ruku a pomohl jí vstát. Odtáhla se od něj a nehybně stála, neuráčila se už říct ani slovo. Čekala, zatímco Spock rozděloval zbraně strážců Kirkovi a McCoyovi. Klugat si nechal pro sebe.

"A teď," prohlásil Kirk, "si jdeme pro své phasery a komunikátory."

* * *

Bylo snazší to říci, než udělat. Venku seděli domorodci kolem znovu zapáleného ohně, uskupení do čtverce, na jediné otevřené straně seděl Maab a za ním stál Keel. Kirk a Spock se přikradli k zadní části Akaarova stanu, prořízli látku a vklouzli dovnitř.

Zatímco prohledávali stan, zaslechli Maabův hlas: "...naživu zůstala jen žena. Všichni ji znají. Nejenom dítě ji odsuzuje k záhubě."

Všeobecné souhlasné mumlání.

Kirk strhl z truhly kobereček. Komunikátory tu zůstaly, ale phasery byly pryč. Někdo z téhle party tedy věděl, co je co — další podivnost. Začali právě se Spockem prohledávat ostatní věci, když se zvenčí ozval zvuk kroků a rozhovoru. V příští vteřině se v otvoru ve stanovém plátně objevila McCoyova hlava.

"Jíme," zašeptal naléhavě. "Schůze rady skončila. Každou chvíli zjistí, že jsme pryč..."

Jakoby na potvrzení jeho slov se vzápětí poblíž ozval poplašný výkřik.

Tři muži a Eleen klopýtali křovím, dokud se světlo ohně a pochodní nestalo jen matnou skvrnou v dálce. Pak teprve se Kirk odvážil zastavit. Klekl si, pokynul i ostatním, aby se kryli, jak to jen v keřích šlo, a otevřel komunikátor. "Kirk volá Enterprise... Kirk volá Enterprise... Ozvěte se, Scotty... Kirk volá Enterprise..."

Žádná odpověď. Byl snad komunikátor úmyslně poškozen? Kirk natáhl ruku pro Spockův, ale ani ten nepřinesl lepší výsledky.

"Jsou funkční," prohlásil první důstojník. "Vypadá to, že je Enterprise jednoduše mimo dosah."

"Mimo dosah?" ozval se McCoy. "A kam by letěli?"

"Odpověď na otázku by vyžadovala velké množství nepodložených spekulací, doktore, jelikož nemáme po ruce žádná fakta. Lepší otázka je, co budeme dělat dokud se loď nevrátí?"

"Žádné místo vás neskryje před makeeny," řekla úsečně žena.

"Kdo je to?" zeptal se Kirk. "Nebo co je to?"

"Existují legendy," odpověděl Spock, "o spolku vrahů mezi kmeny Ceresu - tajná společnost, mimo zákon."

"Nestojí mimo zákon," upřesnila Eleen. "Jsou součástí naší společnosti. Jistá úmrtí jsou vždy - nezbytná."

"Zabití zločinců, jako jsme my?" otázal se Kirk. "A zrádců jako váš manžel? A vaše?"

"Moje ne," řekla Eleen. Její hlas byl rozzlobený, trpký, hořký. "To proto, že nosím Akaarovo dítě. Já ho nechtěla. Sama bych ho zabila, kdyby mě to zachránilo."

McCoy ji uchopil za zápěstí a jeho hlas zněl stejně rozhněvaně. "Poslouchej, paninko. Nic nezabiješ, dokud jsem tady, abych tomu zabránil. Hodláme vás udržet naživu oba, tebe i dítě, ať chceš nebo ne. Slyšíš mě?"

Vykroutila se mu, tvář zkřivenou zlostí a odporem. "Slyším. Šla jsem s vámi, protože mi dáte pár hodin života navíc. Ale nakonec stejně neuniknete makeenům."

"Možná, že ne," odvětil Kirk. "Ale jsou si zatracené jistí, že to zkusíme."

* * *

První paprsky svítání odkryly jasné známky toho, že jsou sledováni. Kirk téměř zalitoval, když spatřil přicházející úsvit, neboť v noci alespoň mohli podle vzdálené záře pochodní odhadovat, jak daleko jsou před svými pronásledovateli.

Světlo je zastihlo ve skalnaté krajině na úpatí hor. Oblast byla pustá a mrazivá, dokonce i v matném zlatu časného jitra. Stezka, kterou sledovali, se vinula zdánlivě bezúčelně; Kirk mohl jen doufat, že je tomu tak spíše proto, že sleduje obrysy krajiny, než že to je jen obyčejná stezka nějaké zvěře.

Spolu se Spockem kráčeli vpředu, Eleen kousek za nimi. Přes své pokročilé těhotenství, byla překvapivě svěží a silná; McCoy, supící těsně za ní, vypadal mnohem schváceněji.

Oteplovalo se a svahy byly čím dál strmější, zem byla posetá kluzkými kameny. Nakonec Eleen klopýtla, a kdyby ji McCoy nezachytil, upadla by. Zůstalo jí však dost sil, aby se mu vytrhla.

"Zůstaň s ní tady, Kostro, ať si odpočine," řekl Kirk. "My se rozhlédneme kolem. Zatímco na nás budete čekat, ošetří ji tu ruku - pokud to bude nutné, i násilím."

Pak spolu se Spockem odešli. Zakrátko našli pěšinu vedoucí do ústí příkré soutěsky. Úbočí byla strmá a velmi vysoká.

"Pěkná past," pravil Kirk.

"Má také své výhody, kapitáne. Vstup se dá ubránit - stěny velmi ztěžují přístup útočníkům."

"Možná. Přinejmenším je to cesta pryč. Kdybychom zatarasili tenhle vchod, zpomalilo by je to. Museli by jít okolo, přes hory."

Spock pozvedl obočí. Zamyšleně se rozhlédl. "Vstup je dostatečně úzký a táhle zřejmě je značně rozrušená skála."

"Co máte na mysli?"

"Pamatujete se na naši diskusi o zbraních, které by se daly v nouzi vyrobit z komunikátoru? Myslím, že v tomto případě by nám mohlo pomoci zařízení zvané 'zvuková bomba'." Kirk hbitě podal Spockovi svůj komunikátor, ale první důstojník zavrtěl hlavou. "Kapitáne, je to jen možnost. Musel bych přesně sfázovat signály dvou komunikátorů. Máme pouze tři. Procento neúspěšnosti -"

"Nezajímá mě procento neúspěšnosti - jen jeho snížení. Jdu pro McCoyův komunikátor."

Vydal se zpět. Našel Eleen s ovázanou paží. Naznačil McCoyovi pochvalné potřesení rukou, ale ten se mračil.

"Jíme, říká, že se dítě má narodit až za týden, ale pokud mohu říci, s těmi nástroji, co tu mám, bude to už teď."

"Ale kamaráde. No, bezpochyby jsi už přivedl na svět pěknou řádku dětí."

"Jistě. Ale Ceresané opustili Zemi už dost dávno a vyvinuly se u nich určité odlišnosti od základní lidské rasy - genetickými odchylkami, což je u malých, uzavřených populací běžné. A pokud bude nutný chirurgicky zásah..."

"Možná nebudeme žít dost dlouho, abychom si s tím museli dělat starosti. Dej mi svůj komunikátor, Kostro, a pojďte se mnou. Plánujeme překvapení."

* * *

Spock mezitím rychle pracoval. Když McCoy dorazil vysvětlil mu celou záležitost. "Umístil jsem komunikátory tak, že se vysílané zvukové vlny setkají a soustředí v kritickém bodě - v potenciální lavinové oblasti. Sfázované vlny by měly v hornině vyvolat vibrace, pod uvolněným materiálem. Tam je skála dosti soudržná, aby mohly vibrace nahromadit dostatek energie, která by odpovídala síle, schopné vyvolat výbuch."

"A celá ta věc," dodal Kirk, "skončí Maabovi v cestě. Doufáme."

"Teoreticky, pokud se ovšem narušená hornina neuvolní příliš brzy a dovolí energii zvuku změnit se v teplo. V obou případech budou komunikátory zničeny."

Kirk se rychle ohlédl. Na obzoru spatřil drobné postavy. Zjevně se přibližovaly čím dál víc. Tihle domorodci byli jako lovečtí psi a stopa byla čerstvá.

"Jdeme na to." Kirk a Spock naladili komunikátory. Oba malé matně černé přístroje začaly vydávat hučení, které rychle přerostlo v uši rvoucí píštění. Skupinka rychle vyběhla pěšinou do průsmyku.

Pohled zpět odhalil, že i jejich pronásledovatelé se rozběhli. Hluk jim ukázal, kde se skrývá jejich kořist.

Stoupající zvuky splynuly v nesnesitelně vysoký tón. Eleen se chytila za hlavu, potom za břicho. McCoy ji popadl kolem pasu a přidržoval ji při chůzi.

K ječivému tónu se připojilo hlubší dunění uvolňujících se kamenů. Náhle vysoké kvílení ustalo a zanechalo po sobě ticho, které jako by bylo jen podbarvené sténáním protestující skály.

Pak přišel výbuch, spoutaná energie vyrazila ze skalního úbočí, jako by tam byla připravena skutečná nálož. Kameny se rozpadly a rozlétly se, rachot přerostl v dunivý hřmot, když kamení a prach sjely ze svahu.

Maab, Keel a jejich skupina už byli téměř v průsmyku. Vzhledli a spatřili, jak se na ně valí lavina kamení. Na okamžik ztuhlí v úděsu, pak se obrátili a rozprchli se jako hejno vrabců. Přesto však někteří neunikli.

Pak ústí soutěsky zmizelo. Místo něj tu byla jen ohromná hromada sutí, balvanů a prachu.

"Velmi pěkné, pane Spocku," pravil Kirk, když se mu vrátil sluch. "A teď bychom raději měli pospíchat dál. Je tu stále problém s jídlem a vodou..."

"Ani náhodou, Jíme," ozval se McCoy. "Můžeme Eleen nést - ale ne moc daleko. Začíná rodit."

Jelikož neměli na výběr, přenesli ji za druhý konec průsmyku; nechtěli, aby jim maheeni vrátili dárek a zavalili je shora kameny. Za ústím se krajina trochu otevírala. Poblíž, napravo, rostly jakési zelené keře a pokroucené stromky, které naznačovaly možnou přítomnost vody.

Kirk si prohlížel svahy. Jeho oči upoutal podivný útvar: několik mohutných balvanů navalených na hromadě, s uzounkým, téměř neviditelným tmavým otvorem mezi nimi. Ukázal na ně.

"Můžeme se uchýlit pod ty kameny. To je nejspíš nejlepší, co můžeme za tak krátkou chvíli udělat. Spocku, zůstaňte tady, dokud ji tam nedostaneme, a hlídejte."

První důstojník přikývl, uchopil klugat, který sebral strážci, a zkusmo jím zatočil.

Ukázalo se, že za dírou je opravdová jeskyně. Vchod byl nízký, ale uvnitř byl strop dosti vysoko a dovolil jim stát vzpřímeně. Přesto měl prostor daleko k rozlehlosti. Stěny byly drsné a hrbolaté, podlaha šikmá. Eleen složila své objemné břicho a seděla schoulená v bolestech.

"Dokonce i chirurgové z osmnáctého století na lom byli lépe," podotkl McCoy, "ale jak se říká, žebrák není vybíravý."

"Budeme venku, kdybys něco potřeboval."

"Nedělej ukvapené nabídky."

Kirk vyšel ven a spatřil Spocka, jak experimentuje s klugatem, "Velmi neobvyklá zbraň," řekl první důstojník.

"Všimněte si, že ostří je na vnitřní straně. Pokud ji odhodíte se šklubnutím zápěstí, takhle..."

Rotující nůž zavířil v letu, jeho stříbrná čepel se zaleskla. Zaříz se do nízkého keře a téměř ho odsekl, než se dotočil.

"A pokud minete, vrátí se k majiteli," pronesl Spock, když zbraň zvedal. "Pěkná ukázka úspornosti."

"Úspornost budeme potřebovat. Máme jen dva. Více mě zajímají tyhle stromky. Vypadají pružně. Mohli bychom si vyrobit luky a šípy - jen kdybychom měli něco použitelného na tětivy."

"Hmmm," odvětil Spock. "Velmi zajímavý problém. Nevidím nic, co by nám mohlo posloužit. Avšak, kapitáne, podotýkám, že by našemu účelu mohly posloužit i primitivnější zbraně - vrhací hole."

"Co to k čertu je?"

"Sestávají z násady s podélnou rýhou a kalíškovitě rozšířeným koncem. Šíp je přiložený k násadě hrotem směrem k ruce a opeřeným koncem je opřený v kalíšku. Máchnete dopředu holí ve výši ramenem a šíp vylétne se značnou silou, na principu páky."

"Je tu spousta křemene na hlavice šípů," řekl Kirk zamyšleně. "Ale nemáme nic použitelného jako pírků."

"Skutečně. Nicméně pokud konec šípu nařizíme a omotáme hadříkem, mohli bychom získat určitou stabilitu, na principu ocasu draka. A rád bych zdůraznil, kapitáne, že Ceresané mají jedinou vrhací zbraň, a to klugat. Dosah je omezen skutečností, že je navržen tak, aby se vracel k tomu, kdo jím hodil. Naše šípy doletí o něco dál - a samozřejmě, budou pro domorodce neznámé. Jsou to malé výhody, ale možná je to vše, co máme."

"Máte pravdu, pane Spocku. Dejme se do práce."

Zatímco šplhali k jeskyni, ozval se odtamtud výkřik bolesti.

* * *

Cvičili se v používání vrhacích holí, když se v ústí jeskyně konečně objevil McCoy a utíral si ruce. "Pojďte dál," řekl.

Eleen ležela v tmavém koutě. Jejím jediným lůžkem byl lehký plášť; spodní polovina její dlouhé tuniky byla odtržena, aby poskytla příkrývku malému uzlíčku ležícímu vedle ní. Jakmile muži vstoupili, opřela se o lokty, ale neprotestovala, když si Kirk a Spock uzlíček prohlíželi.

Malé pěstičky podobné drobným mořským hvězdicím se pohnuly. Dítě zívlo Kirkovi do tváře, jako by naznačovalo, že celá ta věc byla snadná a všechny McCoyovy obavy byly jen škádlení.

"Vypadá jako celkem průměrný příslušník svého druhu," pravil Spock.

"Myslíte, Spocku?" zeptal se McCoy unaveně. "Dobrá, podívejte se znovu. Toto je nejvyšší náčelník desíti kmenů Ceresu."

Zvedl dítě a položil je matce do náruče. Žena je trpně přijala, ale řekla: "Nechci to."

"Je to váš syn," ozval se Kirk.

"Nechci to. Bylo dobré stát se Akaarovon ženou. Byl nejvyšší náčelník a měl bohatství. Myslela jsem si to, protože byl starý a už měl syna..."

"Nezajímá mě, proč jste si vzala Teer Akaara," přerušil ji Kirk hrubě. "Udělala jste to a porodila jste jeho syna, který je teď nejvyšším náčelníkem. Vaše čest a postavení vás zavazují starat se o něj, dokud žije. To je vaše tradice, stejná jako naše. Jestli budu muset, donutím vás k tomu. Kostro, za jak dlouho se bude moci vydat na cestu?"

"Zdá se, že všichni tihle Ceresani mají pozoruhodnou vitalitu, a řekl bych, že tahle je silná jako býk, dokonce i teď. Měli bychom být schopni přesunu už zítra."

"Pokud je tomu tak," řekl Spock, "navrhuji, abychom pak vystoupili na horský hřbet za námi a postupovali napříč krajinou. Bude to obtížné, avšak věřím, že bezpečnější."

Kirk to zvažoval. Maab mohl docela dobře předpokládat, že se budou celou cestu držet v soutěsce, kvůli ženě. Nebo se za nimi už žene z opačné strany.

"I když je tu riziko," odvětil, "zkusíme to. Ale nejprve se trochu prospěme. McCoyi, ty potřebuješ odpočinek nejvíc; dostaneš poslední hlídku. Já si беру první."

* * *

Kapitána probudil McCoyův hlas, volající jeho jméno, a ruka držící ho za rameno a třesoucí jím. Zatímco si sedal, doktor už od něj poodešel a burcoval spícího Spocka.

"Vstávejte, Spocku. Jíme, máme další potíže. Má - hmm - pacientka popadla dítě a zmizela."

"Dostala se přes tebe?" zeptal se Kirk.

"Praštila mě zezadu šutrem. Budeme tu muset prosadit víc respektu k doktorům."

"Jak dlouho už je pryč?"

"Podle slunce jsem nebyl mimo déle než půl hodiny. Její stopy vedou k východu ze soutěsky. Jestli ji dostali Maabovi muži..."

"Doporučuji," řekl Spock, "od této chvíle přenechat tuhle záležitost kmenovému právu a věnovat se vlastnímu přežití."

"Cože, vy ledový, necitelný -"

"Ta dáma není čestná, šlechetná ani spolupracující, nestojí za to," odpověděl Spock. "To musíte vidět dokonce i vy, doktore."

"Ano? A co to dítě?"

"Oba máte v něčem pravdu," promluvil Kirk. "Připust'me, že ta žena má jen málo světlých stránek. Ale dítě nic neudělalo, jen se narodilo na tento svět. Rád bych viděl, že dostane šanci tu vyrůst. Pojďme."

Obezřetně se kradli průsmykem a drželi se tak vysoko na srázu, jak úpatí dovolovalo. U východu spatřili překvapivou scénu.

Zabíjáci, všichni, kdo unikli sesuvu kamení, byli tady, a s nimi Eleen. Většina mužů na ni hleděla v úžasu, a trochu zvědavě, protože podávala dítě Maabovi.

"Mám dítě, Maabe," prohlásila, slyšeli ji slabě, ale zřetelně. Je tvé. Dělej, co chceš."

Keel a Maab se po sobě podívali. Nakonec se Maab zeptal: "Proč?"

"Nežádám nic, jen svůj život. Vezmi si dítě, Maabe, ale nech mě svobodně odejít. On mě nezajímá."

Konečně Maab přikývl. Když promluvil, jeho hlas zněl sarkasticky. "To jsi celá ty, Eleen. Pojď s námi."

V tu chvíli se Kirk zvedl z úkrytu, rozmáchl se vrhací hůlkou a vzápětí znovu padl do křoví. Nikdo ho neviděl. Šíp prořízl vzduch přímým směrem k Maabovi, hadrový ocásek na jeho konci se zatřepetal. V poslední chvíli se stočil a zasáhl jiného muže do nohy. Peří bylo pro šípy zjevně mnohem vhodnější než látka. Zasažený muž upadl s výkřikem bolesti i překvapení.

Všichni se k němu otočili. Za skálou se vynořil Spock a hodil, pak taky zmizel. Šíp zasáhl Keela do ruky; na jeho oděvu se začala rozpíjet rudá skvrna.

V tom okamžiku se na pěšině přímo za Eleen znenadání objevil McCoy. Popadl ji ze zadu a vlekl ječící ženu do úkrytu. Napadení si právě začínali uvědomovat, co se stalo, a neúspěšně vyrazili za McCoyem, sprška Kirkových a Spockových šípů je však uvrhla do zmatku. Samotná střelba zdaleka nemohla, z taktického hlediska, být tak účinná. Spockův odhad, týkající se vlivu neznámé zbraně na morálku, však byl správný.

"Kostro, klid' se odtamtud!" zařval Kirk. "Všichni ustoupit!"

Sklonil se před klugatem, který po něm hodil Keel. Děsivé ostří se zasvištěním rozčíslo vzduch nad jeho hlavou. Pod ním se McCoy, vlekoucí Eleen, dral vzhůru svahem od jednoho úkrytu k druhému. Kirk proklouzl za jiný balvan, vztyčil se a znovu hodil, a tentokrát byl odměněn chraplavým výkřikem. Přicházel té věci na kloub.

Pomalou ustupovali a kryli Eleen; dítě jim překáželo. Cestou Spock zvedl klugat, který hodil Keel. Nevrátil se, protože ho zastavil balvan. Makeeni je kupodivu nepronásledovali.

Jakmile se muži z Enterprise ocitli zpět mezi stěnami průsmyku, kde byla obrana snazší, zastavili se, aby zvážili situaci. Byli v krásné pasti - a docházely jim šípy.

"Co si sakra myslíte, že jste dělala?" prohlásil McCoy a vrhal na Eleen zlostné pohledy.

"Slyšel jste," řekla chladně. "Získám svůj život. Maab mě nechá jít - aby dostal dítě."

"Jistě? A nepřehlédla jste něco? Byli jsme dost blízko za vámi, abychom Maaba zaskočili. Možná mu to dokonce připadalo, že jste mu nastražila past. Už vám znovu neuvěří, paninko - pokud vám kdy věřil. Zabije vás oba, čistě pro jistotu."

"A komu bylo to velké překvapení k užítku?" pravila žena pohrdavě. "Tady nás jednoduše vyhladoví."

Zatímco Kirk přežvykoval tuhle skutečnost, zaznělo Maabovo volání.

"Kapitáne!"

"Co je?"

Maab vystoupil, zvolna, provázený dvěma nohsledy. Následovali ho i ostatní zabijáci, ale zůstali těsně mimo dosah šípu. Učí se rychle, pomyslel si Kirk žalostně.

"Pěkný boj, kapitáne. A velmi důmyslný. Ale k ničemu, jak vidíte. Doporučuji vám ihned složit zbraně."

Zjevně neměli na výběr. "Udělejte, co říká, doktore, pane Spocku," řekl Kirk tiše. "Vypadá to, že tentokrát se jízda na kopci neobjeví."

Eleen vykročila, dítě v náručí. "Vezmi si ho, Maabe. Je vším, co ti brání v právoplatném náčelnictví."

Maab dal pokyn pobočníkovi, který přistoupil a vzal dítě.

"Já teď půjdu," řekla Eleen nadějí v hlase.

"Ne," odpověděl Maab. "Jsi odsouzena za jiné zrady. Znáš trest za nevěru."

Žena v hrůze couvla. "Ne, ne! Nebyla jsem nevěrná - nebyl nikdo..."

Je tu důkaz," pravil Maab těžce. "Keel to viděl, i když toho muže nejmenoval předtím, než byl zasažen šípem tohoto cizího kapitána. Můj bratr je mrtvý, ale jeho čest je mou ctí. Vykonejte spravedlnost!"

"Ne, ne!"

Eleen se rozběhla. Makeeni jí bezhlesně uvolnili cestu, kudy, jak se jí zdálo, mohla uniknout. Pak zavířil vzduchem klugat. Upadla a zůstala bez hnutí.

Maab se zostra podíval na Kirka. "Neprotestoval jste jako předtím"

"To náleží vašemu soudu," odvětil Kirk, přemáhající nevolnost. "Snad to bylo nutné. Avšak dítě je něco jiného. Nikomu neublížilo."

"Žije. Náčelnictví musí být mé."

"Proč? Zjevně rozséváte jen semě stále většího rozkolu, dalšího vraždění. Co skutečně nakonec získáte, Maabe? A kdo jiný získá s vámi?"

"Jste bystrý muž, kapitáne," přemítavě řekl Maab. "Vidíte pod povrch věcí. Dobrá, nejste jediní, kdo chce získat kamení z našich hor. Klingonská říše nabídla mému bratru za těžební práva hodně. Bohatství, moc, místo v jejich Říši. Ten hlupák zvolil ctít slib daný vaší Federací. Nevěřil Klingonům."

"Ale vy ano."

"Musím být nejvyšší náčelník, abych jim mohl dát, co chtějí. Klingonská loď odlákala tu vaši pryč, aby vaši muži nemohli zabránit Akaarově smrti. Byli byste se mohli vrátit nezranění, kdybyste neporušili tabu kvůli Eleen. Nestála za vaši smrt."

"Stála," ozval se McCoy, "v tu chvíli."

"Kvůli dítěti, které nosila? Ale oba nakonec zemřou. To všechno nebylo k ničemu."

"Tak alespoň jedno přání," požádal McCoy. "Dejte mi chlapce. Přivedl jsem ho na svět. Pokud nás z něj chcete sprovodit, raději bych ho měl u sebe."

Maab pokrčil rameny a pokynul svému pobočníkovi, který se zastavil a pak předal dítě doktorovi. Zbývající zabijáci uchopili své klugaty. Podoba s popravčí četou byla nesporná...

"Odhod'te zbraně!"

Hlas - Scottův hlas - přicházel z okraje srázu. Byli s ním Sulu a ještě jeden člen posádky. Na vrcholu protějšší stěny rokle byl Frost a další dva muži - všichni s phasery v pohotovosti.

"Co se sakra děje?" otázal se McCoy.

"Řekl bych, doktore," ozval se Spock, "že jízda právě přešla horu."

Výsadek sestoupil dolů a sehnal zabijáky dohromady. "Ale jak?" ptal se Maab. Jak jste unikli klingonské lodi? Neměli vás propustit dřív, než jim dám znamení..."

"Obrátili se a utekli, když jsme namířili přímo na ně," řekl Sulu se širokým úsměvem. "Nejprve nás nalákali falešnými nouzovými signály, ale když jsme tu lest prohlédli a skočili jsme jim rovnou po krku - no, nemůžu jim upřít, že mají rychlé lodě."

Scott dodal: "Nemyslím, že by byli Klingoni připraveni začít si válku, ani aby potěšili tohohle gentlemana. Dokonce ani kvůli těžebním právům na topalin."

"Pane Scotte," pravil Kirk, "vím, že jste vynalézavý muž, ale jak jste nás tady našel?"

"Když jsme se přenesli dolů do hlavního tábora, zjistili jsme, co se stalo. Zůstalo tam mnoho Akaarových stoupenců; za vámi se pustili jen bojovníci z Maabovy skupiny. Řekli nám, že jste uprchli do hor. Použili jsme senzory, abychom vás vyhledali, a znovu jsme se přenesli dolů. Bylo to o chlup."

Náhle se za Maabem cosi pohnulo a zalesklo se ostří. Maab zalapal po dechu a padl. Jeho vrah stoicky otřel nůž o rukáv a podal ho šokovanému Kirkovi.

"Za zradu Akaara," řekl muž, "a za spiknutí s Klingony. Jsem připraven k soudu."

"A kdo vlastně, k čertu, jste?" zeptal se Kirk.

"Já," řekl muž, "jsem otcem nejvyššího náčelníka, narozeného z Eleen."

* * *

Smlouva byla podepsána - otcem, který byl po dlouhém jednání kmene jmenován strážcem a regentem nejvyššího náčelníka. Kirk celé to pozadí nechápal a ani se nestaral o to, jak složitá kmenová politika a představa spravedlnosti vedla k takovému výsledku. Stačilo mu, že se muž zavázal sloužit dítěti, dokud nedospěje.

Posledním překvapením bylo jméno nového náčelníka. Otec ho pojmenoval Leonard James Akaar.

Podle Spockova názoru se z toho budou doktor a kapitán alespoň měsíc nesnesitelně radovat.

KDO TRUCHLÍ PRO ADONISE?

(Who Mourns for Adonais?)

Scénář: Gilbert A. Ralston a Gene L. Coon

Režie: Marc Daniels

V dalších rolích: Michael Forest, Leslie Parrish

Překlad: Hana Vlčinská

Všechny hlavy na můstku Enterprise se obrátily, když se dveře výtahu otevřely.

Kirk se vsadil sám se sebou: je to poručík Carolyn Palamasová s hlášením o těch úlomcích podobných mramoru, které

přenesli paprskem z mrtvé planety v soustavě Cecrop. Vyhrál. Podala mu jakési sepnuté papíry. Privil: "Děkuji," a pečlivě se vyhnul pohledu do dívčiny zářivých, břidlicově šedých očí.

Dokonalá krása, rozhodl, může být pro ženu krutým závazkem. Pohledy, které přitahovala, ji zároveň stavěly stranou. A on si nepřál, aby se Carolyn Palamasová cítila odstrčená. I když byla majitelkou záplavy měděných vlasů a těch břidlicově šedých očí, byla také novou členkou jeho posádky a vysoce kvalifikovanou archeoložkou. Zřejmě zastavovala provoz od chvíle, kdy se narodila. No, nehodlal se přidat k zástupu pokleslých čelistí. Řekl: "Pokračujte se standardními procedurami pro Pollux IV, poručíku."

Vypadalo to, že McCoy sdílí jeho obranu před nebezpečnou krasavicí. "Vypadáte unaveně, Carolyn," podotkl.

"Celou noc jsem pracovala na tom hlášení," odvětila.

"Tady není ani kapka kafe, který by vás postavilo na nohy," ozval se Scott. "Nezajdete se mnou na šálek, Carolyn?"

Usmála se na něj. "Jen mi dovozte nejprve odnést chemikálie do laboratoře." Opustila můstek a Kirk pronesl: "Mohl by tě tak rozrušit šálek kávy, Kostro?"

"Miluju ji," stručně řekl Scott. Když spěchal za ní, McCoy lehce nakrčil čelo. "To mě tedy podrž, Jime."

"Scotty je dobrý chlapík," odpověděl Kirk.

"Myslí si, že je pro ni ten pravý, ale ona -" pokrčil doktor rameny. "Emoční analýza téhle naší bohyně lásky ukazuje silné sklony k manželství a mateřství. Je to žena každým coulem, Jime. Jednoho dne jí ten nápad vleze do hlavy a ona půjde - pryč ze služby."

"Velmi nerad bych ztratil dobrého důstojníka, Kostro, ale nikdy nebojuji s přírodou."

Ze svého stanoviště poblíž Kirkova velitelského křesla se ozval Chekov: "Vstupujeme na standardní oběžnou dráhu kolem Polluxu IV, pane."

Pollux IV se už objevil na obrazovce, ne nepodobný Zemi. Kontinenty, moře, mraky.

"Předběžné hlášení, pane Spocku?"

"Třída M, kapitáne," Spock se ani neotočil od počítače. Kirk s očima na obrazovce pozoroval, jak se pomalu otáčející planeta dostává do středu obrazu. Slyšel, jak Spock říká: "Atmosféru tvoří dusík a kyslík, pane. Senzory neregistrují žádnou formu života. Odhadované stáří čtyři miliardy let. Nevidím důvod ke kontaktu. Ve všech ohledech naprosto běžná."

Kirk stiskl tlačítko. "Kartografická sekce, proveďte standardní postupy. Všechny skenery na automatiku. Všechny -"

"Kapitáne!" vykřikl Sulu. "Skener dvanáct!"

Čosí se náhle objevilo mezi lodí a planetou - čosí beztvářého a tak průhledného, že skrze to Kirk viděl hvězdy. Věc se rychle zvětšovala.

"Zatraceně, co..." McCoy umlkl.

"Pane Sulu," řekl Chekov, "mám snad vidiny?"

"Pokud ano, pak já taky," odvětil Sulu. "Kapitáne, ta věc je obrovská ruka!"

Kirk nic neřikal. Beztvárá hmota na obrazovce se začala formovat do podoby pěti ohromných prstů a dlaně, náznak mohutného zápěstí směřoval mimo obrazovku. "Údaje, pane Spocku." Jeho hlas byl bezbarvý. "Je to ruka?"

"Ne, kapitáne. Není to živá tkáň."

"Tedy trik? Zvětšená projekce?"

"Není to projekce, pane. Je to energetické pole."

"Obrátit!" okamžitě rozkázal Kirk. "Kurz 230 čárka 41."

Dlaň teď dominovala obrazovce, čáry na ní tvořily temně šedá údolí, velké, kontrastující náspy simulovaly zvrásnění lidské ruky. Tu se linie údolí prohloubily, pohnuly se - a Chekov vykřikl: "Chce nás chytit!"

Spock poprvé vzhledl od svého počítače, aby se podíval na obrazovku. "Kapitáne, je to silové pole -"

"Všechny motory zpětný chod!" zařval Kirk.

Světla zablikala. Loď se otřásla. Namáhaný kov zakvílel. Křesla na můstku shodila své uživatele na podlahu. Sulu se drápal nahoru ke svému panelu, popadl ho oběma rukama a snažil se přimět loď ke zpětnému pohybu. "Kormidlo nereaguje, kapitáne! Nehýbeme se!"

Z výtahu vpadl do místnosti Scott. Kirk, který dobyl zpět své křeslo, zavelel Uhuře: "Poručíku, odešlete ihned naše souřadnice a popište situaci Hvězdné základně 12. Ohlaste, že Enterprise byla ve vesmíru zastavena nějakou neznámou silou." Prudce otočil křeslo k Suluovi. "Pane Sulu, pokuste se zhoupnout loď. Plnou impulzní vpřed a pak zpět."

"Přichází hlášení o škodách, kapitáne," hlásila Uhura. "Situace je pod kontrolou. Menší poškození na stanovištích tři, sedm a devatenáct."

"Pane Sulu?"

"Zkousím to, pane."

Loď se chvěla. "Bez výsledku, kapitáne. Jsme pevně sevřeni."

Kirk se podíval na obrazovku. Ta stále patřila dlani. A skrze ni dál prosvítaly hvězdy. Odvrátil zrak. "Stav, pane Spocku."

"Loď je téměř uzavřena v silovém poli, pane. Podobá se běžnému silovému poli, ale o neobvyklých vlnových délkách. Navzdory podobnosti s lidskou končetinou, není to živá tkáň. Je to energie."

"Děkuji, pane Spocku. Přední vlečný paprsek, pane Sulu - a seřídte ho na odpuzování."

"Rozkaz, pane."

"Spustit, teď."

Loď se otřásla a zasténala. "Neúčinné, pane," hlásil Sulu. "Zdá se, že tu není do čeho strkat."

Promluvil Spock. "Doporučuji přepnout skener dvanáct na hlavní obrazovku, kapitáne."

"Udělejte to, pane Spocku."

Dlaň zmizela. Na jejím místě se postupně objevovaly rysy veliké tváře, mlžné, stále průhledné. Na můstku Enterprise bylo absolutní ticho. Nesmírný obličej už byl vidět celý. Jeho velikost však Kirk pokládal za nepodstatnou. Byla to výrazně mužská tvář; a ať patřila komukoliv, byl to jeden z nejhezčích mužů, které Kirk v životě viděl. Temné oči se upíraly na loď. S čelem ozdobeným hvězdou členkou představovaly nos a ústa klasickou krásu, nezávislou na věcech jako hvězdy.

Hlas, který uslyšeli, ladil s obličejem.

"Uplynuly věky, a co bylo psáno, se vyplnilo. Vítám vás tady, mé milované děti. Váš domov vás očekává."

Kirk zatřásl hlavou, jako by chtěl vytřást z uší ten hluboký tón podobný varhanům, který pronikal celým můstkem. Odtrhl oči z obrazovky a řekl Uhuře: "Frekvenci pro odpověď, poručíku."

"Připraveno, pane. Kanál otevřen."

Přítáhl si mikrofon. "Tady je kapitán James T. Kirk z USS Enterprise. Prosím, identifikujte se."

Požadavek byl ignorován. "Opustili jste své roviny a údolí, abyste se vydali na smělou výpravu," promluvil hlas. "Tak tomu bylo od začátku. Zavzpomínáme si společně. Napijeme se posvěceného vína. Z hájů nás opět zavolají píšťaly. Dlouhé čekání skončilo."

Slova zněla jako zaklínání. Kirk se ozval: "Ať jste cokoli, kdokoli, jste zodpovědný za zastavení mé lodi?"

"Přiměl jsem vítr, aby se stáhl z vašich plachet."

"Vraťte ho," řekl Kirk. "Pak si promluvíme. Zdá se, že se nám nechcete představit. Upozorňuji vás však, že máme sílu se bránit. Ceníte-li si svého bezpečí, pusťte tuto loď!"

Rty se pohnuly do souhlasného úsměvu. "Máš v sobě starý oheň. Jste jako vaši otcové. Agamenmon... Achilles... trójský Hektor..."

"Nezajímají mě hodiny dějepisu. Uvolněte tuto loď, jinak budu -"

Úsměv pohasl. "Poslechnete - jinak zavřu ruku - takhle -"

Loď se otřásla jako hračka v ruce nevrleho dítěte.

"Zvyšuje se tlak z vnějšku, kapitáne" zvolal Scott ze svého stanoviště. "Osm set GSC a stoupá."

"Vyrovnat, pane Scotte."

"Tlak je kritický, pane. Tisíc GSC. To nevydržíme."

Kirk se divoce otočil k obrazovce. "Dobrá, ať to děláte jakkoli, vyhrál jste. Vypněte to."

"To byla první lekce. Pamatujte si ji," odpověděl hlas. Přísný výraz ve tváři vystřídal zářivý, široký úsměv. "Zvu vás i všechny vaše důstojníky, abyste se ke mně připojili, kapitáne. Neberte s sebou toho s těma špičatýma ušima. Pan je protivný. Vždycky byl."

Kirk spěšně řekl: "Zachovejte klid, pane Spocku. Nevíme, proti komu stojíme."

"Pospěšte si, děti," naléhal hlas. "Nachystejte svá srdce ke zpěvu."

"No tak, Kostro, jsi připravený na koncert?"

"Je to rozumné, Jíme?"

"Je, pokud nechceme mít z lodi rozdrčenou vaječnou skořápku."

Kirk vstal, aby se u počítače připojil ke svému prvnímu důstojníkovi. "Máte velení, pane Spocku. Ať všechny laboratoře zkoumají původ síly, která nás tu drží. Najděte způsob, jak se uvolnit."

"Beru na vědomí, pane. Přenos dolů?"

"Ano, pane Spocku."

* * *

Výsadek se zhmotnil pod olivovníky. Před nimi stála na travnatém vršku malá stavba z čistě bílého mramoru. Průčelí tvořilo šest žlábkovaných kamenných sloupů s hlavicemi ozdobenými ladnými křivkami květinových vzorů. Na nich spočíval bílý architráv chrámu, zdobený sochami. Vypadaly staré, ale jaksi povědomé. Polokruhové schodiště vedlo nahoru a do budovy.

Jakmile se Chekov a Scott přesouvali vedle něj, Kirk nařídil: "Snímejte údaje trikordéry. To platí pro všechny."

Carolyn Palamasová, neobvykle bledá, popošla blíž k doktorovi. "Co tady dělám já, doktore?"

McCoy sesmekl trikordér z ramene a odpověděl: "Studujete prastaré civilizace. Zdá se, že tahle k nim patří. Budeme potřebovat všechny informace, které o nich máte." Vydal se za Kirkem a přitom dodal: "Kapitán bude chtít, abychom byli s ním, až vejde do těch dveří."

* * *

Ale nebyly tu žádné dveře. Náhle se ocitli v jakémsi otevřeném sloupořadí. Na jeho vzdáleném konci bylo pódium s trůnem vytesaným ze stejného neposkvrněného mramoru. Byly tam mramorové lavice, stůl s jednoduchým občerstvením tvořeným ovocem a vínem. Odněkud zněl zvuk píšťal, sladký, divoký, pohanský. Na lavici u stolu seděl tvor velikosti člověka. Kirk už v životě viděl pár hezkých mužů, ale tenhle, ať už to byl člověk či ne, byl třída. Tvář byla stejně věčně mladá a klasicky krásná jako obrovský obraz, který viděli na obrazovce Enterprise. Ke stehnům sahající šat byl sepnutý na opálených, svalnatých ramenou. Vedle něj ležela lyra. Vztyčil se do celé své výšky šesti stop a dvou palců a vykročil k nim, aby je přivítal.

"Zdravím vás, mé děti. Dlouho, předlouho jsem čekal na tuto chvíli."

Vedle jeho mládí mělo oslovení "děti" znít absurdně. Ale neznělo. Má s ním úspěch, pomyslel si Kirk, díky důstojnosti, kterou vyzařoval celý postoj toho stvoření.

Zašeptal: "Kostro, namiř na něj trikordér."

"Ach, vzpomínky, které přinášíte z naší kvetoucí, nádherné Země!" Bytost rozhodila rukama, jako by se dovolávala vzpomínek. "Její zelené louky... její modravé nebe... prostí pastýři a jejich stáda na úbočích hor..."

"Vy znáte Zemi?" zeptal se Kirk. "Byl jste tam?"

Bílé zuby zazářily v oslnivém úsměvu. "Kdysi jsem vztáhl ruku - a Země se zachvěla. Dýchl jsem na ni - a vrátilo se jaro."

"Zmínil jste se o Achillovi," řekl Kirk. "Odkud ho znáte?"

"Pátrejte v hlubinách své paměti, v těch tisíciletích, která uplynula - a tam jsem já. Vaši otcové mě znali a otcové otců. Jsem Apollón."

Bylo to šileně věrohodné. Chrám... lyra. Apollón byl bohem hudby. A v řeči toho tvora byl patrný starověký rytmus, a téměř nadlidská sebedůvěra. A také tu byl nesrovnatelný soulad těla a pohybu.

Chekov zlomil kouzlo. "Ano," ozval se, "a já jsem car celé širé Rusi!"

"Pane Chekove!"

"Promiňte, kapitáne. Nikdy dřív jsem se s bohem nesetkal."

"A nesetkal jste se s ním ani teď," odvětil Kirk. "Tvé údaje, Kostro?"

"Obyčejný humanoid. Nic zvláštního."

"Máte způsoby satyra. Však se naučíte." Poznámka však zněla roztržitě. Temné oči se upřely na Carolyn Palamasovou. Tvor přistoupil a pozvedl jí rukou bradu. Scott se naježil a Kirk se ozval: "Jen klid, Scotty."

"Země - vždycky rodila překrásné ženy. Alespoň to se nezměnilo. Jsem potěšen. Ano, my bohové známe Zemi dobře... Zeus, má sestra Artemis, Athéna. Před pěti tisíci lety jsme ji dobře znali."

"Dobrá," řekl Kirk. Jsme tady. Teď si promluvmě. Zjevně jste tu úplně sám. Snad můžeme udělat něco, čím bychom vám pomohli."

"Pomoci mně? Vy? Vy mi nepomůžete. Vy toto místo neopustíte." Znělo to definitivně. "Vaše přepravní zařízení už nepracuje."

Kirk otevřel komunikátor. Neodpovědělo mu žádné praskání. Bytost lhostejně pronesla: "Ani tohle zařízení nebude fungovat, kapitáne." Odmíchl se. Pak stejně lhostejně dodal: "Jste tady, abyste mne uctívali, jako mne před vámi uctívali vaši předkové."

"Jestli si chcete hrát na boha a říkat si Apollón, je to vaše věc," odpověděl Kirk. "Pro nás ale nejste bůh."

"Řekl jsem," opakoval humanoid, "že mne budete uctívat."

"Vy se máte hodně co učit, příteli," odsekl Kirk.

"Vy také. Necht' lekce započne!"

Před Kirkovým nevěřícím očima začalo tělo růst, bylo stále vyšší a vyšší. Tyčil se dvanáct stop nad nimi - a stále rostl. Měřil teď dobrých osmáct stop, kolos, směs krásy a zlosti. Když se černé obočí ve vzteku stáhlo, ozval se ohlušující zvuk hromu. Jasně světlo v chrámu potmělo, blesky prořezávaly temnotu.

Znovu zahřmělo. Kirk viděl, že se elektrické výboje sbíhají kolem veliké hlavy v oslnivé plamenné auře.

Korunován ohněm, Apollón pravil: "Vítám vás na Olympu, kapitáne Kirku!"

Oslněný kapitán bojoval se svědectvím vlastních smyslů. Jeho rozum odmítal božství té bytosti, ale jeho oči a uši trvaly na své pravdě. Pak spatřil, že se na Apollónově tváři objevila únava, bolest. Mohutná ramena se sklonila. Zmizel.

První promluvil McCoy. "Tady sedí nejlépe ‚fascinující‘."

Kirk se otočil k dívce. "Poručíku Palamasová, co víte o Apollónovi?"

Nepřítomně na něj hleděla. "Co?... aha, Apollón. On... on byl synem Dia a Latony - smrtelné ženy. Byl bohem světla, hudby, lukostřelby. On... on dohlížel na věštby."

"A tento tvor?"

Sebrala se. "Zjevně něco ví o Zemi, pane. Odkazy na klasiku, způsob, jakým mluví, jeho... jeho vzhled. Připomíná některé Apollónovy sochy."

"Kostro?"

"Nemůžu toho říct moc, dokud nevyhodnotím údaje. Vypadá lidsky, ale to samozřejmě nic neznamená."

"Ať je kdokoliv, zdá se, že ovládá pozoruhodnou technologii," dodal Chekov.

"Ta věc ovládá energii," řekl Scott. "Nemůžete vytasit takové triky bez energie."

"Fajn. Ale jakou energii? Odkud se bere?" Kirkův hlas zněl netrpělivě. "Prozkoumejte to tady trikové triky a uvidíme, jestli dokážeme lokalizovat jeho energetický zdroj."

Scott a Chekov vyrazili a Kirk obrátil stále zamýšlenější obličej na McCoye. "Jsem zvědav, zda by před pěti tisíci lety rasa - "

"Máš nějakou teorii, Jime?"

"Jednu zvažuju. Co kdyby - "

"Jime, podívej!"

Apollón seděl na svém mramorovém trůně, opět v lidské velikosti.

"Pojďte ke mně," řekl.

Poslechli. Kirk promluvil. "Pane..." začal. Zaváhal, a pak do toho skočil rovnýma nohama. "Apollóne, byl byste tak laskav a řekl nám, co od nás chcete? Pokud možno s vynecháním všech olympských komentářů?"

"Chci od vás to, co mi právoplatně náleží. Vaši oddanost, oběti a uctívání."

"A co nabízíte výměnou?"

Tmavé oči zkoumavě pohlédly do Kirkových. "Nabízím vám lidský život tak prostý a plný rozkoší, jaký byl před tisíciletími na naší tolik vzdálené, překrásné Zemi."

"Nemáme ve zvyku padat na kolena před každým kejklířem s pár triky v klobouku, kterého potkáme."

"Agamemnon byl takový jako vy. A Herakles. Hrdí, namyšlení." V hlubokém hlase zazněly chmurné vzpomínky.

"Také mi vzdorovali - dokud nepocítili můj hněv."

Scott se vrátil ke kapitánovi včas, aby zaslechl poslední věty. "My se taky dokážeme hněvat," opáčil zprudka.

"Nahoře v lodi mám čtyři sta třicet lidí," ozval se Kirk, "a ti -"

"Ti jsou mí," řekl Apollón. "Postarám se o ně, nebo je zničím. Jak se mi líbí."

Náhle se do hovoru vložila Carolyn. "Ale proč? To, co jste řekl, nedává smysl."

Pohled tmavých očí se stočil z Kirka, aby se zarazil na hřívě měděných vlasů. Jak se jmenuješ?"

"Poručík Palamasová."

"Myslel jsem tvé jméno."

Pohlédla prosebně na Kirka. "Carolyn."

"Ano." Apollem se na trůnu předklonil. "Afrodita byla neobvykle štedrá, když ti dávala krásu. Mám tisíc příběhů, které ti budu vyprávět. Budeme spolu rozmlouvat, ty a já, o chabrosti a lásce."

"Nech ji být!" vykřikl Scott.

"Protestuješ?" Apollón žasl. "Hodně riskuješ, smrtelníku."

Scott vytáhl phaser. "A ty taky!"

Apollón pružně vyskočil na nohy. Namířil prst na phaser. Vyšlehl z něj žhavý modrý plamen - a Scott zavyl bolestí. Trhl sebou a upustil zbraň.

Kirk se sklonil, aby ji zvedl, ale Chekov byl rychlejší. Z phaseru se stala hrouda roztaveného kovu. Chekov ji kapitánovi podal. Ještě byla horká na dotek.

"Celkem působivé." V Kirkově hlase zazněl nelíčený respekt. "Tu silu vytváříte vy sám?"

"Kapitáne," vykřikl Chekov. "Phasery - všechny!"

Kirk sundal z opasku ten svůj. Byl roztavený na stejný, nepoužitelný kus kovu.

"Žádné vaše hračky nebudou fungovat."

Apollón pustil z hlavy záležitost se zničenými phasery a sestoupil z bělostného trůnu. Přistoupil ke Carolyn, aby se zahleděl do jejich břídicově šedých očí. "Ano," promluvil, "Kypřanka k tobě byla neobyčejně štedrá. Ale křivka ramen by měla být odhalená..."

Dotkl se její uniformy. Látka se ztenčila, vytvořila zlatavé záhyby a ty se protáhly až ke kotníkům. Poručík byla oděna ve stylu starého Řeka ve splývavé róbě, která nechávala jedno bělostné rameno holé. Její boty nahradily zlatem zdobené sandály. V údivu zašeptala: "To - to je nádherné."

"Ty jsi nádherná," odvětil. "Pojď."

"Nikam s vámi nepůjde!" křikl Scott. Rozzlobeně k nim vykročil - a byl odhozen na mramorovou lavici. Doktor se k němu rozběhl.

"Ten smrtelník se musí naučit chovat se v mém chrámu ukázněně," podotkl Apollón. "Což musíte i vy všichni." Držel Carolyn za ruku. "Ale ty - ty pojď se mnou."

Kirk se pohnul a dívka zavrtěla hlavou. "To je v pořádku, kapitáne."

Apollón ji obdařil zářivým úsměvem. "Dobře," řekl. "Bez bázně. Máš pravdu." Náhle je obklopila záře a pohltila jejich postavy. Zmizeli.

* * *

McCoy na Kirka zavolal: "Scotty je omráčený. Probere se. Ale to děvče, Jime - nejsem si vůbec jistý, jestli bylo moudré nechat ji odejít. Ať je ten Apollón kdo chce, bylo by lepší jednat s ním opatrně."

"Těžko bychom mu v tom zabránili," odpověděl kapitán. "Scotty to zkusil."

"Bojím se jeho božských nálad. Viděl jsi, jak je vrtošivý. Jednu chvíli laskavý, v další zlostný. Jestli mu řekne něco, co ho urazí, mohl by ji zabít."

"Ano, mohl by." Kirk se obrátil na Chekova. "Pane Chekove, pokračujte v průzkumu. Jste v pořádku, Scotty?"

Inženýr s doktorovou pomocí vstal a omámeně potřásl hlavou. "Nevím. Brní mě celé tělo... jako by mě něco zevnitř spalovalo. Vzal ji s sebou?"

"Vypadá to tak, Scotty."

"Kapitáne, musíme ho zastavit! On ji chce! Ten způsob, jak se na ni dívá -"

"Pane Scotte, poručík s ním odešla dobrovolně, s nadějí, že se o něm dozví víc. Chápu vaše obavy - ale ona dělá svou práci. Je čas, abyste i vy začal dělat tu svou. Musíte najít jeho zdroj energie. Máte trikordér. Použijte ho. A ještě jedna věc. Nepřeji si žádné další akce proti němu - bez mého svolení. Nechci vás mrtvého. To je rozkaz."

Když Scott se sverpým výrazem odklopýtal za Chekovem, McCoy řekl: "Scotty nevěří v bohy, Jime."

"Jenže Apollón jedním býval - kdysi."

"Tohle je tvá teorie?"

"Kostro, představ si velmi vyvinutou skupinu lidí, která před pěti tisíci roky ovládla kosmické lety. Představ si, že přistáli na Zemi poblíž Egejského moře. Nepřipadali by prostým pastýřům a obchodníkům ve starém Řecku jako bohové? Zvlášť kdyby dokázali měnit svůj vzhled podle přání a vládli by nesmírnou mocí?"

McCoy se zamyslel, pak vážně přikývl. "Jako lidé, občas laskaví, občas mstiví. Možná jsi na to přišel. Rozhodně ale chci, aby ta dívčí bohyně lásky byla bezpečně zpět na Enterprise."

* * *

Pod dívčinými zlatými sandály byla měkká tráva olivového háje. Vedle ní se procházel muž, kterého doktor McCoy definoval jako "obyčejného humanoida". Vzduch byl protkaný ptačím zpěvem. Připadalo jí, že se její dlaň v jeho ztrácí. Zvedl ji ke svým rtům - byly stejně teplé jako lidské rty. Přes ptačí trylky slyšela šumění vodopádu. Carolyn Palamasová si matně pomyslela: "Bojím se i nebojím. Jak je možné prožívat současně dva tak odlišné pocity?"

"Znal jsem jiné ženy," řekl. "Smrtelné... Dafne, Kassandra. Žádná nebyla tak krásná jako ty. Bojiš se mě?"

"Já... nevím. Každý den dívce nelichotí nějaký -"

"Bůh? Nelichotím ti."

Uchýlila se k jinému tématu. "Odkud toho tolik víte o Zemi?"

Jak si ty pamatuješ svůj domov? Země nám byla tak drahá, navždy pro nás zůstane svatyní. Byly tam veselé, odvážné a krásné společnice... láska."

"Jste tak sám," zeptala se, "ostatní - kde jsou? Héra, Hermes, vaše sestra Artemis?"

"Vrátili se ke hvězdám na křídlech větru," odpověděl.

"Chcete říci, že zemřeli?"

"Ne. My bohové jsme nesmrtelní. To Země zemřela. Vaši otcové se od nás odvrátili, až se z nás staly jen vzpomínky. My bohové nemůžeme přežít jako vzpomínky. Potřebujeme bázeň, uctívání. Potřebujeme lásku."

"Vy se skutečně považujete za boha?"

Zasmál se. Je to zvyk. Ale ve skutečném významu jsme byli bohy. Vládli jsme nad životem a smrtí. Když se od nás lidé odvrátili, mohli jsme udeřit z Olympu a zničit je. Ale nechťeli jsme ničit. Tak jsme se vrátili zpět ke hvězdám."

Do hlasu se mu vloudil stín nekonečného smutku. "Ale ti, které jsme nechali za sebou, ti, kteří nás milovali, byli pryč. Bylo tu jen prázdné místo, bez uctívání, bez lásky. Čekali jsme, všichni, nekonečná staletí."

"Ale říkal jste, že ostatní nezemřeli."

"První odešla Héra. Stála před chrámem a vytrácela se ve větru, způsobem, kterým my... rozplývala se víc a víc, až zůstal jen vítr. Dokonce i pro bohy je hranice, z níž není návratu." Odmlčel se. Pak dívku otočil, aby jí viděl do tváře.

"A teď jste přišli vy," dodal.

Vánek jim čechral trávu u nohou. Naléhavost v jeho očích jí byla důvěrně známá, ale v jeho podání jedinečně dojemná. Náhle měla pocit nadcházející blaženosti nebo zkázy.

"Věděl jsem, že se jednoho dne vydáte ke hvězdám. Ze všech bohů já jediný to věděl. Já jediný jsem čekal. Čekal jsem na tebe, až přijdeš a usedneš v chrámu po mém boku. Kdes byla tak dlouho? Bylo to... tak osamělé."

Nepromluvila. "Zeus," řekl, "si vzal Latonu, mou matku. Byla smrtelná jako ty. Vzal ji k sobě, aby se o ni staral, hlídal ji, miloval - takto..."

Objal ji. Zašeptala: "Ne... ne, prosím, teď ne. Já... já cítím, že jste velmi laskavý, a vaše... vaše osamělost zraňuje mé srdce. Ale já nevím. Já..."

"Čekám už pět tisíc let."

Políbil ji. Odtáhla se a on ji hned pustil. "Na chvíli tě opustím, aby ses uklidnila. Chrám je blízko." Než odešel přes mýtinu, zastavil se, aby políbil její lesklé vlasy. Dívala se za něj, jak odchází. Vzlykla a skryla tvář v dlaních. Blaženost - nebo zkáza... Kdo ví, co přijde? Ptačí písně umlkly a pod olivovníky se prodlužovaly stíny. Ještě chvíli čekala, než se vydala po cestičce vedoucí zpět k chrámu.

Muži z Enterprise propátrávali oblast trikordéry. Když se vynořila zpoza stromů, Chekov právě volal na Kirka: "Jeden jev se vyskytuje opakovaně, kapitáne. Pravidelně pulzující výboje energie."

Byla ráda, že je Scottova pozornost obrácená k půdě. "Také zjišťuji změny energetických hladin, pane. Nemohu ale zaměřit ohnisko."

"Zdá se, že Apollón je zaměřit dokáže, pane Scotte. Čerpá tu energii. Jak?"

"Elektrický úhoř může generovat a ovládat energii a nezraní se," řekl Chekov. "A pouštní červi na Antosu -"

"Ne celou encyklopedii, prosím," žebrol McCoy.

"Kapitán žádal úplné informace," pravil Chekov odměřeně.

"Jíme, Spock už nám toho hocha nakazil."

"Pane Chekove, naznačujete, že Apollón čerpá z energetického toku a vybíjí energii skrze vlastní tělo?" řekl Kirk.

"To je nejpravděpodobnější, pane."

"Ale my nevíme, odkud ta energie pochází! To je to, co musíme zjistit, pokud ho máme odříznout od zdroje!"

"Číslo jedna na našem seznamu 'co dělat'," zamumlal McCoy.

"To je všechno, co nabídneš, Kostro?"

Ještě jedno zjištění. Ten tvůj Apollón má ve své překrásné hrudi jeden orgán navíc. Netroufám si ani odhadnout, k čemu je."

"Orgán navíc. Kostro, pokud je nějaká šance -"

"Kapitáne!" křikl Scott.

Na chrámových schodech se zjevil Apollón. Kirk popošel k němu. "Kde je poručík Palamasová?"

Je v pořádku."

"To není dostatečné -"

"To už se vás netýká, kapitáne Kirku."

"Ty krvelačnej pohane, cos jí udělal?" zařval Scott.

Kirkovo ostré "ne!" přišlo pozdě. Scott popadl kámen a vrhl se střemhlav na Apollóna. Ten jen natáhl prst - a z něj vytryskl žhavý modrý proud. Scott proletěl v přemetu vzduchem a pak dopadl se silným nárazem. Kámen mu vypadl z ruky a skutálel se z návrší.

"Jak je na tom?" zeptal se Kirk.

McCoy klečel vedle zhrouceného těla. "Ne moc dobře, Jíme. Je v hlubokém šoku."

Kirk pohlédl na Scottův bílý obličej. Ze šrámu u inženýrových úst tekla krev. Kapitán dlouho stál bez hnutí, jen zpola registroval injekci, kterou doktor připravoval. Pak se prudce otočil a vystoupil po chrámových schodech. "Dobrá, pane Poslední z bohů. Chťel jste uctívání? Získal jste nepřátele. Od této chvíle -"

Prst ukázal přímo na něj. Modravý plamen ho zasáhl naplno do hrudi. Nemizel. Nezakolísal. Kirk se dusil, šátral rukou k srdci. Zatočil se a v bezvědomí padl tvář k zemi.

McCoy, který byl okamžitě u něj, mu odhrnul oční víčko. "Dva pacienti," reptal, nikým neposlouchán. "Dva zatracení hlupáci."

* * *

Carolyn přemohla zděšení a vyrazila zpoza stromů, jejichž kmeny ji skrývaly před Scottem. Vyběhla po chrámových schodech s divokým křikem. "Co jste jim to udělal? Co jste to udělal?"

"Oni - potřebovali ukázat," odpověděl znaveně Apollón.

Odvrátila se od něj a seběhla ke dvěma zasaženým členům posádky. Kirk se pomalu zvedal, doktorovu ruku kolem ramenou. Poklekla vedle Scotta a setřela mu krev z brady svým rouchem. Když se ho dotkla, otevřel oči a omámeně se na ni podíval. "Co se stalo?" ptal se.

"Nechal jste svůj entusiasmus zvítězit nad pragmatismem," suše mu sdělil McCoy.

"Já... chtěl jsem mu urvat hlavu z toho zatraceného krku," řekl Scott.

"A neuposlechl jste rozkaz, který vám to zakázal! Až se vrátíme na loď, budete se hlásit k pohovoru, pane Scotte!"

"Ona - stojí za to, kapitáne."

"Jste důstojník Hvězdné flotily! Začněte se podle toho chovat! Jinak se, vy tvrdohlavý osle, můžete nechat zabít!"

Carolyn vyskočila, oči jí plály. "Apollón by nezabil!"

Kirk se na ni zahleděl. "Ženy!" pomyslel si. "Uvěřím čemukoliv, čemu věřit chtějí." Pronesl ledově: "Poručíku - mnoho nechybělo a byl by zabil - a už několikrát."

"Ano - ale neudělal to. Kapitáne, musíte to vidět! Nechce nikomu ublížit. Je jenom - strašlivě osamělý. Prosím, snažte se to pochopit. Je to bůh světla, hudby. Neublížil by nám!"

Kirk jí popadl za ramena. "Co se stalo, když vás odvedl?"

"My... jen jsme mluvili."

"O čem?"

"Kapitáne, já - "

Kirkův hlas byl tvrdý jako kámen. "Odpovězte, poručíku. To, co řekl, nám může pomoci."

Sklopila oči k zemi. "Říkal... že existuje hranice, z níž není návratu... i pro bohy. Samozřejmě že to není bůh - ale není nelidský!"

"Jenže není ani lidský," chmurně pravil Scott.

"Ne!" protestovala. Je něčím víc než člověkem, je vznešenější!"

"Poručíku, na lodi je čtyři sta třicet lidí a máme potíže."

"Ano, já vím, kapitáne! Myslíte, že to nevím? Jen nevím, co..." propukla v pláč.

"Nebud' na ni tak tvrdý, Jime."

"Proč? Může si snad hrát na nové vzrušující dobrodružství?"

"Dvoří se jí bůh. To je těžká zkouška."

Kirk podrážděně potřásl hlavou. "Jak se cítíte, Scotty?"

"Nemůžu hejbat levou rukou."

"Chvilí to nepůjde. Je tam neurologické poškození, Jime. Mohl bych to spravit, kdybych měl vybavení."

"Další důvod dostat se odsud."

Kirk zkoumal klacek, pak ho odkopl, otočil se a kývl na doktora. "Poslouchej, Kostro. Pokoušel jsem si vzpomenout, co vím o řecké mytologii. Když něco velkého učinili, potřebovali jejich bohové odpočívat právě tak jako lidé.

Každopádně jsem se rozhodl předpokládat, že odpočívají."

"Myslíš, že si Apollón někde o samotě dobíjí baterky?"

"Není to až tak přitažené za vlasy. Zase zmizel, ne? Proč by neodpočíval po té podívané, kterou nám předvedl?"

Uvědom si, že udržuje silové pole kolem lodi a zároveň plýtvá energií tady dole. Co to znamená? Pokud ho přetížíme, vyčerpáme, mohli bychom ho donutit odpočívat."

"Problém jak ho vyčerpát spočívá v tom, že by nás přitom mohl všechny zabít."

"Ne pokud ho vyprovokujeme, aby znovu zaútočil na jednoho z nás. Vyčerpání energie by ho mohlo oslabit a ostatní by ho mohli napadnout."

"Pořád si myslím, že nás nejspíš zabije všechny."

"Ty jsi ale pesimista, Kostro. Je to jediné východisko. Až se vrátí, zkusíme to. Řekni o tom Chekovovi. Scottyho zraněná ruka ho z jakékoliv rvačky vylučuje. Mimochodem, odvedeme ho do stínu chrámu. Na slunci je vedro."

Carolyn Palamasová už doprovázela Scotta do chládku v chrámu. Usadila ho na lavici. Kapitán, který je následoval, slyšel, jak říká: Je mi to moc líto, Scotty."

"Neobviňuju tebe," řekl Scott ztěžka, oči upřené na její tvář. Opřel se o pravou ruku. "Carolyn, nesmíš připustit, aby ses do něj zamilovala!"

"Myslíš, že to chce?"

Kirk už toho měl dost. Přerušil je. Jste jediná, poručíku, kdo může odpovědět na tuto otázku - co vy přesně chcete? Až se seberete, rád bych to slyšel."

"Jime, už si nabil baterky."

McCoyovo varování bylo velmi tiché. Kirk se otočil.

Apollón, silný, nádherný a kypící zdravím, se z jedné strany opíral o svůj mramorový trůn, bradu opřenou o pěst; tmavé oči na ně ostražitě hleděly.

"Pojďte sem," řekl.

Kirk, McCoy a Chekov poslechl. "Pokoušíte se mi uniknout. Je to zbytečné. Víme o všem, co vy smrtelníci děláte."

"Nevíte o nás smrtelnících nic," odporoval Kirk. "Smrtelníci, které jste znal, byli naši dávní předkové. To oni se chvěli

před vašimi triky. Nás nezastraší ani vaše triky, ani vy sám." Úmyslně mluvil drze. "Urazili jsme za pět tisíciletí dlouhou cestu."

"Mohu vás odstranit ze světa mávnutím ruky," zářivě se usmál, "a pak vás na něj mohu přivést zpět. Mohu život dát i vzít. Co jiného požaduje lidstvo od svých bohů?"

"Jeden nám stačí," odvětil Kirk.

Apollón zrudněl vzdychl. "Konec diskuse, smrtelníku. Nabízím vám věčnou blaženost v souladu s dávnými zvyky. Na oplátku žádám málo. Ale to, co žádám, dostanu."

Předklonil se. "Přistupte ke mně."

Nepohnuli se. Místo toho se k němu obrátili zády a vyrazili k východu z chrámu.

"Řekl jsem, přistupte ke mně!"

"Ne," odsekl kapitán přes rameno.

"Natrháte vavřínové listy! Zapálíte dávné ohně! Zabijete jelena - a obětujete mi ho!"

Kirk vybuchl smíchy. "Trhat vavřínové listy? Poslouchejte ho!"

"Je dost horko i bez zapálených ohňů," křikl McCoy.

Chekov se pochechtával. "Možná bychom měli tančit kolem májky."

Apollón vstal. "Sklidíte odměnu za svou nadutost."

"Rozdělte se. Připravte se," řekl Kirk tiše. Pak se otočil a vykřikl: "Už nás unavujete, vy i vaše falešné rachejtle!"

"Zasloužili jste si to -"

Apollón zvedl ruku, když zazněl Carolynin výkřik: "Ne! Ne, prosím, ne! Otec neničí své děti! Jste laskavý! Máte je rád! Jak vás mohou uctívat, když jim ublížíte? Smrtelníci dělají chyby. Vy nás znáte!"

"Pssst," zasyčel Kirk. Nevěnovala mu ani letmý pohled. Klečela teď před trůnem na kolenou. "Prosím - víte toho přece tolik o lásce! Neublížujte jim!"

Natažená ruka poklesla. Apollón sestoupil z pódia a sklonil se, aby ji vzal do náruče. Pak ji posadil na svůj trůn. S rukou kolem jejích ramenou se obrátil k ostatním.

"Miluji ji už deset tisíc let," pravil. "V jejím jménu k vám budu milosrdný. Přiveďte sem zbytek svých lidí. Budou potřebovat domy. Řekněte svým řemeslníkům, ať si vezmou sekery."

Kirkův hlas byl zžíraný zklamáním. "A vy dodáte ovce, které budeme pást, a pišťaly, na které budeme hrát."

Apollón vzal Carolyn do náruče. Kolem nich se rozprostřela zlatavá záře. Rozplynuli se v ní - a byli pryč.

"Kapitáne, musíme něco udělat!"

Kirk přistoupil ke Scottově lavici. "Dělali jsme něco, dokud se nám do toho to děvče nezamíchalo! Dobře, tentokrát ho zastavila! Jak dlouho myslíte, že její vliv vydrží?"

Tu otázku si kladla i Carolyn.

Bohové byli notoricky nevěrní milenci. Tráva v olivovém háji pod jejími sandály byla ještě zelená. Ale co na podzim a v zimě? Přejde jejich čas. Léto pomine... a nevěděla, co bude, až skončí. Zkáza - nebo blaženost. Teď nevěděla nic, jen to, že ji hřeje jeho ruka kolem ramenou.

"Jsou to hlupáci," říkal. "Myslí si, že pokročili dopředu. Mýlí se. Zapomněli na vše, co dává životu smysl - smysl životu bohů i smrtelníků."

"Jsou to mí přátelé," odpověděla.

"Budou s tebou," řekl. "Přinutím je zůstat s tebou - s námi. Kvůli tobě se o ně postarám. Budu je opatrovat a zabezpečovat po zbytek jejich života."

Začala se neovladatelně chvět. Stiskla dlaně k sobě, aby se tolik netřásla.

"Nejsem žádný sen o lásce, který sis kdy vysnila," pravil. "S tebou jsem celý. Ty a já - teď jsme oba nesmrtelní."

Jeho ústa se ocitla na jejích. Poklesla v kolenou a jeho polibek byl stále vášnivější. Pak ho objala. "Ano, je to pravda," šeptala. "Ano, ano, ano..."

* * *

Jakmile znovu vešla do chrámu, Kirk se na ni ostře zadíval.

"Kde je, poručíku?"

Neodpověděla. Scott s bolestí zvedl hlavu z lavice a spatřil její obličej. "Co se jí stalo? Jestli ten -"

Minula ho a přistoupila k trůnu. Její výraz byl nepřítomný jako výraz ženy, která právě objevila, že je jediná. Bylo jasné, že muž z Enterprise pro ni přestal existovat.

"Nemůže mluvit," řekl Scott zmateně. "Sebral jí řeč."

"Nebojte se, Scotty," promluvil Kirk. "Nechce mluvit s vámi. Příliš se vás to dotýká. Ale se mnou mluvit bude."

"Přejete si pomoc, kapitáne?" zeptal se Chekov.

"Kolik je vám let, pane Chekove?"

"Dvacet dva, pane."

"Pak zůstaňte, kde jste," odvětil Kirk. Popošel k dívce. "Jste v pořádku, poručíku Palamasová?"

Sestoupila z pódia. "Cože?"

"Ptal jsem se, jestli jste v pořádku."

"V pořádku? Ach ano. Jsem v pořádku. Mám pro vás vzkaz."

"Posaďte se," vyzval ji Kirk. "Sem na lavici. Vedle mne - sem."

Polkla. "On... on chce, abychom žili ve věčné blaženosti. Chce chránit... a zabezpečit nás po zbytek našich životů. Dokáže to."

Kirk vstal. "Dobrá, poručíku, vraťte se dolů na zem. Máte práci."

"Práci?"

"Potřebuje lásku, uctívání. Je to jeho potrava."

"Tolik toho dává," promluvila. "Dává -"

"Nemůžeme mu poskytnout uctívání. Nikdo z nás, zvláště vy ne."

"Cože?"

"Odmítněte ho. Musíte!"

"Miluji ho," řekla.

Kirk si hřbetem ruky otřel tvář. "Životy nás všech, tady i na lodi, závisí na vás."

"Ne! Ne na mě! Prosím, ne na mě!"

"Na vás, poručíku. Přijměte jeho nabídku - a odsoudíte posádku Enterprise k otroctví. Slyšíte mě? Otroctví!"

Břidlicově šedé oči hleděly nechápavě. "Chce pro nás to nejlepší. A je tak osamělý a tak... tak laskavý." Zlomil se jí hlas. "Chcete po mě, abych mu zlomila srdce. Jak bych mohla? Jak bych mohla?" Propukla ve vášnivý pláč.

"Podejte mi ruku, poručíku."

"Cože?"

Uchopil ji za ruku. "Cítíte mou dlaň? Lidské tělo s lidským tělem. Je to tělo narozené ve stejné době. Zplodilo nás stejné století, vás i mne. Jsme současníci, poručíku!"

Z jeho hlasu se vytratil veškerý soucit. "Musíte si uvědomit, kdo jste! Trocha masa a krve plující nekonečným vesmírem. Jediné, co vám skutečně patří, je ten kratičký čas, který sdílíte s lidstvem přítomnosti. Tam leží vaše povinnosti. On je minulost. Jeho chvíle v čase není naší chvílí. Rozumíte mi?"

Břidlicově šedé oči vypadaly ztrápeně. Udržel si však tvrdý výraz, dokud nezašeptala: "Ano - rozumím." Vstala, odstoupila od něj a zmateně se sklonila, aby zvedla trikordér. Vzápětí se napůl otočila a zahleděla se na chrámový strop, jako by něčemu naslouchala.

"On... volá mě," zajíkla se.

"Já neslyším nic," řekl.

Neodpověděla. Tvrdost v jeho tváři teď byla přímo ocelová. V gestu beznaděje ji popadl za rameno. Jakmile se jí dotkl, její kosti, její tělo jako by začalo ztrácet pevnost. Měnila se v mlhu, rozplývala se. Kirk zůstal sám s ozvěnou svého vlastního slova - "nic".

Klesl na lavici a skryl hlavu do dlaní. Otroctví. Padnou do něj všichni, McCoy, Scotty, Chekov. A nahoře na lodi budou taky zotročeni, z rozmaru tohoto boha z minulosti. Sulu, Uhura, Spock...

"Tady Spock, kapitáne! Enterprise kapitánu Kirkovi! Enterprise volá kapitána Kirka! Ozvěte se, kapitáne!"

"Zbláznil jsem se," řekl Kirk svým dlaním. Jeho neúčinný komunikátor znovu zapípal. "Spojení obnoveno, kapitáne! Ozvěte se, kapitáne. První důstojník Spock volá kapitána Kirka..."

"Tady Kirk, pane Spocku."

"Jste v pořádku, pane?"

"V pořádku, pane Spocku."

"Zaměřili jsme na planetě zdroj energie, který má zřejmě nějakou spojitost s tím silovým polem. Je poblíž vás nějaká stavba?"

Kirk měl chuť hlasitě se zasmát. Jistě, pane Spocku. Jsem uvnitř."

"Energie vyzařuje právě odtud."

"Dobrá. Jak pokračujete se silovým polem?"

"Věříme, že skrze něj můžeme prorazit otvory synchronizací všech phaserových děl. Zacílíme phasery - a před nimi se objeví v poli otvory."

Kirk se zhluboka nadechl. "Mělo by to fungovat, pane Spocku. Ať Sulu zamíří všechna phaserová děla, která máme, na tu stavbu. Palte na můj povel - ale počkejte a dobře si to vyčíhňte. Budeme potřebovat čas, abychom se odsud dostali."

"Doporučoval bych vám všem ustoupit do bezpečné vzdálenosti, kapitáne."

"Věřte mi, pane Spocku, rádi bychom to udělali, ale nejsme všichni pohromadě. Jeden z nás je rukojmím řeckého boha Apollóna. Tenhle mramorový chrám je jeho zdrojem energie. Chci vědět, kde je, až budeme útočit. Kirk konec."

"Zřejmě jsem ztratil kontakt s realitou." McCoy zvědavě hleděl na Kirka. "Anebo ty. Byl to Spock, kdo mluvil tím zničeným komunikátorem - nebo duch?"

"Spojení bylo obnoveno. Neptej se mě, jak. Zeptej se Spocka, až ho znovu uvidíš. Ted' se odsud musíme klidit. Na tohle místo zaútočí všechna phaserová děla Enterprise. Pomůžu ti se Scottym."

Ozval se Scott: "Já neodejdu, pane." Pak z něj vytryskly všechny obavy. "Kapitáne, musíme počkat, až se vrátí Carolyn, než zaútočíme na chrám. Nevíme, co jí udělá, když bude náhle napadeny."

"Vím," řekl Kirk. "Počkáme, Scotty."

Když si dával Scottovu paralyzovanou ruku kolem ramen, optal se: "Ten tajemný orgán v jeho impozantní hrudi, Kostro - mohl by mít něco společného s tím, jak pracuje s energií?"

"Nenapadá mě, k čemu jinému by mohl být, Jime."

Pro Carolyn Palamasovou měla impozantní hrud', bez ohledu na orgán navíc, zcela jiný význam. Existence této hrudi ji zatáhla do životní bitvy. Když se procházela olivovým hájem po boku svého boha, v očích se jí odrážel mučivý zápas. Soustředila se na jedinou myšlenku. Nesmí mu dovolit, aby se jí dotkl. Jestli se jí dotkne...

"Předalas jim můj vzkaz," pravil. "Přesvědčilo je to?"

Říkali, že je zdrojem tajemné síly. Nebyl. Byl zdrojem tajemného zanícení. Lidé, miliony lidí, s ní sdíleli okamžik v čase.

V té chvíli tu byli s ní. Avšak ani jeden z nich nedokázal vyvolat extázi, kterou v ní tato bytost z jiné doby probudila jen zvukem svého hlasu.

"Tys je přesvědčila," řekl. "Kdo by ti mohl něco odmítnout?"

Hleděl na ni, oči jako noční nebe. Sevřel ji v náručí; a ani kvůli své duši či lidství mu nedokázala odepřít své rty. Objala ho, vrátila mu polibek - a odstrčila ho.

"Musím říci, že pozoruhodně napodobujete lidské chování," řekla. "Váš evoluční vzorec musí být -"

"Můj co?"

"Jsem si jistá, že je jedinečný. Nikdy jsem se nesetkala s druhem, který by se vám podobal."

"Že ne?" odvětil. V tmavých očích mu zajiskřil smích, když k ní znovu vztáhl ruce. Zůstala ztuhlá, napjatá, odtazítlá. Jiskry vzplály ve zlostné plameny. Já jsem Apollón! Vyvolil jsem si tě!"

"Mám práci."

"Práci? Ty?"

Jsem vědec. Specializuji se na staré památky - překonané věci minulosti." Vyloudila chvějivý smích. "Teď víte, proč jsem vás studovala." Odepjala si trikordér a namířila na něj. "Ocenila bych, kdybyste mi vyličil, jak jste ukradl ten řecký chrám."

Vyrazil jí přístroj z ruky. "Nemůžeš říkat takové věci! Miluješ mne! Myslíš, že nevím, kdy je má láska opětována?"

"Pletete si mě s pastýřkou. Nemohu vás milovat o nic víc, než bych mohla milovat nově objevený druh bakterie."

Nadzvedla lem zlatavé róby a opustila ho. Vydala se zpět na mýtinu. Vzápětí byl u ní. V jeho tváři sváděla souboj trýzeň se zuřivostí.

"Carolyn, cos mi to řekla? Zakazuji ti odejít! Nařizuji ti, vrať se ke mně!"

Umírám, pomyslela si. Nahlas však řekla: "Byly to snad blesky, co srazilo vyděšené nymfy na kolena?"

Uplynula věčnost. Jeho ruka sklouzla z jejího ramene. Pak divoce zařval. Vztáhl ruku a zamával pěsti k obloze. Na mýtině se náhle udělalo tíživé dusno. Slunce zmizelo. Chladný vánek jí čečral roucho, když se rozeběhla mýtinou směrem do kopce.

* * *

Kirkovu uniformu vítr víc než jen čečral. Divoké poryvy mu ji zpola strhly z těla. V narůstajícím vytí slabounce zapípal komunikátor. "Spock, kapitáne. Senzory hlásí ve vaší oblasti silné atmosférické poruchy."

Senzory nepřeháněly. Mraky nad kapitánovou hlavou potměly, byly teď mdle, nažloutle tmavošedé a mramor chrámu ztratil lesk. Než se rozpršelo, rozčísil nebe trojitý blesk. Následovalo dunění hromu a udeřil další blesk. Kirk uslyšel zvuk praskajícího dřeva - a necelých pět stop od něj vzplál jeden z olivovníků. Popadl komunikátor a zakřičel do něj: "Připravit phaserová děla! Pane Spocku, připravte se vypálit na můj pokyn!"

Scotty se k němu vrhl: "Kapitáne, musíme vyrazit a najít ji!"

"Zůstaneme tady, pane Scotte. Až se vrátí -" vítr mu rval slova od úst.

"A co když se nevrátí, pane?"

"Přinutíme ho. Když je chrám -"

Nebylo nutné ho nutit.

Byl zpátky. Bůh bouří osobně. Byl vysoký jako olivovníky. Mocný Goliáš, Apollón olympský, se vrátil ve svém obrovském vtělení. Ohromná hlava zakloněná v agonii, nesmírná ústa otevřená, obě obří pěsti zaťaté, zdvižené k obloze. Nebe se mu podrobilo. Dalo mu sinálé blesky, aby je mrštil k zemi, a ústa mu naplnilo burácením hromu. Listí uschlo. Z kmene stromu vedle Kirka se začalo kouřit. Pak vzplál - a černá obloha darovala svému bohu bouří proudy deště.

* * *

Carolyn Palamasová vykřikla, klopýtajíc k chrámu. Vichřice jí trhala promáčené roucho. Znovu vykřikla, když se keře, kterými se prodírala, zazmítaly. Větvě ji šlehalý přes tvář. Apollón ji našel. Byl všude kolem ní, jeho oči plály v blescích, byl v dešti, který jí v proudech stékal po těle, v divoce řvoucím větrní. Tak ho viděla. Bůh bouří se sklonil ze své výšky pod stromy, aby jí ukázal svou šílenou tvář. Blíž a blíž, dokud nevykřikla: "Odpusť mi, odpusť!" a nepadla k zemi.

"Kapitáne, slyšel jste ji! Křičí!"

"Teď, pane Spocku," řekl Kirk do komunikátoru.

Zářící paprsky phaserů udeřily přímo doprostřed střechy.

"Ne! Ne! Ne!"

Bůh, který se objevil před chrámem, způsobil, že se budova zdála maličká. Rozevřel dlaně a široce rozepjal ruce. Z prstů mu vyšlehl blesky modrých plamenů.

"Ne, přestaň, přestaň, prosím!"

Pak se Carolyn, běžící k Apollónovi, zastavila. Chrámu za ním se zavlnil a začal se rozplývat. Zavlnil se - a byl pryč.

Padla na kolena před mužem, který stál na svém místě, teď opět v živoucí velikosti.

Zlomeně pronesl: "Byl bych vás miloval jako otec své děti. Žádal jsem od vás příliš?"

Tvář zbrázděná hořem vyvolala v Kirkovi zvláštní soucit. "Přerostli jsme vás," řekl laskavě. "Žádal jste něco, co vám už nemůžeme dát."

Apollón shlédl na dívku u svých nohou. "Otevřel jsem ti své srdce. Podívej se, cos mi učinila."

Spatřila slabý vánek, který si pohrával s jeho vlasy. Políbila mu nohy - ale věděla, co přijde. Tělo pod jejími rty se vytrácelo. Kapitán se nepohnul; všiml si však rozepjatých rukou.

"Die, můj otče, mělš pravdu. Héro, byla jsi moudrá. Náš čas je pryč. Vezměte mě na křídlech větru domů ke hvězdám..." Slova jako by přicházela z veliké dálky.

Za chvíli zůstalo na prázdném místě před zničeným chrámem jen hluboké ticho.

"Přál - přál bych si, abychom to nemuseli udělat," ozval se doktor.
"I já, Kostro." Kirkův hlas zněl zasmušile. "Naše filozofie, kultura - vše vyrostlo z uctívání řeckých bohů. Rád bych věděl, zda by nám ublížilo sesbírat pár vavřínových lístků?"
Potřásl hlavou zahleděný k nebi.
Bylo slyšet jen vzlykání ženy a zvuk dešťových kapek padajících z olivovníků.

* * *

McCoy se přiloudal na můstek Enterprise a došel ke Kirkovi a Spockovi, kteří byli u počítače.
"Copak, Kostro? Někdo je marod?"
"Carolyn Palamasová dneska ráno vyzvracela snídani."
"Nějaký bacil nebo co?"
"Je těhotná, Jime. Právě jsem ji vyšetřil."
"Cože?"
"Slyšel jsi mě."
"Apollón?"
"Ano."
"Kostro, to není možné!"
Doktor se opřel rukou o ochranný kryt počítače.
"Spocku," řekl, "můžu téhle vaší hračičce položit otázku? Rád bych se zeptal, jestli mám proměnit ošetřovnu v porodní sál pro lidské dítě - nebo pro boha. Mé lekce medicíny nezahrnovaly péči o novorozené bohy."

ČAS AMOKU (Amok Time)

Scénář: Theodore Sturgeon

Režie: Joseph Pevney

V dalších rolích: Arlene Martel, Celia Lovsky

Překlad: Jan Pavlík

Sestra Christine Chapelová byla první, kdo si všiml, že se Spockem není všechno v pořádku. Nešlo o nic vážného. Jen mu nechutnalo. Doktor McCoy, který ho sledoval mnohem pozorněji, si také nevšiml ničeho podstatnějšího. Snad až na pozvolný růst vnitřního napětí.

Kdyby Spock nebyl z poloviny Vulkanec, nazval by to nejspíš nervozitou. Zde však může jít z jeho strany o čistě subjektivní dojem, říkal McCoy.

Nebyl. Potvrdilo se to třetího dne Spockova půstu. Sestra Chapelová se pokusila nalákat prvního důstojníka na odpornou zelenou břečku nazývanou plomiková polévka. Na Vulkánu ji považovali za lahůdku. Spock jí však hodil polévku i s mísou na hlavu.

McCoy schytl svoje, když následující den po příhodě s polévkou jen tak mezi řeči Spockovi navrhl, aby se dostavil na pravidelnou prohlídku. Odpověď jindy logického prvního důstojníka, zcela postrádajícího lidské emoce, byla překvapivá:

"Doktore, přestaňte se plést do mých osobních záležitostí, nebo vám zakroutím krkem."

Ať už byl stav Spockovy mysli jakýkoliv, musel tušit, že doktor všechno oznámí. Hrozícím potížením předešel žádost o dovolenou, aby mohl navštívit rodnou planetu. Uvedl, že při současném kurzu Enterprise by odbočka na Vulkán neznamenal větší zajižděku než 2,8 světelného dne.

Bohužel Kirk mu nemohl vyhovět. Za všechna léta, co ho znal, Spock nikdy o dovolenou nepožádal. Naopak, všechny nabídky dosud odmítal. Množství nevybraných dnů by stačilo na dovolenou pro šest lidí. Ale Enterprise se musela dostavit na inauguraci nového prezidenta Altairu 6. Nebylo to životně důležité posláni, rozkazy ale přesto žádné odbočky neumožňovaly. Kirk upozornil, že na Altairu 6 jsou výborné podmínky na rekreaci.

Spock kapitánovu nabídku stručně odmítl. Tím všechno skončilo. Alespoň se zdálo. O šest hodin později, kdy prvnímu důstojníkovi skončila služba, zjistil Kirk s překvapením, že loď změnila kurz. Zamířila na Spockův příkaz k

Vulkánu.

Kapitán opustil můstek, kde předal velení Scottymu, a namířil si to ke Spockově kajutě. Navštěvoval ji málokdy, ale přesto se ubránil pokušení a nezačal se zvědavě rozhlížet po místnosti. Měl jen matný dojem, že místnost je zařízena velmi spartánsky a těch několik ozdob má orientální charakter. Působila dojmem válečnickova stanu. Spock seděl u stolu a sledoval malou čtecí obrazovku. Kirkovi se zdálo, že na ní spatřil hlavu velmi mladé dívky, skoro dítěte. Ale první důstojník přístroj rychle vypnul. Příliš rychle, než aby si byl Kirk jist.

"Nuže, pane Spocku?"

"Ano, pane kapitáne?"

"Žádám vysvětlení. Proč jste změnil kurz lodi?"

"Pane?"

"Změnil jste kurz na Vulkán. Chci vědět proč."

Spock se zlehka zamračil. "Změnil jsem kurz?"

"Popíráte to?"

"Ne," řekl Spock. "V žádném případě, kapitáne. Je to... docela možné."

"A proč jste to udělal?"

"Kapitáne," pokračoval Spock, "nezpochybňuji vaše tvrzení, že jsem to udělal. Ale nevím proč. A ani si na to nevzpomínám." Hleděl přímo na Kirka a napřimil se. "Proto vás žádám, abyste na mě uvalil bezpečnou karanténu. Abych já nikoho neviděl a zároveň nikdo mě."

"Ale proč? Jaký k tomu máte důvod?"

"Kapitáne, zavřete mě. Nepřeji si, aby mě někdo viděl. Nemohu... ani jeden Vulkanec to nedokáže vysvětlit lépe."

"Spocku, já se vám snažím pomoci."

"Na nic se mě už neptejte," téměř zařval Spock. "Nic vám nepovím."

"Dobře," řekl Kirk unaveně. "Souhlasím s vaší žádostí. Ale nejdříve zajdete do nemocničního oddělení, pane Spocku. McCoy na vás čeká."

* * *

"Nechápu, jak Spock může žít, když vidím tyhle údaje," říkal McCoy. "Jeho obvyklá tepová frekvence je okolo 240 úderů za minutu a krevní tlak podle našich měřitek nemá téměř žádný. Ne že bych se domníval, že to zelené, co mu proudí v žilách, by se dalo srovnávat s krví. Ale je to Spock za normálních podmínek, Jime. Jenže jak to vidím dnes, zemře, pokud ho nedostaneme v osmi dnech na Vulkán."

"Zemře? Ale proč? Co je s ním?"

"Nevím," kroutil hlavou McCoy. "Mohu říct jen to, že dochází ke značnému narušení rovnováhy jeho tělesných funkcí. Něco podobného, jako by se do lidského těla vylučovalo stále více adrenalinu. Spock nám důvod neřekne. Ale pokud to nezastavíme, tak ho emocionální a fyzický tlak zničí."

"Jsi přesvědčený, že Spock ví, o co se jedná?"

"Ano, ale neřekne nám to."

"Je v karanténě, o kterou žádal?"

"Ano, Jime. Kdybych byl na tvém místě, nechodil bych za ním. Je to šokující, ale... řekl bych, že se nechová racionálně."

"Stejně se za ním zajdu podívat. Co se dá udělat jiného? Musí přece být nějaká odpověď."

"To předpokládám," pokýval hlavou doktor. "Ale Jime... opatrně."

* * *

"Pane Spocku," oslovil Kirk prvního důstojníka co nejlaskavěji. "McCoy mi předal výsledky prohlídky."

Spock mlčky odvrátil tvář.

"Spocku, doktor tvrdí, že zemřete, když něco nepodnikneme. Ale co? Je to něco, co pro vás dokáže udělat jen vaše planeta?"

Odpověď nepřicházela.

"Pane Spocku, označili vás za nejlepšího prvního důstojníka Flotily. To pro mě znamená mnoho. Jestli mám ztratit takového člena posádky, chci vědět proč."

Spock se zavrtěl a pak promluvil téměř neslyšitelným hlasem. "Je to věc, o které nemají tvorové z jiných planet vědět, kromě těch několika, kterých se to týká. Vulkanec to chápe. Ale ani my o tom mezi sebou nemluvíme. Je to hluboce osobní záležitost. Kapitáne, nemůže to tak zůstat?"

"Já nemohu jinak," odvětil Kirk. "Lod', svěřené velení a náš úkol - vše je ohroženo. Proto vás žádám o vysvětlení. Dám k tomu i příkaz, pokud to bude nutné."

"Kapitáne... některé věci vojenskou disciplínu přesahují."

"Někdy to může být i pravda. Ale pro mě neexistuje nic důležitějšího než zdraví, bezpečnost a dobrá pohoda členů posádky. Pomohlo by vám, kdybych se zavázal, že vše, co mi sdělíte, budu pokládat za přísně důvěrné?"

Spock dlouho váhal a pak konečně řekl: "Souvisí to s..."

Poslední slova byla téměř nezřetelná. Kirk se otázel:

"S čím?"

"S biologií."

"S jakým oborem?" Máte snad na mysli tu část biologie Vulkanců, která souvisí s rozmnožováním? Hrome! Proč tolik rozpaků? To potkává i ptáky nebo včely."

Spock hleděl na zem. "Ptáci a včely nejsou Vulkanci. Kdyby byli - kdyby byl jakýkoliv tvor stejnou měrou spjatý s logikou jako my a náhle o svou logiku přišel - jako se to teď děje se mnou..."

Kirk vyčkával.

"Víte, jak si Vulkanci hledají partnery?" položil Spock řečnickou otázku. "Nikdy jste o tom nepřemýšlel, kapitáne? Jak jsme vybíráni jeden pro druhého? Určitě jste na toto téma vyslechl pěknou řadu vtipů. Jsme tak hrdí, vzdálení a bez citu, že si o takové vtipy přímo koledujeme."

"Ano, nějaké jsem slyšel," připustil Kirk. "Ale žerty stranou. Většina z nás předpokládá, že to probíhá, hmm, zcela logicky. Snad eugenicky..."

"Ne. Obklopujeme to rituály a nižšími zvyky, které jsou skryté v hlubinách věků jako našich sedm měsíců. Zbavuje nás to vší soudnosti. Chováme se jako šílenci, ze kterých se sloupne veškerý nános civilizace."

Ve Spockově obličeji se zračilo nesmírné utrpení. "Nazýváme to pon farr - čas páření."

"Člověče, vy ale přece nejste slaneček nebo úhoř. Vy jste..."

Jsem člověk jen z poloviny," řekl Spock bolestně. "Doufal jsem, že toho budu ušetřen. Ale má vulkanská krev je příliš silná. Táhne mě domů. Musím si nalézt ženu po vulkanském způsobu. Nebo zemřít, jak říká doktor McCoy."

"Proboha," zašeptal Kirk. Svíravý pocit v hrdle a žaludku byl téměř nesnesitelný. Jen stěží si dokázal představit, jaké úsilí musel Spock vynaložit, než mu všechno prozradil.

Jak problém vyřešit? Na inauguraci měly přiletět tři lodě: Excalibur, Endeavour a Enterprise. Žádná další loď nebyla v dosahu, aby dovezla Spocka na Vulkán včas. Nebylo životně důležité, aby se ceremoniálu zúčastnily všechny tři lodě. Ale příkazy mluvily jasnou řečí. Kdyby Kirk neuposlechl, velitelství by...

Nic. Spockovi dlužil život. A ne jeden, ale tučt. To stálo i za zničenou kariéru. Kirk přistoupil k interkomu.

"Pane Chekove, zde Kirk. Udržujte kurz na Vulkán. Osmou nadsvětelnou."

"Ano, pane," ozval se Chekovův udivený hlas.

"Konec."

"Kapitáne," pronesl Spock slabým hlasem.

"Ano, pane Spocku?"

"V ten čas se s námi cosi děje... něco nezdravého... něco, co byste jistě pokládal za odporné."

"Myslíte? Když mě postihlo šílenství dle vašich měřítek, byl jste hodně trpělivý."

"Mohl byste se pak přenést na povrch Vulkánu a zůstat se mnou? Je s tím spojena krátká slavnost. Podle tradice doprovázejí muže jeho nejlepší přátelé."

"Děkuji vám, pane Spocku."

"Myslím si, že i doktor McCoy uhodl pravý důvod, a dovedl zachovat mé tajemství. Rád bych, aby nás doprovodil."

"Řekl bych," odušil zvolna Kirk, "že to pro něj bude velká čest."

* * *

Všichni tři se materializovali na široké planině připomínající tvarem arénu.

Okolní skály jí dodávaly zvláštní ráz - z poloviny přírodní a z poloviny umělé. Jako by tu společně vítr s deštěm vytvořily určitý druh Stonehenge ve zmenšeném vydání. Uprostřed planiny se zvedala otevřená svatyně. Tvořily ji dva vysoké kamenné sloupy, otevřené ohniště a několik obrovských zvonů jakoby z nefritu. Zvony se chvěly a zvonily v horkém větru. Zbytek krajiny vyplňoval pohyblivý písek, který se táhl až k zubatému řetězci hor na vzdáleném obzoru.

"Tohle všechno kolem je země mé rodiny," vysvětloval Spock. "Zde je místo, kde se spojujeme se svými partnery. Udržovali jsme je po více než dva tisíce pozemských let. Nazýváme je Koon-ut-Kal-if-fee. V překladu to znamená Místo svatby a výzvy. V dávné minulosti jsme zabíjeli, abychom získali manželky. Stále je to pro nás všechny čas hrůzy. Možná cena, kterou platíme za život bez emocí."

"Jestli k tomu mohu něco říci..." začal McCoy.

"Prosím, doktore."

"Přeci jste říkal, že T'Prnig, s kterou se máte setkat, je už vaše manželka."

"Podle dohody našich rodičů. Obřad proběhl, když nám bylo sedm let. Jeden se dotkne druhého - takto, jak jste mě to viděl dělat, když jsem četl myšlenky někoho jiného. Tak se naše vědomí propojí, abychom byli v pravý čas k sobě na Koon-ut-Kal-if-fee přitahováni."

Zazněl vzdálený zvon. Jeho tón vytvářel příjemnou harmonii s nižšími tóny větrných zvonů. Mezi skalami se objevilo několik postav. Zdálo se, že je jich osm nebo deset. V čele procesí kráčeli čtyři vulkanští muži a nesli ve zdobených nosítkách nějakou ženu. Dva další členové skupiny drželi v rukách pestře zbarvené ceremoniální předměty, které sestávaly ze spousty malých zvonečků, připevněných k vyšívané látce na tyči. Jak se blížili, uvědomil si Kirk, že žena v nosítkách je velmi stará. Vyzařovala z ní silná autorita. Muži postavili nosítka na zem a žena vystoupila. Kirk ji s údivem poznal. Byla to jedna z vulkanských starších, T'Pau, jediná osoba, co kdy odmítla křeslo v Radě Federace. Jak bylo pro Spocka charakteristické, nikdy se nezmínil, že jeho rodina je tak významná.

Nevěsta zaujala místo vedle T'Pau. Už nebyla dítětem, ale štíhlou, krásnou a jemnou ženou. I podle pozemských měřítek. Po boku jí šel vysoký, svalnatý a přitažlivý Vulkanec, za ní trochu menší, ale o to svalnatější muž, který nesl vulkanskou válečnou sekeru. Zbytek procesí krácel za nimi, pomalu a důstojně.

Spock se otočil a přistoupil k jednomu z obrovských větrných zvonů. Uchopil do ruky kámen a udeřil s ním do zvonu. Planinou se rozlehl temný zvuk, kterému vzápětí odpovědělo mávání větrných praporců.

T'Pring se usadila na uhlaženou skálu u oblouku svatyně. T'Pau stála u vchodu zády ke Spockovi i k dívce. Svalnatý mladý Vulkanec se postavil u oblouku jako strážný, zatímco se doprovod seřadil za nimi. T'Pau prudce zvedla paže. Spock k ní přistoupil a poklonil se. Položila mu obě ruce na ramena, jako by mu žehnala, a pak se zahleděla na Kirka a McCoye.

"Spocku, jsou naše slavnosti určeny pro obyvatele cizích planet?"

"To nejsou obyvatelé jiné planety," namítal Spock, "ale mí přátelé. Já jsem to dovolil. Jmenují se Kirk a McCoy. Ručím za jejich chování svým životem."

"Dobrá." T'Pau se otočila k mužům nesoucím prapore se zvonky. "Kah-if-fee!"

Muži zamávali prapory. Spock se obrátil, aby znovu udeřil kamenem do zvonu. Vtom se T'Pring prudce napřímila a vykřikla: "Kah-if-farr!"

Přihlížející Vulkanci vyrazili přidušený výkřik. Oči T'Pau se překvapením rozšířily. Spockova ústa vyslovila mlčky totéž slovo. Dech se mu zrychlil a oči se mu slily do uzounkých štěrbin. T'Pring k němu přistoupila, vzala mu z ruky kámen a odhodila jej. Ve výrazu tváře se jí usadilo zvláštní pohrdání.

Vulkanec se sekýrou v rukách postoupil vpřed. Vypadal pobaveně i nebezpečně zároveň - jako zkušený kat.

"Hej, co to má znamenat?" ozval se McCoy. Jestli se schyluje k nějakým potížím..."

"Všechno je v pořádku," řekla stařena. "Přijala výzvu."

"Cože?" McCoy ukázal na kata. "S ním?"

"Ne. On zasáhne jen v případě zbabělého jednání. T'Pring, sama si volíš. Jsi připravena stát se majetkem vítěze? Nejen jeho ženou, ale pouhou věcí, bez jakýchkoliv práv?"

"Jsem připravena," potvrdila T'Pring.

"Pak vybírej."

T'Pring přešla královským krokem do arény. Zastavila se u mohutného mladého Vulkance, který se hrdě napřímil v očekávání. Ale dívka postupovala dál. Pak se otočila k T'Pau.

"Tak, jak tomu bylo na počátku našich dní," začala, "a jak je tomu dnes a bude pro všechny dny příští, vybrala jsem si." Obrátila se. "Vybírám tohoto muže." A ukázala na Kirka.

"Počkejte..." ozval se Kirk.

V tu chvíli postoupil kupředu mladý silný Vulkanec, zjevně uražený.

"Ne," vykřikl. "Mám to být přece já! Bylo to dohodnuto! Ta čest patří mě!"

V tom okamžiku vypukl zmatek. Všichni se navzájem pustili do sebe ve vulkanštině. V nastalém hluku prohodil Kirk k McCoyovi:

"Co se stane, když odmítnu?"

"Nevím, Jime. Pravděpodobně se utká s tím mladíkem. A v současném stavu asi nevyhraje. Ale Jime, to vypadá na skutečný souboj. Horko a složení atmosféry by pro tebe znamenaly značný handicap. Těžko bys mohl vyhrát, i kdybys chtěl."

"Nechci s sebou odvážet nazpět mrtvého prvního důstojníka. Navíc tamhle stojí T'Pau - jako kdyby na nás hleděl celý Vulkan. Jak by to vypadalo, kdyby kapitán Flotily couvl. Všichni by si mysleli, že se bojím."

"Ale..."

"Žádný strach. Když budu prohrávat a ocitnu se v nebezpečí, vzdám se. Spock vyhraje a jeho cti bude učiněno zadost. Popřípadě ho jen omráčím -"

"Kroykah!" zvolala prudce T'Pan. Hašteření ustalo, jako když utne.

Mladý Vulkanec řekl: "Žádám za prominutí." Vrátil se na své místo pod obloukem, ale nezdálo se, že by se hodlal kát. Už se však netvářil vzpurně.

Kirk pronesl: "Přijímám." Ohlédl se na svého prvního důstojníka, ale Spock se tvářil, jako by nevnímal nic jiného než průběh ceremoniálu.

"Podle našich zákonů," řekla T'Pau, "souboj začíná s lirpou."

Do arény vstoupili dva Vulkanci a přinesli dvě podivně vyhlížející zbraně. Na jednom konci těžké tyče byl připevněn zakřivený nůž ostrý jako břitva a na druhém pak kovová palice.

"Pokud oba lirpu přežijí," pokračovala T'Pau, "nastane souboj s ahn woonem. Ten se vybojuje až do smrti jednoho ze soupeřů. Klee-et!"

Na tento pokyn se Spock otočil tvář proti Kirkovi. Z očí mu šlehala divokost. Pozvedl zbraň.

McCoy postoupil kupředu. "Z toho nic nebude," řekl. "Nikdo tu nemluvil o boji na život a na smrt..." Zarazil se, když mu katovsky vyhlížející Vulkanec zastoupil cestu a pozvedl sekeru. Polkl a znovu se vzchopil. "T'Pau, ti muži jsou mí přátelé. Nutit je bojovat tak dlouho, až někdo z nich zahyne..."

"Výzva byla řádně vyhlášena a přijata. Žádnou stranu nikdo nenutil. Ale Spock může vyzývatele osvobodit. Spocku! Jak se rozhodneš?"

Spock hleděl upřeně na Kirka. Jako by ho nepoznával. Pak vykřikl svou odpověď. V jeho ochraptělém hlase znělo pohrdání: "Klee-fah!"

"Tak a je to, Kostro," řekl Kirk. "Vypadni z arény. Tady už nic nezmůžeš."

McCoy se nevzdával. "Ještě jedna věc. Teplota ovzduší je pro nás dnes příliš vysoká a vzduch příliš řídký -"

Spockův výpad ho přerušil. Kirk uskočil, ale Spock znovu mávl ostřím zbraně, prudce s ní zatočil a udeřil ho palicí na konci do boku. Kirk upadl. Sotva se stačil odvalit o kus dál, když se na něj Spock znovu vrhl a zprudka se rozešel. Zbraň se zarazila hluboko do země.

Kirk ho tvrdě nakopl do nohy. Nyní se dole ocitl Vulkanec a Kirk mu klečel na stehnech. Těžce dýchal a pot se z něj jen lil. Koutkem oka zahlédl muže se sekýrou, jak se blíží k McCoyovi. "Nemůžu vás sledovat oba, Kostro," zvolal.

"Vypadni odsud, než mě zabiješ."

McCoy však zůstal stát. Otočil se k T'Pau a vytáhl z lékařské brašny tlakovou stříkačku. "Bojí se snad Vulkanci rovnocenného boje?" otázal se sarkasticky.

"Co to je?"

"Dávka vitaminu G. Kompenzuje účinky teploty a atmosféry."

"Kroykah!" vykřikla T'Pau. Všichni se zarazili. "Dobře. Tvá žádost je rozumná."

McCoy přitiskl injekci Kirkovi k paži. Zasyčelo to a lékař odstoupil. Spock se okamžitě vrhl na svého soupeře. Tentokrát to však byl Kirk, kdo stihl zaútočit první. Spock ovšem uhýbal, jako by byli telepaticky spojeni. Kirk se pokusil o další útok se stejným výsledkem. Spock zavrčel a rychlým kopem zasáhl Kirka do levé ruky. Kirk se zaklonil, chytil Spocka za patu a strhl ho k zemi. Hned se po něm vrhl, ale Spock sebou neuvěřitelně rychle smýkl na stranu, takže Kirk narazil jen do země. Oba okamžitě vyskočili na nohy. Spock zdvihl zbraň, jako by ji chtěl po Kirkovi mrštit. Ten se napjal, připraven okamžitě uskočit, Spock však zbraň náhle otočil a vyfítil se kupředu. Srazili se jako dva mohutné stroje, tělo na tělo, ruka sevřela soupeřovu pěst třímající zbraň. Hleděli si upřeně do očí. Pak Spock zakroutil soupeřovou paži, až zaprašely kosti, a vyrazil mu zbraň.

Rychlým pohybem odlomil z tyče konec s nožem a nepotřebný zbytek odhodil stranou. Pozvedl nůž připraven udeřit.

"Spocku!" vzkřikl McCoy. "Ne!"

Kirk karatistickým úderem praštil Spocka do ruky. Odlétla i druhá lirpa.

"Kroykah," zvolala T'Pau.

Spock ustal v zápasu. Do arény opět vstoupil Vulkanec se zbraněmi a tentokrát přinesl cosi, co vypadalo jako tři stopy dlouhý kožený pás, široký čtyři palce. Jeden podal Spockovi, který poodstoupil a vyčkával. Kirk dostal druhý.

"Pás kůže?" divil se Kirk. "To je vše?"

"Ahn woou," pronesla T'Pau. "Nejstarší a nejvražednější vulkanská zbraň."

Kirk si ji udiveně prohlížel. Jak měl tu věc proboha užít? Nebyla ani natolik dlouhá, aby s ní mohl někoho šlehnout. Spock nezaváhal. Sebral ze země kámen a stočil kožený pásek do smyčky. Kirk pochopil příliš pozdě. Kámen ho prudce udeřil do boku a srazil ho na kolena. Jak se škrábal vzhůru, Spock po něm skočil. Přitom v každé ruce držel jeden konec pásu. Otočil jej Kirkovi kolem nohou, zatáhl a kapitán se znovu válel na zemi. Vzápětí mu Spock seděl na zádech a začal ho pásem škrtit. Kirk se otočil a pokusil se prvního důstojníka shodit, ale s jeho svaly se dělo cosi podivného. Poslouchaly ho pomalu a vypovídaly službu. Tlak kolem krku sílil. Znovu se pokusil uchopit Spocka za ruce, ale vůbec na něj nedosáhl. Svět se zatměl. V uších mu hučela krev. Cítil, jak padá, slepý a hluchý.

"Kroykah," ozval se hlas T'Pau jakoby z velké dálky. Bylo slyšet dupot pádících nohou, který se blížil. Pak poblíž zazněl McCoyův hlas naplněný hořkostí. "Dejte pryč ty ruce, Spocku. Je konec - kapitán je mrtvý."

Bylo to podivné. Kirk nic neviděl, necítil a nebyl si ani jistý, že dýchá. Vnímал jen hlasy. Jako by naslouchal výměně názorů přes interkom - nebo byl v divadle a seděl přitom zády k jevišti.

T'Pau: "Truchlím s vámi, doktore."

Spock: "Ne! Já... ne, ne..."

McCoy: "McCoy volá Enterprise."

Uhura: "Zde Enterprise. Poručík Uhura."

McCoy: "Připravte všechno pro přenos výsadku. Je to divné, pane Spocku, ale máte velení. Vaše rozkazy?"

Spock: "Já... já za vámi přijdu za několik minut. Dejte příkaz panu Chekovovi, aby zamířil k nejbližší základně, kde se musím vydat úřadům... T'Pring!"

T'Pring: "Ano?"

Spock: "Prosím o vysvětlení."

T'Pring: "Přesněji?"

Spock: "Proč ta výzva? Proč sis vybrala mého kapitána za svého vyvoleného?"

T'Pring: "Stonn mě chtěl. A já jeho."

Spock: "Nevidím žádnou logiku v tom, abys dala Stonnovi přednost přede mnou."

T'Pring: Je prostoduchý a lze ho snadno ovládat. Vyhodnotila jsem, že mám tyto možnosti: Pokud by tvůj kapitán zvítězil, určitě by mě nechtěl a já bych měla Stonna. Kdybys zvítězil ty, odmítl bys mě, protože jsem se tě odvážila vyzvat. A znovu bych měla Stonna. A kdybys mě neodmítl, zase by to bylo totéž. Protože bys odešel a já bych měla tvé jméno a tvůj majetek. Stonn by tu ale zůstal pořád."

Spock: "Bezchybná logika."

T'Pring: "Jsem poctěna."

Spock: "Stonne, je tvá. Po nějaké době možná zjistíš, že mít není tak příjemné jako chtít. Není to logické, ale je to často pravda... Zde Spock. Připraven k přenosu... Žij dlouho a blaze, T'Pau."

T'Pau: "Žij dlouho a blaze, Spocku."

Spock: "Nemohu. Zabil jsem svého kapitána a... přítele."

Pak Kirkovi odumřel i sluch a po dlouhou dobu nevěděl o sobě vůbec.

* * *

Znovu se probíral k vědomí v nemocnici. Skláněl se nad ním McCoy. Poblíž stál Spock a rukama si zakrýval tvář. Chvěla se mu ramena.

Do jeho zorného úhlu vstoupila sestra Chapelová. Otočila Spocka ke kapitánovi a jemně mu sňala ruce z tváře.

Kirk se slabě usmál a pronesl tichým, ale spokojeným hlasem: "Pane Spocku, nikdy jsem si nemyslel, že se dožiji dne, kdy -"

"Kapitáne!" Spock na něj omráčeně hleděl. Pak si zřejmě uvědomil, co se mu zračí ve tváři a odvrátil se. "Christino," řekl McCoy, "nebyl by špatný nápad dát Spockovi najíst. Co kdybyste mu uvařila tu odpornou plomikovou polévku? Pak ho znovu přiveďte sem, abych ho důkladně prohlédl. Běžte, Spocku. Doprovodí vás."

Christine odvedla prvního důstojníka ke dveřím. Ale než Spock vyšel ven, prohlásil: "Ta polévka není odporná. Plomiková polévka je velmi chutná." A byl pryč.

Kirk s McCoyem se usmáli. Pak Kirk položil hlavu na lůžko a z tváře mu zmizel úsměv. Jsi pěkný podvodník, doktore,"

řekl.

McCoy pokrčil rameny. "Udělal jsem chybu. Dal jsem ti omylem ronixilin D. Nikdo nelhal. Byl jsi mrtvý - podle normálních měřítek. Musel jsem tě dostat rychle sem nahoru, jinak bys byl mrtvý i podle ostatních měřítek."

"Bude Spock v pořádku?"

"Myslím, že ano. Ale podrobím ho kompletní prohlídce, abych si byl jistý."

Kirk se pokusil posadit. "Kde jsme teď?" "Zůstaň ležet," přikázal McCoy a zatlačil ho zpět. "Stále na oběžné dráze kolem Vulkanu."

Kirk natáhl ruku a stiskl spínač interkomu. "Kirk volá můstek."

"Můstek, pane. Zde Sulu."

"Opustit orbitu, pane Sulu. Řekněte navigátorovi, aby do počítače zadal kurz na Altair 6 při nejvyšší letové rychlosti. Ať dá Scotty plnou páru - musíme se dostavit na inauguraci včas."

"Ano, pane. Konec."

Kirk se znovu položil a McCoy temně zaprorokoval: "Viš, Jíme, všechny ty slavnosti tě jednou přivedou do hrobu."

"V tom případě si, Kostro, zapamatuj: máš rozkaz mě pak pokaždé přivést k životu."

STROJ ZKÁZY

(The Doomsday Machine)

Scénář: Norman Spinrad

Režie: Marc Daniels

V dalších rolích: William Windom

Překlad: Věra Ježková

Šok za šokem. Začalo to voláním o pomoc z Constellation, kosmické lodi stejné třídy jako Enterprise pod velením Branda Deckera, jednoho z nejstarších Kirkových spolužáků; bylo špatně srozumitelné a v polovině náhle umlklo.

Vypadalo to, že volání přišlo z oblasti M-370, nevýrazné mladé hvězdy se soustavou sedmi planet. Ale když Enterprise dorazila na místo, Constellation tam nebyla - a nebyla tam ani soustava planet.

Hvězda se nezměnila v novu, byla stejně klidná jako vždycky. Ale z planet nezbylo nic než asteroidy, drobné úlomky a prach.

Poručík Uhura se pokusila sestavit trasu nouzového volání. Čára vedla přes další čtyři sluneční soustavy - teď nic než asteroidy, drobné úlomky a prach... Ne, ne tak docela: Dvě vnitřní planety páté soustavy vypadaly nedotčené - a odněkud z prostoru, kde měla být třetí planeta, znovu uslyšeli slabé vysílání bóje z Constellation, které už však nehlásilo stav nouze, ale děsivou katastrofu.

Bóje byla automatická, navzdory opakovanému volání nepřicházela žádná odpověď. A když pak loď našli, obrazovka ukázala, že její gondoly nadsvětelných motorů prorazily skrz naskrz dva velké, úhledné otvory, stejně úhledné jako stopy po phaserech.

Kirk ihned vyhlásil žlutý poplach, ačkoliv po třetí lodi v okolí nebylo ani památky, kromě nějakých rádiových interferencí, které mohly mít snadno na svědomí sluneční skvrny. Scott ohlásil, že všechny hlavní i pomocné energetické zdroje na palubě Constellation jsou mimo provoz, ale že baterie jsou na nízké úrovni stále funkční. Také lodní systémy udržující životní prostředí fungovaly slabě, s výjimkou můstku; ten byl, jak ukázala obrazovka, silně poškozený a neobyvatelný.

"Půjdem na palubu," rozhodl Kirk. "Constellation má stejnou kapacitu palebné síly jako my; chci zjistit, co takhle dokázalo rozsekat kosmickou loď. A také tam mohl někdo zůstat naživu. Kostro, popadni svou brašnu. Scotty, sestavte opravárenskou četku a půjdete s námi. Pane Spocku, vy zůstanete tady a budete udržovat žlutý poplach."

"Potvrzuji," řekl Spock.

* * *

Na palubě Constellation svítila mdlá a blikající světla a paluba byla posetá troskami. Tři muži z opravárenské skupiny zjistili, že úroveň radiace je normální, tlak vzduchu jedenáct liber na čtvereční palec, spojovací systém zkratovaný a zařízení na čištění vzduchu provozu neschopné. Z nadsvětelného pohonu zbyla beznadějná hromada šrotu. Překvapující bylo, že reaktor zůstal nedotčený - byl jednoduše vypnutý - a impulzní pohon zůstal ve slušném stavu.

Ale nenašli nikoho, kdo by přežil - a žádná těla.

Kirk nad tím chvilku přemýšlel a potom zavolał Enterprise. "Pane Spocku, vypadá to, že loď je opuštěná. Mohla se posádka přenést na jednu z tamtěch dvou planet?"

"To je nepravděpodobné, kapitáne," odvětil Spockův hlas. "Teplota na povrchu vnitřní planety zhruba odpovídá teplotě roztaveného olova a druhá má jedovatou, hustou atmosféru, připomínající poměry na Venuši."

"Tak dobře, budeme hledat dál. Kirk konec."

"Phaserový zásobník jsou skoro vyčerpaný," hlásil Scott. "Bez boje ji nedali."

"Ale Kde jsou? Nechápu, že by člověk jako Brand Decker opustil svou loď, pokud by pracovaly systémy udržující

život."

"Počítačová soustava je ještě netknutá. Jestli je obrazovka na řídicím strojním stanovišti v provozu, mohli bychom odtud vydolovat záznam z kapitánova deníku."

"To je dobrý nápad. Jdeme."

* * *

Obrazovka na řídicím strojním stanovišti byla skutečně slepá, ale v okamžiku, kdy ji spatřili, to pustili z hlavy; neboť před panelem, strnule zírající na nepotřebné přístroje, seděl komodor Brand Decker. Uniformu měl potřhanou a vlasy zčuchané.

"Komodore Deckere!"

Decker tupě vzhledl. Zdálo se, že na Kirka zaostřuje pohled jen s obtížemi. McCoy byl rázem vedle něho.

"Komodore - co se stalo s vaší lodí?"

"S lodí?" opakoval Decker. "Napadla... tamta věc... bortící se čtvrtá planeta..."

"Jíme, je v šoku," řekl McCoy. "Prosím tě, teď ho ničím nezatěžuj."

"No dobře. Udělej pro něho, co tady můžeš. Musíme ho vyslechnout."

"Zmínil se o čtvrté planetě," připomněl Scott. "Teď tam ale zbyly jen dvě."

"Ano. Vytáhněte poslední mikrozáznamy z paměťové banky senzorů a přeneste je Spockovi. Chci úplný rozbor všech hlášení o tom, co se stalo, když vstoupili na tu planetu."

"Dal jsem tomu člověku uklidňující prostředek," řekl McCoy. "Můžeš se teď pokusit o pár otázek. Ale opatrně."

Kirk přikývl. "Komodore, já jsem Jim Kirk a velím Enterprise. Rozumíte mi?"

"Enterprise?" opakoval Decker. "Nemohli jsme se spojit - nemohli utéct - musel to udělat - vůbec žádnou možnost..."

"Žádnou možnost k čemu?"

"Musel jsem je přenést dolů. Jediná šance, kterou měli..."

"Myslíte vaši posádku?"

Decker přikývl. "Byl jsem - poslední na palubě. Znovu to zaútočilo - vyřadilo to přenosovou jednotku. Byl jsem tu odříznutý."

"Ale kde byla posádka?"

"Třetí planeta."

"Teď tam žádná třetí planeta není."

"Ale byla," řekl Decker. "Byla. Ta věc... zničila ji... slyšel jsem je... čtyři stovky mých lidí... volali o pomoc... prosili mě... a já jsem nemohl..."

Komodorova řeč se zpomalovala a zpomalovala, jako by dobíhal nějaký starobylý hodinový stroj - a pak se úplně odmlčel.

"Fantastické," zamumlal Scott téměř pro sebe. "Co je to za zbraň, když tohle dokáže?"

"Kdybyste to viděli - poznal byste to," řekl Decker a se zřejmým úsilím se vzchopil. "Ta věc celá je zbraň. Musí být."

Kirk se zeptal: Jak to vypadá, komodore?"

"Stokrát větší než kosmická loď - míli dlouhé, s chřtánem dostatečně velikým, aby to mohlo pohltit tucet lodí. Ničí planety - rozbíjí je na šterk."

"Proč? Je to nějaká naprosto cizí loď - nebo je to živé?"

"Obojí... nic z toho... já nevím..."

"Kde je ta věc teď?"

"Já... to také nevím."

Kirk zvedl svůj komunikátor. "Pane Spocku, dosud žádné známky, že by v okolí byla nějaká jiná loď?"

"Tedy, ano i ne, kapitáne," odvětil první důstojník. "Poruchy podprostorového rádía jsou teď tak silné, že nás odřízly od spojení s velitelstvím Hvězdné flotily; zcela jasně to nemohou být sluneční skvrny. Ale naše senzory stále zobrazují jen Constellation."

"Jak pokračuje rozbor záznamu?"

"Nyní jsme hotoví, kapitáne. Zjistili jsme, že Constellation byla napadena něčím, co může být v podstatě robot - automatická zbraň ohromné velikosti i síly. Její zjevnou funkcí je rozbíjet planety na malé úlomky a potom, 'požírat' trosky jako palivo. Proto může udržovat sebe sama v chodu tak dlouho, dokud budou existovat planetární tělesa k jejímu zásobování."

"Původ?"

"Pan Sulu vypočítal dráhu stroje; využil zničené sluneční soustavy, kterou jsme sami objevili a Constellation jako výchozího kurzu. Našli jsme tak trasu vedoucí v ostrém úhlu mimo Galaxii. Pokud ji promítneme opačným směrem a budeme předpokládat, že stroj nemění kurz, pak bude procházet nejhustější obydlenou částí naší Galaxie."

"Děkuji vám, pane Spocku. Udržujte žlutý poplach a pohotovost. Komodore Deckere, máte za sebou těžké chvíle. Myslím, že by bylo nejlepší, kdybyste se vy a doktor McCoy přenesli zpátky na mou loď. Potřebujete kompletní lékařské vyšetření."

"Dobře," souhlasil Decker. "Ale slyšel jste svého prvního důstojníka, kapitáne. Ta věc mří do srdce naší Galaxie - k tisícům obydlených planet! Co hodláte dělat?"

"Hodlám přemýšlet," řekl Kirk. "Pane Spocku, ať přenosová místnost přepraví doktora McCoye a komodora Deckera ihned na palubu."

* * *

O chvíli později se oba muži v mihotavém paprsku rozplynuli a na tichém stanovišti zůstali už jen Kirk a Scott.

"Jsou na palubě, kapitáne," hlásil Spockův hlas z komunikátoru. A pak bez jakéhokoliv přechodu: "Červený poplach!"

Červený poplach! Pane Sulu, pryč z roviny ekliptiky o šedesát stupňů severně! Nadsvětelná jedna!"

"Pane Spocku!" vykřikl Kirk, ačkoliv ho Spock samozřejmě mohl slyšet stejně tak dobře i kdyby šeptal. "Proč máte červený poplach! Proč utíkáte? Já jsem tu dočista slepý."

"Požírač planet komodora Deckera, kapitáne. Právě se vynořil ze subprostoru. Kovu podobný trup, nálevkovité ústí, přinejmenším míli dlouhý. Pronásleduje nás, ale jak se zdá, dokážeme si udržovat odstup při nadsvětelné rychlosti jedna. Ne, právě nás dohání. Senzory ukazují na nějaký druh čistě konverzního pohonu. Na palubě žádné známky života. Což není nijak překvapující, neboť izotopový test datování ukazuje, že je to přinejmenším tři miliardy let staré."

"Tři miliardy" opakoval Kirk. "Pane Spocku, protože je to robot, jaké šance máme na jeho deaktivování?"

"Řekl bych, že žádné, kapitáne. Pochybuji, že bychom se dokázali přiblížit dostatečně blízko, aniž bychom na sebe nenasměrovali přímý útok. Mohli bychom tam samozřejmě přenést lidi v ochranných oblecích, ale protože ta věc je zjevně vyvinutá k tomu, aby sloužila jako stroj zkázy, bude její ovládací mechanismus nedosažitelný už ze samotného principu."

"Stroj zkázy, pane?" opakoval Scott.

"Dobře vypočítaný bluf, Scotty. Zbraň tak mocná, že pokud se jí užije ve válce, zničí obě dvě strany. Jak je vidět, nějaká rasa v jiné galaxii jednu vytvořila - právě tuhle - a někdo to chtěl vyzkoušet. Ten stroj je teď všechno, co z té rasy zůstalo - a je evidentně naprogramovaný, aby pokračoval v ničení planet, dokud bude fungovat."

"Tedy, ať se děje co se děje, nemůžeme to jen tak nechat letět k další sluneční soustavě. Měl byste radši..."

Prerušil ho tlumený zvuk otřesu.

"Pane Spocku!" volal vzdálený hlas. Znělo to jako Uhura. "Dostali jsme zásah! Přenosová jednotka je rozbitá!"

"Nouzovou energii do štítů. Co nejrychlejší úhybný manévry! Phasersy..."

A potom komunikátor ztichl.

"Spocku! Ozvěte se! Spocku!" Nebylo to k ničemu. "Scotty - uvízli jsme tady. Hluší a slepí."

"Hůř než to, kapitáne. Taký se nemůžu hnout. Z nadsvětelného pohonu zůstaly tak akorát trosky."

"Přece tu nemůžeme jen tak sedět, když ta věc útočí na naši loď. Zapomeňte na nadsvětelný pohon a dejte mi trochu impulzního - polovinu, čtvrtinu, cokoliv, s čím se dá tou lodí pohnout, i kdybyste musel vylézt ven a strkat do ní."

"Ale takhle jí nebudeme stačit..."

"Budeme s tím bojovat, ne hrát si na honěnou," prohlásil Kirk chmurně.

"Pokud dokážeme tenhle vrak uvést do chodu, můžeme ho na sebe nalákat a dát Enterprise lepší šanci k úderu. Vrhňte se na to, Scotty. Já se podívám, co se dá dělat s tou obrazovkou. Nemůžeme se hnout, dokud neuvidím, kam míříme."

* * *

Spock seděl ve velitelském křesle a posuzoval škody. Nadsvětelné i impulzní motory stále fungovaly... Zatímco prováděl kontrolu, komodor Decker a McCoy ho s napětím pozorovali.

"Spojovací jednotka?"

"Opravuje se, pane Spocku," hlásila Uhura.

"Přenos?"

Sulu řekl: "Také se opravuje."

"Hmm," udělal Spock. "Zdá se, že nahodilé faktory pracovaly v náš prospěch."

"V jednoduché, nevulkanské angličtině," vysvětloval McCoy, "jsme měli štěstí."

"Cožpak jsem to právě neřekl, doktore?" pronesl Spock klidně.

"Ten stroj uhýbá," hlásil Sulu. "Je zpátky na svém původním kurzu. Na řadě je tam soustava Rigelu."

"Je nepochybně naprogramován, aby nechával bez povšimnutí cokoliv tak malého jako loď v rozmezí jistých rozměrů," řekl Spock. "Pane Sulu, otočte zpátky, abychom mohli vyzvednout kapitána; mezitím provedeme opravy. Zřejmě budeme muset vzít Constellation do vleku..."

"Nemůžete dopustit, aby se ta věc dostala k Rigelu!" prerušil ho Decker. "Miliony nevinných lidí..."

"Uvědomuji si, že jde o obyvatelstvo rigeliánských kolonií, komodore, ale jsme jen jediná loď. Naše generátory štítů jsou přetížené a rádio nepoužitelné, pokud se nacházíme v blízkosti robota. Logika přikazuje, že naší hlavní povinností je přežít, abychom mohli varovat velitelství Hvězdné flotily."

"Naší hlavní povinností je zachovat život a bezpečnost na planetách Federace! Kornidelníku, zrušte ten poslední rozkaz! Změňte směr a přiblížte se k tomu stroji!"

Sulu se tázavě podíval na Spocka. Nastal obtížně řešitelný problém. Kirk zanechal velení Spockovi, ale Decker byl na palubě nejvyšším důstojníkem.

Spock klidně řekl: "Proveďte můj poslední rozkaz, pane Sulu."

"Pane Spocku," začal Decker, "oficiálně vám oznamuji, že podle předpisů uplatňuji své právo na převzetí velení Enterprise. Tamta věc musí být zničena."

"Pokusili ste se ji zničit už předtím, pane," podotkl Spock "a výsledkem je zničená loď a mrtvá posádka. Zcela jasně jediná loď nemůže ten stroj porazit."

Decker sebou trhl a potom namířil na Spocka ukazovák. "To stačí, pane Spocku. Jste zbaven velení. Nenuťte mě, abych vás také zbavil služby." Spock vstal. McCoy ho popadl za ruku. "Spocku, tohle mu nemůžete dovolit!"

"Naneštěstí," sdělil mu Spock, "nařízení Hvězdné flotily jedna-nula-čtyři, článek B, v paragrafu A praví, 'V nepřítomnosti -'"

"Do háje s předpisy! Jak můžete dopustit, aby převzal velení, když víte, že se mýlí?"

"Pokud můžete oficiálně prokázat, že komodor Decker je po fyzické nebo psychologické stránce neschopen velet, mohu ho velení zbavit podle článku C,"

"To nemůžu udělat," přiznal McCoy. Je stejně zdravý jako kdokoliv z nás. Můžu říkat, že jeho současný plán je šílený, ale z lékařského hlediska bych to musel označit za odlišnost názoru, což není diagnóza."

"Pan Spock zná své povinnosti podle předpisů," řekl Decker. "A vy, doktore?"

"Ano, pane," odpověděl McCoy znechuceně. "Mám jít do nemocnice a čekat na oběti, které mi tam budete posílat."

"Otočit a přiblížit se," nařídil Decker. "Všechnu nouzovou energii do štítů. Připravte se u hlavních phaserů."

Požírač planet na obrazovce začal narůstat. Decker se na něj upřeně díval s chmurným zaujetím, jako by nadcházející boj byl jeho bojem osobním, muž proti muži.

"Jsme v dosahu, pane," hlásil Sulu.

"Phasery pal!"

Paprsky prořizly prostor. Byl to přímý zásah - ale zdálo se, že bez výsledku. Paprsky se jednoduše odrazily.

Jako odpověď vyrazil z úst požírače planet svazek silného modrého světla. Enterprise jakoby zavravorala a všechna světla na chvíli zhasla.

"Páni!" ulevil si Sulu. "Co to je za věc?"

"To je antiprotonový paprsek," odpověděl Decker nepřítomně. "Tím ten stroj rozbil třetí planetu."

"Ochranné štíty nebyly navrženy, aby něco takového snesly, pane," připomněl Spock. "Generátory mohou přistě explodovat."

Decker tomu nevěnoval pozornost. "Přibližujte se a dál palte."

Spock studoval své přístroje. "Pane," řekl, "senzory ukazují, že trup robota je z neutronia - zhroutené hmoty takové hustoty, že její krychlový palec by vážil tunu. Paprsek našeho phaseru je nemůže prorazit o nic víc než zápalka. Kdybychom tak mohli nějak zasáhnout vnitřní mechanismus..."

"Víc než to, pane Spocku. Přeletíme přímo před ústím té věci a vrazíme tomu paprsek phaseru rovnou do chřtánu. Kormidelníku, změňte kurz na střetnutí."

Sulu opatrně posunul ovládání - zjevně očekával další úder antiprotonového paprsku; ale monstrózní mechanismus zřejmě neměl žádné námitky proti tomu, že tahle nicka směřuje přímo do jeho jícnu.

"Pal!"

Phasery vychrlily energii. Sulu napjatě studoval obrazovku. "Paprsky se tam uvnitř jen odrážejí," hlásil. "Nemůžeme to prostřelit."

"Jděte blíž."

"Pane," ozval se Spock, "trochu blíž a ten antiprotonový paprsek projede našimi štíty jako papírovým ubrouskem."

"Téhle šance musíme využít. Tisíce planet jsou v sázce."

"Pane, vůbec nemáme šanci. Je to jasná sebevražda. A pokus o sebevraždu by byl důkazem, že nejste psychicky způsobilý velet. Pokud nevydáte rozkaz k úhybnému manévru, zbavím vás na základě této skutečnosti velení."

"Vulkanská logika," řekl Decker znechuceně. "Příhodnějším výrazem by bylo vydírání. Tak dobrá, kormidelníku, úhybný manévr - nouzovou impulzní energii."

"Komodore," ozval se napjatě Sulu, "nemohu uhnout. Ta věc nás drží nějakým tažným paprskem."

"Může nás to vtáhnout dovnitř?"

"Ne, pane, dokážeme se udržet, snad sedm hodin. Mezitím to ovšem na nás může střílet, kdykoliv se tomu zachce."

* * *

Na stanovišti inženýra Constellation se konečně rozsvítila obrazovka. Kirk zůstal na ten výjev zírat v šoku a s nevírou. Za ním se ozvalo vzdechnutí, které mu potvrdilo, že právě vešel Scott.

"Cožpak se Spock pomínul?"

"Já to také nechápu - přece jsem nařídil úhybný manévr. Jak to vypadá dole?"

"Máme vztyčené štíty, ale nevydrží dýl než několik hodin a taky nic nesnesou. Pokud jde o impulzní pohon, můžu vám přinejlepším dát třetinovou rychlost. A to budu muset motory pořádně obskakovat."

"Tak se do toho pusťte. Musíme ten smrtící tanec venku nějak zastavit."

Když Scott odešel, Kirk znovu zkusil svůj komunikátor. K jeho uspokojení se mu hned ozvala poručík Uhura; také na Enterprise zřejmě probíhaly opravy. "Poručíku, dejte mi pana Spocka, rychle."

Ale jiný hlas řekl: "Enterprise volá Kirka. Tady komodor Decker."

"Deckere? Co se děje? Dejte mi pana Spocka."

Já tady velím, kapitáne. Podle předpisů jsem převzal velení poté, co pan Spock odmítl zahájit patřičnou akci..."

"Tím myslíte, že vy jste ten šílenec zodpovědný za to, že má loď byla málem zničena? Pane Spocku, jestli mě slyšíte, dávám vám přímý rozkaz, abyste mi odpověděl."

"Tady Spock, kapitáne."

"Dobře. Na základě své osobní pravomoci vám jako kapitán Enterprise nařizuji zbavit komodora Deckera velení. Komodore, můžete podat formální protest proti porušení příkazů velitelství Hvězdné flotily - pokud kdokoliv z nás přežije a vrátí se na hvězdnou základnu. Mezitím, pane Spocku, jestli se bude komodor zbavení velení bránit, uvězníte ho. Je to jasné?"

"Nejenže je to jasné," řekl Spockův hlas, "ale už jsem to udělal. Jaké jsou vaše další rozkazy, pane?"

"Uhněte pryč od toho stroje!"

"Pane, to nejde; drží nás tu tažný paprsek. Jediné, co můžeme, je zabránit tomu, abychom byli vtaženi dovnitř, ještě asi dalších šest celých pět desetin hodiny - anebo do té doby, než se to rozhodne na nás znovu vypálit."

"Toho jsem se bál. No dobře, hodlám přemístit Constellation blíž k vám a uvidíme, jestli dokážu upoutat pozornost toho stroje. S energií, kterou mám k dispozici, to zabere přinejmenším tři hodiny. Už vaše přenosové zařízení funguje?"

"Ano, pane, ale ujišťuji vás, že tady není o nic bezpečněji než tam."

"Toho jsem si vědom, pane Spocku. Jen si chci být jisty, že mě budete moci přenést na palubu, jakmile budeme v dosahu paprsku, abych mohl převzít velení od komodora osobně pro případ, že by vám dělal problémy. To je zatím všechno. Kirk konec."

Kirk uvedl Constellation do poněkud kulhavého chodu a pak chvilku přemýšlel. Nakonec zavolal Scotta.

"Jak se drží pohon, Scotty?"

"Kapánek protestuje, bych řekl, pane," odpověděl Scott. "Ale jestli nebudete vyžadovat nějaký divoký manévrování, myslím, že zůstane vcelku."

"Výborně. A teď potřebuji hodnocení inženýra. Co by se stalo, kdyby měl reaktor přesáhnout kritickou mez?"

"Co by, kapitáne, víte to stejně dobře jako já - k termonukleárnímu výbuchu, samozřejmě."

"Ano, Scotty, ale kdyby šlo o tenhle reaktor, jak velký by ten výbuch byl?"

"Ach," řekl Scottův hlas, "na to je snadná odpověď, potenciál je vždycky na štítku lodního reaktoru, jen si to ověřím... je to 97.8 megatun."

"Byl by takový atomový výbuch dost silný, aby roztrhl neutroniový trup?"

"Neutronium, pane? Máte na mysli toho požírače planet? Jak jste přišel na to, že je z neutronia?"

"Protože kdyby nebyl, Enterprise už by ho z téhle vzdálenosti dávno rozsekala na mraky."

"Hmn... jo, to sedí. Teda, kapitáne, neutronium se tvoří v jádrech bílých trpaslíků a kolem dokola probíhá termonukleární reakce. Takže bych řekl, že atomovej výbuch by jen stroj odstrčil stranou, spíš než by zničil trup. A pane, ve vakuu bude ta vohňavá koule mít něco kolem sto padesáti mil v průměru. Znamená to, že by v tom byla i Enterprise - a my neutronovej trup nemáme."

"To je pravda, ale zrovna tohle jsem neměl na mysli. Scotty, chci, abyste tu namontoval spínač detonátoru s třicetisekundovým zpožděním, aby se dal reaktor odpálit tady z řídicího stanoviště. Dokážete to?"

"Jo, pane," odpověděl Scott. "Ale proč..."

"Jen se do toho dejte a rychle. Potom sem i s vaší skupinou přijďte. Kirk volá Enterprise."

"Tady Spock."

"Pane Spocku, nemám tu žádné senzory, které by stály za řeč, takže nebudu vědět, kdy se dostanu do dosahu přenosu. Jakmile tam budu, dejte mi vědět."

"Potvrzeno. Smím se zeptat, co máte v úmyslu?"

"Scotty právě sestavuje spínač detonátoru, nařízený na třicetisekundové zpoždění, k reaktoru na impulzní pohon tady na Constellation. Zavedu loď požírači planet přímo do chřtánu - a vy budete mít třicet sekund na to, abyste nás přenesli zpět na Enterprise, než reaktor vybuchne."

Nastala menší odmlka. Když se Spock znovu ozval, vážně se zdálo, že mu z hlasu zní slabá stopa lidské starostlivosti. "Jíme, třicet sekund je příliš těsné načasování. Přenosová jednotka právě nepracuje na sto procent; naše opravy byly z vážných důvodů provedené narychlo."

"Budu to muset risknout. Ale poněkud to mění situaci. Chci, abyste přenesl pana Scotta a opravárenskou četku k vám hned, jakmile budeme v dosahu. Zůstanu na palubě sám až do poslední minuty."

"Potvrzuji. Pane, smím nastínit dvě další možné chyby - " Zatímco Spock mluvil, vešel do místnosti Scott. Nesl malou černou skříňku. Na ní byl připevněn jednoduchý nožový spínač, původně na tři pozice, teď upravený jenom na dvě. Zapojil přístroj do panelu před Kirkem.

"Ven s tím, pane Spocku, vaše rady za to vždycky stojí. Kde vidíte chyby?"

"Za prvé, nemůžeme vědět, jaké je uspořádání vnitřku požírače planet. Pokud bude také z neutronia, nestane se vůbec nic kromě toho, že uvnitř bude velmi horko."

"Velmi horko je skutečně velmi krotké vyjádření," řekl Kirk suše. "Dobrá, pane Spocku, hned vám tu logiku vpálím zpátky; takže premisa A: Požírač planet operuje ve vzduchoprázdnu, což znamená, že většina jeho obvodů je kryogenická. Jejich ohřátí na několik milionů stupňů by mělo stačit na to, aby vypadly. Premisa B: Čisté neutronium není vodivé, protože jeho elektronové obaly jsou zhroucené. Tudiž mnoho důležitých částí vnitřku požírače planet nemůže být z neutronia. Závěr: Termonukleární výbuch uvnitř povede ke zničení. Jak tohle sedí na sylogismus?"

"To vůbec není sylogismus, kapitáne, ale sorites; nicméně s vámi souhlasím, že zní rozumně. Má druhá námitka je závažnější. Požírač planet má ústí otevřené na jednom konci, právě na tom, který je obrácený k nám. Neutroniový trup pohltí atomový výbuch, a pak všechno vyvrhne z nálevkovitého ústí přímo na Enterprise v ohnivém jazyku stovky mil dlouhém. To je nežádoucí výsledek."

Kirk se dal málem do smíchu, ačkoliv na samotné námitce rozhodně nic k smíchu nebylo. "Pane Spocku, jestli se to stane, všichni zahyneme. Ale ten požírač planet se zničit musí. Jsme pověřeni ochranou životů, majetku a zájmů Federace. Takže tento výsledek, jak tomu říkáte, je ve skutečnosti více žádoucí než nežádoucí."

"Tak teď," prohlásil Spock, "to je sylogismus a pravý. Velmi dobře, kapitáne, stahuji své námitky."

Když Kirk odložil komunikátor, zjistil, že se na něho dívá zarmoucený Scott. "Váš smysl pro humor," řekl inženýr žalostně, "se ukazuje v těch nejhorších chvílích. Tak tady je váš detonátor, kapitáne. Když nastavíte spínač do horní pozice, bude připravený. Až ho posunete dál, máte třicet sekund - a pak BUM!"

"Docela prostě."

"Kapitáne," ozval se znovu Spock. "Constellation se právě dostala do dosahu přenosu. Pokud je celá skupina připravena, navrhuji, abyste opustil stanoviště. Nemáme teď tak přesné ovládání, abychom dokázali vybrat čtyři muže z pěti, a i kdyby to bylo možné, nevěděli bychom, které čtyři z pěti přesně, dokud by nebylo příliš pozdě."

"Tak dobře, pane Spocku. Jdu odsud; vyzvedněte je za šedesát sekund."

Vstal. Když byl u dveří, Scott řekl: "Buďte opatrný, Jíme."

"Scotty, ujist'uji vás, že nechci umřít."

* * *

Když se pak vrátil, bylo řídicí stanoviště prázdné; Scottův hlas se tam však stále ještě ozýval. Vycházel z komunikátoru a užíval slovníku pro gentlemana poněkud nevhodného.

"Scotty, co se děje? Jste v pořádku?"

"Jo, kapitáne, jsem a ostatní taky - ale přenosová jednotka nevydržela zatížení. Nemám ponětí, jak dlouho to tu budu mordovat, než to k něčemu bude."

Scottův návrat k dialektu napověděl Kirkovi dostatečně jasně jak je situace vážná; a tak ani neřekl obvyklé 'No tak se snažte'. Bylo to zbytečné.

Těch příštích pár hodin se změnilo v téměř nesnesitelnou směs samoty a napětí, zatímco na obrazovce pomalu rostlo monstrózní těleso požirače planet a jeho mŕče podobné kořisti.

A přece po celou tu dobu robot ani jednou nevypálil svůj aniprotonový paprsek, který by byl do Enterprise pravděpodobně zjel jako nůž do másla; loď vydávala téměř všechnu energii na boj proti tažnému paprsku. A to, předpokládal Kirk, byl dárek, který jim nadělila samotná podstata inteligence toho stroje; robot se soustředil na úkol, jak do sebe vtáhnout Enterprise a protože pravděpodobně odhadl, že tento boj nemůže prohrát, nenašel žádný důvod k zahájení jiné akce.

"Pane Spocku?"

"Ano, kapitáne."

"Už na tu věc nestřílejte. Nedělejte vůbec nic, abyste současnou situaci nezměnili - dokonce ani nekýchejte."

"Rozumím, kapitáne. Pokud nezměníme parametry, stroj bude automaticky udržovat daný stav."

"Tedy, aspoň doufám. Jak to vypadá s přenosovou jednotkou?"

"Jde to pomalu. Pan Scott říká, že polovina odporů vyhořela. Jednotlivě se dají vyměnit snadno, ale s tolika je to časově náročný úkol."

"Výpočty?"

"Mohli bychom skončit, ovšem s vysoce nespolehlivou opravou, až bude Constellation v rozmezí sta mil od robota. Pane, vypočítali jsme rovněž, že těch sto mil je zároveň konečná hranice robotova obranného obalu, uvnitř něhož zahajuje útočné akce proti energií poháněným objektům."

"Já ale nemůžu jen tak vypnout pohon. Musíme jen doufat, že je ta věc hladová."

Ústí se teď zvětšovalo mnohem rychleji. Kirk si zkontroloval čas a připravil se s rukou nad spínačem detonátoru.

"Pane Spocku, dochází mi čas. Není nějakou šťastnou náhodou hotový ten přenos?"

"Snad je provozuschopný. Víc předvídat nemohu."

"Tak dobře. Připravte se."

Nálevkovitě ústí teď už úplně zakrylo hvězdy na obrazovce, nebylo vidět nic než ten kovový jícen... A přece dosud robot nevypálil.

"Hotovo, Spocku! Přeneste mě na palubu!"

Otočil spínačem. Hned vzápětí stanoviště k záruku odsouzené Constellation zmizelo a Kirk zjistil, že je v přenosové místnosti na Enterprise. Rozběhl se k nejbližší pomocné obrazovce. Z interkomu odpočítával Spockův hlas: "Dvacet pět sekund do výbuchu. Počítači, označ deset sekund a dej nám padesátinu druhého nadsvětelného pohonu, nadsvětelná jedna za sekundu, nula celá pět."

Tento rozkaz Kirka na chvíli vyvedl z míry; pak si uvědomil, že se ještě pořád dívá do jícnu stroje zkázy a že Spock se snaží o krátký podprostorový skok, jakmile je pustí tažné zařízení robota - pokud je pustí.

"Patnáct sekund. Označeno. Pět sekund. Čtyři. Tři. Dvě. Jedna."

FRNK!

Náhle byl stroj zkázy na pomocné obrazovce tisíce mil vzdálený. Obrazovka automaticky upravila zvětšení, aby byl obraz viditelný.

V tom okamžiku z ústí vystřelil šíp nesnesitelně ostrého světla. Kirk letěl k výtahu a na můstek.

Hlavní obrazovku tam sledovala ztichlá skupina, včetně komodora Deckera. Plamenný jazyk stále narůstal. Ted' se zdálo, že je nejméně dvě stě mil dlouhý. Enterprise by sežehl jako mušku.

Potom světlo pomalu zesláblo. Spock zkontroloval svůj panel.

"Vyšlo to?" dožadoval se Kirk odpovědi.

"To ještě nemohu říci, kapitáne. Radiace ze samotného výbuchu je příliš silná. Ale skutečnost, že jsme se vytrhli, naznačuje alespoň nějaké poškození... aha, radiace klesá. Ted' uvidíme."

Kirk zadržel dech.

"Rozpadová křivka kolísá," hlásil Spock. "Její tvar... ano, nyní je to exponenciála. Všechny zdroje energie jsou deaktivovány. Kapitáne, je to zničené."

Nastala hotová vřava. Decker využil hluku a přistoupil ke Kirkovi. "Moje poslední velení..." řekl tiše. "Ale vy jste měl pravdu, kapitáne Kirku. Omlouvám se, že jsem si přivlastnil vaše pravomoci."

"Jednal jste, abyste chránil životy a majetek Federace, stejně jako já. Pokud jste na oplátku ochoten upustit od stížnosti, že jsem obešel předpisy - na kterou máte plné právo - už o tom nebudeme mluvit."

"Samozřejmě, že od toho upustím. Nicméně Constellation byla stejně moje poslední velení. Nemohu zapomenout, že můj první pokus o útok na tu věc stál čtyři sta životů - lidí, kteří mi důvěřovali - a že to bylo opravdu špatné rozhodnutí, když jsem to chtěl zkoušet znovu s životy vašich lidí. Když se člověk přestane učit, nehodí se už pro velení."

"Tohle," řekl Kirk, "je rozhodnutí, které o sobě můžete učinit jen vy sám. Podle mého názoru je to moudré a zodpovědné rozhodnutí. Ale je to jen názor. Pane Sulu?"

"Pane?"

"Přerušte ten karneval a nastavte kurz na Hvězdnou základnu sedmáct."

"Ano, pane." Ale kormidelník se přitom nedokázal přestat usmívat úplně. Spock se, samozřejmě, neusmívá nikdy, ale pokud to bylo vůbec možné, vyhlížel v této chvíli dokonce ještě vážněji než obvykle.

"Pane Spocku, vypadáte jako člověk, který má ještě stále nějaké výhrady."

"Pouze jednu, kapitáne; a ta je čistě spekulativní."

"Nicméně si ji poslechneme."

"Tedy, kapitáne, když dvě mocnosti připravují proti sobě síly takového rozsahu, znamená to téměř vždy, že dosáhly stavu technické rovnosti, jinak by neriskovaly sebezničení."

"A to znamená?"

"To znamená, pane, že existence jednoho takového stroje zkázy naznačuje existenci dalšího."

"Považuji to za možné," řekl Kirk pomalu a potlačil zachvění. "Ačkoliv ten druhý zrovna nemusel být vypuštěný včas. No, pane Spocku, předpokládejme, že o něm uslyšíme. Co byste dělal?"

Spockova obočí vylétla vzhůru. "To není žádný problém, pane. Nakrmil bych ho termonukleární bombou zamaskovanou jako loď, nebo lépe jako asteroid; ale tohle mě neznepokojuje. Nebezpečí jako takové už teď můžeme považovat za minimální i v případě, že ještě jeden takový stroj je."

"Potom když jste neměl na mysli nebezpečí, nad čím jste tedy přemýšlel?"

"Nad otravností," odpověděl Spock. "To, že se musíte stejným problémem zabývat dvakrát, narušuje pořádek; je to plýtvání časem."

Kirk se v myšlenkách vrátil zpátky na vrak Constellation - a k těm čtyřem stům mrtvých na pohlcené planetě.

"Já," řekl, "dávám přednost vyřešeným problémům. Šetří to životy."

VLK V OVČINCI (Wolf in the Fold)

Scénář: Robert Bloch

Režie: Joseph Pevney

V dalších rolích: John Fiedler, Pilar Seurat

Překlad: Hana Vličinská

Planeta Argelius se honosila nejpopulárnějšími Venušinými pahorky v Galaxii. A nejoblíbenějším místem vesmírných cestovatelů byla kavárna s břišními tanci bujně, exotické Kary. Ostatní krásné ženy, které dělaly u stolů společnost mužským hostům podniku, byly pro Kirka a McCoye starým, i když stále potěšujícím přídatkem. Pro Scotta však byly báječnou novinkou. Sedel s nimi a okouzleně si je prohlížel. Pak stočil pohled zpět na Kařino vlnící se tělo. Dívka se točila na tanečním parketu, průhledná zlatavá sukně vířila kolem ní.

Zářící Scott jen tak plácl: "Argelius se mi líbí."

"Není tu skoro nic nelibivého," odvětil Kirk.

"Chcete mi říct, že tyhle ženy, tahle krása - myslím tohle všechno..."

"Argeliani si potěšení vysoce cení," řekl mu Kirk.

McCoy se zasmál. "To je teda snad nejopatrnější formulace, jakou jsem kdy slyšel. Tohle je dokonale požitkářská společnost."

"Líbí se vám Kara, Scotty?" zeptal se kapitán.

Zaznělo vroucí "Jo!"

Na to Kirk pravil: "Fajn. Pozval jsem ji k našemu stolu. Napadlo mě, že byste se s ní možná rád setkal."

"Ale ty nepiješ, Jime," ozval se McCoy. "Trocha alkoholu v tomhle přírodním extraktu - je to dobré pro duši. O tělu nemluvě."

"Myslím, že kapka životabudiče neuškodí." Kirk usrl ze své sklenice.

Scott, visící očima na Kaře, řekl: "Teď by nás měl vidět pan Spock."

Doktor zařkal. "Byl by jen 'fascinován' malebnými místními kroji."

Kara se prudce zastavila v otáčení, ruce před očima v nezapomenutelně svůdném gestu předstírané stydlivosti. Mdlé šero v kavárně zazářilo záblesky od stolů, jako by někdo vypustil hejno světlušek. Scott nadšeně bušil do stolu.

Kirk pobaveně podotkl: "Podle argelijského zvyku se spokojenost dává najevo bliknutím světla."

"Poučujete starýho glasgowského vymetače hospod, jak má aplaudovat, kapitáne?" řekl Scott. Pak všichni tři muži u stolu vstali. Plula k nim Kara. Jak se blížila, všiml si Kirk mladého muže u baru. Odstrčil svou skleničku, tvář mu potemněla hněvem. Jeho zamračení se ještě prohloubilo, když Scott dívku usadil vedle sebe. Mrzout náhle popadl sklenici, vypil ji do dna a vyšel z kavárny. Ani staršího hudebníka nepotěšil úsměv, který dívka věnovala Scottovi. Odložil svůj flétně podobný nástroj a odvrátil od nich oči.

Scott, který zapomněl na všechno kromě Kařiny blízkosti, se naklonil blíž a uchopil její ruku.

"Dneska je krásná mlhavá noc," nahodil. "Už vám někdo někdy vyprávěl o velkolepých mlhách, které máme v Edinburgu?"

"Ani slovo," odpověděla. "Ale k smrti toužím poučit se."

"A co kdybych vám ji ukázal? Není nad procházku v mlze se švarným děvčetem."

"Nebo hezkým mužem. Proč ne?"

Zář v inženýrově tváři by rozptýlila i mlhu v Edinburgu. Kařinu dlaň stále ve své, zeptal se svých společníků: "Nevadí vám to, že ne? Možná se dokonce vrátím na loď včas."

"Nespěchejte, Scotty," řekl Kirk. "Odpočiňte si a bavte se. K tomu je Argelius."

Zamyšleně se za ním díval, když odešli. "Moje práce nemá nikdy konce, Kostro."

"Moje práce, Jime. Tohle jsem mu přísně předsal. Výbuch, který praštil Scottym o zed', způsobila žena."

"Jsi si jistý, že je fyzicky už v pořádku?"

"Ano, ale co psychická škoda? Nelíbil se mi jeho odpor ke všem ženám potom, co se to stalo."

"Nevěřím, že by se na takovéhle planetě mohl nějaký muž hněvat na ženy."

"Až se Scotty vrátí na loď, Jime, možná bude nenávidět tebe, že ho nutíš opustit Argelius. Ale vsadil bych svou profesionální reputaci, že bude konec s jakýmikoliv náznaky nechuti k ženám."

"Tak jo," odpověděl kapitán. "Myslím, že jsme vyřídili to, proč jsme sem přišli. Kostro, je tu místočko, kde jsou ženy tak..."

"Znám to místo," přerušil ho doktor. "Jdeme."

* * *

Mlha venku byla hustší, než čekali. Světlo vycházející z otevřených dveří se rozptýlilo v kotoučích lepkavého vlhka, takže stěží volili směr. Kirk zaváhal.

"Myslím, že máme jít doleva," řekl. Cesta je zavedla do nějaké neznámé uličky. Zastavili, aby se vrátili, odkud vyšli, když v tom tichou tmou před nimi prořzl bolestný ženský výkřik. "Je to odtamtud!" vykřikl Kirk a vrhl se do mlhavé uličky s McCoyem v patách. Oba zbrzdili, když zaslechli těžké supění. Kirk udělal krok dopředu, ale hned se znovu zastavil. Zakopl o tělo.

Leželo na vlhkém chodníku, tváři dolů, končetiny rozhozené. Plášť, který je zahaloval, byl vzadu rozřezaný vražednými ranami.

McCoy poklekl vedle mrtvolu a pozvedl její hlavu. Po dlouhé odmlce vzhlédl, tvář bílou hrůzou. Je to Kara," hlesl. "Mrtvá. Bodli ji aspoň tucetkrát."

Znovu zaslechli těžké oddechování. Rozběhli se tím směrem. Scott se choulil u zdi. Nepřítomně se na ně díval, tvář zkroucenou v úšklebku. V rukou držel dlouhý, ostrý nůž, celý od krve.

* * *

Personál kavárny vyprovodil zákazníky a šero místnosti nahradilo jasné světlo. Kirk a McCoy stáli mlčky před stolem, u kterého seděl Scott, schoulený, s hlavou v dlaních. Stejně jako Scott se nepohnuli, ani když promluvil obtloustlý muž s kulatým obličejem, který stál naproti nim.

"Argelius je poslední planeta v Galaxii, kde bych něco takového čekal. Nedokážu si to vysvětlit, pánové."

"Jsme stejně šokovaní jako vy, pane Hengiste," ujistil ho Kirk.

"Kdyby šlo o mou domovskou planetu Rigel IV," řekl Hengist, "měl bych jako hlavní městský správce k ruce tucet vyšetřovatelů. Tady ale žádní nejsou."

"Vý nejste rodilý Argelian, pane?" otázal se McCoy.

"Ne. Argelius najímá své správce z jiných planet. Ctností místních lidí je vlídnost, nikoli výkonnost."

"Můžete počítat," řekl mu Kirk, "s naší plnou spoluprací. Budeme se řídit vašimi místními zákony."

"To je ta potíž," zamračil se správce. "Nejsou tu zákony, které by se vztahovaly na podobné záležitosti. Samozřejmě dávné tradice, pocházející z dob před velkým argelijským Probuzením. Ale ty jsou dost barbarské. Nedá se čekat, že bych vašeho pana Scotta podrobil mučení."

"Snad vám můžeme pomoci," nabídl Kirk. "Máme na Enterprise zařízení, které nám pomůže dobrat se faktů."

Heugist zavrtěl hlavou. "To je zhola nemožné, kapitáne, zhola nemožné. Vyšetřování musí proběhnout na místě."

Zvedl vražednou zbraň ze stolu a pohlédl na zhroucenou Scottovu postavu. "Pane Scotte - pane Scotte, seberte se laskavě! Jste si jistý, že jste ten nůž nikdy dřív neviděl?"

Scott nechápavě zíral na nůž.

Kirk ostře promluvil: "Odpovězte mu, Scotte!"

"Já - nevzpomínám si," řekl Scott.

Hengist se netrpělivě pohnul. Podíval se na Kirka. "To sotva můžete nazývat pomocí, kapitáne!"

Kirk si ke Scottovi přitáhl židli. "Scotty," promluvil tiše, "opustil jste kavárnu s dívkou. Přece si to pamatujete, že? Co se stalo potom?"

Tupě hledící oči se otočily k němu. "Procházeli jsme se... ta mlha. Byl jsem před ní, snažil jsem se najít cestu. Pak... pak jsem uslyšel její výkřik. Pamatuju se, že jsem se začal otáčet..."

Tvář se mu zkrivila. Pak z něj vytryskla slova. "Na nic jiného si nedokážu vzpomenout!"

Kirk kývl na doktora a vstal ze židle. "No, Kostro?" zeptal se.

"Když říká, že si nemůže vzpomenout, tak nejspíš nemůže. Znáš Scottyho."

"Taky vím, že byla spáchána vražda - a že jsme ho našli s nožem od krve v ruce."

"To nic nedokazuje," odvětil McCoy. "Snad si nemyslíš..."

"Co si myslím já, není důležité! Jsme tady hosté! Člen mé posádky je v podezření!"

"Přece ho nepředhodíš vlkům!" vykřikl doktor.

"Mám diplomatickou odpovědnost, Kostro. Stalo se to pod argelijskou jurisdikcí. Pokud chtějí Scottyho uvěznit, postavit ho tady před soud - anebo ho i odsoudit, musím se podřídit." Odmlčel se. "Kromě toho, ta věc, že si nepamatuje..."

"Jíme, právě se zotavuje z těžkého otřesu mozku! Částečná amnézie po podobných zážitcích není jen možná, je přímo pravděpodobná. Obzvláště při velkém stresu."

"To nezáleží na mně, Kostro. Uděláme všechno, co můžeme - ale jen podle zdejších zákonů. Zase je u něj Hengist. Vraťme se."

Baculatý muž vrátil nůž na stůl. "Není to moc slibné, kapitáne Kirku. Váš muž stále trvá na tom, že si nic nepamatuje. Našel jsem však jeho otisky na vražedné zbraní."

"Pane Hengiste," připomněl Kirk, "i jiní lidé opustili tuto kavárnu přibližně ve stejné době jako pan Scott a ta dívka."

"To už mi sdělil personál. Najdeme ty lidi a vyslechneme je. Vyhledky vašeho přítele jsou dost mizerné. Jsem muž, který je hrdý na to, že dělá svou práci dobře. Tento zločin bude objasněn a jeho pachatel potrestán!"

"Co v takových případech ukládá zákon, pane Hengiste?"

Ozval se hluboký hlas: "Zákonem planety Argelius, pane, je láska."

Kirk se otočil. Do kavárny vešel vysoký, bělovlasý, vznešený muž. Doprovázela ho žena, téměř stejně vysoká jako on. Štíhlá, elegantní, černé vlasy na spáncích prokvetlé šedinami, působivě vyrovnaná, klidná, důstojná. Hengist se jim hluboce uklonil.

"Pánové," řekl, "náš prefekt - Jaris. Pane, to je kapitán Kirk a doktor McCoy."

"Má manželka Sybo," představil Jaris krásnou ženu.

Sklonila hlavu. "A ten muž u stolu je Scott," řekl Hengist. "To je ten, o kterém jsem vám řekl ve své zprávě."

Jaris klidnými očima studoval Scottovu tvář. "Nevypadá jako muž schopný vraždy. Nicméně, je to už tak dlouho od..." Pak svým hlubokým hlasem promluvil ke Kirkovi a k doktorovi. "Pánové, před stovkami let, před naším Velkým probuzením, jsme znali způsoby, jak se v takovýchto případech dozvědět pravdu. Vrátime se k nim."

"Argelijské empatické spojení, pane?" zeptal se McCoy.

"Vy o něm víte, doktore?"

"Slyšel jsem o tom. Myslel jsem, že jde o ztracené umění."

"Má žena je potomkem našich dávných kněžek," odvětil Jaris. "Má prastarý dar. Chci vás všechny pozvat do svého domu."

Hengist zaprotestoval. "Pane prefekte, nemyslíte, že bychom to měli vyřídit oficiálně, prostřednictvím mého úřadu?"

"Bude to oficiální, jelikož já jsem nejvyšší úředník." Pokárání bylo vysloveno tak laskavě, že znělo jako zdvořilost.

"Nyní se odebereme do mého domu. Tam se má žena připraví - a dozvíme se pravdu. Sybo -" S úklonou ustoupil stranou a jeho manželka přešla ke dveřím kavárny.

* * *

Přijímací pokoj byl stejně působivý jako hostitelka. S vysokým stropem, kruhový, bez oken. Vchod halily přepychové závěsy. Stoly, křesla a sekretáře spolu soupeřily svým vybraným vkusem. U jedné zdi stál prostý oltář ze vzácného dřeva. Hořelo na něm věčné světlo.

"Informoval jsem svou loď, pane," otočil se Kirk k prefektovi, "že se vrátíme později."

"Výborně, kapitáne," přikývl Jaris. "Nuže, pojďme. Posadte se, všichni."

McCoy byl neústupný. "Pane prefekte, spoléhat na empatické schopnosti vaší milé ženy je v pořádku. Já jsem ale vědec, pane. A má věda vládne přesnou metodou jak zjistit, nač si pan Scott nemůže vzpomenout. Jelikož nám nechcete dovolit návrat na loď, mohu přenést dolů technika s mým psychotrikordérem. Ten nám detailně objasní vše, co se panu Scottovi stalo během posledních čtyřadvaceti hodin."

"Nedoporučuji to, prefekte," protestoval Hengist. "Toto je čistě argelijská záležitost."

"Má žena musí nějakou dobu meditovat, než se připraví," řekl mu Jaris. "Nevidím důvod, proč ten čas užitečně nevyužít. Dobrá, doktore McCoyi."

McCoy otevřel komunikátor. "McCoy volá Enterprise."

"Tady Spock, doktore."

"Pane Spocku, pošlete nám prosím ihned technika s psychotrikordérem. Použijte naše současné souřadnice."

"Beru na vědomí. Souřadnice přijaty," odpověděl Spock.

"Děkuji. McCoy konec."

Jaris se svěřoval Kirkovi s vlastními problémy. "Zpráva o té strašlivé události se rozšířila. Naši lidé jsou velmi znepokojeni. Už se mluví o tom, že bychom zakázali vesmírným plavidlům přístup na Argelius."

"To by bylo velmi nešťastné, pane. Argelius je všude známý svou pohostinností. Má také strategický význam jako vesmírný přístav. Je v tomto kvadrantu jediný."

"Pane prefekte," vmísil se McCoy, "aby vyšetření trikordérem přineslo výsledky, bude potřeba soukromí."

"Pod tímto pokojem je malá místnost. Snad postačí, doktore."

Hengist vstal z křesla. "Nechci vypadat zaujatě, pane, ale musím podotknout, že tito dva pánové jsou přátelé pana Scotta. Oni ho chtějí očistit!"

"A vy ne, pokud je nevinný, pane Hengiste?"

Mírná otázka uvedla správce do rozpaků. "Proč - já - samozřejmě," zakoktal. Jde mi jen o pravdu."

"To nám všem," řekl Kirk příkře.

Znervóznělý městský správce se obrátil na prefekta Jarise. "Je potřeba vyslechnout i další lidi. Snad bych měl jít a zařídít, aby přišli sem."

"Prosím, udělejte to," odvětil prefekt. "Kdokoliv, kdo je v nějakém spojení s tou vraždou, by měl být přítomen obřadu."

Hengistův odchod však oddálil přenosový paprsek, který se objevil u doktorova křesla. Postupně začal nabývat mimořádné atraktivního tvaru a pak i rysů Karen Tracyové. Hengist se na ni zadíval. Pak se jí uklonil, prošel kolem, odhrnul závěs a vyšel dveřmi ven.

Dívka s psychotrikordérem zavěšeným přes rameno řekla: "Poručík Karen Tracyová se hlásí na váš rozkaz, doktore."

Scott se znepokojeným výrazem zpola vstal z křesla. "Ženská..." zamumlal.

Kirk spatřil, jak Jaris upřel na inženýra zrak. "Nemáte rád ženy, pane Scotte?"

"To nic není, prefekte," ozval se rychle McCoy. "Nedávno ho postihla nehoda způsobená nedbalou ženou. Utrpěl těžký otřes mozku."

"Nějaké poškození mozku, doktore?"

"Částečné. To ale, podle mého nejlepšího mínění, nemohlo v žádném případě způsobit -"

"Nic jsem nenaznačoval, doktore."

"Ne. Samozřejmě, že ne." McCoy s viditelným úsilím ovládl své rozčilení. "Poručíku, chci, abyste panu Scottovi provedla čtyřiašestihodinovou zpětnou kontrolu paměti. Je potřeba projít všechna místa stížená amnézií."

"Ano, doktore. Kde mohu začít?"

"Pokud mne budete následovat, mladá dámo," Jaris ji odvedl k místnosti poblíž východu.

Kirk řekl Scottovi: "Musíte s poručíkem Tracyovou ve všem spolupracovat. Možná se nám podaří tuhle záležitost vyjasnit." Když viděl výraz ve Scottových očích, potlačil impuls položit mu povzbudivě ruku na rameno.

"Ano, kapitáne. Je těžké smířit se s tím... že si nevzpomínám."

Kirk se za ním díval, jak odchází za Jarisem s Karen. "Dobrá, Kostro. Jsme sami. Tvůj názor?"

McCoy byl vážný. "Jíme, za normálních okolností by Scotty takovou věc prostě nemohl udělat. Ale ta rána do hlavy - mohla veškeré jeho vzorce chování proměnit ve smetiště. Bojím se, že říká pravdu o tom, jak si na nic nevzpomíná."

"Proč se toho bojíš?"

"Hysterická amnézie. Když se člověk cítí něčím vinen - něčím příliš hrozným, aby tomu čelil - vymaže si to z vědomé paměti."

Kirk přímo cítil, jak jeho mysl před těmi slovy ucukla. Bylo by možné, že se Scottyho paměť snaží ušetřit ho vzpomínek na čin, který je příliš děsivý? Místnost bez oken jej náhle dusila. Potřebuji na vzduch, pomyslel si, ale vtom se vrátil Jaris. A štihlá Sybo, v obličejí nepřítomný, otažitý výraz, už odhrnovala závěs na dalších dveřích.

Jsi připravena, Sybo?" zeptal se Jaris.

"Ano. Mohu dostat ten nůž, prosím?"

Jaris se k nim otočil. "Má žena má rovněž schopnost číst smyslové otisky zanechané na neživých předmětech." Popošel ke stolu. "Nůž," pravil. "Máte ho vy, kapitáne?"

Kirk překvapeně zopakoval: "Nůž? Ne. Myslím..."

"Položil jsem ho sem na stůl, když jsme přišli," řekl prefekt. „Je pryč."

Nepříjemné ticho, které nastalo, bylo náhle přerušeno výkřikem, tlumeným, ale přesto tak ostrým, aby pronikl podlahou. Dolní místnost! Kirk a McCoy se na sebe s obavou podívali. Pak Kirk začal rychle jednat. Škubl závěsem a střemhlav se hnál ze schodů s doktorem v patách. Ocitli se v matně osvětlené hale, před sebou zavřené dveře. Kirk je rozrazil a vpadl do malé komnaty.

Scott seděl se zavřenýma očima strnule v křesle. Karen Tracyová ležela na podlaze, vybavení rozházené všude kolem. McCoy se k ní vrhl, zatímco Kirk popadl Scotta za rameno.

"Scotty!" vykřikl a zatřásl s ním. "Scotty, proberte se!"

Rameno pod jeho rukou pokleslo. Scott zasténal a zakymácel se. Mezitím se doktor narovnal. Je mrtvá, Jíme."

Kirk se na něj podíval. "Neříkej to. Já vím," odpověděl. "Byla ubodána, že?"

"Znovu a znovu," řekl McCoy. "Úplně stejně jako ta první."

* * *

Museli Scottovi pomoci do schodů. Jaris nalil do sklenice nějakou jantarovou tekutinu a podal ji McCoyovi. "Argelijský stimulant, doktore. Účinný." Scotta však přemohla křeč. Sklenice mu zazvonila o stisknuté zuby. Bylo zapotřebí společného úsilí doktora i kapitána, aby mu uvolnili čelisti a vlili tekutinu do krku. Ve chvíli, kdy se Inženýrovým popelavým rtům začala vracet barva, spatřil Kirk, že Sybo už přistoupila k oltáři, obličej nepřítomný, zasněný výraz. Pěkná věc - vlastní vysněný svět, pomyslel si zachmuřeně a nalil zbytek likéru Scottovi do úst.

Tentokrát ho polkl dobrovolně. Zamrkal a rozhlédl se kolem sebe. "Poručíku Tracyová?" řekl. "Kapitáne - kde je...?"

"Poručík Tracyová je mrtvá," odpověděl Kirk.

Scott na něj zíral. "Mrtvá?"

"Ano," odsekl Kirk drsně. "Co se tam dole stalo?"

"Seděl jsem tam, pane - a ona snímala údaje." Pokusil se vstát. "Proč jsem zpátky tady? Ještě neskončila."

"To je všechno, co si pamatujete?" zeptal se McCoy.

"Scotty, soustředte se!" nařídil Kirk. "Ta dívka je mrtvá. Byl jste s ní. Musel jste vidět, co se stalo. Co to bylo?"

Do Scottových očí se vrátila trýznivá bezmocnost. "Nevzpomínám si. Nemůžu si vzpomenout, kapitáne. Musel jsem omdlít, ale proč, když jsem..."

Ozval se McCoy. "To je možné, Jime. Zranění hlavy..."

Kirk zařval: "Už nechci nic slyšet o zranění hlavy! Scotte! Přemýšlejte!"

"Opatrně, Jime," řekl McCoy. "Pokud nemůže myslet, nemůže s tím jen začít proto, že mu to nařídíš."

Kirk se otočil k Jarisovi. "Prefekte, má ta místnost ještě jiné dveře?"

Jedny vedou do zahrady. Ale jsou už roky zamčené."

"Zámek se dá otevřít i jinak," poznamenal McCoy.

"Ověř to, Kostro," přikázal Kirk.

Odněkud se ozval zvonek. Jaris stiskl tlačítko a závěsem na dveřích vstoupil Hengist. Před sebou strkal dva muže.

"Prefekte," řekl, "tihle dva muži byli v kavárně v době vraždy."

Kirk oslovil staršího z nich. "Viděl jsem vás. Byl jste jedním z hudebníků. Hrál jste Kaře."

"Byla to má dcera," odpověděl muž. "Tančila na mou hudbu od dětství. Teď je mrtvá a mně zbyla jen bolest." Otočil se k Jarisovi. "Prefekte, jak se tady může něco takového stát? Musíte najít toho, kdo to udělal. A potrestat ho!"

Hengist řekl: "To vám slibuji, Tarku."

Kirk ukázal na mladšího muže. "A on opustil kavárnu těsně před Scottem a Karou."

"Kdo jste?" otázal se prefekt. Je to, co jsem právě slyšel, pravda?"

Jsem Morla z ulice Cantaba. Ano, pane. Byl jsem tam. Nemám co skrývat."

"Znal jste Karu?" ptal se Kirk.

Morla přikývl. Ale místo něj odpověděl Tark: samozřejmě že ji znal!" vykřikl. "Měli se brát, ale dceři se hnusila jeho žárlivost!"

"Žárlivost?" opakoval Jaris. "To je znepokojující. Na Argeliu je žárlivost vlastně neznámá."

Morlovi se chvěla ústa: "Moje žárlivost mě sužovala, prefekte. Ale nemohl jsem si pomoci. Miloval jsem ji. Když jsem viděl, jak jde ke stolu s těmi muži, nemohl jsem to snést. Odešel jsem z kavárny."

"Kam jste šel?" chtěl vědět Kirk.

"Domů. Rovnou domů. Potřeboval jsem meditovat - zbavit se zloby."

Kirk řekl: "Prefekte, žárlivost je častým důvodem k vraždě."

"Vím. Proto ji odsuzujeme."

"Nedokázal bych zabít." Morlův hlas se zlomil. "Nezabil bych. Nezabil bych toho, koho miluji."

Do toho se vrátil McCoy. "Ten zámek mohl být otevřený a taky nemusel... Těžko říct, ani trikordér nepomohl."

Kirk znovu oslovil Morlu. "Můžete dokázat, že jste šel přímo domů?"

Hengist jej přerušil. "Kapitáne, trvám na tom, abyste výslech přenechal mně!"

"Tak se do něj dejte, člověče!" vykřikl Kirk. "Neflákejte se jen tak kolem!" Podíval se na Tarka. "Otec, možná rozhněvaný dceřinou neposlušností - nebyl byste první, kdo..." Odmíchl se. "Prefekte! Nastávající manžel rozrušený tím, že vidí svou dívku s jiným mužem - nemůžete popřít, že je to motiv pro vraždu! Kdežto pan Scott žádný motiv nemá... A poručík Tracyová byla zavražděna, protože mohla odhalit pravdu!"

Jaris si dal s odpovědí na čas. "To je možné, kapitáne."

"Pravděpodobně, pane."

Mírné oči se setkaly s Kirkovým pohledem. "Víte, kapitáne, zní to jako slova muže, který je odhodlaný chránit život svého přítele."

"Ano, pane. Odhadl jste to přesně. Já chci zachránit svého přítele. A připomínám vám, že ještě nebyl shledán vinným."

"Dovolte, abych připomněl já vám, že ten váš přítel byl v obou případech nalezen vedle těla." Hengistův kulatý obličej byl rudý vzteky.

Kirk neměl čas na další odseknutí, protože v tu chvíli Sybo oznámila: "Jsem připravena, manželé."

V jejím tichém hlase zněla zvláštní autorita. Když se odvrátila od oltáře, klidná, s vyrovnanou tváří, nikdo nepromluvil.

"Očistný plamen hoří," pronesla. "Míří ve směru pravdy." Přešla od oltáře k nim. "Musíme spojit své ruce. Naše mysl se smísí - a já nahlédnu do hlubin vašich srdcí."

Jaris ji dvorně odvedl ke stolu. "Sedněte si, pánové, všichni. A spojte ruce, jak žádá má paní."

"Pod jednou podmínkou," ozval se Kirk. "Tato místnost musí být během rituálu uzavřena, aby nikdo nemohl vstoupit ani odejít."

"Místnost je uzavřena," odvětil Jaris.

Když usazoval Sybo ke stolu, zapípal Kirkův komunikátor. Byl to Spock. "Mohu s vámi mluvit, kapitáne?"

Kirk se obrátil na prefekta. "Hlášení z naší lodi, pane. Prosim, omluvte mě na okamžik." Přešel na druhý konec místnosti. "Ano, pane Spocku?"

"Zvažoval jsem tu nešťastnou situaci, o které jste se zmiňoval, pane. Podle mého názoru si argelijský empatický fenomén zaslouží prostudování. Jen bych rád věděl, jedná-li se o natolik spolehlivou metodu, aby jí bylo možné svěřit

lidský život."

"Co navrhuje, pane Spocku?"

"Přenést pana Scotta na palubu, abychom odhalili pravdu s pomocí našich počítačů."

"Neproveditelné, pane Spocku. Přijetí vašeho návrhu by mohlo způsobit uzavření přístavu na Argeliu. Musíme brát ohled na emoce a hrdost místních obyvatel. Mají své metody, jak v takovémto případě postupovat - a dokud jsme zde, podléháme jim."

"Rozumím, kapitáne."

"Nelíbí se mi to o nic méně než vám; ale nemůžu s tím nic dělat. Kirk konec."

Když se znovu otočil k ostatním, seděli už všichni u stolu, Sybo v čele. Za ní na oltáři vyšlehl vysoko oheň - a začal skomírat.

"Začněme," řekla. "Spojme své ruce. Ať nikdo nepřeruší kruh. Pohled'te do plamene na oltáři pravdy."

Zavřela oči. Podivná autorita jejího tichého hlasu ještě znásobila její strnulost. Kirk viděl, jak pozvedá soustředěnou tvář, se stíny, které se uložily pod jejími lícními kostmi. Pak náhle, hrozivě promluvila jiným hlasem - mnohem starším, hlubším a zvukným. "Ano, v této místnosti cosi je... cosi hrozného... z minulosti. Cítím to... strach, zuřivost, zášť." Zasténala. Je tu netvor... obludný, ďábelský..."

Odmlčela se, jako by všemi svými smysly soustředěně naslouchala.

"Stravující hlad, který neumírá... nenávisť k životu, k ženám, hluboká nenávisť." Zvýšila hlas. Je to silné... pradávny hlad, který se živí děsem... blíž, blíž... teď roste mezi námi... ďábelská touha po smrti... smrt. Říkali mu... boratis... kesla... redjac..."

Slova přešla ve zděšený nářek. "Nenasytné zlo... sytí se životem, světlem... hlad, který užívá... redjac... redjac..."

Plamen na oltáři zhasl. V temnotě, která zahalila místnost, zaslechl Kirk zvuk připomínající mávání obrovských křídel. Pak Sybo divoce zakřičela.

"Rozsviťte!" vykřikl.

Světla vzplála. Hengist stál u zdi, ruku ještě na vypínači.

Kirk však viděl jen Sybo ve Scottově náruči. Její tělo se vzepjalo. Ze zad jí trčel dlouhý nůž. Scottovy ruce klesly a Sybo se svezla na zem. Scott se nejprve podíval dolů na ní a pak kapitán spatřil, jak se inženýr zahleděl na své zkrvavené ruce.

Jarisova tvář byla ztrhaná žalem. A Kirk si už poněkolkáté pomyslel, jak tak naslouchal Hengistově tirádě, že městský správce je necitelný člověk.

"Tři vraždy!" ječel Hengist. "A pokaždé je na scéně tenhle muž! Co ještě chcete, kapitáne? Aby ubodal další ženu přímo před vašimi očima?"

"Pane Hengiste, prosím - teď ne," ozval se Jaris. "Má ubohá žena - právě odnesli její tělo..."

Hengist trval na svém. "Prefekte, jsem naprosto přesvědčen, že ten muž z Enterprise je vinen!"

"Ale není za to zodpovědný," namítl Kirk. "Ty činy byly projevem šílenství. Pokud je pan Scott vinen, je to šílenec. Na naší lodi máme přístroje schopné posoudit jeho duševní stav."

"A zachránit mu život?" V Hengistově hlase zněl posměch.

"Šílenec nemůže nést zodpovědnost podle žádných zákonů," namítl kapitán. "Není si vědom toho, co způsobuje ostatním."

"Pánové, prosím -" řekl Jaris.

"Promiňte, prefekte," odporoval Hengist. "Mé srdce truchlí s vámi, ale nemůžu to déle snášet! Ten muž třikrát vraždil! Dokonce i kapitán Kirk to přizná! Ale tenhle zoufalý pokus pomoci Scottovi vyhnout se trestu..."

Kirk ovládl svůj hlas. "Ne, pane Hengiste. Dohlédnout na to, že bude vykonán spravedlivé."

"Já - nevím," vzdychl Jaris.

"Kolik dalších vražd se stane, než něco uděláme, pane?" ptal se Hengist. "Staré zákony stále platí. Můžu z toho vraha dostat pravdu."

"Mučením?" tázal se Kirk. Otočil se k prefektovi. "Pane, už jsem vám řekl, že podléháme vašim zákonům. Pokud je pan Scott za své činy zodpovědný, je váš a můžete ho potrestat. Musím však trvat na tom, aby bylo učiněno vše k prověření jeho duševního stavu."

Jarisovi se zachvěla ústa. Prožitým otřesem viditelně zestárnul. "Jak může někdo udělat něco takového?"

"Právě to bych se rád dozvěděl, pane," odvětil Kirk jemně.

Jaris se s přemáháním podíval na Scotta. "A co vy, pane Scotte, co k tomu řeknete vy?"

Scott povstal. "Pane, přísahám před Bohem, že jsem vaši ženu nezabil. Nikoho jsem nezabil."

"Podle vašeho vlastního doznání nevíte, zda jste zabíjel nebo ne," řekl Hengist. "Vaše takzvané výpadky paměti..."

"Pane Hengiste," přerušil ho McCoy, "na palubě naší lodi je možné zaznamenat vše, co prošlo vědomím i podvědomím pana Scotta. Můžeme odhalit vše, co se mu přihodilo. Záznamy ukazují fakta. Řeknou nám přesně, co se nedávno stalo."

Kirk se přidal k McCoyově naléhání. "Nezbyde místo pro pochyby," řekl. "Budeme vědět. Nechceme přesně to, prefekte? Vědět!" Pohlédl na Hengistu. "Vyšetřování tohoto případu a pravomoci zůstávají pod vaší jurisdikcí. To, čeho chceme dosáhnout, je odstranit veškeré pochybnosti."

Hengist se zatvrdil. "Váš návrh je nepřipustný. Pokud tento muž odejde s vámi na loď, jaké právní záruky máme, že ho vrátíte na Argelius, kdyby ho vaše přístroje shledaly vinným? Mám pravomoc k -"

Jaris získal zpět sebekontrolu. "Pane Hengiste, to je v mé pravomoci," řekl pevně. "A rozhodnutí také záleží na mně." Pohlédl na Kirka. "Jak víte, kapitáne, pan Scott tvrdí, že si o vraždách nic nepamatuje. Možná zabíjel, aniž by o tom

věděl. Mohou vaše přístroje odhalit, co skutečně dělal?"

"Ukáží souvislosti mezi faktory natolik, že se z nich dá učinit platný závěr," odvětil kapitán. "Nezůstanou žádné pochybnosti."

Jaris vstal. "Výborně. Půjdem na vaši loď."

Pevným krokem přistoupil ke Scottovi. "Pokud jste vinen," řekl, "budete čelit starému trestu, jakkoliv je barbarský. Upozorňuji vás, že trest za vraždu byla smrt pomalým umučením. Ten zákon nebyl nikdy změněn. Rozumíte, pane Scotte?"

Scott si olízl suché rty, ale neochvějně čelil prefektovu pohledu. "Ano, pane. Rozumím."

* * *

Zasedací místnost Enterprise byla přeplněná. Argelijští hosté, včetně Tarka a Morly, seděli po jedné straně stolu. Na protější straně seděla mezi Scottem a McCoyem adjutant Tancrisová, připravená zaznamenat průběh procesu. Kirk a Spock stáli poblíž ovládacího panelu počítače.

Kirk promluvil ke svým hostům. "Hluboko v srdci této lodi jsou paměťové banky počítače. Počítač řídí celou loď. Obsahuje také veškeré znalosti lidí a humanoidů. Je nesporně spolehlivý. Závisí na něm naše životy."

Obrátil se na Spocka. "Chcete něco dodat, pane Spocku?"

"Za několik vteřin," doplnil Spock, "můžeme získat odpověď na jakoukoli věcnou otázku, bez ohledu na její složitost."

"Nevyřešíte vraždu sloupцем čísel!" namítl Hengist.

"Ne, pane. Ale určíme pravdu."

"Jak?" ptal se Morla. "Ten stroj přece nemůže říci, co se komu honí hlavou!"

Kirk ukázal na počítačový verifikátor. "Ne. Avšak tohle zařízení ano - do značné míry." Vytáhl křeslo. "Každý svědek si sedne sem a položí ruku na tuto desku. Jakákoliv odchylka od pravdivé výpovědi je ihned odhalena a informace je okamžitě přenesena do počítače, který nás upozorní."

Hengist se na své židli zavrtěl. Kirk pokračoval. "Doktor McCoy už 'nakrmil' počítač lékařskými zprávami. Naše laboratoře nyní zkoumají vražednou zbraň. Svá zjištění předají počítači k analýze. Pane Scotte, zaujměte prosím toto místo."

Scott vstal, přesunul se k detektoru lži, usadil se a položil ruku na desku. Kirk aktivoval ovládací panel.

"Počítači," řekl, "identifikuj a ověř."

Mechanismus cvakl a ozval se počítačový hlas. "Pracuji. Velitel poručík Montgomery Scott, identifikační kód SE 197-547-230T. Ověřeno."

"Současný fyzický stav subjektu?" pokračoval Kirk.

"Pracuji. Subjekt nedávno utrpěl těžký úder do hlavy. Zranění vyléčeno. Několik okrajových odchylek."

"Dostatečných odchylek, aby způsobily období funkčních výpadků paměti?"

"Pracuji," odpověděl počítač. "Negativní."

McCoy, celý zmatený, zasáhl. "Nechápu, jak je to možné, Jime."

"Je to možné, pokud Scotty lže o ztrátě paměti," řekl Kirk.

"Nelžu, kapitáne!" vykřikl Scott. "Nepamatuji si nic o prvních dvou vraždách!"

"Počítači, ověření pravdivosti," přikázal Kirk.

"Subjekt stále vypovídá pravdivě. Žádné fyziologické změny."

Scott se v křesle nadzvedl, ruku stále na desce. "Kapitáne, nikdy jsem neřekl, že jsem omdlel, když zemřela prefektova žena!"

"Dobrá, Scotte. Pokračujte. Nač si vzpomínáte?"

"Drželi jsme se za ruce. V pokoji bylo jen matné světlo z oltáře, byla tam skoro tma. Slyšel jsem výkřik té ubohé ženy. Pokoušel jsem se k ní dostat - ale něco mezi námi bylo."

"Něco?" zeptal se Kirk. "Myslíte někdo?"

"Ne, pane. Nějaká... věc. Studená. Bylo to studené a páchlo to, jako průvan na jatkách. Ale... nebylo to tam doopravdy, jakoby..." Zarazil se a nepřesvědčivě dodal: "Jestli chápete, jak to myslím."

"Počítači?"

"Subjekt stále vypovídá pravdivě. Žádné fyziologické změny."

"Tak dobře. Ptám se tedy rovnou," prohlásil Kirk. "Scotte, zabil jste Sybo?"

"Ne, pane. Tím jsem si jistý."

Hengist zareptal. "To slyšíme pořád dokola. Teď to neznamená o nic víc než předtím."

Kirk si ho přeměřil očima. "Scotty!" přikázal. "Lžete mi! Kolik je vám let?"

"Dvaadvacet, kapitáne."

Zaznělo bzučení. Kontaktní deska zablikala. A počítačový hlas pravil: "Nepřesné. Nepřesné. Chybné údaje."

"Scotte, když světla zhasla, kdo vás držel za ruku?"

"Na jedné straně Morla, pane - na druhé vy."

Morla vyskočil, bledý v obličeji. "To přece nic neznamená, kapitáne. V tak malé místnosti - ve tmě - každý z nás mohl mít čas zabít tu dámu."

Hengist okamžitě namítl: "Připomínám všem, že jsme našli pana Scotta, jak ji drží v náručí. Nůž měla ještě v zádech. A na jeho ruku byla krev."

"To je pravda," řekl Kirk, "ale verifikátor už ukázal, že nepřijme žádnou lež."

"Byly zabity další dvě ženy," dovolával se správce.

"Pane Scotte," zeptal se Kirk, "zabil jste Karu?"

"Nevzpomínám si."

"Zabil jste poručíka Tracyovou?"

"Nemohu si vzpomenout."

"Počítači," řekl Kirk, "ověř pravdivost."

"Subjekt stále vypovídá pravdivě. Žádné fyziologické změny."

"Všechno, co bylo dokázáno," ozval se prefekt, "je, že vypovídá pravdu o těch výpadcích paměti."

"Je to ztráta času!" rozhorlil se správce.

Kirk odvětil: "Pane Hengiste, až dokončíme toto svědectví, podrobí se pan Scott analýze paměti pomocí psychotrikordéru. To se pokoušela udělat poručík Tracyová. Tentokrát analýzu dokončíme. Získáme úplný záznam jeho činů, ať si je pamatuje či ať je zapomněl. Uspokojí vás to?"

"Pokud mne přesvědčíte, že ten přístroj nedělá chyby. Pokud jednoznačně ukáže, že ty ženy nezabil."

"Přístroj nechybuje. Pokud jde o zbytek, to se ukáže. Myslím, že můžete vstát, pane Scotte - pokud nejsou námitky."

"Mám námitky proti celé téhle proceduře!" křičel Hengist.

Jaris se k němu s mírným výrazem otočil. "Pane Hengiste, jsme zde na základě mé zákonné moci."

"Prefekte, vím, že to myslíte dobře - ale já mám s podobnými věcmi zkušenosti z minula, kdežto vy -"

"Stačí, pane," zarazil ho prefekt krátce, "pro teď přijmeme důvěru kapitána Kirka k přesnosti toho stroje. Současně si ponecháváme právo konečného rozhodnutí."

"Nic víc nežádáme, pane prefekte," odvětil Kirk, "Pane Morlo, zaujmete místo?"

Morla se usadil a nervózně položil ruku na kontaktní desku. Kapitán se zeptal: "Kde jste byl v době, kdy byla zabita Kara?"

"Já... nevím to jistě. Myslím, že jsem šel domů. Byl jsem rozrušený." Pohlédl na Kirka. "Říkal jsem vám že jsem byl rozčilený."

"Rozčilení je relativní pojem, pane Morlo," vložil se do věci Spock. "Byl jste dost rozčilený, abyste se dopustil násilí?"

"Nikdy v životě jsem se nedopustil násilí! Jsem Argelian. Nevěřím, že bych byl schopný násilí." Hlas se mu chvěl.

"Věřte mi, já bych ji nemohl zabít! Ona mě milovala!"

Tark vyskočil. "To není pravda! Nemilovala ho! Řekla mi to. Byl žárlivý! Stále se hádali!" Se slzami v očích se obrátil na prefekta. "Má dcera byla pravá Argelianka. Dítě radosti..."

"Ano, byl jsem žárlivý!" I Morla vyskočil. "To přiznávám! Ale nezabil jsem ji! Chtěl jsem s ní opustit Argelius - jít někam, kde bych ji měl jen pro sebe. Miloval jsem ji!"

"Zabil jste poručíka Traceyovou?" zeptal se Kirk.

"Ne!"

"Zabil jste Sybo?"

"Ne!"

"Počítači, ověření pravdivosti," požádal Kirk.

"Subjekt stále vypovídá pravdivě. Některé výroky subjektivní. Žádné fyziologické, změny."

"Zdá se, že je to tak," řekl Kirk. "Můžete odejít, pane."

Rozhlédl se po tvářích kolem stolu. Po dlouhém přemítání pomalu řekl: "Sybo mluvila o stravujícím hladu, který neumírá - o něčem, co se žíví hrůzou, smrtí." Zahledl se na Spocka. "Možná jsme na to šli špatně. Předpokládáme, že Sybo byla senzibil - že cítila v té místnosti něco zlého..."

"Vnímavost jistých argelijských žen je ověřená skutečnost, kapitáne," řekl Spock.

"Talent mé... drahé ženy," řekl Jaris, "byl skutečný, pánové. Věci, které řekla, jsou pravdivé."

"Tedy co přesně řekla?" ptal se Kirk. "Nesmírné zlo - z minulosti - nenávidí život, ženy..."

"Touží po smrti," doplnil McCoy.

"Zmínila se ještě o dalších věcech, které nedávají smysl," podotkl Kirk.

"Pamatuju se na ně," řekl mu doktor. "Redjac. Boratis. Kesla."

Kirk zavrtěl hlavou. "Nesrozumitelné. Bez významu."

"Snad pro nás, kapitáne," ozval se Spock, "ale pro paměť počítače..."

"Prověřte to, pane Spocku."

"Počítači, lingvistická data," řekl Spock. "Definuj následující slovo - redjac."

Počítač zabzučel: "Pracuji. Nenalezeno."

"V lingvistických datech to slovo není?"

"Potvrzeno."

"Prohledej všechny ostatní údaje," přikázal první důstojník.

"Pracuji. Potvrzeno. Vlastní jméno."

"Definuj."

"Pracuji. Red Jack. Zdroj: Země, devatenácté století. Jazyk: angličtina. Přezdívkou užívaná pro masového vraha žen. Jiné pozemské synonymum: Jack Rozparovač."

Ticho zahrnující šok, naději a nevíru posluchačů.

"To je směšné!" za vřeštěl Hengist. Vyskočil. Jack Rozparovač žil před několika sty lety!"

Kirk nařídil: "Počítači. Shrnutí faktografických údajů o Jacku Rozparovači."

"Pracuji. Jack Rozparovač: první výskyt Londýn, staré Britské impérium, Země, rok 1888 starého kalendáře. Brutální vrah nejméně šesti žen, nožem či chirurgickým nástrojem. Žádná svědectví o činech. Žádná identifikace, žádné uvěznění. Zločiny zůstaly nevyřešeny. Motiv neznámý."

"Nesmyslné zločiny," řekl McCoy přemítavě.

"Stejně nesmyslné jako vražda Kary - a poručíka Tracyové," dodal Kirk.

Tark se podíval z jednoho na druhého. "To není možné. Člověk by nepřežil všechna ta staletí."

"Má žena," ozval se Jaris. "Má žena... než zemřela. ... mluvila o hladu, který neumírá."

"Ale všichni lidé umírají!" protestoval Tark.

"Všichni lidé umírají, pane," promluvil Spock. "Avšak lidé a humanoidé tvoří jen malé procento ze známých životních forem. Existují entity s extrémně dlouhým životním cyklem, vlastně nesmrtelné."

"Ale - bytosti, které se živí smrtí?" zavrtěl hlavou McCoy.

"V přísně vědeckém smyslu, doktore, my všichni žijeme ze smrti - dokonce i vegetariáni."

"Jenže Sybo řekla, že se krmí děsem."

"Získávání výživy z emocí není neznámé - a strach patří mezi nejsilnější a nejintenzivnější emoce."

Hengist studoval Spockovu klidnou tvář. Pak se obrátil na prefekta. "Pane, tohle už zašlo příliš daleko! Někdo, nějaký muž, zabil tři ženy. Máme v rukou hlavního podezřelého! Necháme ho snad být a budeme se honit za duchy?"

"Ne za duchy, pane Hengiste," řekl Kirk. "Možná to není člověk - ale není to duch. Pane Spocku, spust'te ověření možností."

"Počítači. Projdi záznamy deníku za posledních pět solárních minut. Urči souvztažnost hypotéz. Porovnej s přehledem životních forem. Otázka: mohla by se v naší Galaxii vyskytovat entita vyhovující zadaným podmínkám?"

"Potvrzeno. Příklady existují. Drella z Alfa Cariane V získává výživu z emoce lásky. Tím je dán dostatečný předpoklad pro možnou existenci tvora, neznámý druh, který by žil z emoce strachu."

"Extrapoluj nejpravděpodobnější složení takové entity," zadal Spock.

"Pracuji. Aby bylo vyhověno daným požadavkům, entita by existovala bez formy v tradičním smyslu.

Nejpravděpodobněji: koncentrovaná energie, vysoce soudržná."

Kirk převzal iniciativu. "Počítači, mohla by entita v takové podobě zabít nožem?"

"Negativní."

"Mohla by popsaná entita přijmout fyzickou formu?"

"Potvrzeno. Precedens: Mellitus, oblačný tvor z Alfa Majoris I."

"Pohádky!" vyštěkl Hengist se šíravým pohrdáním. "Duchoví a skřítki!"

Kirk se soustředil na Hengista. "Ne, pane," řekl. "Viděl jsem Mellita osobně. Jejich běžné skupenství je plynné, ale při odpočinku pevné." Obrátil se zpět ke Spockovi. "Předpokládejme existenci takového tvora, schopného přijmout a odložit podobu podle přání. To by vysvětlilo Scottyho neschopnost vzpomenout si na cokoli v prvních dvou vraždách."

Spock přikývl. "Nebo vytvořením hypnotické, clony, která skryje vrahovu přítomnost přede všemi, kromě obětí."

Jaris zašeptal, naplněn bázní: "To je možné?"

"Velmi možné," odpověděl mu McCoy. "Dokonce pravděpodobné. V přírodě máme mnoho příkladů."

"Ale mě není snadné zhypnotizovat," vložil se do toho Scott.

"Nemluvíme o lidském hypnotizérovi," připomněl mu Kirk.

Hengist znovu vstal od stolu, zjevně rozzlobený. "To je fantazírování! Všichni víme, že vrah sedí tady mezi námi. Pokoušíte se celou záležitost zamlžit. Mám v úmyslu to ihned zastavit!"

"Posaďte se laskavě, pane Hengiste," Jarisův hlas zněl nezvykle stroze. "Průběh tohoto vyšetřování se mi zdá správný."

Kirk, plně si vědomý Hengistových zuřivých pohledů za svými zády, řekl: "Co tedy máme, pane Spocku? Tvora bez stabilní formy, který se živí strachem a přijímá fyzickou podobu, aby mohl zabít?"

"A loví ženy, protože je lze vyděsit snadněji než mužské příslušníky druhu."

Kirk stiskl tlačítko počítače. "Počítači, kriminalistické záznamy. Případy nevyřešených vícenásobných vražd žen od dob Jacka Rozparovače."

"Pracuji. 1932. Šanghaj, Čína, Země. Sedm žen ubodáno. 1974. Kyjev, Ukrajina, Země. Pět žen ubodáno. 2005. Kolonie na Marsu. Osm žen ubodáno k smrti. Heliopolis, Alfa Proximi N. Deset žen ubodáno. Existují další případy."

"Kapitáne," řekl Spock, "všechna ta místa leží na přímce mezi Zemí a Argeliem."

"Ano. Když se pozeněšťané vydali do Galaxie, ta věc se musela vypravit s nimi." Obrátil se na počítač. "Identifikuj jména Kesla a Boratis."

"Pracuji. Kesla: jméno neidentifikovaného masového vraha žen na planetě Deneb II. Boratis: lidové jméno neidentifikovatelného masového vraha žen na planetě Rigel IV. Doplnující údaje. K vraždám na Rigelu IV došlo před jedním solárním rokem."

McCoy se odvrátil od stolu a zadíval se na Kirka. Kirk přikývl a řekl Hengistovi: "Vy jste přišel na Argelius z Rigelu IV."

"Jako mnozí jiní," odsekl správce. "To není zločin."

"Ne. Ale jeden právě vyšetřujeme. Prosím, posaďte se sem, pane Hengiste."

Správce se ve své židli pevně opřel. "To odmítám," řekl.

"Pane Hengiste!"

Čelisti obtloustlé tváře se sevřely. "Prefekto, já si tam nesednu!"

"Vím, o co vám jde, pane," ozval se Spock. "Pokud jste tou entitou, kterou hledáme, jaký lepší úkryt byste mohl najít, než je oficiální úřad, který zastáváte?"

McCoy už byl na nohou. "A právě když jste opustil prefektův dům, pohřešili jsme vražednou zbraň!"

Kirk si přisadil. "Nebyl jste s námi, když byla zavražděna poručík Tracyová."

Hengistovo oční víčko sebou nervózně zaškubalo. "Zákon je má věc!" Jeho hlas zdrsněl. "Zabýváte se čirými spekulacemi, s vlastními nezákonnými cíli!"

Kapitán neustoupil. "Pane Spocku - zbraň."

"Počítači," řekl Spock, "hlášení o analýze doličného předmětu A."

"Pracuji. Vizualní ukázka doličného předmětu A."

Trojité obrazovky počítače se rozsvítily. Objevil se obraz nože a počítačový hlas pronesl: "Složení ostří: boridium. Složení rukovjeti: murinit. Detaily zdobení jsou produktem lidového umění, ukazují na místo původu."

"Urči místo původu," řekl Spock.

"Artefakt vyrobený horaly z oblasti řeky Argus, planeta Rigel IV."

"Pane Hengiste -" začal Kirk.

Hengist se vrhl ke dveřím. Scott mu podrazil nohu - a Kirk ho chytil. V obtloustlém těle dřímala neočekávaná síla. Hengist divoce zařval a namířil kolenem do Kirkových slabin. Kapitán trhl loktem vzhůru, zat'ál ruku v pěst a praštil ho přímo do čelisti. Hengist se složil. Světla pohasla - a v tu chvíli se v místnosti naplnila zvukem připomínajícím mávání obrovských křídel.

Kirk vyskočil. McCoy se sklonil nad Hengistovým tělem a bezvýrazně pronesl: "Je mrtvý, Jime."

"Mrtvý? Ale to není možné! Nemůžeš zabít člověka ránou do brady!"

Počítač zapraskal. Potom hluk ztlchl a z reproduktorů vytryskl šílený smích. Chechot - zalykavý oplzlý smích - a pak se ozval Hengistův hlas. Křičel: "Red Jack! Redjack! Redjack!"

Chechtání přerostlo v šílené triumfální vytí. Ohromený kapitán sledoval svého prvního důstojníka. Vulkanec skočil k ovládání počítače, ale potrhle vytí neutichlo.

"Počítač nereaguje, kapitáne! Převzala ho ta entita!"

"Ale počítač řídí loď!" vykřikl Kirk. "Říkáte, že ta věc teď ovládá loď?"

Pustil se do křížku s konzolou počítače. Spock se pokoušel obejít ovládání, ale spínač byl neovladatelný.

"Nepoužitelné, kapitáne! Záložní zdroje jsou také zablokovány."

Z reproduktorů se řinul hlasitý, potrhlý smích. "Redjack!" zaznělo znovu.

"Odpojte hlasový výstup, pane Spocku!"

Místnost náhle ztlchla. Vzápětí však vyskočil Scott: "Obrazovka, kapitáne! Podívejte se na obrazovku!"

Kirk se prudce otočil. Spatřil chaotickou zmrštinu barev, z níž začaly vzápětí vystupovat konkrétní obrazy. Hádí svíjející se v pentagramu. Nahé ženy s rozpuštěnými, vlajícími vlasy, jedoucí obkročmo na zádech chlupatých koz. Rohaté obludy skotačící s ropuchami. Zpěněné, vařící se řeky a nad nimi objímající se těla, vznášející se ve větru. Lidské ruce trčící zpod kamenů, prosebně vzpínající dlaně. Pak rudý žár, z něhož se rozlévá krvavá mlha po celé obrazovce, aby vzápětí zhylnula pod bělostí chladné, nekonečné sněžné pláně. Z ledovcové krajiny se vynořil obrys obrovské trojhlavé bestie s ústy otevřenými ve výbuchu něměho smíchu. Za ní se objevil kříž, obrácený vzhůru nohama. Bestie se po něm plazí, až se na něj zavěsí v nepopsatelném výsměchu ukřižování. Její ohromná, kožnatá křídla se rozevírají..."

"Co je to?" zašeptal Jaris.

"Vize pekla," odpověděl Kirk. Vypnul obrazovku. "Ta hnusná věc nám ukázala, odkud pochází. A teď ovládla veškeré řízení lodi, včetně systému životní podpory."

"Tím myslíte, že nás může všechny zabít?" zalapal Morla po dechu.

"Předpokládám, že se o to pokusí," řekl Spock. "Ale ne hned." Odmlčel se, "Živí se děsem. Smrt tomu nestačí. Na palubě této lodi je téměř čtyři sta čtyřicet lidí. Což jí nabízí neporovnatelnou příležitost k tomu, aby se nasýtila strachem, který v nás dokáže vyvolat. Než zabije, využije svou šanci co nejlépe."

Kirk přikývl. Přistoupil k interkomu. Stiskl tlačítko a řekl: "Posádko, mluvte k vám kapitán. Počítač nepracuje, jak by měl. Pokračujeme s opravou. Mezitím je nanejvýš důležité, abyste zůstali na svých místech a zachovali klid. Kapitán končí."

Rozhlédl se po ostatních. "Kostro, jak jsi na tom se sedativy?"

"Mám zásoby, které by uklidnily i sopku, Jime."

"Začni je rozdělovat posádce. Čím déle udržíme strach na uzdě, tím více budeme mít času, abychom dostali toho zplozence pekla z počítače."

Vrátil se ke Spockovi. "Pane Spocku, máme v počítačových kontrolních systémech zabudován příkaz k vynucenému testování."

"Ano, kapitáne, ale s tou entitou v řídicím -"

"I když tam je, bude muset projít vším, co je v počítači naprogramováno. Nejsou tam nějaké matematické problémy, které prostě nemají řešení?"

Spockova vážná tvář se rozjasnila. Jistěže ano, kapitáne. Kdybychom mohli soustředit veškeré úsilí počítače na jeden z nich."

"Dobrá. To by mělo fungovat." Kirk obešel stůl. "Ostatní zůstanou tady," řekl. "Kostro, pusť se do těch sedativ. Pojďme, pane Spocku."

* * *

Ta věc však převzala i řízení výtahu. Dveře otevřely a pustily dovnitř Kirka, začaly se ale rychle zavírat, než se dovnitř dostal i první důstojník.

"Spocku!" vykřikl Kirk. Popadl ho a vtáhl dovnitř těsně před tím, než se dveře s třeskutím zavřely. Spock si dveře se zájmem prohlédl. "Fascinující," pravil. "Náš přítel se učí rychle."

"Příliš rychle." Kirk stiskl tlačítko označující můstek. Namísto nahoru se však výtah rozjel směrem dolů. Kolem se s vytím míhaly paluby. "Volný pád!" vykřikl Kirk. "Přepnout na ruční řízení!"

Oba popadli páku ručního řízení a zatáhli. Ostré kvílení ustalo a výtah začal velmi zvolna stoupat. Pak se rozezněly výstražné sirény. "Muselo to přijít," řekl Kirk zamračeně. "Výpadek životní podpory!"

"Nemáme moc času, kapitáne."

"Sám jste to řekl, pane Spocku. Chce strach. Smrt má na seznamu až potom."

Výtah konečně zastavil na můstku, kde měli chvíli potíže s ovládním otevírání dveří. A mnoho důvodů k radosti neměli, ani když vyběhli na můstek. Sulu, který už lapal po dechu, byl s techniky na stanovišti pro ovládání životně důležitých systémů. "Kapitáne, nouzový okruh nefunguje!"

Spock se rozběhl ke stanovišti. Odtřhl panel, obnažil zařízení, poklekl a dal se do práce. Zrovna sahal po náradí, když z reproduktoru na můstku zaječel Hengistův hlas: "Vy všichni umřete! Kapitáne Kirku, ztrácíte čas!" Vzápětí hlas znovu propukl v úděsný smích.

"Spojovací služba, vypněte to!" Kirk se otočil na Sulu. "Na své místo, pane Sulu! Připravte všechno na převzetí ručního řízení!"

Ihned poté se ozval Spock. "Běžné podmínky prostředí obnoveny, kapitáne. Ale, jak víte, není to na dlouho. Při velkém štěstí na pár hodin."

Sulu se zeptal: "Co se děje, kapitáne?"

"Jděte na své místo, pane Sulu!" Kirk si byl vědom svého napětí, když spěchal k ošetřovateli, která vycházela z výtahu s hyposprem v ruce. "Je to sedativum?"

"Ano, pane."

"Dejte ho všem, včetně sebe."

Spojovací technik si odhalil paži, když znovu uslyšeli Hengistův hlas. "Teď mě nezastavíte, kapitáne!" Kirk se natáhl přes Suluovo rameno a stiskl pár tlačítek, ale hlas neztichl. "Hlupáku, nemůžeš mě umlčet! Řídím všechny obvody na lodi! Nemůžeš mě chytit! Životnost vašeho ručního ovládní bude trvat stejně krátce jako váš život. Brzy získám kontrolu nad vším!"

Kirk se přesunul ke Spockovi stojícímu u svého počítačového stanoviště. Řekl tiše: Jak to jde, pane Spocku?"

"Pracuji na tom, kapitáne."

Potom Kirk zvýšil hlas. "Znič nás - a zničíš i sebe."

Z reproduktoru na můstku zabublalo chichotání. Jsem nesmrtelný. Existuji už od úsvitu času - a budu žít i po jeho soumraku. Mezitím se nasytím - a tentokrát nepotřebuji nuž. Všichni zemřete v nepopsatelných bolestech!"

Spock vzhledl od své práce. "Chystá se hodovat na hrůze."

"Hlupáci! Můžu vám přerušit přívod kyslíku a udusit vás! Můžu vás rozdrtit zvýšeným atmosférickým tlakem! Můžu zvednout teplotu tak, že vám bude vřít krev v žilách!"

Sulu dostal svou dávku. Obrátil se na kapitána: "Kapitáne," promluvil nadšeně, "ať je to kdokoliv, mluvím dost pochmurně."

"Ano. Zůstaňte na svém místě, pane Sulu. Pokud vypadnou nějaké další systémy, přepněte je na ruční řízení. A především, nebojte se."

"S krví nasycenou touhle látkou bych se nelekl ani supernovy, pane."

"Připraven, kapitáne," řekl Spock.

"Proveďte zadání."

Spock oslovil svůj počítač. "Toto je vynucený příkaz třídy I. Vypočítej do posledního desetinného čísla pí."

Ostré cvakání se smísilo s bzúčením. První důstojník čekal. A dočkal se. Z reproduktoru uslyšel Hengistův zděšený hlas, jak říká: "Ne - ne..."

Spock mu odpověděl. "Pi je transcendentní číslo s nekonečnou řadou desetinných míst. Veškerá kapacita počítače je nyní vyhrazena pouze tomuto výpočtu. Bude počítat nevypočitatelné, dokud mu nepřikážeme, aby přestal."

"Vraťme se do zasedací místnosti," navrhl Kirk. "Argeliani nejspíš propadnou panice jako první."

Sulu sledoval, jak nastupují do výtahu. Pak si šťastně zašeptal: "To by mě zajímalo, čeho bych se vlastně měl bát."

* * *

V zasedací místnosti leželo Hengistovo tělo, stále v křesle, tam, kam ho položili. McCoy obcházel stůl s uklidňujícími dávkami. Když vešli kapitán se Spockem, zeptal se Scott: "Tak co, kapitáne?"

"Myslím, že náš počítač bude chvíli zaměstnaný jen sloupci čísel."

Spock přešel přímo k ovládacímu panelu. Otestoval ho. Je tu jistý odpor, kapitáne, ale příkaz je zpracováván. Jedna část paměti po druhé je postupně využívána k řešení problému."

McCoy si oddechl, odložil hyposprej. "Pokud ho vyženeš z počítače, Jime, bude se muset uchýlit někam jinam."

"Pochybuji, že by se mohl přesunout do někoho, kdo dostal sedativum, Kostro. Jak pokračuješ?"

"Jsem skoro hotový. Ještě Jaris a já..."

Ztuhl. Světla znovu pohasla. A znovu se ozvalo mávání obrovských křídel. Velmi pomalu nabývalo světlo znovu na intenzitě. Spock stiskl tlačítko na ovládacím panelu počítače.

"Ta entita uprchla, kapitáne," řekl.

Kirk zvažoval McCoyovo varování. "Ale kam uprchla? Kostro - co by se stalo, kdyby ta věc ovládla tělo, které je pod sedativy?"

"Mohla by leda plést a cinkat jehlicemi," odpověděl McCoy, "ale nic násilnějšího."

"A řekl jsi, že všichni dostali dávku - kromě tebe a prefekta?"

Jaris se otočil na židli. "A vy a pan Spock jste také neobdrželi dávku, kapitáne."

Kirk se na něj ostře zadíval. "To je pravda. Ale já vím, že ve mně není - a jsem ochotný předpokládat, že není ani u pana Spockovi. Kostro, dej si dávku."

"Měl bych zůstat čistý a udržet se při smyslech," protestoval McCoy.

"To byl rozkaz, Kostro!"

Doktor se zadíval na kapitána. Pak pokrčil rameny, vyhrnul si rukáv a vyprázdnil si náplň hyposproje do ruky.

"Prefekte," pokračoval Kirk, "natáhněte ruku, prosím..."

Jaris vyrazil šílené zavýetí. Jeho ústy křičel Hengistův hlas, "Ne! Ne!" Jaris vyskočil od stolu a vrhl se na Kirka. Spock se rozběhl k nim. Jaris byl sice starší, ale jeho tělo naplnila neuvěřitelná síla. Držel Kirka za krk. Spockovi se jej podařilo jen s velkým úsilím odtrhnout. Hengistův hlas křičel: "Zabít! Zabít vás všechny! Trpte! Trpte! Zemřete!" Spock zápasil s Jarisovým divokým, silným tělem, až konečně dosáhl na jeho rameno a uplatnil svůj vulkanský stisk. Jaris se zhroutil. A znovu pohasla světla - a zašustila ohromná křídla.

Kirk se postavil na nohy. Kolem stolu pokojně posedávali a postávali jeho lidé a smáli se, jako by tu rvačku uspořádali pro zábavu. Adjutant Tancrisová hleděla obdivně na Spocka, její trikordér se válel na podlaze. Tu se za ní vynořila ruka. Chytila ji zezadu kolem krku, a stáhla ji zpět. Mrtvý Hengist se zvedl z křesla. Popadl nůž a namířil jej na dívčino hrdlo.

"Držte se dál - nebo ji zabiju!" řekl.

McCoy, důkladně nadopovaný, mu mírně poradil: "Ještě tím nožem někoho poraníte," a jemně natáhl ruku pro zbraň. Hengist se po něm divoce ohnal, ale zároveň na něho skočil Spock. Kirk vytrhl doktorovi hyposprej. A zatímco se Spock rval s vyjícím šílencem, Kirk vpravil do Hengista sedativum. Hengist ve Spockově sevření zakolísal. "Všechny vás zabiju," řekl tiše. "A všichni budete trpět a já se nasytím - " A zhroutil se.

Kirk ho uchopil pod pažemi. "Přenosová místnost! Rychle!" křikl na Spocka.

Přenosový technik se na ně šťastně usmíval, když se vpotáceli do místnosti s těžkým Hengistovým tělem mezi sebou.

Kirk křikl: "Hluboký vesmír - co nejširší úhel rozptylu - plný výkon - provedte!"

Šéf přenosu se na ně káravě zadíval. "Nemusíte se tak rozčilovat, kapitáne. Já se o to postarám."

"Spocku! Proveďte! Sedativa mají svá omezení!"

Kirk sám odtáhl Hengista na plošinu. Laskavý šéf přepravy se nedbale přiloukal ke konzole, ale Spock ho odstrčil a převzal ovládání.

"Přenos!" vykřikl Kirk.

Nehybná postava na plošině zajiskřila - a byla pryč.

Spock s loktem na konzole si opřel hlavu o dlaň. Kirk mu položil ruku na rameno. "Docela drahé vyhození z kopýtka - ten náš malý výlet na Argelius," řekl.

City šéfa přepravy byly zraněny. "Nemusel jste do mě strkat, pane Spocku. Zrovna jsem se chystal to udělat," pronesl laskavě. Vzhlédl, když Scott a McCoy, oba se spokojeným výrazem, otevřeli dveře. "Vida, tady jsou dva důstojníci, kteří vědí, jak brát život - v pohodě," pravil.

"Jaris bude v pořádku," ohlásil McCoy se spokojeným úsměvem.

"Co jste s tou věcí udělali, kapitáne?" zeptal se Scott. "Poslal jste to zpátky na planetu?"

"Ne, Scotty. Přenesli jsme to ven do vesmíru s největším možným rozptylem."

"Ale vždyť přece nemůže umřít!" řekl McCoy.

"Možná, že nemáte pravdu, doktore," podotkl Spock. Jeho vědomí asi může nějaký čas přežívat, ale bude to jen ve formě miliard částic, oddělených kvant energie, navždy putujících vesmírem - bez síly, tvaru a bez potravy. A my víme, že to musí jít, aby to zůstalo naživu."

"Už nikdy se nenakrmí - ne v tom beztvarem stavu, ve kterém teď je," řekl Kirk. "Nakonec zemře." Zadíval se na doktora. "Kostro - za jak dlouho vyprchají účinky toho sedativa?"

"No, odhaduji to tak na pět šest hodin. Pro jistotu jsem každému dal docela slušnou dávku."

"To jsem si všiml. Dobrá, pane Spocku, příštích pár hodin budeme mít nejšťastnější posádku ve vesmíru. Ovšem pochybuji, že zastane moc práce."

"Pane," řekl Spock, "jelikož jsme koneckonců přišli na Argelius za odpočinkem, nevidím důvod, proč toho nevyužít."

"Jdem na to!" vykřikl Scott nadšeně.

"Opustit loď, pane Scotte? Vy a doktor McCoy se nejprve musíte vyspat z následků minulého výletu. Ale my?" Kirk se otočil ke Spockovi. "Pane Spocku, chcete se mnou absolvovat okruh po argelijských podnicích?"

Spock nadzvedl obočí. "Kapitáne," pravil upjatě, "mluvil jsem o odpočinku."

"Aha..." řekl Kirk. "Vy jste to myslel takhle... Promiňte, pane Spocku."

PODVRŽENEC

(The Changeling)

Scénář: John Meredyth Lucas

Režie: Marc Daniels

Překlad: Věra Ježková

Poslední sčítání lidu ukázalo, že dvě obydlené planety Malurijského systému mají přes čtyři miliardy obyvatel; a teprve před týdnem obdržela Enterprise běžné hlášení od tamějšího výzkumného týmu Federace s žádostí, aby je vyzvedla. Přesto teď ani jedna planeta neodpovídala, na žádném kanálu - a dálkové senzory, které propátrávaly systém, nezjistily vůbec žádné známky života.

Nemohla se tam odehrát nějaká katastrofa, která by zasáhla celý systém - astronomové by ji odhalili a nejspíš i předpověděli. Meziplanetární válka by po sobě zanechala velké množství zbytkové radioaktivity; ale přístroje ukazovaly jen běžnou úroveň radiace. A co se týká epidemie, jaká nákaza by mohla během týdne vymýtit život na obou planetách, natož tak rychle, že by nedokázali vyslat ani jednoduché tísňové volání - a jaká nákaza by mohla zničit všechny životní formy?

Částečnou odpověď získali téměř ihned, jakmile byly vztyčeny ochranné štíty. Něco se nadsvětelnou rychlostí blížilo k Enterprise, nevyhnutelně to byla jiná loď. Nenechala je ani okamžik na pochybách o svých záměrech. Mústek se divoce otřásl. Enterprise byla napadena.

"Štíty drží, kapitáne," řekl Scott.

"Dobře."

"Obávám se, že jde jen o dočasnou záležitost," ozval se Spock. "Štíty pohltily energii odpovídající téměř devadesáti našim fotonovým torpédům."

"Devadesáti, pane Spocku?"

"Ano, kapitáne. Mohu dodat, že energie použitá k odrazení prvního útoku snížila sílu našich štítů přibližně o dvacet procent. Jinými slovy, můžeme odolat ještě třem takovým úderům; čtvrtý projde skrz."

"Zdroj?"

"Něco malého... směr 123 stupňů čárka 18. Vzdálenost devadesát tisíc kilometrů. Senzory stále neregistrují žádné známky života."

"Nevadí, pokusíme se spojit. Zjevně to schytali víc než my. Poručíku Uhuro, připojte zvukový výstup na počítačového tlumočníka a otevřete všechny volací frekvence."

"Ano, pane... Všechny volací frekvence otevřeny."

"Neidentifikovanému plavidlu, hovoří kapitán Kirk z lodi USS Enterprise. Jsme na mírové misi. Nezamýšlíme ublížit vám ani jakémukoliv životní formě. Prosím, spojte se s námi."

Žádná odezva.

"Pane Spocku, máte nějaké další údaje o cizinci?"

"Ano, pane. Hmotnost pět set kilogramů. Tvar zhruba válcový. Délka něco přes jeden metr."

"To musí být raketoplán," řekl Scott. "Nějaký modul, nebo vyslanec."

Spock zavrtěl hlavou. "Senzory neukazují další loď. Objekt, který zkoumáme, je jediným možným zdrojem útoku."

"Jaká inteligentní bytost by mohla přebývat v tak malé věci?"

"Inteligence nesouvisí nutně s velikostí, pane Scotte."

"Kapitáne, přichází zpráva," ohlásila Uhura.

Z reproduktorů se ozval monotónní, bezvýrazný, ale srozumitelný hlas. "USS Enterprise. Toto je Nomád. Má mise není nepřátelská. Žádám o setkání. Můžete opustit svou loď?"

"Ano," řekl Kirk, "ale nebudeme moci vstoupit na vaši loď kvůli rozdílné velikosti."

"Non sequitur" zareagoval Nomád. "Vaše fakta nejsou uspořádaná."

"Jsme připraveni přenést vás na palubu naší lodi." Kirkovi důstojníci, kromě Spocka, zareagovali na to poněkud poplašeně, ale Nomád odpověděl: "To bude uspokojivé."

"Požadujete nějaké zvláštní podmínky, nějakou zvláštní atmosféru nebo prostředí?"

"Negativní."

"Prosím udržíte svou pozici. Zaměřili jsme vaše souřadnice a přeneseme vás na palubu." Kirk si přejel rukou po krku a naznačil tak Uhuře, aby přerušila spojení.

"Kapitáne," ozval se Scott, "opravdu hodláte přenést tu věc sem?"

"Velmi pochybuji, že by po nás znovu střílel, pokud bude na palubě. A pokud neuděláme, co chce, právě teď pro něj představujeme snadný terč. Poručíku Uhuro, ať se doktor McCoy hlásí v přenosové místnosti. Pane Spocku, Scotty, pojděte se mnou."

* * *

Třpytící se jiskry přenosového efektu pohasly, přeprava skončila a byl tu Nomád, matný kovový válec spočívající ve vodorovné poloze na podlaze místnosti. Bylo to nehybné, tiché a mírně absurdní. Po stranách byly spáry, naznačující možnost otevření, ale nebyly tu žádné viditelné otvory nebo senzory.

Spock se přesunul ke stanovišti skeneru, pak zavrtěl hlavou. "Senzory nic neukazují, kapitáne. Má to jakýsi druh štítu, který to chrání. Nemohu se dostat skrz."

Chvilí bylo ticho. Pak promluvil McCoy: "A co uděláme teď? Půjdeme zaklepat?"

Jakoby v odpověď se znovu ozval Nomádův monotónní hlas, teď z reproduktorů interkomu. "Uved'te své místo původu."

Kirk řekl: „Jsme ze Spojené federace planet."

"Nedostatečná odpověď. Všechny věci mají místo původu. Načtu vaše mapy."

Kirk to chvíli zvažoval, pak se obrátil ke Spockovi. "Můžeme mu to ukázat jako detail. Pokud neuvidí žádnou spojitost s okolím, nebude vědět o nic víc, než už ví."

"To vypadá rozumně," odpověděl Spock.

"Nomáde," oslovil Kirk válec, "pokud byste chtěl opustit svou loď, můžeme vám zajistit potřebné životní podmínky."

"Non sequitur. Vaše fakta stále nejsou uspořádaná."

"Jíme," řekl doktor, "nevěřím, že uvnitř někdo je."

"Neobsahují žádné parazitující tvory. Jsem Nomád."

"Aha, to je stroj," rozbřesklo se Scottovi.

"Váš názor, pane Spocku?"

"Vskutku, kapitáne, reaguje jako velmi důmyslný počítač."

"Jsem Nomád. Co je to 'názor'?"

"Názor," řekl Spock, "je domněnka, náhled nebo úsudek."

"Nedostatečná odpověď."

"Jaký máte zdroj energie?" zeptal se Scott.

"Došlo ke změně původního zdroje. Mnoho bylo získáno od dalšího. Nyní soustředí kosmické záření a jsem věčný."

Kirk odtáhl Spocka stranou a zašeptal: "Nebyla ze Země na počátku jedenadvacátého století vypuštěna sonda nazvaná Nomád?"

"Ano. Byla prohlášena za zničenou. V sérii se nepokračovalo. Ale pokud to je ta sonda - "

"Teď načtu vaše hvězdné mapy," ozval se Nomád.

"Přineseme je."

"Jsem schopen pohybu uvnitř vaší lodi."

Po chvilkovém zaváhání Kirk řekl: "Tudy. Scotty, obnovte co nejrychleji sílu našich štítů. Spocku, Kostro, pojdte se mnou."

Zamířil k pomocné řídící místnosti. Nomád plul za ním. Skupina značně překvapila jednoho z mužů, který tu pracoval.

Spock přistoupil k ovládacímu pultu. "Mapa 14 A, pane?"

Kirk přikývl. První důstojník rychle přejel prsty po ovládacím. Obrazovka se rozsvítila a ukázala schematickou mapu sluneční soustavy se Zemí - samozřejmě bez uvedení souřadnic.

"Nomáde," řekl Kirk, "můžeš to načíst?"

"Ano."

"To je naše místo původu. Hvězdu známe jako Slunce."

"Pocházíte ze třetí planety?"

"Ano."

"Planety s jednou velkou přirozenou oběžnicí?"

"Ano."

"Planeta se nazývá Země?"

"Ano. Země," řekl zmateně Kirk.

Z boku válce se vysunula anténa, natočila se a soustředila se na něj. Ostražitě ji sledoval.

"Pak tedy," pravil Nomád, "ty jsi Stvořitel - Kirk. Sterilizační procedura vůči vaší lodi byla hlubokým omylem."

"Jaká sterilizační procedura?"

"Ty víš. Ty jsi Kirk - Stvořitel. Tys programoval mé funkce."

"Dobrá, já nejsem Kirk," řekl McCoy. "Řekni mně, jaké jsou tvé funkce."

Anténa se natočila k lékaři. "To je jedna z tvých jednotek, Stvořiteli?"

"Ehm... ano, je."

"Pracuje iracionálně."

"Přesto mu sděl své funkce."

Anténa zajela zpátky. "Byl jsem vyslán, abych zkoumal biologické zamoření. Musím zničit to, co není dokonalé."

Kirk se obrátil na Spocka, pracujícího u konzoly hlavního počítače. "Biologické zamoření? Sonda s takovým úkolem nebyla nikdy vyslána."

"Kontroluji její historii," řekl Spock. "Za chvíli bych měl mít vybrané údaje."

Kirk se obrátil zpět k Nomádovi. "Zničil jsi Malurijský systém? A proč?"

"Objasni."

"Systém této hvězdy, Omega Ceti."

"Ne systém, Stvořiteli Kirku, jen nestabilní biologické zamoření. To je má funkce."

"Nestabilní zamoření!" řekl McCoy rozzuřeně. "Populaci dvou planet!"

"Doktore," řekl Kirk varovně. "Nomáde, proč mě nazýváš Stvořitelem?"

"Je to použití nesprávné?"

"Použití je správné," vložil se rychle Spock do rozhovoru. "Stvořitel pouze testuje tvé paměťové banky."

Kirk byl zvědavý, co má teď Spock v plánu. Nu, nejlepší je mlčet a pokračovat ve hře.

"Při nehodě byly značně poškozeny," řekl Nomád.

Kirk oslovil přítomného muže z posádky, který naslouchal se vzrůstajícím údivem: "Pane Singhu, pojdte prosím sem. Pane Spocku, doktore, jděte do zasedací místnosti. Nomáde, brzy se vrátím. Tato jednotka jménem Singh se postará o tvé potřeby."

Válec nijak nereagoval. Kirk se připojil ke Spockovi a McCoyovi až na chodbě. "Spocku, vy máte něco za lubem. Co je to?"

"Sonda Nomád byla vypuštěna ze Země v srpnu roku 2002 podle starého kalendáře. Jsem přesvědčen, že je to tatáž sonda."

"To je směšné," namítl McCoy. "V té době by pozemští vědci nedokázali postavit nic s takovými schopnostmi."

"Kromě toho," dodal Kirk, "Nomád byl zničen."

"Sonda byla pokládána za zničenou po srážce s meteorem," objasňoval Spock. "Domnívám se, že byla těžce poškozena, ale nějak se dokázala opravit. Zarážející však je, že původní mise byla mírová." Došli k zasedací místnosti a první důstojník dal kapitánovi ve dveřích přednost. "Stvořitel Nomáda byl výstřední, ale asi nejbrilantnější kybernetik své doby. Jeho snem bylo vytvořit dokonalý myslící stroj, schopný samostatného usuzování. Jmenoval se Jackson

Roykirk."

Rozsvítilo se jim. "Aha," řekl Kirk. "Ano, kapitáne, já věřím, že vás Nomád pokládá za Roykirka, a zřejmě proto přerušil útok, když jste ho pozdravil. Reagoval na vaše jméno, nakolik mu jeho poškozená paměť dovolila. Zatímco jsme byli u pomocného řízení, zadal jsem počítači, aby nám tady na monitoru ukázal obrázek původního Nomáda."

Spock zapnul obrazovku. Neobjevila se na ní fotografie, ale náčrt. Velikost a tvar odpovídaly současnému Nomádu, ale provedení bylo jaksi hrubší. "Ale to není stejné," řekl McCoy.

"V principu ano, doktore. Věřím však, že došlo k něčemu víc, než jen k poškození při srážce s meteorem. Zmiňoval se o 'dalším'. Zůstává otázka, jaký další. Nomád byl myslící stroj, nejlepší, jaký bylo možné sestrojít. Byl to prototyp.

Nicméně celý ten program byl velmi sporný. Měl na zmatené a nejednotné Zemi mnoho mocných nepřátel. Když zemřel Jackson Roykirk, program Nomád zemřel s ním."

"Ale jestli je to Nomád," namítl Kirk, "co změnilo jeho podobu?"

"Domnívám se, že nějak opravil poškození, která utrpěl."

"Musel být změněn jeho cíl. Příkaz vyhledat a zničit biologické zamoření v něm nemohl být naprogramován."

"Pokud si vzpomínám, nebyl tam," ozval se McCoy. "Mám pocit, že se má za to, že šlo o první vesmírnou sondu, která měla vyhledávat nové formy života - jen vyhledávat."

"Přesně, doktore," souhlasil Spock. "A ten program byl nějak pozměněn. Zdá se, že Nomád teď hledá dokonalé formy života... Dokonalost měřenou jeho neúprosnou logikou."

"Pokud je pravda to, co říkáte, pane Spocku," řekl Kirk, "Nomád se vlastně naprogramoval ke zničení veškerého nemechanického života."

"Zajisté, kapitáne. Vzali jsme na palubu lodi zařízení, které nás musí dříve či později zničit."

"Můstek kapitánu Kirkovi," ozvalo se naléhavě z interkomu.

"Tady, Scotty."

"Pane, ta mechanická potvůrka se právě objevila tady na můstku."

"Jdu tam." Kirk se pokoušel vzpomenout si, zda jakožto chybně identifikovaný 'Stvořitel' dal Nomádovi přímý rozkaz zůstat v pomocné řídicí místnosti. Zjevně nedal.

* * *

Na můstku měli službu Scott, Uhura a Sulu; Uhura si tiše prozpěvovala.

"Tu písničku jsem měl vždycky rád," řekl Sulu.

Zatímco mluvil, dveře výtahu se otevřely a vyplul z nich Nomád. Na chvíli se zastavil, vysunul anténu a natáčel ji, až nakonec zvolil směr k Uhuře. Blížil se k ní. (V tom okamžiku Scott zavolal Kirka.)

"Jaký to má význam?" zeptal se Nomád. "Jaký druh komunikace?"

Uhura zírala na soudu; i když věděla, že to zařízení bylo přeneseno na palubu, teď ho poprvé viděla na vlastní oči.

"Nevím, co myslíte - ach, to jsem si zpívala."

Jakému účelu ten zpěv slouží?"

"Nevím. Jen se mi chtělo zpívat, mám ráda hudbu."

"Co je to hudba?"

Uhura se rozesmála - na představě, že diskutuje se strojem o hudbě, bylo cosi naprosto absurdního - ale smích ji rychle přešel. "Hudba je příjemné uspořádání tónů - zvukových vibrací o různých frekvencích, čistších než při běžné řeči, sdružených harmonicky. Může být neporovnatelně složitější než to, co jsem dělala před chvílí já."

"Jaký to má účel?"

Uhura bezmocně pokrčila rameny. "Jen pro potěšení."

"Nedostatečná odpověď," řekl stroj. Vytryskl z něj svazek světla, který zamířil Uhuře na čelo, mezi oči, kousek nad obočí. "Myslete na hudbu."

Uhuřina tvář byla náhle zcela bezvýrazná. Scott se vymrštil. "Poručíku! Uhněte té věci -"

Dveře výtahu se otevřely a vstoupili Kirk, Spock a McCoy. "Scotty, pozor -" vykřikl kapitán.

Scott už se dostal k Nomádovi a hrábl po něm, jako by ho chtěl odstrčit. Sonda se ani nepohnula ani nijak viditelně nezareagovala, ale inženýr byl zdvižen a odmrštěn. S děsivou silou narazil na nejbližší přepážku. Sulu přiskočil a strhl Uhuru mimo světelný paprsek.

Kirk ukázal na Scotta. Doktor k němu rychle přistoupil a klekl si. Vzápětí vzhlédl. "Je mrtvý, Jime."

Kirk na chvíli strnul zděšením. Pak s narůstající zlostí setřásl ochromení. "Proč jsi ho zabil?" hrozivě se zeptal Nomáda.

"Ta jednotka se dotkla mého štítu."

"Ta jednotka byl můj hlavní inženýr." Otočil se k Uhuře. "Poručíku, jste v pořádku?... Poručíku!... Zatraceně, Nomáde, cos provedl jí?"

"Ta jednotka je porouchaná. Její myšlenky byly chaotické. Absorbování jejích myšlenek otřáslo mými okruhy."

"Ta jednotka je žena," řekl Spock.

"Množství protichůdných impulsů."

Kirk se hněvivě odvrátil. "Odneste pana Scotta."

"Stvořitel opraví jednotku Scotta?"

"Je mrtvý."

"Nedostatečná odpověď."

"Jeho biologické funkce se zastavily." Kirk jen stěží ovládal svůj hněv a žal.

"Pokud si Stvořitel přeje," pravil Nomád nevzrušeně, "opravím tu jednotku."

Kirk se překvapeně ohlédl na doktora, který odvětil: Já nemůžu udělat nic, Jime. Pokud ale má nějakou naději, musí to

být brzy."

"Dobrá. Nomáde, oprav tu jednotku."

"Žádám údaje o struktuře."

Spock se zadíval na McCoye. Lodní lékař pravil: "Potřebuje údaje o obecné anatomii, centrálním nervovém systému, fyziologické struktuře mozku... Raději mu dáme všechny neurologické studie, které máme k dispozici. A Scottyho elektroencefalogram."

Spock přikývl a začal zadávat příkazy hlavnímu počítači, ještě než doktor dokončil seznam požadavků. "Připraveno, Nomáde."

Zařízení připlulo blíž. Vysunul se z něj tenký drátek a dotkl se tlačítka na panelu. Spock cvakl spínačem a počítač zabzučel.

Pak počítač utichl a drátek se zasunul zpět do nitra Nomáda. "Zajímavá struktura. Jenže má zabudováno málo bezpečnostních prvků, Stvořiteli. Může se porouchat z nespočetných příčin a její vnitřní řízení je nespolehlivé."

"Slouží svému účelu tak, jak je, Nomáde," odpověděl Kirk.

"Dobře, Stvořiteli. Kde je jednotka Scott teď?"

"Kostro, vezmi to do nemocnice." Kirk cvakl přepínačem a řekl do mikrofonu: "Ostraha. Čtyřicetihodinový dvoučlenný ozbrojený dohled k Nomádovi. Zastihnete ho v nemocnici." Oslovil Spocka: "Nomád pracuje díky nějakému druhu energie. Musíme zjistit co to je a zavřít mu kohoutek. Uvnitř Enterprise jistě nezachycuje dost kosmického záření; máme dobré clony. Nakrmte počítač údaji o tom, co se až dosud přihodilo, a naprogramujte ho na vytvoření hypotézy."

"Zdá se, že je to nejlepší směr, kapitáne. Ale nebude to snadné."

"Ať to je snadné nebo ne, chci to provést. Jdete na to, pane Spocku. Pak se mi hlase v nemocnici."

* * *

Scottovo tělo leželo na vyšetřovacím stole, Nomád se vznášel nad ním. McCoy a sestra Christina Chapelová stáli vedle, zatímco Kirk a dva strážci postávali u stěny. Nomád s vysunutou anténou skenoval tělo a hučel.

Sestra pohlédla na panel ukazující tělesné funkce.

"Žádná reakce, doktore."

"To bych vám řekl i bez panelu, sestro." Náhle se na panelu objevilo světlo a ručička indikátoru se zachvěla. Současně s tím se ozvalo pravidelné pípaní, stále rychlejší a hlasitější.

Scott otevřel oči a zamračil se na překvapenou skupinku. "Na co to všichni tak zíráte?" dožadoval se vysvětlení.

"Já... nemůžu... tomu uvěřit," zašeptal McCoy.

Scott se rozhlédl, spatřil Nomáda - anténa už byla zasunutá - a zděšeně se posadil. "Co tady dělám? Jak jsem se... ta věc něco udělala s poručíkem Uhrou..."

"Už je o ni postaráno, Scotty," odpověděl Kirk.

"Ale pane, je to nebezpečné! To -"

"Nelamte si s tím hlavu, Scotty," řekl McCoy. "Teď si prostě lehněte. Chci vás prohlédnout."

"Jednotka Scott je opravená," prohlásil Nomád. "Bude pracovat stejně jako předtím, pokud jste mi poskytli správné údaje."

"Co ty na to, Kostro? Může se vrátit do služby?"

"Pokud to nevádí, nejprve ho důkladně vyšetřím. Člověk není jen... biologická jednotka, která by se dala jen tak splácet dohromady."

"Co mi to udělalo?" ptal se Scott.

Náhle Kirka zalila vlna čisté bázně, nejsilnější, jakou kdy pocítil za celý svůj život. Vstát z mrtvých! Tedy, kdyby - ale pak rozhodně zavrhl veškeré spekulace, prozatím. "Doktor McCoy vám to vysvětlí, Scotty."

"Sestro Chapelová," nařídil doktor, "chci ho připravit k úplnému fyzickému vyšetření."

"Ano, pane."

Kirk prošel vyšetřovací místností do samotné nemocnice, kde teď byla Uhura. "Nomáde, sem."

Stroj k němu připlul, následován Spockem a McCoyem. Na lůžku uvnitř ležela Uhura, jejich spojovací důstojník, v nemocničním prádle, přikrytá pokrývkou. Ležela bez hnutí, nepodívala se na nikoho z nich.

"Můžeš ji opravit, Nomáde?" otázal se kapitán.

"Ne," odpověděl stroj.

"Ale dokázal jsi obnovit Scotta, který byl mnohem více poškozen."

"To byla jednoduchá oprava fyziologie. Její znalostní paměťová nadstavba byla zcela vymazána."

"Nadstavba? Upřesni."

"Stále si pamatuje své zážitky. Paměťové oblasti určující, jak je vyjádřit, ať logicky či nelogičností zvanou hudba, a jak na jejich základě jednat, však byly smazány."

"Kapitáne, poklid je to pravda," řekl Spock, "pokud její mysl nebyla zničena a ztráta řeči je způsobena popsánými příčinami, může se vše znovu naučit."

"Kostro?"

"Hned jdu na to." McCoy se ohnal po Nomádovi: "A bez ohledu na způsob, jakým jsi opravil Scottyho, ty tikající plechová -"

"Přeje si Stvořitel, aby Nomád počkal někde jinde?" vložil se do toho rychle Spock.

"Ano. Strážte! Nomáde, jdi s těmito jednotkami. Odvedou tě do místnosti, kde počkáš. Strážte, odvedte ho do vězeňské cely s nejvyšší ostrahou."

Než stroj a strážce odešly, bylo ticho. Pak Spock pravil: "Přerušil jsem vás, doktore, protože Nomád by váš hněv

nepochopil. Má značné technické schopnosti, ale reaguje nepřátelsky na emoce, dokonce i na tak nespecifické, jako je radost z hudby. Lze jej téměř považovat za formu života."

Kirk se na něj ostře zadíval. "Je hezké, že to obdivujete, pane Spocku, ale nezapomeňte, že je to zabiják. Budeme se s ním muset vypořádat."

"Souhlasím, kapitáne. Je to pozoruhodná konstrukce; možná je to nejdokonalejší stroj ve známé části galaxie. Studium -"

"Mám v úmyslu zneškodnit ho, ať to stojí cokoliv."

"Chcete ho zničit, kapitáne?"

"Pokud to bude nutné," odvětil Kirk. Jděte dolů do vězení a vezměte si s sebou vybavení. Provedte úplnou analýzu jeho mechanismů. Chci vědět, jak funguje."

"Ano, pane."

První důstojník odešel a Kirk s McCoyem se vrátili do vyšetřovny. Scott ještě ležel na stole. McCoy si pečlivě prohlédl údaje o tělesných funkcích a nevěřicně zavrtěl hlavou.

"Vypadá to skvěle," prohlásil. "Všechno je v normálu."

"Můžu se tedy vrátit ke svým motorům, pane?" zeptal se inženýr.

Kirk se podíval na McCoye, který souhlasně přikývl. "Dobrá, Scotty."

"Velmi nerad to přiznávám," řekl doktor, když Scott slezl ze stolu a opustil je, "ale Spock měl pravdu. Nomád je pozoruhodný stroj."

Jen si pamatuj, že zabíjí stejně účinně, jako uzdravuje, Kostro... Kdyby mě někdo volal, budu dole ve vězení."

* * *

Dva strážníci s phasery v rukou stáli před silovým polem, uzavírajícím vstup do vězení. Uvnitř plul Nomád, který se téměř ztrácel za šikmými přenosnými skenerů. Za přístroji stál Spock a nespokojeně hleděl na sondu. Nomád na něj také 'zíral' s vysunutou anténou.

Jeden ze strážců vypnul ochranné pole, aby mohl kapitán vstoupit, a pak ho zase zapnul. Kirk řekl: "Co se děje?"

"Nemohu přesvědčit Nomáda, aby spustil svůj štít, takže ho nemohu analyzovat. Bez jeho spolupráce nemohu dělat nic."

Kirk se zahleděl na tiše hučící stroj. "Nomáde, dovolíš Spockovi otestovat svou paměť a strukturu."

"Tento Spock je také jednou z tvých biologických jednotek, Stvořiteli?"

"Ano."

"Je to odlišná jednotka. Je dobře uspořádaná. Zajímavé."

Za jiných okolností by Kirka pobavilo slyšet Spockovo oblíbené slovo použité strojem proti Spockovi, ale v sázce bylo příliš mnoho. "Proveď příkaz, Nomáde."

"Mé štíty jsou vypnuty. Můžete jednat."

Spock se dal hbitě do práce, seřizoval, snímal údaje, znovu nastavoval. Po chvíli se zdálo, že ho něco překvapilo. Provedl další úpravu a jeho přístroj pohotově vyplivl proužek papíru. Spock ho studoval.

"Kapitáne, navrhuji abychom vyšli na chodbu k soukromému rozhovoru." Udělali to. "Pane, vytvořil jsem částečnou hypotézu. Ale mé informace jsou nedostatečné, i když jsem už ze skenerů získal všechno, co bylo možné. Musím dostat povolení ptát se Nomáda přímo."

"Příliš nebezpečné."

"Kapitáne, sonda zakročí jen proti nedokonalosti. Jak si jistě vzpomínáte, Vulkanci ovládají myšlenkové cvičení, které dovolí na dosti dlouhou dobu absolutní soustředění na jediný subjekt. Kdybych ho použil -"

"A pokud se vám myšlenky na chvíli zatoulají, Nomád vás může prostě zlikvidovat. Právě teď ho máme bezpečně pod zámkem."

"Nevíme dost, abychom si mohli být jisti, že může být někde 'bezpečně' zavřený. Pokud je má hypotéza správná, pane, přinejmenším se přiblížíme k pochopení, jak pracuje. A bez pochopení není možné řízení."

"Tak dobrá," řekl Kirk a vzal si od jednoho ze strážců phaser, "ale myslím, že chci mít po ruce tohle."

Vrátili se do cely. Spock se posadil na kavalec, který byl nynějšímu vězni k ničemu, a přiložil si prsty ke spánku. Kirk skoro slyšel, jak jeho mysl usilovně pracuje.

"Nomáde, má jednotka Spock ti položí jisté otázky. Odpovíš na ně, jako bych se ptal já sám."

"Ano, Stvořiteli."

Ticho. Konečně Spock řekl: "Nomáde, stala se nehoda."

"Stala se nehoda."

"Setkal ses s jinými."

"Byl tam jiný. Neměl cíl. Spojili jsme se."

"Ten druhý nebyl ze Země. Jeho funkce se od tvých lišily." Spock zvedl kus papíru, na kterém Kirk zahlédl náčrt čehosi podobného vesmírnému modulu neznámého typu. "Toto schéma jsem objevil ve tvé paměti. Je to ten jiný?"

"To je ten jiný."

"Nomáde, tvé paměťové jednotky byly při nehodě poškozeny. Převzal jsi nové příkazy od druhého."

Stroj zabzučel a anténa znovu namířila na Spocka. "Tvé tvrzení není zaznamenáno. Je chybné."

"Logicky, Nomáde, nemůžeš dokázat, že jsem se dopustil chyby, pokud byly tvé paměťové jednotky poškozeny. Nemáš možnost zjistit, zda mluvím pravdu či ne." Spock zmlkl. Anténa se stáhla. "Přijímáš mou logiku. Po setkání s jiným máš nový příkaz. Životní formy, pokud nejsou dokonalé, mají být odstraněny. Je to správné?"

"To je cíl, pro nějž jsem byl naprogramován."

"Jak velkou část toho jiného jsi asimiloval?"

"Nesouvisející. Vaše otázka nemá reálný základ."

"Spocku," řekl Kirk, "myslím, že se dostáváte na hlubokou vodu. Radši toho rychle nechte."

Spock ho nevnímal, stále hleděl na Nomáda. Stroj pravil: "Je tu chyba. Pokud však byly poškozeny mé paměťové buňky, nelze provést ověření chyby. Zvážím to."

"To stačí," rozhodně řekl Kirk. Pokynul strážím, aby vypnuly silové pole, a odtáhl Spocka ven. Vulkanec měl stále skelný pohled. "Pane Spocku! Proberte se!"

Spock pomalu zaostřoval zrak. "Ano, kapitáne?"

"Jste v pořádku?"

"Úplně v pořádku, pane." Podíval se zpět do vězení. "Fascinující. Nemýlil jsem se. Hluboko ve vesmíru potkal naprosto cizí sondu."

"A obě splynuly - nebo alespoň jejich cíle."

"V podstatě. Nomád převzal cizincovy primární příkazy, aby nahradil ty části svých vlastních příkazů, které byly zničeny. Cizinec byl původně určen k vyhledávání a sterilizaci půdních vzorků z nižších planet - možná jako předejra ke kolonizaci."

"Hmmm. Spocku, víte, co je to podvrženec?"

"Pane?"

"Stará pozemská legenda. Podvrženec byl dítě víly, které zanechali na místě uloupeného lidského dítěte. Podvrženec převzal totožnost lidského dítěte."

"To by odpovídalo, pokud by byl Nomád zcela zaměněn cizí sondou. Ve skutečnosti je však jeho program tvořen kombinací obou. Nomád měl vyhledávat nové životní formy; cizinec měl získávat a sterilizovat vzorky půdy; smrtící kombinace obou je vyhledání a sterilizace všech forem života. Nadto vysoce vyvinutá cizí technologie plus Nomádovo vlastní tvořivé myšlení mu dovolily vyvinout se v neuvěřitelně mocný a dokonalý stroj, jakým je teď."

"Ne až tak dokonalý, Spocku. Myslí si, že já jsem jeho... jeho otec."

"Roykirk měl zjevně dost silné ego, aby do stroje zabudoval úctu k sobě samému. Ta se přenesla na vás - a to je to, co nás do této chvíle chránilo."

"Měli bychom se tedy postarat, aby tu úctu nikdy neztratil, Spocku."

Právě se chystali nastoupit do výtahu, když se poplašeně rozkřičel interkom. "Kapitáne Kirku! Tady strojovna! Cizí zařízení je tady dole a hraje si s regulací toku antihmoty. Dosáhli jsme nadsvětelné deset a nemůžeme to zastavit!"

"Nemožné! Nemůžeme letět tak rychle."

"Už máme nadsvětelnou jedenáct, pane."

"Hned jsem tam. Pane Spocku, zkontrolujte vězení."

Strojovna byla plná hrozného vytí přetížených nadsvětelných motorů. Nomád visel ve vzduchu před řídicími panely, jejichž kontrolky do jedné svítily červeně.

Kirk se vrhl k panelu. "Nomáde, přestaneš provádět, cokoli právě děláš."

"Je něco v nepořádku, Stvořiteli? Zvýšil jsem účinnost konverze o 57 procent -"

"Zničíš mou loď. Její konstrukce nevydrží tak vysoké pnutí. Přeruš úpravy!"

"Potvrzuji."

Vytí pomalu utichalo a panel se vrátil k normálu, červená světla jedno po druhém zhasínala.

"Vše je v původním stavu, podle tvého příkazu, Stvořiteli."

Do strojovny vešel Spock a přistoupil ke Kirkovi. "Kapitáne, prověřil jsem vězení. Generátor silového pole uzavírajícího vchod shořel a strážce zmizely. Musím předpokládat, že jsou mrtví. Povolal jsem další dva; jsou venku."

"Stvořiteli, tvé mechanické jednotky jsou stejně neúčinné jako tvé biologické vzorky."

"Nomáde," odpověděl ponuře kapitán, "je čas připomenout si přesně, kdo a co jsi. Já jsem biologický vzorek - a ty tvrdíš, že jsem tě sestrojil."

"Pravda," řekl stroj. "Non sequitur. Biologické vzorky jsou nesporně podřadné. To je rozpor."

"Venku čekají dva muži. Neublížíš jim. Eskortuj tě zpět na místo čekání. Tam zůstaneš. Nebudeš dělat nic."

"Jsem programován k průzkumu," pravil Nomád.

"Připravil jsem ti nový program. Zařad' ho."

"Je tu mnoho ke zvážení, než se vrátím do místa startu. Musím vše přehodnotit." Stroj se nadzvedl a vyplul dveřmi, za nimiž byly vidět červené uniformy dvou nových strážných.

"Přehodnotit?" ptal se Kirk.

"Kapitáne," pravil Spock, "možná nebylo moudré přiznat Nomádovi, že jste biologický tvor. Nepochybně se mu teď budete jevit stejně nedokonalý jako ostatní biologické vzorky. Předpokládám, že proto musí přehodnotit údaje o svém Stvořiteli."

Scott zkontroloval, že je strojovna opět v pořádku, a dorazil právě včas, aby zaslechl poslední větu. Řekl: "Budeme v ještě větším průšvihů než teď?"

"Scotty, právě to zabilo dva muže," odvětil Kirk. "Musíme najít způsob, jak chránit posádku."

"Kapitáne, situace je ještě vážnější," dodal Spock "Nomád se právě zmínil o místě startu. O Zemi."

Kirkem otrásla příšerná představa. "Spocku, je možné, že Nomád získal souřadnice Země už dřív, když vstoupil do našeho počítače?"

"Nemyslí, že by to přesahovalo jeho schopnosti, pane."

"Pak jsme mu ukázali cestu domů! A až se tam dostane..."

Spock přikývl. "Najde Zemi zamořenou podřadnými biologickými vzorky - právě tak, jak viděl Malurijský systém."

"A provede svůj nový primární příkaz. Vyčištění." Zatímco hleděli jeden na druhého, zaduněl z interkomu McCoyův hlas: "Kapitán Kirk! Kapitán Kirk na ošetřovnu! Stav nouze!"

Stává se z toho nepřetržitá noční můra, pomyslel si Kirk. Rychle vyrazil. Se Spockem v patách.

* * *

U vyšetřovny Kirk uhodil do panelu ovládajícího dveře. Neotevřely se. Spock se hned chodbou vrhl k ručnímu ovládání, ale dveře se mezitím znenadání odsunuly a z nich vyrazil Nomád.

"Nomáde! Stůj!"

Stroj mu nevěnoval žádnou pozornost, ale pokračoval chodbou pryč. Cestou minul Spocka, ale ignoroval i jeho. Vzápětí zmizel.

Ve vyšetřovně ležela na podlaze v bezvědomí Christina. Nad ní se skláněl doktor s lékařským trikordérem.

"Je v pořádku, Kostro?"

"Myslím, že ano, Jime. Vypadá to na nějaký šok."

"Co se stalo?"

"Nomád procházel osobní soubory. Lékařské záznamy. Pokusila se ho zastavit."

"Či záznam?"

"Tvůj, Jime."

"Poněvadž zkoumal právě vaše záznamy, kapitáne," podotkl Spock, "předpokládám, že už provedl přehodnocování."

"A zjistil, že jeho Stvořitel je stejně nedokonalý jako zbytek biologických vzorků," zachmuřeně dodal kapitán.

"Můstek kapitánu Kirkovi," ozval se nástěnný komunikátor.

"Tady Kirk. Hlášení."

"Kapitáne, systémy životní podpory na celé lodi vypadly! Manuální ovládání zablokováno! Zdroj: strojovna."

"Pokračujte... No, pane Spocku, zdá se, že jste měl pravdu, a teď jsme v pěkné kaši."

"Bezpochyby, kapitáne."

Jime, řekl McCoy, "pokud nefungují žádné systémy, máme vzduch a teplo jen na čtyři a půl hodiny."

Já vím. Spocku, vezměte nějaké antigravty. Sejdeme se i se Scottem ve strojovně."

Jaký máte plán, kapitáne?"

"Musím použít něco, v čem jste mnohem lepší než já. Logiku."

"Pak bych snad já -"

"Ne. Mě si Nomád spletl se svým Stvořitelem. A to je moje eso v rukávu. Pokud to správně zahraju..."

"Rozumím, kapitáne," řekl tiše Spock, "ale to, co zamýšlíte, je velmi nebezpečné. Pokud uděláte jedinou chybu -"

"Budu mrtvý a loď bude stále ve stejném průšvihů jako teď. Jdeme!"

* * *

Ve strojovně zastihl Nomáda pracujícího u ovládacích panelů, červená poplašná světla opět v plné síle. Jeden muž ležel zhroutený bez života u dveří, další v rohu; zjevně se střetli s Nomádem a prohráli. Scott se krčil za motorem, z dohledu vetřelce.

Kirk přistoupil přímo ke zhoubnému stroji, ale ten si ho nevšímal. "Nomáde, přestaneš s tím, co děláš teď, a provedeš opravu systémů životní podpory."

Žádná reakce. Kirk se přiblížil ještě o krok k panelu; v tu chvíli se Nomád ozval: "Stůj."

"Jsi naprogramován na uposlechnutí příkazů svého Stvořitele."

"Jsem naprogramován na zničení nedokonalých forem života. Provedené změny povedou k žádanému výsledku, aniž by bylo zničeno plavidlo, na kterém parazitují. Plavidlo je rovněž nedokonalé, ale může být upraveno."

"Nomáde...připust' me, že biologické jednotky jsou nedokonalé. Ale tebe biologická jednotka stvořila."

"Já jsem dokonalý. Jsem Nomád."

"Ty nejsi Nomád. Jsi cizí stroj. Tvé programování bylo změněno."

Ticho. Otevřely se dveře a vstoupil Spock, pod každou paží jeden antigravitační přístroj; byl nejspíš jediným členem posádky schopným unést dva. Kirk ukázal směrem ke Scottovu úkrytu.

"Dopouštíš se chyby," řekl konečně Nomád. "Jsi biologická jednotka. Jsi nedokonalý."

"Ale jsem Stvořitel?"

"Jsi Stvořitel."

"A já tě vytvořil?"

"Jsi Stvořitel."

"Připouštím, že jsem nedokonalý. Jak bych mohl vytvořit něco tak dokonalého, jako jsi ty?"

"Odpověď neznámá. Budu analyzovat."

Stroj zahučel. Spock a Scott se o kousek přiblížili.

"Analýza neukončena," řekl Nomád. "Nedostatečné údaje k vyřešení problému. Ale mé programy jsou kompletní. Můj cíl se nemění. Jsem Nomád. Jsem dokonalý. To, co je nedokonalé, musí být odstraněno."

"Budeš tedy pokračovat v ničení veškerého života a myšlení, které není dokonalé?"

"Budu pokračovat. Vráťím se do místa startu. Budu sterilizovat."

"Pak tedy... musíš sterilizovat v případě chyby?"

"Chyba je neslučitelná s mým primárním příkazem. Sterilizace je oprava."

"Všechno, co chybí, musí být zničeno?"

"Výjimky neexistují."

Kirk cítil, že se potí. Zatím jde všechno dobře. Stroj se sám zahnal do rohu, aniž si toho byl vědom. Byl čas zahrát trumfově eso. "Udělal jsem chybu, když jsem tě vytvořil."

"Ale tvoření dokonalosti není chyba."

"Ale já nevytvořil dokonalost, Nomáde. Vytvořil jsem chybu."

"Jsem Nomád. Jsem dokonalý. Tvé údaje jsou chybné."

"Jsem Kirk, Stvořitel?"

"Ty jsi Stvořitel. Ale jsi biologická jednotka a jsi nedokonalý."

"Ale já nejsem Stvořitel. Jackson Roykirk, který tě vytvořil, je mrtvý. Spletl sis mě s ním! Udělal jsi chybu! Neodhalil jsi svůj omyl! Udělal jsi dvě chyby! Chybuješ a jsi nedokonalý - ale neopravil jsi své chyby zničením! Jsi nedokonalý! Udělal jsi tři chyby!"

S každým úderem jeho slov hučení stroje prudce zesílilo. Nomád řekl: "Chyba? Chyba? Prověř!"

"Chybuješ! Jsi nedokonalý! Proved' svůj primární příkaz!"

"Budu analyzovat... chyba... an... aly... zov... at... chy..." Nomád mluvil stále pomaleji, až skončil. Hučení stále nabývalo na intenzitě. Kirk se prudce otočil na Scotta a Spocka.

"Ted'! Upevněte na něho ty antigravy. Musíme se ho zbavit, dokud se pokouší najít východisko z té logické pasti. To se mu nemůže podařit, a nedá se říct, jak dlouho mu potrvá, než se rozhodne, že je pro něj..."

* * *

Doslova antigravy na hučící stroj narvali. Spock řekl: "Váš úsudek je bezchybný, kapitáne. Jsme ve velkém nebezpečí."

Zvedli Nomáda a vydali se ke dveřím. "Kam s ním, pane?" zeptal se Scott.

"Do přenosové místnosti!"

Nebylo to daleko. Když vstoupili, Kirk převzal Nomáda od Scotta a vytáhli ho na plošinu. "Scotty, nastavte přenos na hluboký vesmír. Dva - dvacet čárka deset by mělo být dost daleko."

Scott přiskočil ke konzole a Kirk se Spockem složili hučícího Nomáda na jedno stanoviště.

"Hotovo, pane."

Kirk a Spock seskočili, kapitán vykřikl: "Nomáde, jsi nedokonalý! Uplatni svůj primární příkaz. Pane Scotte, přenos!"

Přenosový efekt Nomáda pohltil.

"A teď rychle na můstek!"

Stěží se dostali na chodbu, když se celá loď otřásla tak mohutně, že všichni upadli. Pak se Enterprise uklidnila. Posbírali se a dali se do běhu.

Na můstku našli Sulua, jak si otírá slzíci oči. "Kapitáne, byl bych rád, kdybyste mi dal vědět, že chcete pořádat ohňostroj. Naštěstí jsem se nedíval přímo na obrazovku."

"Promiňte, pane Sulu." Kirk přešel ke svému velitelskému křeslu a se nesmírnou úlevou se posadil. Spock ho uznale sledoval.

"Musím vám blahopřát, kapitáne," řekl Vulkanec. "To byla oslnivá ukázka logiky."

"To jste si nemyslel, že jsem to měl připravené, vidíte?"

"Ted', když naznačujete, pane - "

"Dobrá. Neměl jsem to promyšlené, Spocku. Hrál jsem vabank. Netušil jsem, jestli dokáže nebo nedokáže přijmout myšlenku své vlastní omylnosti. A když jsem říkal, že nemůže najít východisko z té pasti, mohla to být pro něj výhoda. My biologické jednotky jsme přece dobře známé svou nespolehlivostí. Co kdyby se rozhodl, že lžu?"

Vstoupil McCoy a vydal se k velitelskému křeslu. Spock vážně řekl: "Ta možnost mi také přišla na mysl, proto jsem chválil vaše úvahy, dokud jsme ještě byli ve strojně. Ale Nomád skutečně chyboval; to, že u sebe tuto možnost nerozpoznal, byla jeho čtvrtá chyba."

"Říkal jsem si, že bys rád věděl, že je poručík Uhura už na úrovni akademie. Vráti se nám během jednoho týdne."

"Díky, Kostro. Rád bych řekl totéž o ostatních členech posádky, které jsme ztratili."

"Přesto," podotkl Spock, "Je zničení Nomáda velkou ztrátou. Byl to pozoruhodný přístroj."

"Který by klidně zničil další miliardy životů. Dobře, že je po něm... kromě toho, proč byste se právě vy měl cítit špatně? Pomyslete na mě! Není snadné ztratit tak chytrého, slibného syna."

"Kapitáne?"

"No, myslel si přece, že jsem jeho otec, ne? Myslíte, že nemám špetku citu, pane Spocku? Viděl jste, co udělal pro Scottyho. Jaký z něj mohl být skvělý doktor!" Kirk se zazubil. "Můj syn, doktor. Takový potomek by se nám tu hodil, že?"

JABLKO
(The Apple)

Scénář: Max Ehrlich

Režie: Joseph Pevney

V dalších rolích: David Soul, Keith Andes, Celeste Yarnall

Překlad: Zuzana Hanešková

Dokonce i z oběžné dráhy vypadala Gamma Trianguli VI nádherně a neškodně a blížila se pozemskému ráji tak jako žádná jiná planeta, se kterou se Enterprise dosud setkala. Takovéto planety byly více než vzácné a Kirk se chvíli

domníval, že objevil svět, který by bylo možno kolonizovat - dokud senzory neukázaly, že už tam existuje domorodá humanoidní forma života.

Řádně tuto skutečnost oznámil velitelství Flotily, které se tím zdálo být zaujaté stejně jako on. Jejich rozkazy nařizovaly prozkoumat planetu a její kulturu. Vzhledem k okolnostem nařídil Kirk sestavení šestičlenného výsadkového týmu - byl v něm on sám, Spock, Chekov, adjutant Martha Landonová a dva členové ostrahy, Marple a Kaplan.

Skupina, vybavená trikordéry a brašnami na vzorky, se materializovala na místě, které vyhlíželo téměř jako zahrada. Všude rostla spousta exotických květů a stromů obsypaných ovocem. Sem tam se objevovaly duhově zbarvené skály soutěžící s květy a kolem byl zářivý bezmračný den. Veden náhlým impulzem podělit se o všechnu tu krásu s tolika lidmi, s kolika je to možné, přivolal Kirk McCoye a další dva členy ostrahy - Malloryho a Hendorfa.

McCoy se uznale rozhlédl. "Zabral bych tohle všechno a usadil se tady."

"Pochybují, že by s tím domorodci souhlasili, Kostro," řekl Kirk. "Ale je to opravdu přitažlivé."

"Je to hanba, že se sem musíme vetřít."

"Děláme jen to, co nám nařizuje Hvězdná flotila."

Spock, který klečel a zkoumal půdu, vstal. "Pozoruhodně bohatá a úrodná, kapitáne. Zemědělství by tady bylo velmi efektivní."

"Jste si tím jistý?" zeptal se Kirk, který se cítil pobavený, aniž věděl proč.

"Naprosto jistý. Náš předběžný průzkum ukazuje, že celý povrch planety je pokrytý vegetací, jako je tato. Je to zvláštní. Dokonce i na pólech je jen malá teplotní odchylka, což dává celoplanetární průměr čtyřicet stupňů."

"Já vím," odpověděl Kirk. "Z meteorologického hlediska je to téměř nemožné."

"Nutí mě to vzpomínat na domov kapitáne," ozval se Chekov. "Je to tu zrovna jako v Rusku."

"Vypadá to tu spíše jako rajská zahrada, podporučíku," poznamenal McCoy.

"Samozřejmě, doktore. Rajská zahrada byla hned za Moskvou. Nádherné místo. Adama a Evu to muselo velmi bolet, když byli nuceni ji opustit."

Kirk se na něj pozorně zadíval; zdálo se, že to Chekov myslí naprosto vážně a upřímně. Byl to jen další z jeho záchvatů ruského patriotismu nebo nějaký vedlejší efekt jeho románu s adjutantem Landonovou? "Dobrá. Asi sedmáct kilometrů odtud ve směru dva třicet dva je vesnice. Vydáme se tím směrem."

"Kapitáne!" To volal Hendorf, který zkoumal jednu z rostlin: malý keř s velkými lusky. Ze středu každého z nich vyčnívaly chumáče ostrých, silných třími. "Podívejte se na -"

Jeden z lusků se slabým lupnutím pukl. Hendorf se zapotácel a podíval se na svůj hrudník. Blízko srdce měl v úhledném chumáči zabodnutý snad tucet trnů. Otevřel ústa ve snaze promluvit a pak se zhroutil.

McCoy byl u něj první, ale stačila mu jen krátká prohlídka. "Je mrtvý."

"Co jsme to tu říkali o ráji?" zeptal se Kirk ponuře. Vytáhl svůj komunikátor. "Kirk volá Enterprise... pane Scotte, už tu máme oběť. Hendorf byl na těchto souřadnicích zabit jedovatou rostlinou. Jakmile uhneme z cesty, přeneste jeho tělo nahoru."

"Rozkaz, kapitáne. Hendorfa je škoda." Scott se na okamžik odmlčel. "Zdá se, že i tady nahoře máme malý problém. Ztrácíme energii v zásobnících antihmoty. Nemyslím, že je to vážné, ale podíváme se na to."

"Jaká je příčina?"

"Nejsme si jistí. Změřili jsme elektromagnetické pole planety a zdá se, že je kapánek abnormální. Možná to spolu souvisí."

"Dobře, nenechte si to přerůst přes hlavu. Kirk konec."

"Shledávám to zvláštním, kapitáne," řekl Spock.

"Já taky. Ale Scotty zjistí, v čem je problém. Objevil jste něco se svým trikordérem?"

"Zajisté, pane. Nanejvýš podivné. Na míle daleko se pod povrchem ve všech směrech šíří silné vibrace."

"Podzemní voda?"

"To nemyslím. Jsou příliš silné a pravidelné. Ačkoliv nemám žádný důkaz, který by toto tvrzení podpořil, mám dojem, že jsou vytvořeny uměle. Samozřejmě budu pokračovat v pátrání."

"Ovšem. Může to mít nějakou spojitost se Scottyho problémem. Podporučíku Mallory, půjdeme do vesnice. Jděte dopředu na průzkum. Vyhněte se kontaktu s humanoidy, ale podejte celkovou zprávu. A buďte opatrní. Mohou tady být i jiná nebezpečí než jedovaté rostliny. Stále se držte v dosahu komunikátorů."

"Rozkaz, pane."

Spock zvedl ruku a strnul. "Kapitáne," zašeptal, "něco slyším." Natočil svůj trikordér. "Humanoid... pár stop odsud... pohybuje se s pozoruhodnou hbitostí... směr osmáct."

Kirk udělal rychlé, kradmé gesto k oběma zbývajícím členům ostrahy, ti přikývli a zmizeli v protějším křoví. Kirk se opatrně vydal udaným směrem. Ale nikdo tam nebyl. Zmatený se vrátil zpět.

"Co se děje?" zeptal se Chekov.

"Návštěvník," odpověděl Spock. "Někdo, kdo si chce uchovat svou anonymitu, řekl bych."

Martha Landonová, která se celou tu dobu tiskla k Chekovovi, se zachvěla.

"Co je s vámi?"

"Oh, myslím, že nic," odvětila dívka. "Ale... všechna ta nádhera okolo... a teď je pan Hendorf mrtvý a někdo nás sleduje. Děsí mě to."

"Jestli trváte na tom, že se budete bát, bojte se o mě," řekl Chekov. "Už dlouho čekám na příležitost dostat vás na místo, jako je tohle."

Zářivě se na něj usmála; zřejmě ji nemohlo nic víc potěšit. Kirk ostře řekl: "Pane Chekove, adjutante Landonová, vím, že jeden druhého shledáváte fascinujícím, ale nepřišli jsme sem provádět praktický pokus v oblasti lidské biologie."

Kdybyste laskavě - "

"Samozřejmě, kapitáne," odpověděl Chekov, chvatně vytahující svůj trikordér. "Zrovna jsem chtěl provést nějaká pozorování."

Kirk se znovu připojil ke Spockovi a McCoyovi a potrásl hlavou. "Nic. Ať je to kdokoliv, pohybuje se jako kočka."

"Jíme, tohle se mi nelíbí."

"Ani mně ne, Kostro. Ale máme své rozkazy. Celému výsadku: Jsme sledováni a pravděpodobně i nadále budeme. Vyzrazíme - formace D - nerozptylujte se."

Začátek manévru přivedl Spocka k povrchové vrstvě duhově zbarvené horniny. Kousek zvedl, prostudoval ho a lehce stiskl. Kámen se rozlomil na dvě nestejně velké části.

"Velmi zajímavé. Neobyčejně nízká specifická hmotnost. Nějaký ten smolinec a amfibol, křemen - ale velké množství dalších příměsí, které nemohu hned identifikovat. Analýza by měla přinést zajímavé výsledky."

Strčil menší kousek do brašny na vzorky a větší kus odhodil. Při dopadu na zem způsobil úlomek malou, ale prudkou explozi.

Otřesený Kirk se rozhlédl kolem, ale nikdo naštěstí nebyl zraněn.

"Nevadilo by vám být při házení kamením trochu opatrnější, pane Spocku?"

Spock zíral na skálu. "Fascinující. Zjevně je značně nestabilní. Kapitáne, jestliže je tento materiál skutečně všude v takovém množství jako tady, je to objev značné důležitosti. Významný zdroj energie."

"Hmmm. Rajská zahrada provrtaná doly." Kirkův komunikátor zabzučel. "Tady Kirk. Co se děje, Scotty?"

"Naše zásobníky antihmoty jsou úplně bez energie. Nemohl jsem to zastavit. Ale aspoň jsem zjistil proč. Z povrchu planety k nám přicházejí nějaké paprsky. Mají na antihmotu stejné účinky jako vědro vody na oheň. Zkoušíme je analyzovat, ale jejich zdroj je v prostoru vesnice, ke které míříte, takže byste mohli mít větší úspěch."

"Zkusíme to. Kirk konec... Pane Spocku, může to mít něco společného s vibracemi, které jste zjistil? Něco jako generátor?"

"Je to možné. Pokud ano, je obrovský. A nepochybně podzemní - Jíme!"

Spock se s výkřikem vrhl vpřed a srazil Kirka na zem. Zatímco se spíše překvapený než rozzlobený Kirk škrábal zpátky na nohy, zíral Spock na tučt trnů, které mu pěkně úhledně trčely v hrudi. Pak se Vulkanci podlomily nohy a pomalu se zhroutil.

"Spocku! Kostro, dělej něco!"

McCoy už stál u nich. "Stále žije." Sáhł do brašny, vytáhl stříkačku, nasadil náplň a dal Spockovi injekci, to všechno jakoby jediným plynulým pohybem. Po chvíli se podíval na Kirka. "Nereaguje, Jíme. Musíme ho vzít na loď."

"Nejen jeho. Všichni jsme utahaní." Kirk vytáhl svůj komunikátor. "Scotty? Všichni se vracíme. Uvědomte přepravní místnost. A zařídte, ať dostanou nahoru podporučíka Malloryho - je na průzkumu někde před námi."

"Rozkaz, pane... přepravní místnost, připravte se na přenos výsadečkového týmu... připraveni, kapitáne."

"Přenos."

Kolem nich se objevilo jiskření, způsobené přenosovým paprskem. Okolí se začalo rozplývat... a pak se rozvlnilo, objevilo, rozplynulo, znovu objevilo a stabilizovalo.

"Pane Scotte! Co se děje?"

"Přenosový paprsek nepracuje, kapitáne. Zdá se, že je celý systém zablokovaný. Dokud je to v takovémhle stavu, nepřenesem nahoru ani mouchu."

"Má to něco společného se selháním nadsvětelného pohonu?"

"To já nevím, kapitáne, ale podívám se na to a ozvu se vám. Scott konec."

Kirk se začal otáčet k McCoyovi, ale v úžasu se zarazil, když uviděl, že se Spock pohnul. Vulkanec, na hony vzdálený svému normálnímu vzhledu, se namáhavě posadil.

"Spocku!"

"Jsem naprosto v pořádku, kapitáne... jen malá závrať..."

"Kostro?"

"Tahle zelená vulkanská krev se nedá jen tak otrávit. A navíc injekce. Řekl bych, že si Spock prostě jen na chvíli odskočil."

"Co jste si myslel, že děláte?" ptal se Kirk a pomáhal Spockovi vstát.

"Viděl jsem, že jste si té rostliny nevšiml, tak - "

"Tak jste se nechal propíchnout sám!"

"Ujišťuji vás, že jsem to neměl v úmyslu. Má vlastní nešikovnost mi znemožnila uhnout."

"Mohł jsem uskočit jako každý jiný. Příště se nenechávejte zabít. Víte, kolik peněz do vás Flotila investovala?"

Jistě. Do výcviku patnáct tisíc, osm set ročně; do minulého měsíce na výplatách - "

"To je jedno, Spocku. Ale... díky."

"Jíme," ozval se McCoy, "čím víc přemýšlím o tomhle místě, tím víc mě napadá, že... no, je to jen taková myšlenka, ale..."

"Pokračuj, Kostro."

"Když bakterie napadne lidský organismus, bílé krvinky spěchají na místo útoku a pokoušejí se nájezdníka zničit. Mysl si toho není vědoma. Prostě se to děje."

"Můžeš mít pravdu, Kostro. Myslím si, že něco jde nejen po nás, ale i po naší lodi."

Spock potrásl hlavou. "Kapitáne, poškodit loď v takovém rozsahu by předpokládalo něco jako vysoce propracovaný systém planetární obrany. Zdá se mi jen těžko možné - "

Odmlčel se, protože se náhle ocitli ve stínu. Otočili se jako jeden muž a zírali na oblohu. Hromadila se tam obrovská

masa bouřkových mraků. Bylo to nemožné - před třiceti vteřinami nebyl nikde ani obláček. Zlověstné zahřmění potvrdilo, že nemožné se právě stalo skutečností.

S ohlušujícím rachotem hromu mezi ně sjel rozeklaný modrobílý blesk a srazil je k zemi jako kuželky.

Pak stín zmizel. Kirk se opatrně zvedl. V místě, kde před chvílí stál člen ostrahy Kaplan, byl teď jen kruh zuhelnatělé kouřící půdy. Kirk se na skvrnu chvíli upřeně díval a pak sjel pohledem na oblohu, zuřící, bezmocný a neschopný promluvit. Spock se k němu připojil.

"Nádherný den, pane Spocku," řekl Kirk hořce. "Obloha úplně bez mráčku. Zrovna jako v ráji."

Jeho komunikátor zapípal. "Tady Mallory, kapitáne. Jsem blízko vesnice. Souřadnice jedna osmnáct na dva dvacet. Vesnice je -"

Malloryho hlas byl přerušen statickým výbojem.

"Co se stalo, Mallory? Neslyším vás."

"Také vás špatně slyším. Řekl jsem, že vesnice je primitivní - na pohled jasně kmenové zřízení. Ale je tady něco dalšího -"

Další ostré zapraskání statické elektřiny. Malloryho hlas zmlkl. Kirk se ho nemohl dovolat.

"Kapitáne," ozval se Spock, "ty souřadnice jsou jen pár set metrů odtud."

"Jdeme! A hned!"

Vyrazili. Když se prodrali hustým podrostem, uviděl Kirk Malloryho, jak k nim běží přes pole poseté duhovými kameny.

"Támhle, kapitáne," křičel. "Je to -"

V běhu otočil hlavu, aby naznačil, o jaký směr jde. Bylo nemožné přesně říci, co se pak stalo. Snad zakopl. Skála vybuchla přímo pod ním.

Když se k němu dostali, McCoy už nemusel dělat žádnou prohlídku. Malloryho zakrvácené a polámané tělo leželo nehybně.

Otřesený Kirk na okamžik zavřel oči. Nejdřív Hendorf, pak Kaplan. Znal Kaplanovu rodinu. A Mallory... Malloryho otec pomohl Kirkovi na Akademii...

Spock ho uchopil za paži a pohybem ruky poslal ostatní pryč.

"Kapitáne... nedalo se s tím nic dělat."

"Mýlíte se, Spocku. Měl jsem nás všechny nechat přenést zpět hned, když to začalo."

"Musel jste poslechnout rozkaz. Neměl jste na výběr."

"Alespoň dva muže jsem mohl zachránit. Přenést je nahoru. Další průzkum provádět z lodi. Něco udělat! Tohle... bloudění tady dole... odříznutí od lodi... problémy na lodi... neschopnost jakkoliv pomoci..."

"Můžeme pomoci, kapitáne. Zdroj všech potíží s lodí musí být tady na planetě. Takže toto musí být jediné místo, kde můžeme naše problémy vyřešit."

"A kolik lidí ještě ztratím?"

"Nikdo, kdo kdy vstoupil do služeb Hvězdné flotily, nebyl zrovna v bezpečí. Udělal jste všechno, co velitel může udělat. Věřím, že -" Náhle zmlkl a zaposlouchal se. "Kapitáne... myslím, že náš návštěvník se vrátil."

Kirk se neochotně otočil k Marpleovi, poslednímu z členů ostrahy ve výsadkovém týmu. "Podporučíku, jděte padesát yardů dopředu, zahrňte vlevo, přikrčte se a dělejte velký rámus. Pane Spocku, pane Chekove, pohádejte se, a nahlas."

Potichu se od nich odplazil do křoví. Za ním už Chekov zvýšil hlas: "Co si myslíte, že mám s tímhle nastavením trikordéru udělat?"

"Nestřím, abyste se mnou mluvil tímhle tónem, podporučíku!"

"Dobrá, a co tedy chcete, mám vám snad hrát na housle? To je to nejpitomější nastavení, jaké jsem kdy viděl - a to jste vědecký důstojník!"

Kirk se opatrně plížil kupředu.

"Je načase, abyste se více věnoval svým povinnostem," ozval se Spock neobvykle silným hlasem. "Kromě toho jste tady dole kvůli práci, a ne proto, abyste se držel za ruku s adjutautem Landonovou!"

Někdo - nebo něco - bylo před ním. Kirk rozhrnul křoví. Přímě před ním, obrácený zády, stál malý humanoid s měděně zbarvenou kůží a platinově blond vlasy. Zdálo se, že za ušima má dva malé stříbřité výčnělky. Kirk se připravil ke skoku.

V tu chvíli začal Marple v protějším křoví dělat hluk. Cizinec vyskočil a vběhl Kirkovi přímo do náruče. Začal se zuřivě zmítat. Kirk se na něj chladně podíval a úderem do čelisti jej srazil k zemi. Tvor se chytil za tvář a rozplakal se jako dítě.

Kirk stál nad ním a pomalu se uklidňoval. Tahle bytost očividně nepředstavovala žádnou hrozbu. "Neublížím vám," řekl. "Rozumíte? Nechci vám ublížit."

Mluvil ve standardním mezihvězdném jazyce, ale nedělal si velkou naději. K jeho překvapení cizinec odpověděl stejným jazykem, i když zkomoleně a se špatnou výslovností.

"Vy jste mne udeřil svou rukou."

"Už vás neuhodím. No tak." Kirk natáhl ruku, aby mu pomohl vstát. Cizinec ji po chvíli přijal. "Sledoval jste nás. Proč?"

Já jsem Oči Vaala. On musí vidět."

"Kdo je Vaal?"

"Vaal je Vaal. On je všechno."

"Jak se jmenujete?"

"Já jsem Akuta. Já jsem vůdce Živitelů Vaala."

Zbytek skupiny se shromáždil kolem nich. Akuta se pokusil couvnout všemi směry najednou.

"Ani oni vám nechtějí ublížit. Slibuji. Akuto, přišli jsme v míru. Rádi bychom mluvili s Vaalem."

"Jen Akuta sám mluví s Vaalem. Já jsem oči a hlas Vaala. To je jeho vůle."

"Fascinující," řekl Spock. Postavil se před Akutu, jemně uchopil jeho hlavu a lehce ji natočil, aby si mohl lépe prohlédnout dva malé kovové výčnělky. "Když dovolíte, pane. Kapitáne, podívejte se."

"Antény?" zeptal se Kirk.

Akuta strpěl prohlídku bez protestů. "To jsou mé uši pro Vaala. Byly mi dány v šerých časech, a tak lid mohl poslouchat jeho příkazy a řídit se jimi."

"Ti lidé," zeptal se Kirk, "jsou někde poblíž?"

"My jsme Vaalovi nablízku, a tak mu můžeme sloužit. Já vás tam vezmu."

Kirkův komunikátor ostře zapípal. "Tady Kirk." Byl to Scott: "Kapitáne, něco nás chytlo a jde to z povrchu planety! Něco jako obrovskéj tažnej paprsek! Nemůžeme se uvolnit - dokonce ani udržet pozici."

"Nadsvětelný pohon stále nefunguje?"

"Ne, pane. Všechno, co máme, je impulzní pohon a ten je na maximu. Dokonce i s ním si můžeme energii udržet jenom dalších šestnáct hodin. Pak zaručeně shoříme."

"Pane Scotte, jste můj šéfinženýr, víte o lodi všechno, co se o ní vědět dá... více než lidé, kteří ji zkonstruovali. Jestli ty nadsvětelné motory nenahodíte, máte padáka."

"Zkusím všechno, co se zkusit dá. Scott konec." Kirk se otočil k Akutovi. "Řekněte mi o Vaalovi."

"Celý svět zná Vaala. Příkáže dešti, aby padal, a slunci, aby svítilo. Vše dobré pochází od Vaala."

"Vezměte nás k němu. Chceme s ním mluvit."

"Já vás tam vezmu, ale Vaal s vámi nebude mluvit. On mluví pouze ke mně."

"Vyzkoušíme to." Akuta přikývl a ukázal jim cestu.

* * *

Vaala spatřili z mýtiny nedaleko před nimi. Vypadal jako obrovská hadí hlava s otevřenou tlamou, vytesaná do skály. Měl bronzovou barvu se zelenavým nádechem, kromě červeného jazyka, který mu visel z dány. V jazyku byly vytesány schody, takže bylo možné jít nahoru a dovnitř. Z tlamy vyčnívaly dva ohromné zuby, bílé a naleštěné. Vaalovy temně rudé planoucí oči byly otevřené a pravidelně pulzovaly. Dokonce i z místa, kde stáli, mohli slyšet, že pulzace je doprovázena silným, hlubokým bzučením.

Spock s Chekovem pomocí trikorderů snímali údaje. "Velmi staré a na vysoké řemeslné úrovni," ohlásil první důstojník.

"Tohle ale není centrum Spocku," řekl Kirk.

"Ne, kapitáne. Centrum je mnohem hlouběji. Toto vypadá jako vstup. Mimo to je tady energetické pole, rozprostírající se asi třicet stop za hlavou všemi směry. Má běžné složení, ale je mnohem mohutnější."

"Akuto, jak hovoříte s Vaalem?"

"Vaal mne volá. Jen tehdy."

Kirk se zamračeně otočil k ostatním. "Dobrá, takže se k tomu nemůžeme dostat ani s tím mluvit, dokud to nebude chtít."

"Vaal nyní spí," řekl Akuta. "Až on bude hladový, budete s ním moci mluvit - jestliže si to on bude přát."

"A kdy dostane hlad?"

"Brzy. Pojděte. My vám dáme najíst a napít. Jestliže jste unavení, můžete si odpočinout."

Vedl je dolů z kopce a zpátky do džungle. Netrvalo dlouho a ocitli se v malé vesnici, která z části vypadala jako polynéská, zčásti jako sídliště amerických indiánů a částečně byla exotická svým vlastním způsobem. Tvořily ji malé doškové chatrče se zavěšenými jednoduchými tapisériemi, většinou znázorňujícími totemovou podobu Vaala. Na konci vesnice byly narovnané úhledné hromady oněch výbušných duhově zbarvených skal. Postávalo tam asi deset domorodců, muži i ženy, všichni velmi krásní, všichni mladší než Akuta. Zdálo se, že nemají vůbec nic na práci.

"Akuto," zeptal se Kirk, "kde jsou ostatní?"

"Nejsou žádní ostatní."

"Ale... kde jsou děti?"

"Děti? Vy mluvíte pro mne neznámá slova."

"Malí lidé," vysvětloval Kirk. "Jako vy. Ale rostou."

"Aha," řekl Akuta. "Náhrazky. Ony nejsou nutné. Vaal je zakázal."

"Ale," namítla Martha Landonová, "když se lidé do sebe zamilují - " Chekov, stojící vedle ní, se po jejích slovech usmál a objal ji kolem pasu. Přitiskla si jeho ruku k sobě.

"Divná slova," prohlásil Akuta. "Děti... zamilovat se. Co je to zamilovat se?"

"No, tedy... když muž a žena jsou... vzájemně přitahování..." Zdálo se, že nedokáže pokračovat. Akuta se pozorně díval na ni a na Chekovovu ruku.

"Aha. Držení. Dotýkání. Vaal to zakázal."

"Tady máte ten váš ráj," řekl Chekov.

Během vyptávání se k nim lidé Vaala stále přibližovali, zvědavě, ne výhružně. Akuta se k nim obrátil.

"To jsou cizinci odjinud. Oni přišli mezi nás. Přivítejte je."

Jeden z mladíků s úklonou přistoupil. "Vítejte u Vaala."

Dívka s hřejivým úsměvem, krásná jako bohyně, i když o něco méně oblečená, vystoupila ze skupiny s květinovým věncem v ruce. Přistoupila ke Kirkovi a přetáhla mu věnec přes hlavu. "Naše domovy jsou vám otevřeny."

Povzbuzení tímto činem, přistoupili k nim i ostatní a se smíchem zkoumali a dotýkali se jejich oblečení a výstroje. Jiná mladá žena pověsila Spockovi na krk náhrdelník z mušlí.

"To je něco pro vás, pane Spocku," řekl Kirk.

"Skutečně, kapitáne. Je mi to nanejvýš nepříjemné."

"Já jsem Sayana," představila se dívka. "Jak se jmenujete?"

"Jmenuji se Spock."

Sayana zopakovala jeho jméno, ukázala na něj prstem; totéž napodobili s výbuchy smíchu ostatní domorodci.

"Nechápu," prohlásil Spock, "co shledávají tak zábavným."

"Pojďte," vyzval je Akuta. Odvedl je do jedné z chýší. Zbytek Lidí Vaala se zvědavě a se smíchem seskupil kolem nich.

* * *

Vnitřek chatrče byl jednoduchý, skutečně primitivní. Bylo tam pár košíků a dřevěných nádob, nějaké závěsy s totemovou figurou a na zemi rohože na spaní.

"Tento dům je váš dům," řekl jim Akuta. Já pošlu pro jídlo a pití. Jste vítáni ve Vaalově světě."

Vyšel ven. Chekov za ním zíral. "Teď jsme vítáni. A před chvílí se nás celá tahle planeta pokoušela zabít. To nedává smysl."

"To nedává nic tady dole," souhlasil McCoy. "Jdu některému z těch vesničanů udělat fyziologické testy."

Odešel ven za Akutou. Kirk vytáhl svůj komunikátor. "Kirk volá Enterprise. Ohlaste se."

"Tady Scott, pane."

"Hlášení o situaci, Scotty."

"Beze změny, kapitáne. Ztrácíme výšku podle předchozích propočtů. Nedaří se nám spustit nadsvětelný pohon. Klesáme a nemůžeme s tím nic dělat."

"Je mi nanic, když slyším slovo 'nemůžeme', pane Scotte," odsekl Kirk ostře. "Dostaňte odtamtud moji loď."

"Ale pane - zkusili jsme všechny technické možnosti - "

"Tak použijte fantazii! Převedte každou kapku energie na lodi do impulzních motorů. Odhodte gondoly nadsvětelných motorů a zmizte odtamtud jen s hlavní sekcí, pokud to bude nutné - ale vypadněte!"

"Teda, můžeme převést všechnu energii kromě systémů podpory života a posílit tak impulzní motory - a jinak celou loď vyfídit - "

"Udělejte to. Kirk, konec."

McCoy se vrátil se sraštělým čelem. "Neuvěřitelné," řekl. "Udělal jsem domorodcům kompletní prohlídku. Nemají v organismu vůbec žádné škodlivé bakterie. Žádná degenerace tkáně, žádná kalcifikace, žádná arterioskleróza. Jednoduše řečeno, tihle lidé nestárnou. Nejsem schopen ani říci, jak je kdo z nich starý. Dvacet let - nebo dvacet tisíc."

"To je docela možné," souhlasil Spock. "Potvrzuje to moji analýzu atmosféry. Ta odstiňuje veškeré nebezpečné záření ze slunce."

"Přidejte k tomu jednoduchou stravu," dodal Kirk, "perfektně kontrolovanou teplotu... zjevně vůbec žádné zlozvyky... žádní přirození nepřátelé... a žádné 'náhražky'. Možná, že to nakonec přece jenom je ráj... pro ně."

Venku se ozval zvláštní, nepřiliš hlasitý, ale pronikavý, vibrující zvuk, podobný úderům elektronického gongu. Kirk kývl na Spocka a vyšli ven.

* * *

Vaalův lid už nelenošil. Mířili ke skále a odnášeli s sebou kameny ze svých zásob. Kirk a Spock šli za nimi.

U skály lidé vstupovali do Vaalovy tlamy s kameny a vycházeli bez nich. Vaalovy oči se znovu jasně blyštěly.

"Naše domněnka je podle všeho správná," řekl Spock. "Uvnitř není nic živého. Je to jen stroj, nic jiného."

"Pole je mimo provoz. Lidé vcházejí dovnitř. Zkusme, jestli nebudeme mít štěstí."

Kirk udělal krok vpřed. Okamžitě se ozvalo hromové zadunění, které Vaalův lid zjevně poplašilo. Kirk se rychle stáhl zpět. "Takhle to nepůjde."

"Zjevně ne. Není to obyčejný stroj, kapitáne. Svými útoky na nás prokázal, že je schopen nezávislé akce. Může mít mnohem víc než jen základní inteligenci."

"Ale potřebuje jíst. Nemůže mít žádné velké zásoby energie."

"Jistě, kapitáne. Ale nezdá se, že by nám to pomohlo. Loď má na únik již jen deset hodin."

"A co když Vaalova síla s blížícím se časem krmení klesá? Pane Spocku, spojte se s lodí. Odhadněte množství energie, které je proti ní použito a změňte ho každou hodinu."

"S radostí, kapitáne." Spock rychle vytáhl komunikátor. Hluboce zamyšlený Kirk se vrátil zpátky k chatrči a zjistil, že zbytek týmu čeká venku.

"Co to bylo, Jime?"

"Volání k večeři, Kostro."

Za ním se vynořil Spock. "Dokonalý příklad symbiózy. Oni pečují o Vaala a Vaal jim dává vše, co potřebují."

"Což také může vysvětlit, proč tady nejsou žádné děti. Je zde právě tolik lidí, aby dělali to, co Vaal potřebuje."

"Podle mého názoru," řekl Spock, "je to skvělý příklad vzájemnosti."

"To skutečně potřebuje hlavu, jako je ta vaše, aby přišla na něco takového," odsekl McCoy.

"Pánové, vaše hádka může počkat, až bude loď v bezpečí."

"Jime," řekl McCoy, "nemůžeš přece zavírat oči před tím, co se tady děje. Jsou to inteligentní humanoidé! Musí dělat pokroky - vyvíjet se! Cožpak nechápeš, co říkají výsledky mého výzkumu? Snad tisíce let se tady nic nezměnilo! To není život, to je stagnace!"

"Začínáte být příliš citově zainteresovaný, doktore," podotkl Spock. "Tahle společnost se zdá být velmi praktická."

"Praktická! To je obscénní! Lidé, kteří žijí jenom proto, aby mohli sloužit plechovce!"

"Pozoruhodné plechovce, Kostro," řekl Kirk. "A zdá se, že jsou zdraví a šťastní."

"To s tím nemá nic společného - "

Přerušil je Kirkův komunikátor. "Tady Kirk."

"Tady je Scott, pane. Sledovali jsme zdroj energie, jak nás požádal pan Spock. Energie najednou trochu klesá - nepatrně, ale jasné pokles."

Kirk se na Spocka vítězoslavně zasmál. "Dobře. Pokračujte ve sledování. Jak to vypadá s přepojením obvodů?"

"Narvali jsme do impulzního pohonu všechno, snad kromě kuchynského drezu, pane. Dodělat to bude trvat dalších osm hodin."

"To úplně stačí, Scotty."

"Jo, pane. Ale jestli se neuvolníme, byl bych radši, kdybysme nemuseli na konec čekat dlouho."

Kirk se zhluboka nadechl. "Dobrá. Pokračujte, Scotty. Kirk konec."

* * *

Hodiny mýjely. Lidé přinesli Kirkovi a jeho společníkům spoustu rozmanitého ovoce a zeleniny. Martha Landonová byla nervózní a na pokraji pláče. Kirk ji poslal ven s Chekovem, aby se "nadýchala čerstvého vzduchu" a aby jí Chekov poskytl veškeré povzbuzení, kterého byl schopen. V duchu Kirk doufal, že je Lidé budou špehovat - pohled na pár něžností by je mohl trochu inspirovat k prolomení absolutní kontroly, kterou nad nimi Vaal měl. Samozřejmě by ho to také mohlo vyprovokovat k odvetě - ale co víc by jim ještě mohl udělat?

Zdálo se, že Spock nemá problém s odhadováním Kirkových záměrů. "Jsem znepokojen," ozval se. "Tohle možná není ideální společnost, ale je životaschopná. Jestli uděláme to, co asi budeme muset, myslím, že se dostaneme do přímého rozporu s příkazem o nezasahování."

"Nejsem přesvědčený o tom, že toto je životaschopná společnost v tom smyslu, jak jej obecně chápeme. Kostra měl pravdu. Ti lidé nežijí, prostě jenom existují. Tohle není skutečná kultura."

"Velení Flotily se na to může dívat jinak."

"To je věc, kterou musím riskovat." Zavolal Enterprise. Jak to jde, Scotty?"

"Jsme skoro hotoví, pane. Potřebujeme ještě půl hodiny."

"Máte jen pětadvacet minut, než budete vtaženi do atmosféry."

"Vím, pane. Jak jste řekl, musí to stačit."

"Myslím, že vám odtud budeme schopni pomoci. Brzy se s vámi spojím." Kirk přerušil spojení. "Dávejte všichni pozor. Blíží se čas dalšího krmení Vaala. Než se to stane, chci mít všechny Lidi zavřené v jedné chatrči - i ženy, žádné výjimky. Až zazní gong, sežněte je dohromady."

* * *

Gong opravdu zazněl jen o pár chvil později. V tu chvíli už Chekov a McCoy s vytaženými phasery sehnali všechny Lidi dohromady. Ti zděšeně pobíhali po chatrči, někteří nařikali a bědovali.

"Vaal nás volá!" křičel Akuta. Jeho tvář se křivila bolestí a dotýkal se elektrod za ušima. "My musíme jít k němu! On hladoví!" Zvon opět zazněl. "Prosím! Nechte nás jít k němu! My musíme!"

Kirk znovu vytáhl komunikátor. "Scotty, máte stále energii v phaserech?"

"Ano, pane. Ale co -"

"Zaměřte všechny zdroje energie na souřadnice energetického pole, které jste tady zjistili. Na můj rozkaz zahájíte palbu phasery na tyto souřadnice."

"Ano, pane, ale phasery polem neproniknou."

"Jestli je můj odhad správný, tak nebudou muset. Připravte se."

Zvon se ozval znovu, hlasitěji, déle, naléhavěji. Poté, co se ujistili, že Chekov s McCoyem mají Lid pod kontrolou, vydali se Kirk se Spockem na druhou stranu vesnice. Spock namířil svůj trikordér proti skále.

"Zajímavé, kapitáne. Centrum záření - Vaal - je poněkud slabší než při měřeních, která jsem udělal dřív. Jsou tady rozsáhlé změny v přenosu energie, jako by si ji bral z jiných zdrojů."

"Používá své energetické rezervy?"

"Předpokládal bych to."

"Dobře. Myslím, že snaha lodi o únik ho musela podstatně oslabit. Potřebuje se nakrmit, ale zásoby energie mu mohou vydržet celé dny."

"Jestli bude muset posílit energetické pole, aby odrazil útok phaserů, sáhne do nich hlouběji."

"To je přesně můj plán, pane Spocku... Kirk Enterprise. Zahajte palbu podle rozkazu."

Paprsky phaserů prolétly v dlouhých svazcích dolů. Zastavily se o silové pole kousek nad Vaalovou hlavou, ale pak pronikaly stále níže. V místě dotyku vylétly jiskry. Z Vaala se ozvalo hlasité a pronikavé hučení.

"Ohromný vzestup v tvorbě energie, pane. Vaal se zřejmě snaží posílit své energetické pole."

"Dobrá. Uvidíme, jak dlouho vydrží!"

Nebe potemnělo. Začal foukat silný vítr. Vaalův jícen se rozzářil silnými záblesky světla a objevil se kouř. Bzučení teď bylo nesnesitelně hlasité a fíčení větru se změnilo ve vytí. Oblouhy křížovaly blesky následované hřměním. Řev byl strašlivý.

Pak, téměř naráz, se bouřková mračna rozptýlila, záblesky ve Vaalově tlamě ustaly a jeho oči pohasly. I bzučení zmizelo.

"Kirk Enterprise. Zastavte palbu."

"Negeneruje se žádná energie," řekl Spock. "Vaal je mrtev."

"Hlášení, pane Scotte."

"Tažný paprsek zmizel. Energie v zásobnících antihmoty se obnovuje. Všechny sekce strojovny začnou ihned pracovat na opravě obvodů. Do hodiny bude přenos fungovat."

Kirk ucítil, jak mu z ramenem spadla obrovská tíha. "Ruším toho padáka, pane Scotte. Až bude transportér v pořádku,

sestavte inženýrský tým a s plnou výstrojí je pošlete dolů. Myslím, že uvnitř jeskyně najdou pár zajímavých věcí. Kirk konec... Kostro, Chekove, pusťte je ven."

Lidé se vynořili z chatrče, přikrčení, vyděšení, stále ještě vzlykající. McCoy došel ke Kirkovi a Spockovi.

"Dovolte mi podotknout, kapitáne," řekl Spock, "že zničením Vaala jsme zničili i jeho Lid."

"Nesmysl, Spocku!" odsekl McCoy. "To bude stvoření těchto lidí. Přinutí je to stát na vlastních nohou, dělat věci ke svému prospěchu. Mají právo žít jako lidské bytosti."

"Myslíte tím, že mají právo na bolest, starosti, nejistotu, napětí... a nakonec stáří a smrt."

"To je součást života. Ano! Tohle také!"

"Doufám, že najdete způsob, jak jim to vysvětlit." Kývl hlavou k Akutovi, který se oddělil od skupiny a mířil k nim s tváří mokrou od slz.

"Vaal je mrtev. Vy jste ho zabili. My nemůžeme žít."

"Budete žít, Akuto," řekl Kirk jemně. "Pošlu sem své lidi, aby vám pomohli."

Sayana tiše plakala. Jeden z mladíků, stojící vedle ní, jí očividně chtěl utěšit, ale nevěděl jak začít. Udělal několik bezvýsledných pohybů a pak, jakoby instinktivně, objal dívku kolem pasu. Přitiskla se k němu a položila mu hlavu na rameno.

"Ale," namítl Akuta, "Vaal dával ovoce na stromy, přinutil déšť, aby padal. Vaal se o nás staral."

"Zjistíte, že dávat ovoce na stromy je poměrně snadná záležitost. Náš agronom vám s tím pomůže. Budete se muset naučit starat o sebe tak, jako se o vás dřív staral Vaal. Možná se vám to dokonce bude líbit."

"Všichni mě poslouvejte. Ode dneška nebudete závislí na Vaalovi. Jste svými vlastními pány. Budete si moci myslet, co budete chtít, říkat, co budete chtít, dělat, co budete chtít. Naučíte se mnoho věcí, které jsou vám cizí, ale budou pro vás dobré. Objevíte lásku; budete mít děti."

"Co jsou děti?" zeptala se Sayana.

Kirk se usmál, když uviděl mladíkovu paži položenou kolem jejich boků. "Pokračujte způsobem, jakým jste začali, a přijdete na to."

* * *

Když Kirk, McCoy a Spock kráčeli na můstek, McCoy řekl: "Spock má jednu zajímavou analogii, kapitáne."

"Ano, pane Spocku?"

"Nejsem vůbec přesvědčený, že jsme na Gamma Trianguli VI udělali tu správnou věc, kapitáne."

"Vrátili jsme ty lidi zpět na normální dráhu společenského vývoje. Nevidím na tom nic špatného. Je to dobrá ukázka toho, co se může stát, když se vaše stroje stanou příliš výkonnými a dělají za vás příliš mnoho práce, pane Spocku. Podle jazyka, jakým ti lidé mluví, musí být potomky prvních mezihvězdných kolonistů - starého dobrého neohroženého rodu. Zkrotili si planetu, zařídili kontrolu počasí a všechnu podobnou práci svěřili hlavnímu počítači, napájenému z bohatých zásob místní rudy. Předpokládám, že osudnou chybou bylo dát počítači možnost, aby se sám programoval - a konečným výsledkem byl Vaal... Kostra říkal cosi o nějaké analogii."

"Snad si vzpomínáte na knihu Genesis, pane?"

"Vzpomínám si na ni velmi dobře, Spocku."

"Našli jsme lidskou rasu žijící v ráji, tak jako žili Adam a Eva. Podrobovali se každému Vaalovu příkazu. A my jsme je vlastně naučili, aby neuposlechli. Svým způsobem jsme vlastně dali jablko Adamovi a Evě... nebo vědomí dobra a zla, jestli chcete... a díky tomu byli vyhnáni z ráje."

Kirk se zastavil a podezíravě si Spocka změřil. "Zdá se, pane Spocku, že mě obsazujete do role Satana. Vypadám snad jako Satan?"

"Ne, pane. Ale -"

"Je na lodi někdo jiný, kdo alespoň vzdáleně připomíná Satana?"

McCoy se nepokrytě šklebil. "Nevím o nikom," odpověděl Spock upjatě, "kdo by spadl do této kategorie, kapitáne."

"Ne, pane Spocku, nemyslím, že byste věděl."

ZRCADLO, ZRCADLO
(Mirror, Mirror)

Scénář: Jerome Bixby

Režie: Marc Daniels

V dalších rolích: Barbara Luna

Překlad: Jan Pavlík

Halkanská rada byla zdvořilost sama, ale její stanovisko bylo neměnné a nic, co by Kirk, McCoy, Scott a Uhura mohli říci, je nemohlo změnit. Těžké dilithiové krystaly na planetě prostě Federaci dovoleno nebude. Krystaly znamenaly příliš velkou hrozbu a Halkanci nikdy nepřipustí narušení jejich zásady nepoužití síly. Jsou ochotni i zemřít, aby zabránili násilí... bude-li to nutné, všichni do jednoho. Rada sice uznávala, že Federace má mírumilovné úmysly, jenže co v budoucnosti? Byla tu přece řeč o nepřátelském klingonském impériu...

Kirk by se rád zdržel, aby se pokusil o další jednání, ale Spock mu už hlásil, že balkánským systémem začíná procházet iontová bouře o velké síle - Kirk ji už ostatně mohl pozorovat na počasí, které se začínalo výrazně zhoršovat. Kdyby

zůstali déle, mohlo by dojít k poruše jejich přenosového zařízení a skupina by zde uvízla nadlouho. Spock byl navíc toho mínění, že střed magnetické bouře ohrožuje i samotnou Enterprise.

Kirka ani nenapadlo Spockovo tvrzení vyvracet: v takových věcech se první důstojník nikdy nemýlil. Proto nařídil, aby celou skupinu přenesli paprskem na loď.

A byl už nejvyšší čas. Při prvním pokusu se skupina na lodi materializovala pouze částečně, pak se náhle fáze paprsku obrátila a všichni čtyři se ocitli na pusté planině na Halkanu, osvětlované pouze blesky. Teprve po dalších pěti minutách se dokonale zhmotnili v místnosti přenosů.

Kirk rychle sestoupil z plošiny a přešel ke Spockovi: "Ty pohonné krystaly možná získáme, nebo taky ne..."

A pak se zarazil, Spock a přenosový technik ho zdravili, a byl to vskutku podivný pozdrav; nejprve zkřížili ruce přes prsa, pak je natáhli rovnoběžně před sebe a roztáhli je. A měli i jiné uniformy: jejich základ byl sice stejný, ale lišily se v detailech, a ty vyhlížely výhruzně - široké opasky s phasery a jakýmsi obřadními dýkami, našité epolety. A nebyl tu symbol Federace na prsou: namísto něho měli znak, který vypadal jako galaxie, do níž je zaražen nůž. Obdobný symbol byl vyveden v blyštivých barvách na jedné stěně místnosti a jednotlivé přístroje nebyly na svých místech - některé Kirk vůbec nepoznával.

Ale co Kirk udeřilo do očí nejvíce, byla změna samotného Spocka. Pozemšťanům, kteří se poprvé setkají s Vulkanci, připadají tito mimozemšťané vždycky poněkud démoničtí, ale Kirk byl na svého prvního důstojníka zvyklý a takového pocitu se už zbavil před mnoha lety. Teď se to však vrátilo. Spock vyhlížel chladně, tvrdě, téměř fanaticky.

Kirk spustil ruce k opasku - nevěděl, jak má na tento podivný pozdrav odpovědět - a narazil na cosi neznámého. Krátký pohled potvrdil jeho obavy: i jeho uniforma se tak podivně změnila.

"V normě," pronesl Spock směrem k vedoucím přenosů tvrdým hlasem, z něhož číselá divokost. "Kapitáne, chcete snad říci, že Halkanci mají zbraně, které by nám mohly odolat? Naše sociální analýza ukazuje, že nejsou schopni násilí."

Kirk nebyl s to odpovědět. Momentálně ani nemusel, neboť do přenosové místnosti vstoupil Sulu. Jeho pohyby i chování byly chladné, arogantní, nadměru sebejisté, ale to nebylo to nehorší. Symbol na jeho hrudi, galaxie se zaraženým nožem, osahoval i pěst sevěnou kolem ostří nože, z něhož kapala krev. Byla to úžasná parodie čehosi známého: bylo jasné, že jemný Sulu, navigátor a pilot lodi, byl nyní hlavním bezpečnostním důstojníkem.

Sulu nepozdravil. Štěkl: "Stav plnění úkolu, kapitáne?"

"Beze změny," odpověděl opatrně Kirk.

"Další postup jako obvykle?"

Kirk nevěděl, co za těchto podivných okolností otázka znamená, ale pochyboval, že by to mohlo mít za následek něco jiného než prozatím všechno oddálit, a čas byl to, co teď potřeboval. Proto kývl.

Sulu se otočil k nejbližšímu interkomu: "Pane Chekove, naprogramujte phasery na cíle, kde jsou halkanská města. Síla jeden milión elektrovoltů denně v postupně se zužujících kruzích kolem každého města. Až budete připraven, podejte hlášení."

"Ano, pane Sulu." Zdálo se to Kirkovi, anebo uslyšel v Chekovově hlase cosi zastřeného a žádostivého?

"Je nepřijemné," řekl Spock, "že tato civilizace zvolí raději smrt než anexi. Má vlastnosti, které by mohly být Impériu užitečné."

Ozvalo se hučení přenosového zařízení, které označovalo přetížení. Spock pohodil hlavou k vedoucímu přenosů a začal se k němu pomalu blížit. Bylo to neuvěřitelné, ale muž se před ním nahrbil.

"Uvědomujete si, pane, že jsme v magnetické bouři? A že jste dostal rozkaz doplňovat energii?"

"Promiňte, pane Spocku. Ten tok iontů se dá tak těžko předvídat."

"Neopatrné zacházení se stroji Impéria je nepřipustné."

Spock natáhl ruku ke Suluovi, aniž by na něho pohlédl. "Pane Sulu, váš elektronický bič."

Sulu vytáhl z opasku malou krabičku a položil ji Spockovi do dlaně. Ten ji přitiskl k technikovu rameni.

Muž vykřikl. Spock ještě prodlužoval jeho utrpení. Když ho konečně pustil, sesunul se technik na pult.

"Příště dávejte ve službě větší pozor, prosím. Pane Scotte, bouře způsobila ve vaší sekci nějaké poruchy. Doktore McCoyi, je tu také několik raněných." Prudce kopl do napolo bezvědomého muže na zemi. "Mohl byste začít touhle troskou."

McCoy, v jehož soupeření se Spockem byla vždy značná dávka úcty, vyhlížel jako člověk, jehož nejhorší noční můra se náhle stala skutečností. Kirk viděl, jak svírá pěsti, a rychle postoupil kupředu.

"Tak pohyb, doktore. Vy také, pane Scotte."

V jejich tvářích se na okamžik mihl výraz údivu, a pak oba sklonili hlavy a dívali se na zem. Pochopili, jakou úlohu mají hrát. Kirk alespoň doufal, že to chápou. V každém případě opustili bez dalších řečí místnost.

Vedoucí přenosů se s námahou zvedl a vlekl se za nimi. Nikoho nepřekvapilo, že doktor, který právě dostal rozkaz ošetřit ho, s ním nevyměnil ani slovo. Technik řekl: "Pane Spocku..."

"Co je?"

"Pane, přenosový paprsek byl na chvíli přerušen, pane... právě když se skupina materializovala. Nikdy jsem nic takového neviděl. Myslel jsem, že byste to měl vědět, pane."

Kirk už slyšel v deseti minutách slovo "pane" tolikrát, jako jindy za celý týden. Spock se zeptal: "A další závady?"

"Ne, pane, všechny údaje jsou v pořádku. Chybu jsem udělal, až když se skupina vrátila, pane, smím-li vám to připomenout."

"V pořádku. Jděte do nemocničního oddělení. Kapitáne, cítíte nějaké potíže?"

Kirk mohl odpovědět bez váhání: "Ano, pane Spocku. Sebralo mě to. A myslím, že i poručíka Uhuru. Měli bychom se hlásit na nemocničním k prohlídce."

"Samozřejmě budete okamžitě hlásit, kdybyste zjistil, že nemůžete dále velet lodi," pronesl Sulu. Nebyla to otázka.

"Ovšem, pane Sulu."

"A co s těmi Halkanci? Všechno by bez větších potíží vyřešilo rychlé bombardování."

"Jsem si vědom vašich - příkazů - pane Sulu. Sdělím vám svůj názor - jakmile si budu jist, že jsem oprávněn zaujmout stanovisko."

"Velmi rozumné."

Jak Kirk a Uhura vycházeli, všichni znovu pozdravili - kromě Sulua. Kirk si na cestě k nemocničnímu oddělení uvědomil, že na chodbách hlídá mnohem víc strážných, než kdy viděl, s výjimkou těch nejhorších poplachů. Žádný z nich neměl uniformu: místo nich měli pracovní oděvy jako civilní dělníci. Všichni zdravili. A nikoho nepřekvapilo, že Kirk a Uhura pozdrav neopětovali.

Když se dveře nemocničního oddělení zavřely, vydechla Uhura úlevou. Všichni čtyři členové výsadkové skupiny byli znovu pohromadě - a sami.

"Co se stalo?" zeptala se tichým hlasem, v němž zněla naléhavost.

"Nemluvte moc rychle," řekl Kirk, i když sám mluvil tak rychle, jak jen dokázal. Ukázal prstem na doktorův interkom. "Něco mi říká, že tohle je permanentně v provozu."

Ostatní přikývli. Bylo dobře, že se znali tak dlouho: teď se dokázali zrychleně domlouvat. "Tak Kostro, co je s tím vyšetřením? Zajímaly by mne všechny možné účinky. Nejprve bys snad měl prozkoumat mozkovou činnost."

"Už jsem vyšetřil sebe i Scotta, pane. Nejsou to ani halucinace, ani účinky hypnózy. Je to - vnímání reality, jestli mi rozumíte."

"Obávám se, že ano. Pane Scotte, všiml jste si na Enterprise nějakých změn, které... by mohly mít vztah k naší situaci?" Scott sklonil hlavu a naslouchal. "Impulsní motory zní nějak jinak. Může to ovšem být jen účinek magnetické bouře. Ale rozdíl tu je a zdá se mi, že je to nějaká jiná technologie, pane."

"Promiňte, kapitáne," ozvala se Uhura, "ale já se cítím nějak divně. Když jsme se materializovali, měla jsem chvilku závrať. Bylo by snad možné..."

Větu nedokončila a místo toho učinila pohyb, jako kdyby chtěla McCoyův interkom přikrýt košem nebo širokým kloboukem. Lékař pozvedl obočí. Zastavil se na místě, kde se měl nacházet jeho diagnostický přístroj, znechuceně zamručel, když zjistil, že se jím hýbalo, a zapnul vypínač.

"Mělo mě to napadnout hned," řekl, "ale jsem z toho všeho stejně vyjevený jako vy všichni. Vždycky si všichni stěžovali, že moje sterotaxické obrazovky ruší interkom. Doufejme, že tomu tak je i teď."

"Musíme riskovat," řekl Kirk. "Poručíku Uhuro, já jsem cítil totéž. V té chvíli jsme byli v naší obvyklé přenosové místnosti - pak to pominulo a my jsme se ocitli zpátky na planetě, a pak jsme byli přeneseni do tohoto - ať už je to cokoli. A vedoucí přenosů - mimochodem, kde je?"

"Postaral jsem se, aby mu bylo trochu nevolno," řekl McCoy, "a poslal jsem ho do jeho kabiny. Na doktora se něco takového moc nehodí, ale chtěl jsem, aby byl alespoň chvíli ze Spockova dosahu."

"Nu, on sám se zmínil o něčem podivném při přenosu. A je tu ta iontová bouře."

"Kapitáne," promluvil zvolna Scott, "myslíme oba na to samé?"

"Nevím, Scotty. Ale všechno tomu zatím nasvědčuje. Vypadá to na existenci paralelního vesmíru, který existuje společně s naším, v jiné dimenzi - nebo možná na jiné úrovni pravděpodobnosti. Všechno je v něm stejné jako u nás - téměř. Impérium namísto Federace. Jiná Enterprise - jiný Spock..."

Jiný Jim Kirk?" zeptal se tiše Scott. Jiný doktor McCoy?"

"Ne," pronesl doktor, když si vše uvědomil. "Výměna! Jestli jsme my tady..."

"Naši dvojníci se přenášeli paprskem ve stejném okamžiku jako my," doplnil Kirk. "Konečně iontové bouře nejsou nic neobvyklého. Jiná bouře narušila jiné vedení proudu. My jsme tedy zde a oni na naší lodi. Zřejmě si kladou tytéž otázky. A docházejí k týmž závěrům. Zeptají se počítače, co mají dělat. A to musíme udělat také my."

McCoy začal přecházet po místnosti. A co Halkanci? Nemůžeme dopustit, aby byli zničeni, i když to jsou jiní Halkanci, v jiném vesmíru."

"Já nevím, Kostro. Potřebuji čas. Scotty, jdi dolů a vyřaď z provozu hlavní phaser. Udělej to tak, jako by bouře způsobila krátké spojení. Poručíku Uhuro, jděte na svou sekci a poslechněte si hlášení z vedení Flotily nebo co tu vlastně mají. Potřebuji přesně znát své zdejší rozkazy i případné možnosti výběru. A mimochodem, budeme-li spolu chtít mluvit, až se rozdělíme, použijeme komunikátoru pouze v subrostorovém rozsahu."

Uhura a inženýr přikývli a vyšli z místnosti. McCoy se zastavil u čehosi, co vypadalo jako zasklená klec. V ní byl tvor podobající se velkému ptáku, k němuž byly připevněny elektrody. Vedle klece visel rozpis.

"Co je sakra tohle?" ozval se McCoy. Jíme, podívej se. Vzorek příslušníka "anektované" civilizace. I. Q. 180.

Experiment v udržení životních funkcí člověka v podmínkách na rodné planetě tohoto tvora - úprava plic a srdce. Ta bytost žije - a zdá se, že nesmírně trpí. Takovou hrůzu na svém oddělení mít nebudu!"

"Ještě chvíli budeš muset," řekl Kirk, přestože cítil totéž, co McCoy. "Musíme dále hrát svou roli, než získáme více informací. Je to odpudivý vesmír a neradi bychom tu uvízli."

* * *

Na můstku byl rovněž obraz galaxie s nožem, vyvedený ve velkém, a kapitánovo křeslo mělo široká opěradla, takže vypadalo skoro jako trůn. Muž, který zde byl zřejmě Chekovem, si prohlížel Uhuru s okatým zájmem a jeho úmysly byly víc než zřejmé. Nikomu na můstku to nepřipadalo neobvyklé, ba ani zajímavé. Kirk přešel rovnou k ní.

"Nějaké nové rozkazy, poručíku?"

"Ne, pane. Stále platí rozkaz zničit Halkance, odmítnou-li spolupracovat. Není tu žádný alternativní postup."

"Děkuji." Přešel ke svému křeslu a zabořil se do něho. Připadalo mu nadmíru pohodlné. "Hlášení, pane Sulu?"

"Phasery nastaveny na cíl A, kapitáne. Blížíme se na optimální dostřel. Mám zahájit palbu?"

"Nejprve chci celkové hlášení o situaci." Stiskl interkom. "Pane Scotte?"

"Zde Scott, pane. Nic nového, pane. Phasery nepoškozeny."

"Velmi dobře, pane Scotte." Ve skutečnosti to bylo velmi zlé, ale nedalo se nic dělat. Když vypnul interkom, vstoupil na můstek Spock.

"Rotace planety posunuje cíl mimo dostřel phaserů," hlásil Sulu. "Mám změnit oběžnou dráhu na novou palebnou pozici?"

"Ne."

Sulu stiskl spínač. "Phasery zaměřeny na druhé cílové město."

"Pane Spocku," řekl Kirk, "řekl jste, že by Halkanci mohli být k užítku. Teď, když jsem je navštívil, s vámi souhlasím."

"Kdyby se ovšem rozhodli s námi spolupracovat. Ale neučinili tak."

"Poručíku Uhuro, spojte se s halkanskou radou. Uděláme ještě jeden pokus." Když si povšiml Spockova údivu, dodal: "Tohle je nová civilizace. Kromě těch dilithiových krystalů mají i jiné cenné věci."

"Ale... přece je jasné, že spolupráci očekávat nemůžeme. Nadvládu impéria odmítli. Podle předpisů má být dán odstrašující příklad. Vážné porušení rozkazů -"

"Mám své důvody, pane Spocku - a vysvětlím je, až to uznám za vhodné."

"Kapitáne," ozvala se Uhura, "halkanský vůdce čeká na frekvenci B."

Kirk se otočil k malé obrazovce nad Uhuřiným pultem. Na obrazovce byl Tharu. Vypadal mnohem unaveněji, vpravdě tragičtěji, než když ho Kirk viděl naposled. Podaří se, aby to znělo věrohodně?

"Nemá cenu dále odolávat," zkusil to.

"My vám neodoláváme," odpověděl Tharu.

"Máte, hm, dvanáct hodin na to, abyste svůj postoj znovu uvážili."

"Dvanáct let, kapitáne Kirku, nebo dvanáct tisíc let by pro nás znamenalo totéž," pronesl klidně a velmi důstojně Tharu. "Naše etika nám nedovolí, abychom vám vyhověli a poskytli dilithiové krystaly. Použili byste je jen k ničení."

"Vaši planetu srovnáme se zemí a vezmeme si, co budeme chtít. Tohle je ničení. Celá vaše civilizace zahyne..."

"Abychom zachránili to, čím jsme nyní. Ano. Možná, že někdy vámi zotročené planety náhle napadnou vás stejně, jako jste to udělali vy. Jak budou vaše kosmické lodě s to kontrolovat celou Galaxii, až k tomu dojde?"

"Vypnout spojení, poručíku." Obrazovka potměla.

"Dvanáct hodin, kapitáne?" řekl Spock. "To nemá obdoby."

"Deaktivovat phasery, pane Sulu."

"Toto vaše jednání budu muset hlásit, kapitáne," pronesl Spock. "Ocitl jste se ve velmi vážné situaci."

"Klidně to můžete udělat, pane Spocku," řekl Kirk a vstal.

"Máte velení. Budu v konferenční místnosti. O každé změně mě informujte. Poručíku Uhuro, dostavte se na poradu a oznamte doktoru McCoyovi a panu Scottovi, aby přišli také. Pane Chekove, vystřídáte poručíka Uhuru."

Mohl jenom doufat, že rychlost, jakou vychrlil rozkazy, a porušení předpisu, který neznal, zakryje skutečnost, že právě svolal dohromady výsadkovou skupinu.

"Musíme si všichni dávat pozor," řekl Scott. "Tady se služebně postupuje vraždami. Právě se mne pokusil zabít vedoucí sekce ve strojně - ne přímo, ale prostřednictvím svých lidí. Unikl jsem jen proto, že jeden z nich přeběhl na mou stranu."

"Co technický stav, Scotty?"

"Drobné rozdíly na jednotlivých přístrojích. Nic, s čím bych si nedokázal poradit. I poloha hvězd - všechno je stejné, tak jak má být. Až na nás."

Kirk přešel okolo stolu a přiblížil se k počítači. "Tak se podíváme, co proti sobě máme. Počítači, mluví kapitán. Zaznamenat Bezpečnostní šetření, zakódovat na hlas pana Scotta a můj."

"Zaznamenáno," ozval se počítač drsným mužským hlasem. V tomto vesmíru zřejmě nikdy nezjistili, že muži věnují počítači mnohem větší pozornost, mluví-li ženským hlasem.

"Uveď všechny údaje týkající se magnetické bouře a zpracuj následující hypotézu: Mohla by taková bouře způsobit energetickou poruchu v přenosovém zařízení a na okamžik vytvořit interdimenzionální kontakt s paralelním vesmírem?"

"Ano."

"Mohly by být v takovém okamžiku osoby v konkrétním vesmíru při přenosu vyměněny s jejich dvojníky ve druhém vesmíru?"

"Ano."

"Mohou být podmínky k tomu nezbytné znovu vytvořeny?"

"Ano."

"Zaznamenat postup a konec."

Ve stolu se otevřela přihrádka, ze které vyjela páska. Kirk ji podal Scottovi. "Zdá se, že teď je to na tobě, Scotty."

"Budu muset použít energii z nadsvětelných motorů a zaměřit ji právě na nás čtyři," pronesl s pochybami inženýr. "To je práce pro dva lidi a obávám se, že vy byste byl příliš podezřelý, kapitáne. Stejně tak poručík Uhura. Pojdte, doktore, dáme se do toho."

"Já nejsem inženýr," ohradil se dotčeně McCoy.

"Ale budete."

Oba vyšli z místnosti. Po chvilce Uhura řekla: "Kapitáne - když vidím, jak to tu na lodi chodí - co jsme v tomhle vesmíru vlastně zač? Mám na mysli, co máme předstírat, že jsme?"

"Zjistíme to. Počítači, uveď oficiální záznam životopisu současného velitele."

"Kapitán James T. Kirk. Nastoupil na místo velitele Enterprise vraždou kapitána Christophera Pikea. První akce: potlačení gorlanského povstání zničením domovské planety vzbouřenců, Druhá akce: poprava pěti tisíc kolonistů na planetě S Doradus Devět, kde se tmnější kolonie chtěla odtrhnout od Impéria. Třetí akce - "

"Zrušit. Poručíku, přejete si skutečně slyšet, jaká jste tu vy?"

Uhura se zachvěla. "Ne. Ale něco mi naznačuje to, jak se zdejší Chekov na mne dívá. Asi bych se dozvěděla, že můj předchůdce byl mým milencem, kterého jsem zavraždila ranou nožem, abych získala jeho místo. Jak je možné vytvořit na lodi za padesát miliard kreditů vztahy jako na pirátské lodi?"

"Vztahy na pirátských lodích vždy vedly k vysoké výkonnosti, poručíku. Každý pirát se bál svého nadřízeného piráta - a nejsilnější pirát byl velitelem. Morgan se svými několika bukanýrskými loděmi zmocnil Panamy stejně snadno jako celá námořní flotila."

"A pak ho zabili ranou nožem ve spánku?"

"Ne, chránili ho jeho strážci - ne z úcty nebo z oddanosti, ale protože jim jeho schopnosti přinášely to, co chtěli."

Všichni šli za stejným cílem."

"Jenže jak to celé skončilo?"

"Tahle loď je výkonná - jinak by byla zničena. Kapitán musí být nanejvýš schopný člověk, jinak by byl zahynul. A tohle Impérium díky takovým lidem bezpochyby ty dilithiové krystaly získá."

Uhura se dále mračila. "A co myslíte, že naši dvojníci dělají na naší Enterprise?"

"Doufám, že předstírají stejně dobře jako my, nebo ještě lépe. V opačném případě jsme odepsáni, i když se vrátíme." Zabzučel interkom. "Zde Kirk."

"Pane, mám na téhle frekvenci potíže. Sotva vás slyším."

"V pořádku." Kirk vypnul spojení, vytáhl svůj komunikátor a nastavil jej na subprostorové spojení a ochranu proti odposlechu. "O. K., Scotty, jsem tady. Ven s tím."

"Můžeme to zvládnout, kapitáne. Ale až přerušíme dodávku energie do strojovny, abychom zvýšili účinnost přenosového zařízení, objeví se to na hlavním panelu. Budeme potřebovat jenom sekundu, ale - "

"V pořádku, počkejte okamžik." Kirk rychle přemýšlel. "Poručíku Uhuro, tohle bude velmi nepříjemné. Všiml jsem si, že si vás vyhlédl zdejší Chekov..."

"Než jste přišel na můstek, pokusil se o mou přízeň, kapitáne."

"Tím lépe. Mohla byste ho trochu povzbudit, v zájmu našeho šťastného návratu?"

Uhura pomalu pronesla: "V životě bych nešla s takovým trikem na našeho Chekova. A z toho mi běhá mráz po zádech. Ale - samozřejmě, kapitáne, pokud si přejete."

"Hodná. Scotty, Uhura rozptýlí pozornost na můstku, takže by nám Sulu neměl dělat potíže, až dáte signál. Ted' všichni zpátky na místa, než si někdo všimne, že tohle vypadá jako válečná porada."

Uhura tiše vyklouzla z místnosti. Kirk se také chystal odejít, když jinými dveřmi vešel do místnosti Spock a pozdravil.

"Kapitáne, chtěl bych si s vámi promluvit."

"Samozřejmě."

"Bylo by mi líto, kdybyste měl zemřít."

Kirk pozvedl obočí. "To je od vás milé, pane Spocku."

"Tady nejde o příjemná slova. Jak víte, netoužím po velení. Dávám přednost svým vědeckým úkolům - uspokojuje mne, že nejsem takovým terčem jako ostatní."

"Logický jako vždy, pane Spocku."

"Musím proto zjistit, zda hodláte trvat na svém podivném rozkaze, pokud jde o Halkance."

"Rozkazy stále platí."

"Předpokládám, že máte nějaký plán. Zjistil jsem, že jste výborný velitel. Naše společné lety měly vždy úspěch."

"Uvědomuji si to," řekl Kirk. "Možná lépe než vy."

"Já nikdy na nic nezapomínám."

"I to si uvědomuji. Pak si snad vzpomenete, jak je plýtvání nelogické, pane Spocku. Je logické zničit možné dělníky - vybavení - důležité stavby, aniž bychom se všemocně pokusili jich rozumně využít? Impérium si jistě může dovolit trochu trpělivosti."

"Z logického hlediska musíme stále udržovat teror," řekl Spock. "Jinak se objeví v Impériu trhlina a nákaza se bude šířit dál."

"Halkanci říkali totéž. Jsou dějiny s námi? Dobývání je snadné - ale vláda nad dobytým územím už nikoli."

"Dějiny se zřídka opakují," řekl Spock a zamračil se. "Ale přiznávám, že žádný režim našeho typu nakonec nepřežil hněv svých obětí. Otázka zní, je naše moc kvantitativně už tak silná, abychom si mohli dovolit kvalitativní změnu? Říkáte, že vesmír je proti nám: jen spojení je v něm obtížné, natož důsledná vláda - nevěděl jsem, že jste filozof, kapitáne. Nikdy jsme takto nehovořili."

"Asi to nebylo zapotřebí, pane Spocku."

"To je možné. Nemyslím, že by byl druhý důstojník Moreau velký myslitel."

Nastalo dlouhé ticho, zatímco Kirk přemýšlel, kdo může být u všech čertů pan Moreau. Zřejmě člověk, který usiloval o Kirkovo místo."

"Pane," řekl konečně Spock, "obdržel jsem od velení Flotily osobní rozkaz. Dopouštím se vážného porušení předpisů, když vás o něm informuji. Ale jsou tu i jiné faktory. Krátce řečeno, bylo mi přikázáno vyčkat, než nad hlavním cílem začne svítat, abyste mohl splnit svůj úkol. Váš postup ovšem pan Sulu okamžitě hlásil velitelské."

"A jestliže úkol nesplním?"

"V tom případě," řekl Spock a jeho hlas zněl drsně a zároveň jaksi neochotně, "mám rozkaz vás dát zabít a zahájit akci"

proti Halkancům jako nový velitel Enterprise. Mám však odstranit také Moreaua, aby to vypadalo tak, že ho zabili vaši lidé."

"Logické," pronesl hořce Kirk. "Ale děkuji vám za upozornění, pane Spocku."

"Je mi líto, že k této situaci došlo. Zůstanu přes noc ve své kabině, pro případ, že byste chtěl se mnou mluvit beze svědků."

"Ještě jednou vám děkuji. Ale nic se nemění."

"Pane - za daných okolností - mohu projevit zvědavost a zeptat se na důvod vašeho jednání?"

"Strašně mě láká, abych vám to řekl, pane Spocku. Ale časem pochopíte sám. Pokračujte v práci."

Když Spock odešel, posadil se Kirk ke stolu. Věděl, že by se měl vrátit na můstek a dál hrát svou roli. Ale ani ta zvláštní Spockova spolupráce, ani Scottův příslib brzkého návratu do jejich vesmíru nemohly vyřešit hlavní problém: co se stane s Halkanci v tomto alternativním světě. Ať už se s ním, McCoyem, Uhurou a Scottem stane cokoli, jsou Halkanci odsouzeni k záhubě. A on nevěděl, jak tomu zabránit.

Pak zabzučel komunikátor. "Zde Kirk."

"Kapitáne, lady Scotty. Všechno je připraveno. McCoy mi pomohl. Asi ho udělám svým pomocníkem. Ale když jsem všechno ověřoval na počítači, přišel jsem na něco znepokojivého. Ten transfer mezi dvěma vesmíry způsobil změnu hustoty pole mezi nimi a ta stále roste. Musíme si pospíšet. Máme nanejvýš půl hodiny. Jestli se to nepodaří, můžeme tu uvíznout třeba na sto let."

"Jaký navrhuješ postup, Scotty?"

"Jsem připraven použít energii pro transfer. Musíme uvolnit hlavní spínač, abychom se na něj mohli napojit. Dejte nám ještě deset minut, pak to s poručíkem Uhurou spusťte a musíte uhánět do přenosové místnosti."

"V pořádku. Odpočet na čas: Pět... čtyři... tři... dva... jedna... teď."

"Zaznamenáno. Mnoho štěstí, kapitáne."

Teď nebyl čas strachovat se o Halkance: ale Kirk na ně přesto myslel. Sulu se podezíravě, chladně ohlédl, když Kirk zaujal své kapitánské místo.

"Vaše rozkazy, kapitáne?"

"Připravte se zaměřit cíl. O svítání zahájíme palbu."

Sulu se chladně usmál. "Jsem rád, že jste přišel k rozumu. Celá ta hra s počítačem nebyla k ničemu a jen mě přiměla k úvahám, jestli jste příliš nezměkl. A i když by pan Spock byl určitě výborným kapitánem, vy jste rozhodně lepší. Doufám, že takovým budete i nadále."

Kirk byl rozkazem, který musel vydat, tak znechucen, že se ani nesnažil skrýt svůj odpor. "Vám toho moc neunikne, že, pane Sulu?"

"Dobrému bezpečnostnímu důstojníkovi nesmí nic uniknout. Jinak si nezaslouží nic jiného než mučící komoru."

Nu, pomyslel si Kirk, tak dobrý ještě nejste, pane pseudo-Sulu. Dosud jste nezjistil, k čemu ta hra s počítačem sloužila doopravdy.

Na Uhuřině obrazovce bylo vidět halkánskou planetu. Chekov si spojačku prohlížel se stejně chtivým výrazem jako předtím. Vzhledla k obrazu a pak jakoby sama pro sebe pronesla: "Jen pro jednou bych ráda myslela na něco jiného než na smrt."

Sulu si ji pohrdavě změřil a vrátil se zpět ke hlavnímu pultu. Až Scott přepojí přívod energie ze strojovny do přenosových agregátů, určitě to zpozoruje.

Uhura se odvrátila od obrazovky směrem k Chekovovi. Chvilí si ho upřeně prohlížela, pak sklopila zrak. Její zastřený pohled naznačoval, že by se dala přimět ke změně svého odmítavého postoje.

Navigátor se ušklíbl a opřel se do křesla. Jeho paže se náhle ovinula kolem Uhuřina pasu.

Sulu si jich nevšímal. A zbývala už jen minuta.

Plesk!

Sulu vzhlédl. Uhura se vztyčila a vyhlížela jako zosobněná bohyně pomsty. Pomalu, s rozmyslem začala couvat k Suluově pultu. I Chekov vstal a v jeho tváři se zračil údiv smíšený se vztekem.

Ale Sulu se jen bavit. "Stále stejné, Chekove."

Chekova to zřejmě neuspokojilo. Vypadalo to, že se chce na Uhuru vrhnout. Kirk využil příležitosti a vložil se do hry.

"Takové hrátky se tu dějí, když nejsem na můstku? V tak kritické chvíli? Pane Chekove, přihlásíte se k rozkazu: Vyřídím si to s vámi později. Poručíku Uhuro, vy jste to všechno způsobil svým provokováním: okamžitě do komory. Pane Sulu, vy zaujměte její místo."

"Pane," zeptal se Sulu, "proč také odcházíte?" Oslovení mělo v sobě nádech posměchu.

"Hodlám poručíku Uhuře osobně vysvětlit, proč ji posílám do komory. Za chvíli se vrátím: postupujte mezi tím jako obvykle."

Všiml si sadistických a vilných pohledů, které na ně vrhaly hnusné parodie členů jeho vlastní posádky. Všichni, kdo byli na můstku, se poťouchle usmívali a olizovali si rty.

Pak už byli Kirk a Uhura venku a uháněli k místnosti přenosů.

Tam na ně už čekal Spock se dvěma členy posádky, s phasery připravenými k palbě.

* * *

"Ale, pane Spocku? Rozhodl jste se zabít mne hned, i když teď postupuji podle rozkazů?"

"Ne, kapitáne. Ale od návratu vaší výsadkové skupiny se děly podivné věci - včetně několika zajímavých manipulací s počítačem, jejichž podstatu jsem díky zakódování nemohl zjistit. Prvnímu důstojníkovi by nemělo být v počítači nic skryto. A teď se chystáte použít velké množství energie pro přenos. To by mohlo být velice nebezpečné. Musím se vás zeptat: Kam chcete vlastně jít, kapitáne - vy a vaši tři spoluspiklenci?"

"Domů," řekl Kirk.

"Do alternativního vesmíru?"

"Vy to víte?"

"Ano, kapitáne. A souhlasím. Jen vás požádám, abyste mne phaserem ochromil, než odejdete. Moji strážci zde potvrdí cokoliv, co pak řeknu."

McCoy řekl: "Pane Spocku, v mém vlastním vesmíru jsme se my dva často neshodli, a v tomto vesmíru jsem vás nenáviděl. Ale zdá se, že jste poctivý člověk v obou vesmírech."

"To je jen logické," řekl Spock. "Vy se musíte vrátit do vašeho vlastního vesmíru, abych já získal zpět svého kapitána. Budu sám řídit přenos. Máte ještě dvě minuty a dvacet sekund."

"Pane Spocku," pronesl Kirk, "chci ten čas využít co nejlépe. Chci se vás zeptat na tohle: Jak dlouho myslíte, že potrvá, než se potvrdí předpověď Halkanců a v Galaxii dojde ke vzpouře?"

Spock zamžikal, jako by ho náhlá změna tématu zaskočila. "Předpokládám - asi dvě stě čtyřicet let."

"A jaký bude důsledek?"

"Impérium bude samozřejmě smeteno. Snad je nahradí nějaký druh federace, pokud nebude v mezidobí zničeno příliš mnoho."

"Pane Spocku. Pomyslete na nelogičnost toho nesmyslného plýtvání. Lidmi, zdroji, zařízením, ba i časem. Nezdá se mi logickým, abyste svůj velký talent věnoval impériu, jehož osud je zpečetěn."

"Máte už jen minutu a dvacet tři sekundy."

"Jestli je změna nezbytná a zároveň prospěšná, proč ji bránit?"

"Sebevražda je rovněž nelogická. Jeden člověk nemůže změnit budoucnost."

Kirk se zahleděl na muže, který byl tak podobný jeho prvnímu důstojníkovi, ba i stejně jednal, a přece postrádal onu lidskost, skrytou ve skutečném Spockovi. "Pane Spocku, i jeden člověk může změnit budoucnost. Staňte se kapitánem téhle Enterprise, ať už o to stojíte nebo ne. Najdete logický způsob, jak Halkance ušetřit a zachránit. Snažte se působit, kde se dá. Vy se dokážete ubránit lépe než kdokoli jiný v celé Flotile, jestliže jste jen trochu jako můj vlastní první důstojník - a já věřím, že jste. V každé revoluci byl člověk, který měl představu o výsledku. Co si vyberete? Minulost, nebo budoucnost? Tyranii, nebo právo na naději, na důvěru, na lásku? Ani tady, Spocku, nemůžete úplně postrádat alespoň špetku poctivosti, kterou jste projevil - na druhé straně. Použijte ji, uplatněte ji."

"Už musíte jít," řekl Spock. "Můj kapitán se mnou nikdy takhle nehovořil. Zapamatuji si to. Nic jiného vám nemohu slíbit. Pokusím se Halkance zachránit, budu-li moci. A teď rychle! Máte už jen osmáct sekund! Střílejte! A sbohem, Jímě Kirku."

Kirk se postavil na přenosovou plošinu k ostatním. Zvedl phaser, nastavil ho na ochromení, ale i tak ho stálo hodně úsilí, aby stiskl spoušť.

* * *

Kirk se v křesle uvolnil a nasával do sebe poklidnou atmosféru na můstku. Vedle si Uhura měřila nešťastného Chekova pohledem, z něhož sršelyblesky. Kirk sám se cítil trochu nesvůj, že po jeho boku sedí Sulu - i když to byl "pravý" Sulu.

Ale pro McCoye zřejmě nebylo vůbec těžké přizpůsobit se opět známému prostředí: jeho rozsáhlá znalost psychologie ve stresových situacích pomohla i jemu samotnému. Nadšeně se otočil ke Spockovi: "Když jsem vyšel z toho paprsku, Spocku, byl jsem tak rád, že vás vidím, že jsem vás málem políbil. Naštěstí mne cosi okamžitě zadrželo."

"Jsem tomu povděčen," pronesl Spock.

"Pane Spocku," ozval se Kirk, "Scotty mi řekl, že kdybyste okamžitě nepoznal, co jsou naši dvojníci zač, nezadržel je, nevyslechl a neprovedl stejné výpočty jako my a především nedržel všechny čtyři po celou dobu v místnosti přenosů k okamžitému provedení výměny v kterýkoliv okamžik, byli bychom tam uvízli navždy. Děkuji vám, bůhví kolikrát už jste nás zachránil. Ale - jak jste to dokázal?"

"Pane," řekl Spock, "znáte mne stejně dobře jako kdokoli jiný. Ale mám v sobě cosi, co nerad ukazuji navenek a co jsem musel uplatnit."

"Nemusíte nic vysvětlovat, jestliže nechcete. Ale bylo by užitečné vědět, jak se vám to podařilo."

Spock zvedl hlavu a zahleděl se kamsi do hloubi vesmíru. "Civilizovaný člověk," řekl konečně, "může snadno hrát úlohu barbara, jako jste to dělali vy v tom druhém vesmíru. Stačí, aby se zahleděl do vlastní duše a našel zbytky divoštství po předcích - a podle toho jednal. Ale vaši dvojníci, kteří se u nás zhmotnili, byli divochy bytostně - nemohli předstírat lidskost a civilizovanost, protože ji zcela postrádali. Byl to omračující kontrast."

McCoy řekl: "Spocku, dokázal by jste hrát divocha, kdybyste byl býval s námi?"

Spock velmi vážně odpověděl: "Doktore McCoyi, já jsem divoch. Tady i tam. Ale doufám, že jednoho dne z toho vyrostu."

VRAŽEDNÉ ROKY (The Deadly Years)

Scénář: David P. Harmon

Režie: Joseph Pevney

V dalších rolích: Charles Drake, Sarah Marshall

Překlad: Hana Vličinská

Když se výsadek z Enterprise materializoval na Gammě Hydry IV, nebylo tu po Robertu Johnsonovi ani stopy. Vlastně tu nebylo ani stopy po nikom a místo, kde se zhmotnili, bylo strašidelně tiché, ačkoliv vzhledem připomínalo pole v Kansasu uprostřed srpna.

Bylo tu zářivé slunce, pestrá zeleň listů i trávy, dokonce i chvějivé odlesky horkého vzduchu nad přilehlou loukou. Chyběl však jakýkoliv zvuk, provázející život - ať život hmyzu, zvířete či lidský. Jedině pár roztroušených prefabrikovaných staveb ukazovalo, že jde o určené ústředí Johnsonovy expedice.

Kirk si povšiml, že i Spock vypadá znepokojeně. McCoy řekl: "Možná nás nečekali."

První důstojník zavrtěl hlavou. "Náš příchod byl plánován dlouho dopředu, doktore. Každoroční kontrola všech vědeckých expedic je rutinní záležitostí."

"Kromě toho jsem ani ne před hodinou mluvil subprostorovým rádiem s vedoucím expedice Robertem Johnsonem," dodal kapitán.

"Hlásil nějaké potíže, Jime?"

"Ne... ale přesto bylo něco špatně. Nevím, co přesně, ale rozhovor byl mírně zmatený, jaksi se nám nedařilo držet se tématu, snad jako by se něčeho bál." Kirk ukázal na nejbližší budovu. "Pane Chekove, proveďte to místo. Já s panem Spockem zkontrolujeme tohle. Doktore, Scotty a poručíku Galwayová, rozhlédněte se po okolí, jestli někoho nenajdete."

Tým se rozdělil. Arlene Galwayová vypadá trochu postrašeně, pomyslel si kapitán. No, tohle je její první planeta mimo naši sluneční soustavu; během služby se otrká. A okolnosti jsou trochu zvláštní.

Kapitán a Spock se zrovna chystali vejít do "svě" budovy, když vzduch prořízl výkřik. Kirk se prudce otočil a spatřil Chekova, jak vybíhá ven a rozhlíží se s divokým výrazem ve tváři.

"Kapitáne, kapitáne!" Chekovův hlas přeskočil o oktávu výš. Kirk k němu přiběhl a zatřásl s ním.

"Co se děje?"

"Kapitáne! Tam!"

"Ovládejte se, podporučíku! Co je tam?"

"Muž, pane! Tam!" Zdálo se, že se Chekov poněkud uklidnil. "Mrtvý muž."

"Dobrá, provedíme to. Ale proč ta panika? Už jste přece viděl mrtvé lidi."

"Já vím," řekl Chekov, trochu zahanbeně. "Jenže tenhle je, no, divný - a polekal mě."

"Lepší výraz by byl 'vyděsil'. Tak tedy, Kostro, Spocku, jdeme se podívat." Kirk vytáhl svůj phaser.

* * *

Uvnitř budovy byla skoro tma — ne úplně, ale Kirk, který přišel z jasného slunce, si na to těžko zvykal. Nejprve mu dům připadal prázdný; pak u protější zdi zahlédl jakousi nízkou konstrukci. Opatrně k ní přistoupil.

Pak náhle pochopil, co vyděsilo nepřipraveného Chekova. Ta věc byla hrubě otesaná dřevěná rakev, položená na dvou špalcích, které sloužily jako katafalk.

Tělo uvnitř klidně mohlo patřit Metuzalémovi. Hluboké vrásky způsobily, že rysy tváře byly téměř nečitelné. Otevřená ústa byla bezzubá, skoro bílé dásně svažštělé, oči hluboce propadlé, zakryté ochablou kůží víček. Tělo vypadalo jako pouhá kostra, držící pohromadě jen díky, jako papír tenké kůži s hnědými skvrnami. Kostnaté ruce byly zkřížené na propadlé hrudi.

Šerem se nesl Chekovův hlas: "Vrazil jsem do toho, když jsem couval, pane, a -"

"Úplně to chápu, podporučíku. Dejte si pohov. Kostro, co je to?"

"Přesně to, na co to vypadá. Jime. Přirozená smrt - jinými slovy, smrt stářím."

"Doktore," řekl Spock, "Než jsme se přenesli sem, prošel jsem si osobní záznamy účastníků expedice a mohu vás ujistit, že nikdo z nich nebyl..."

Spock byl uprostřed věty, když Kirk za otevřenými dveřmi zaslechl šoupané kroky. Všichni se otočili a první důstojník zmlkl.

Belhali se k nim muž a žena, oba o holi. Byli ohnutí a seschlí, bílými vlasy prosvítala kůže na lebce.

Pak muž pravil chvějícím se hlasem: "Přišli jsme vzdát čest profesorovi Alvinovi."

"Jsem kapitán Kirk z - "

"Musíte mluvit hlasitěji," řekl stařec a přiložil si volnou ruku k uchu.

"Říkal jsem, že jsem kapitán Kirk z Enterprise. Kdo jste vy?"

"Robert Johnson," řekl stařec a pokývl hlavou. "A toto je má žena Elaine."

"To není možné," namítl Kirk. "Johnsonovi jsou - kolik je vám let?"

"Mně? Je mi... okamžik... ach, ano, je mi devěťadvacet. Elaine je dvacet sedm."

Šokované ticho nakonec přerušil McCoy: "Jsem lékař. Oba potřebujete odpočinek a lékařskou péči."

* * *

Přežili jen tři věkem sešlí členové expedice, kteří byli přeneseni na ošetrovnu do jemné, ale výkonné péče sestry Chapelové. Kirk se postavil vedle doktora a naklonil se nad lůžkem Roberta Johnsona.

"Slyšíte mě, doktore Johnstone?"

Kalné oči vyhledaly jeho tvář. "Ještě nejsem hluchý, víte. Ještě ne."

"Tušíte, co se stalo?"

"Co se stalo?" nezřetelně opakoval Johnson.

"Ukázaly něco vaše přístroje?"

Stará mysl chvíli bloudila. Jako by se dovolával nějakého laskavého, ale nepřítomného boha, Johnson zašeptal:

"Elaine byla tak krásná... tak krásná."

"Slyší tě, Jime, ale nechápe tě. Nech ho odpočívat."

Kirk přikývl. "Sestro Chapelová, pokud by měl někdo z nich světlejší chvílku, budeme v zasedací místnosti." Popošel k interkomu. "Kirk volá můstek. Pane Spocku, komodore Stockere, doktorko Wallaceová, prosím do zasedací místnosti. Kostro, pojď prosím se mnou."

Janet Wallaceová a George Stocker byli významnými hosty; on výkonný administrátor kolem pětácti, ona endokrmioložka, ještě ani ne třicetiletá a mimořádně atraktivní. Čekali se Spockem u velkého stolu, když vstoupili kapitán a doktor. Kirk všechny pozdravil kývnutím a také si sedl. "Komodore Stockere, přizval jsem vás na tuto schůzku, protože Gamma Hydry IV spadá do vaší správy."

Upravený, schopně vypadající vysoký muž odvětil: "Cením si toho, kapitáne."

Do Kirkova hlasu se vkradly jen sotva postřehnutelné rozpaky, když promluvil na tmavookou dívku, sedící vedle komodora. "Doktorko Wallaceová, ačkoliv jste v posádce nová, vaše výsledky v endokrinologii jsou působivé. V situaci, které čelíme, bych uvítal vaši těsnou spolupráci s doktorem McCoyem."

Usmála se na něj. "Ano, kapitáne."

Spěšně se obrátil k doktorovi: "Vylož jim, oč jde, Kostro."

McCoy řekl: "Ti, co přežili expedici na Gammě Hydry IV, netrpí jen extrémním stářím. Každou minutou stárnou čím dál víc. Mé testy nic neprokázaly. Nemám klíč k tak zrychlenému procesu stárnutí."

"A co prostředí a atmosféra, pane Spocku?"

"Senzory neukazují nic, co by bylo lidskému životu nepřátelské. Atmosféra odstiňuje běžné množství nebezpečného kosmického záření."

"Jenže, jsme blízko Neutrální zóny mezi Federací a Romulanskou konfederací," uvažoval Kirk. "Romulani mají možná novou zbraň. Možná použili lidi z expedice jako pokusné králíky."

"Už jsem začal ověřovat i takovou možnost, kapitáne," řekl Spock.

Kirk vstal. "Chci, abyste ověřili všechno, v čem jste odborníky. Nezáleží na tom, jak vzdálené, jak podivné nápady budete mít, dáte se do toho." Odmlčel se, aby zdůraznil svá slova. "Zůstaneme na oběžné dráze, dokud nezískáme odpověď."

Promluvil Stocker: "Potřebuji se dostat na Hvězdnou základnu 10, kde mám přijmout nové jmenování. Jsem si jistý", že to chápete, kapitáne."

"Udělám, co budu moci, abyste svou služební schůzku nezmeškal, komodore."

"Děkuji, kapitáne."

Muži odsunuli svá křesla a odešli z místnosti. Ale tmavooká doktorka Wallaceová se nepohnula. Kirk se otočil ve dveřích: "Mohu pro vás něco udělat, doktorko?"

"Ano," odpověděla. "Mohl bys, například, říct, Ahoj, Janet. Mohl bys být trochu míň chladný, výkonný kapitán kosmické lodi a trochu víc starý... přítel."

"Janet, jako kapitán mám jistotu... mé povinnosti jsou důležité." Pak se na ni křivě pousmál. "Nebo už prostě nechci znovu vzplanout."

"Taky mi zůstalo pár menších jizev," odvětila.

Chvilku bylo ticho. Pak řekl: "Jak už je to dlouho?"

"Víc než šest let, Jime."

"Dlouhá doba. Ale nic by se nezměnilo, kdybychom znovu začali, že? Já mám svou loď a ty máš svou práci. Ani jeden z nás se nezmění."

"Nikdy ses nezeptal, proč jsem se vdala, když jsme spolu skončili."

"Myslel jsem, žeš našla jiného muže, kterého jsi milovala."

"Našla jsem muže, kterého jsem obdivovala."

"A ve své branži. Nemusela ses ničeho vzdát."

"Ne, nemusela. Ale on zemřel, Jime."

Popošla k němu a natáhla ruce. Kirk zaváhal. Pak vzal jednu její dlaň, zadíval se do jejích vřelých hnědých očí - a z

interkomu se ozval Uhuřin hlas.

"Kapitáne Kirku, pan Spock by rád, abyste přišel na můstek."

"Řekněte panu Spockovi, že jsem na cestě." Topil se v hlubinách hnědých očí. "Janet, právě teď jsme pod tlakem. Možná, až to skončí, budou věci -"

Znovu ho přerušil Uhuřin hlas. "Kapitáne Kirku, pan Scott by potřeboval, abyste přišel do strojovny."

"Řekněte mu, že přijdu dolů, až to vyřídím s panem Spockem." Přitáhl si Janet blíž. Nadzvedl jí bradu a řekl: "Ale tentokrát si nebudeme lhát. Ty a já, s otevřenýma očima, víme, co jsme zač."

"Bylo to dlouhých šest let," odvětila a objala ho. Sklonil se k jejím rtům, když se interkom ozval potřetí. "Kapitáne Kirku!"

"Už jdu, poručíku." Náhle ho zalila vlna únavy. Dotkl se dívčinych úst ukazovákem. "Šest dlouhých let - a interkom se pokouší prodloužit to o dalších šest. Doktorko Wallaceová, vaše rty jsou lákavé jako vždy - ale jak jsem poznamenal, mám důležité povinnosti."

Pocit únavy ho neopustil ani cestou na můstek. Sulu ho uvítal větou: "Standardní oběžná dráha, kapitáne."

Odpověděl: "Udržujte ji," a přistoupil ke Spockovu počítači.

"Překontroloval jsem senzory, pane. Gamma Hydry IV se jeví jako planeta třídy M, atmosféra je směsí dusíku a kyslíku, běžná hmotnost, obvyklé atmosférické podmínky. Nemohu najít vůbec nic neobvyklého."

"A co ta kometa, která tudy nedávno prolétala?"

"Prověřuji ji, pane. Zatím jsem neskončil. Ta kometa je tulák, nikdy nebyla zkoumána."

"Kapitáne Kirku!"

To byl Stocker. Vypadal jako muž s utkvělou myšlenkou. "Zařízení na Hvězdné základně 10," pravil, "je mnohem lepší než tady na palubě. Domnívám se, že by vaše vyšetřování bylo snazší, kdybyste se tam hned vydal. Zaručuji vám veškerou spolupráci."

"Děkuji vám, komodore, ale my máme vlastní vybavení. Jdu do strojovny, pane Spocku." Opustil počítač, aby přikázal: "Udržujte standardní oběžnou dráhu, pane Sulu."

Prekvapený Sulu se ohradil: "Už jste ten rozkaz vydal, pane!"

Kirka to viditelně zaskočilo. "Ano? No dobrá. Tak ho proveďte."

Když opouštěl můstek, Spock se za ním starostlivě díval.

* * *

Poručík Galwayová také vypadala nesvá, když otevřela dveře ošetřovny. "Doktore McCoyi, mohu s vámi chvilku mluvit?"

"Samozřejmě." Nabídl jí židli, ale ona se neposadila. "Vím," řekla, "že to zní bláznivě. Ale myslím, že trochu špatně slyším."

"Nejspíš to nebude nic důležitého," odvětil doktor.

"Nikdy dřív jsem žádné potíže neměla."

"Podívám se na vás. Možná to spraví prostá léčba ultrazvukem." Poděkovala a šla za ním do vyšetřovny.

* * *

Kirk zjistil, že má jisté potíže. Sám ve své kajutě, do půl pasu svlečený, osušil si oholenou tvář a sáhl pro čistou košili, která ležela na posteli. Zvedl ruku, aby ji vsunul do rukávu a v tom mu pravým ramenem projela prudká bodavá bolest. Ucukl, stáhl ruku dolů, ohnul ji a masíroval si svaly ramene. Bolest nepřestávala. Pomalu, opatrně košili oblékl. Pak přešel k interkomu a cvakl spínačem. Jak pokračujete, pane Spocku?"

"Všechny výzkumné linie negativní, kapitáne."

Kirk řekl: "Astronomická sekce hlásila, že tudy proletěla kometa. Podívejte se na to."

Spock zaváhal, než odpověděl: "Už to dělám, pane, podle vašeho rozkazu. Už jsme o tom mluvili."

"Aha. Dobrá, dejte mi vědět, jak pokračujete. Budu na ošetřovně."

"Ano, kapitáne."

* * *

Cesta k ošetřovně se zdála delší než obvykle. Bolest v pravém rameni se rozrostla o bolest v pravém koleni. Když vcházel do nemocnice, mírně kulhal. V lůžkové části zůstala obsazená jen jedna ze tří postelí. Pomyslel si: "Tak dva ze zbytku Johnsonovy výpravy už jsou pryč." Bylo to skličující. Pak spatřil, jak sestra Chapelová přetahuje prostěradlo přes tvář pacienta, který zůstal na třetí posteli.

McCoy vzhlédl. "Robert Johnson, zemřel. Poslední, Jime. Příčina smrti - stárí."

"Dělal jsi, co jsi mohl," odvětil Kirk.

Ozval se interkom: "Doktor McCoy? Tady je Scott. Můžu se za vámi stavít?"

McCoy krátce odpověděl: "Potřebujete jen vitamíny. Ale ano, přijďte i tak, Scotty."

Zvedl se a Kirk mu řekl: "Zdá se mi, že šedivíš, Kostrol!"

"Zkus vzít moji práci a uvidíš, co to s tebou udělá!" Tiše cosi přikázal sestře Chapelové. Pak se vrátil ke kapitánovi. "No, a jaký problém máš ty?"

"Rameno," odpověděl Kirk. "Bodavá bolest. Nejspíš nataženy svaly."

"Nejspíš ano, doktore Kirku," odsekl McCoy.

Kirk se usmál. "Důtka zaznamenaná, pane. Dobrá, už se nebudu pokoušet o další diagnózy."

McCoy přešel Feinbergerovým přístrojem kapitánovi nad ramenem. Zamračil se. "Hmmm. Možná bude lepší provést celkové vyšetření."

"Cože? Kvůli nataženému svalu?"

McCoy zavrtěl hlavou. "Ne, Jime. Je to rozvinutá artritida. A rozšiřuje se."

"Ale to není možné!"

"Změřím to znovu, ale výsledek bude stejný."

Ale nezměřil. Protože Kirk zděšeně hleděl za něj, do dveří ošetrovny. McCoy se otočil. Stál tam Scott - Scott se sněhobílými vlasy, který vypadal tak na šedesát let.

* * *

Ošetrovna Enterprise se změnila v něco, co se podobalo klubu důchodců. Na kapitánův rozkaz se tu shromáždili všichni členové posádky, kteří přišli do kontaktu s Gamou Hydry IV. S jedinou výjimkou Chekova všechny zasáhl rychlý proces stárnutí. Kirk vypadal na pětadesát; McCoy o deset let starší. Ani Spocka neubránílo vulkanské dědictví proti stárnutí. Tvář mu zbrzdily vrásky, kůže pod očima se prověšila. Poručík Galwayová působila dojmem asi pětadesátileté ženy. Scott vypadal nejstarší.

"No tak, Kostro," řekl Kirk. "Do toho."

McCoy začal: "Všichni, kdo jsme byli na planetě, s výjimkou podporučíka Chekova, rychle stárneme. Tempo je různé, ale v průměru asi o třicet let za den. Nevím, čím je to způsobeno - jestli virem, bakterií nebo zlým duchem. Pokouším se přijít tomu na kloub."

"Spocku? Žádal jsem o jisté výpočty."

"Na základě údajů, které mi poskytl doktor McCoy, bych řekl, že máme každý nejvýše týden života. Rovněž se zdá, že jelikož naše duševní schopnosti upadají rychleji než tělesné schránky, staneme se duševně nezpůsobilými dříve než za týden."

"Máte na mysli úplnou senilitu?"

"Ano, kapitáne. Za velmi krátkou dobu!"

Kirk poodstoupil od skupinky. Jak... ohavná smrt! Pomalu se otočil, opatrný na své bolavé koleno. "Chci, aby veškeré výzkumné zařízení téhle lodi, všichni vědci, ihned začali s veškerým myslitelným výzkumem. Chci odpověď! A lék! A můžete začít tím, že mi řeknete, proč se to vyhnulo Chekovovi."

"Dělám, co můžu," namítl McCoy. Odtáhl Feinbergerův diagnostický přístroj od prvního důstojníka. Jste nechutně zdravý, Spocku."

"Musím vám odporovat, doktore. Shledávám, že se obtížně soustřeďuji. Slábne mi zrak. A při běžné teplotě na lodi je mi stále chladněji."

"Neřekl jsem, že vás to nezasáhlo."

Scott řekl bez zájmu: "Můžu jít zpátky na své stanoviště?"

"Cítíte se na to, Scotty?" zeptal se Kirk.

"Samozřejmě. Potřebuji si jenom trošku odpočinout, to je všechno."

McCoy prohlásil: "Pokud chcete, můžete také odejít, poručíku Galwayová."

Nepohnula se. McCoy se ozval hlasitěji: "Poručíku Galwayová?"

"Cože? Mluvíte se mnou, doktore?"

"Ano. Říkal jsem, že můžete jít. Co takhle zajít do své kajuty a trochu se prospat?"

"Ne! Nechci spát! Cožpak to nechápete? Pokud usnu... co zjistím, až se probudím?"

Kirk řekl: "Poručíku Galwayová, hlase se na svém stanovišti a pokračujte ve službě."

Její "Ano, pane" znělo vděčně. Bolestivě se zvedla ze židle a zamířila ke dveřím. Cestou se zahlédla v zrcadle. V hrůze se od něj odvrátila.

"To je ale hloupé místo pro zrcadlo!"

Odklopýtala ven. Kirk se za ní zadíval. "Je o sedm nebo osm let mladší než já. Vypadá o deset let starší."

"Lidé běžně stárnou různě rychle, Jime."

Kirk ukázal na Chekova. "Ale proč on ještě nezestárl?"

"Nevím."

"Dobrá, ale já to chci vědět! Je to jeho mládím? Krevní skupinou? Žlázami? Předchozím léčením? Geny?"

"Sestro Chapelová, připravte pana Chekova na kompletní prohlídku."

Vstala. "Pojďte se mnou, podporučíku. Nebude to bolet. Příliš."

Když se dveře za sestrou a neochotným Chekovem zavřely, obrátila se Janet Wallaceová na doktora McCoye. "Před pár lety na Aldebaranu III jsme s manželem použili variantu cholesterolového bloku, abychom zpomalili arteriosklerózu u zvířat."

"Fungovalo to?"

"Občas. Ale se silnými vedlejšími účinky. Nechali jsme toho."

"Stejně to zkuste, doktorko. Zkuste cokoliv, hlavně rychle!"

"Ano, pane." Hbitě odešla.

"Pane Spocku, vraťte se na můstek," přikázal Kirk. "Brzy se k vám připojím. Informuj mě o Chekovovi, Kostro."

* * *

Nalezl Janet Wallaceovou, jak na něj čeká v chodbě. "Myslel jsem, že už jste na cestě do chemické laboratoře, doktorko."

"Jdeme stejným směrem, Jime."

Po krátkém zaváhání přikývl. "Jdeme."

Přizpůsobila krok jeho pomalejší chůzi. "Známe problém," řekla. "Víme, jaké má následky. Víme, jak se stav vyvíjí - proto, jakmile najdeme správný směr výzkumu, logicky musíme najít řešení."

Kirk se usmál. "Zní to jako slova mého prvního důstojníka."

"Žádný problém, Jime - ani ten náš - není neřešitelný."

"Jen tak z hlavy ti můžu jmenovat alespoň pět neřešitelných problémů. Například, proč byl stvořen vesmír? Jak můžeme věřit tomu, o čem si myslíme, že známe? Existuje něco jako absolutně dobrý nebo špatný čin? Jaká je povaha krásy? Jaký je důkaz velké Fermatovy věty*? Nic z toho není logicky řešitelné."

"Ne. Srdce není orgánem logiky. Naše... situace... nestojí na logice." Chytila ho za ruku. "Když jsem si brala Theodora Wallace, myslela jsem, že to mezi námi skončilo. Spletla jsem se."

Kirk se na ni ostře zadíval. "Kdy tě to napadlo? Dnes?"

"Cože?"

"O kolik byl tvůj muž starší než ty?"

"Co na tom záleží?" ptala se.

"Odpověz mi!"

"O dvacet šest let," řekla zdráhavě. Pak, jako by si myslela, že chce

*Pozn. překladatele. V době vzniku tohoto příběhu, nemohl autor, a tím pádem ani kapitán Kirk být informován, že v devadesátých letech 20. století bude velká Fermatova věta dokázána.

vysvětlení, dodala: "Byl to skvělý muž... pracovali jsme na osamělé výspě... společně - " Rozplakala se. "Jíme, nechci mluvit o něm! Chci mluvit o nás!"

"Podívej se na mě!" žádal Kirk. Chytil ji za ramena. "Říkal jsem, podívej se na mě! Koho vidíš?"

"Já - vidím kapitána Jamese Kirka," řekla rozechvěle. "Muže pevných mravních zásad, slušného - silného, hezkého - "

"A starého!" vykřikl. "Starého... a každou minutu staršího!"

"Jíme, prosím - "

"Co mi nabízíš, Jan? Lásku nebo dárek na rozloučenou?"

"To je od tebe kruté," odpověděla.

"Je to čestné!" Jeho hlas byl drsný a hořký. "Prostě se drž ještě dva dny poblíž, Janet! Pak už budu opravdu dost starý na tvou lásku!"

* * *

Mladý Chekov byl z mnoha lékařských vyšetření už podrážděný. "Dejte nám ještě krev, Chekove!" stěžoval si Suluovi. "Ta jehla vám neublíží, Chekove! Sundejte si košili, Chekove! Lehněte si, Chekove! Zhluboka dýchejte, Chekove! Vzorek krve! Vzorek kostní dřeně! Vzorek kůže! Vzali ze mě tolik vzorků, že si už ani nejsem jistý, jestli tady ještě jsem!"

"To přežiješ," řekl Sulu.

"Ano, přežiju... ale nelíbí se mi - "

Ztichl, protože na můstek vstoupil kapitán. Sulu hlásil: "Standardní oběžná dráha, kapitáne."

"Zvětšete oběžnou dráhu na dvacet tisíc mil v perigeu."

Než došel ke kapitánskému křeslu, adjutant Doris Atkinsová mu podala tabulku. "Podepíšete to, pane?" Podíval se na text, napsal tam své jméno a podal jí ho zpět, když ho dostihl komodor Stocker.

"Doufal jsem, že s vámi prohodím pár slov, kapitáne."

"Nemám času nazbyt, komodore."

"Jistě, pane. Chci vám jen připomenout, že máme schůzku na Hvězdné základně 10."

"Obávám se, že ji zmeškáme, komodore Stockere. Nehodlám opustit tuto oblast, dokud nenajdeme řešení našeho problému."

"Kapitáne, pozoruji, jak mi před očima upadají čtyři velmi cenní členové Hvězdné flotily a jeden téměř nenahraditelný. Chci vám nějak pomoci."

"Pokud vás to tolik trápí," řekl Kirk, "pošlu subprostorem Hvězdné základně 10 hlášení a vysvětlím naši situaci."

Spock u svého počítače zavrtěl hlavou. Kirk si toho všiml. "Ano, pane Spocku?"

"Kapitáne... poslal jste takové hlášení už dnes ráno."

"Aha. Ano, samozřejmě." Změnil téma. "Adjutante Atkinsová."

"Ano, pane?"

"Kde je hlášení o spotřebě pohonných hmot?"

"Právě jste ho podepsal, pane."

"Kdybych ho podepsal, nežádal bych ho! Podejte mi ho!"

Dívka mu plaše podala papír. Byl tam jeho podpis. Vztekla jí ho vrátil a zabořil se do svého velitelského křesla. Zahlédl, jak si Sulu a Chekov vyměnili významné pohledy. Uhura se k němu otočila zády.

Kirk zavřel oči. Potřebuju si odpočinout. Zkuste si prožít to, co já. Pak uvidíte. Byl bezmocný; to byla pravda. A nikdy dřív, v celém svém životě, nebyl tak unavený... ztrápený, zoufalý... nemohli to změnit... unavený... unavený...

Jakoby z velké dálky slyšel Spockův hlas: "Kapitáne! Myslím, že máme příčinu! Rozhodl jsem se - " Hlas se odmlčel a Kirk nechal své myšlenky znovu zatoulat. Pak s ním kdosi zatřásl. "Kapitáne!" S ohromným úsilím se probal.

"Hmmm? Spocku? Promiňte... zamyslel jsem se."

"Pochopitelně, pane."

"Uhm. Máte nějaké hlášení, pane Spocku?"

"Ano, pane. Myslím, že znám příčinu toho jevu. Nejsem si zcela jistý, ale náznaky, které mám, jsou velmi slibné."

Už bdělý kapitán se zeptal: "Co je to?"

"Kometa," odpověděl Spock. "Její ohon přímo proťal oběžnou dráhu Gammy Hydry IV. Ověřil jsem běžné zbytkové ozáření a nic jsem nezjistil. Když jsem ale seřídil senzory na extrémně nízké hodnoty, objevilo se dosud nezjištěné záření. Pod hodnotami běžného rozsahu radiace... ale je tady. A nepochybně jde o zbytek ohonu komety."

"Dobrá, pane Spocku. Jděte s tím hned za doktorem McCoyem."

Když vstával, vystřelila mu v pravém koleni bolest. Namasíroval si ho a přikulhal k Uhuře. "Poručíku, pošlete hlášení na velitelství Hvězdné flotily."

"Ano, pane."

"Kvůli blízkosti Romulanům použijte kód dva."

"Ale pane, Romulani už kód dva rozluštili. Pokud si vzpomenete na poslední zprávy - "

"Tak použijte kód tři!"

"Ano, pane. Kód tři."

"Hlášení. Klíčem k příčinám jevu může být kometa, která míjela Gammu Hydry IV. Zmiňovaná kometa je nyní..." podíval se na Spocka.

"Kvadrant čtyři-čtyři-osm, pane."

"Doporučuji, aby všechny jednotky provedly kompletní analýzu záření, a našly prostředky k jeho neutralizaci. Kometa je velmi nebezpečná. Kirk, velitel Enterprise. Pošlete to hned, poručíku. Jdeme, pane Spocku."

U výtahu se zastavil. "Pane Sulu, zvětšete oběžnou dráhu na dvacet tisíc mil v perigeu."

Sulu se zmateně zeptal: "Zvětšit o dalších dvacet tisíc, kapitáne?"

Kirk se zamračil. "Nemůžu pochopit, proč se každý můj rozkaz zpochybňuje. Udělejte, co jsem řekl, pane Sulu."

Spock se tiše ozval: "Jaká je naše současná pozice, pane Sulu?"

"Obíháme na dvaceti tisících, pane."

Kirk se zadíval na Spockův bezvýrazný obličej. Pak řekl: "Udržujte pozici, pane Sulu."

"Rozkaz, pane."

Dveře výtahu se za uхни zavřely a na můstku zůstalo jen tísnivé ticho.

* * *

Ale na ošetřovně zavládla nová naděje.

"Záření," přemítal McCoy. "Stejně dobrá odpověď jako kterákoliv jiná. Ale proč jsme se to nedozvěděli dřív?"

"Bojím se, doktore, že mé myšlenkové procesy jsou méně jasné a pomalejší než bývaly."

McCoy se podíval na Spocka. Pak podal Janet Wallaceové kazetu. "Pust'te si prosím tohle, doktorko."

"Dobrá," ozval se Kirk. "Průběžně mě informujte. Budu na můstku. Jdete, Spocku?"

"Chci se doktora na něco zeptat, kapitáne."

Kirk přikývl a odešel. Spock řekl: "Doktore, teplota na lodi mi je stále nepříjemnější. Zvýšil jsem teplotu ve své kajutě na padesát stupňů. To je celkem snesitelné, ale - "

"Vidím, že vás nebudu navštěvovat doma," odpověděl doktor.

"Rád bych věděl, zda nemáte něco, co by snížilo mou citlivost na chlad."

"Nejsem čaroděj, Spocku. Jen obyčejný starý venkovský doktor!"

* * *

Jakmile za sebou Vulkanec zavřel dveře ošetřovny, odvrátila se Janet zklamaně od počítače. "Doktore McCoyi, žádná z obvyklých terapií neovlivní tenhle zvláštní druh nemoci z ozáření."

"V pořádku. Začneme znovu. Budeme pracovat usilovněji. Rychleji. Začneme znovu úplně od začátku, pokud budeme muset. Ale musíme na něco přijít."

Venku na chodbě zastavil Spocka komodor Stocker. "Mohu na pár slov, pane Spocku?"

"Komodore?"

Stocker ztlumil hlas: "Pane Spocku, kosmická loď může fungovat, když její hlavní inženýr, šéflékař, dokonce i první důstojník nejsou fyzicky v dobré formě. Ale je zhoubné mít velícího důstojníka, jehož kondice není dokonalá."

"Toho jsem si vědom."

"Prosím, chápejte mě dobře. Můj obdiv ke kapitánu Kirkovi je bezmezný. Je to vynikající důstojník. Ale... Pane Spocku, potřebuji vaši pomoc a spolupráci."

"V čem, pane?"

"Chci, abyste převzal velení Enterprise."

"Na základě čeho, pane?"

"Na základě kapitánovy neschopnosti plnit své povinnosti kvůli svému postižení."

"Musím vám připomenout, že jsem byl postižen stejným jevem."

"Jenže vy jste Vulkanec," odpověděl Stocker. "Žijete mnohem déle. Vykazujete mnohem nižší stupeň..."

"Jsem z poloviny člověk, pane," řekl Spock. "Mé fyzické reflexy upadají. Má mentální kapacita se snižuje. Snadno se unavím. Ne, pane. Nejsem způsobilý velet."

"Poklid ne vy, Vulkanec, pak samozřejmě není ani kapitán Kirk."

"Pane," odpověděl Spock, "mám teď neodkladné povinnosti."

"Pane Spocku, netěší mě, co se chystám říci, ale předpisy to žádají. Jako druhý ve velení Enterprise musíte svolat mimořádné slyšení v záležitosti kapitánovy způsobilosti."

"Já... odmítám váš návrh, pane," upjatě prohlásil Spock.

"To není otázka volby. Pokud je kapitán duševně nebo fyzicky v nepořádku, je slyšení o způsobilosti povinné. Prosím, nenuťte mne citovat předpisy, které znáte stejně dobře jako já."

Po dlouhé odmlce Spock řekl. "Dobrá. Slyšení se svolává na 14:00."

* * *

Před očima ustaraného Kirka prováděli Janet a McCoy na Chekovovi závěrečné testy. Nešťastný podporučík zjevně zvažoval vzpouru proti zřejmě už tisící jehle, kterou do něho zapíchli během těch nekonečných vyšetření.

"Tohle nebude bolet," řekl mu McCoy.

"To jste říkal i minule," odvětil Chekov. "A předtím taky."

"Bolelo to?"

"Ano," odsekl Chekov.

Ze dveří ošetřovny se ozvalo zasténání: "Doktore... pomozte mi..."

Obrátili se. O záručně dveři se opírala Arlene Galwayová. Stáří ji změnilo téměř k nepoznání. "Prosím... udělejte něco... pomozte..."

Vztáhla ruku, ale než se k ní kdokoliv dostal, zhroutila se k zemi. McCoy se nad ní sklonil. Kirk ho sledoval, vyděšený i navzdory jakési šedé mlze, která jakoby zahalovala události posledních několika dnů - nebo to bylo několik týdnů?

"To přece nemůže být - poručík Galwayová?" řekl třesoucím se hlasem.

"Je to ona," odpověděl McCoy a i jeho hlas zakolísal. "Nebo spíš byla. Je mrtvá. Její rychlejší metabolismus ji odsoudil k tomu, že stárла rychleji než ostatní. Ale je to jenom otázka času, než -"

* * *

"Kostro, kolik nám ještě zbývá?"

"Ach, je to záležitost dnů, Jime... možná jenom hodin."

To nebyla informace, která by mohla uklidnit kapitána, předvolaného ke slyšení o jeho způsobilosti k velení. Ani lidé shromáždění kolem stolu v zasedací místnosti neměli uklidňující vliv. Tajemná nemoc z ozáření silně zasáhla každého, kdo se zúčastnil osudné kontroly expedice Roberta Johnsona.

Spock, který vypadal zhruba na padesát, zahájil slyšení tím, že se obrátil na adjutanta Atkinsovou, která měla být zapisovatelkou. "Necht' je zaznamenáno, že toto slyšení o způsobilosti bylo nařizeno zde přítomným komodorem Stockerem." Odmíchl se. "A neochotně svoláno mnou samým."

Kirk řekl: "Necht' je také zaznamenáno, že považuji toto slyšení za neplatné."

Spock se podíval na Stockera, sedícího na druhé straně u stolu.

Ten se ozval: "Předpis 7592, odstavec 3, paragraf 11..."

"Znám předpisy, komodore," přerušil ho Kirk.

Spock klidně řekl: "Zákonnost tohoto slyšení je nepochybná, kapitáne."

"Pane Spocku, mohu učinit prohlášení?" zeptal se Stocker. Jakmile Spock přikývl, komodor řekl: "Musel jsem se uchýlit k tomuto legálnímu postupu, abych zachránil životy mimořádně cenných příslušníků Hvězdné flotily. Pokoušel jsem se přesvědčit kapitána Kirka o nutnosti odebrat se na Hvězdnou základnu I0 - ale pokaždé jsem byl odmítnut. Odpovědnost za toto slyšení nesu já."

"Naopak, komodore," namítl Spock, "jakožto předsedající důstojník a druhý ve velení Enterprise nesu odpovědnost já. Kapitáne Kirku, chcete učinit prohlášení?"

"Ano!" vyštěkl Kirk. Jsem kapitán této lodi a jsem zcela schopný jí velet. Odvolejte tu frašku a pojďme zpět do práce!"

"Nemohu, pane," odpověděl Spock. "Předpisy hovoří zcela jasně." Znovu se zachvěl zimou. Jste oprávněn ptát se přímo všech svědků, jakmile je vyslechnete tato porota."

Kirkův hlas byl plný sřízavého sarkasmu. "To je od vás velmi laskavé, pane Spocku."

Spock stiskl tlačítko počítačového záznamu. Pak s neotřesitelným klidem pravil: "Pane Sulu, jak dlouho sloužíte pod kapitánem Kirkem?"

"Dva roky, pane."

"Víte, že by za tu dobu někdy nebyl schopen činit rozhodnutí?"

"Ne, pane."

"Rozkázal vám udržovat standardní oběžnou dráhu kolem Gammy Hydry IV?"

"Ano, pane."

"A o několik minut později svůj rozkaz zopakoval?"

"Ano, pane."

"Rozkázal vám zvětšit oběžnou dráhu na dvacet tisíc mil v perigeu?"

"Ano, pane."

"A opakoval ten rozkaz?"

"Neopakoval!" vykřikl Kirk. "Když vydám rozkaz, očekávám, že bude splněn! Nemusím se opakovat!"

"Kapitáne, budete mít možnost křížového výsledku, až skončí porota."

"Nepletete si pojmy, Spocku? To není porota, to jsou dubové palice!"

"Kapitáne, toto slyšení předpisy nejen připouštějí, ale přímo vyžadují. Odpovězte prosím na otázku, pane Sulu."

"Ano, pane. Kapitán Kirk rozkaz zopakoval."

"Komodore?"

"Nemám žádné otázky," řekl Stocker.

"Kapitáne Kirku?"

"Jen dál."

Spock stiskl zuby, aby mu zimou necvakaly. Ruce měl chladem ztuhlé. "Adjutante Atkinsová, před svědky jste podala kapitánu Kirkovi hlášení o spotřebě paliva. Přijal ho a podepsal. Je to správně?"

"Pane, měl hlavu plnou důležitějších věcí. Probíhající krize -"

"Adjutante, máte jen odpovědět na otázku."

"Já... nejspíš zapomněl, že ho podepsal."

"Nejspíš?"

"Zapomněl, že ho podepsal."

"Děkuji vám, adjutante. Můžete odejít."
Pokračovali. Spock zavolal Uhuru, aby ověřil Kirkovo opomenutí, že Romulané rozluštili kód dva.
"No dobrá!" zvolal Kirk. "Měl jsem hlavu plnou jiných věcí! Připouštím, že šlo o nedopatření!"
"Mohlo to být velmi nebezpečné -" podotkl Stocker.
"Nejste na radě, komodore," přerušil ho Spock. "Doktore McCoyi?"
McCoy podřimoval. "Doktore McCoyi!"
Probral se. "Promiňte. Ano, pane Spocku?"
"Před několika hodinami jste na žádost této poroty provedl kapitánu Kirkovi kompletní fyzické testy."
"Ano." Doktor Spockovi přes stůl hodil disketu. "Všechno je tady. Dobře se pobavte."
Vulkanec mlčky vložil disketu do počítače.
Zařízení zabzučelo, cvaklo a promluvílo: "Fyzický věk subjektu, založený na fyziologickém profilu, šedesát tři solárních let."
Chvilí bylo ticho. Pak Kirk namítl: Je mi třicet čtyři let."
"Počítač se s vámi neshoduje," řekl Stocker.
"Doktore McCoyi, proveďte profesionální zhodnocení současného fyzického stavu kapitána Kirka."
McCoy odvrátil od Spocka oči. "Je postižen zvláštním druhem nemoci z ozáření... stejně jako vy, já i pan Scott."
"Omezte laskavě svůj komentář pouze na kapitána Kirka, doktore. Jaké účinky na něj má ta nemoc?"
vražedné roky
"On - on poněkud zešedivěl. Zasáhla ho artritida."
"To je vše?"
"Sám víte, že ne! O co se to pokoušíte, Spocku?"
"Dělám, co musím. Netrpí kapitán podivnou fyzickou degenerací, která se silně podobá stárnutí?"
"Ano. Ale on je lepší muž -"
"Doktore, souhlasíte s kapitánovým fyzickým věkem, jak ho určil počítač?"
"Je to jen zatracený stroj!"
"Souhlasíte s ním, doktore?"
"Ano, souhlasím. Promiň, Jime."
"Tato porota nemá další otázky. Pokud ovšem vy, komodore Stockere..."
"Jsem zcela spokojen, pane Spocku."
"Přejete si zavolat svědky, kapitáne Kirku?"
"Jsem zcela schopný promluvit na svou obhajobu sám!"
Kirk se pokusil vstát. Koleno mu vypovědělo službu; chytil se stolu, aby neupadl. "Toto slyšení má jediný důvod - odmítl jsem opustit Gammu Hydry II."
"Gammu Hydry IV, pane," opravil ho Spock.
"Samozřejmě. Překřekl jsem se. No a co?" Náhle sevřel ruku a bouchl pěstí do stolu. "No tak jsem trochu zmatený! Kdo by nebyl, v takové situaci? Moje loď má potíže... mí vyšší důstojníci jsou nemocní... a tohle... ten nesmysl se slyšením o způsobilosti! Každý by byl zmatený! Pokoušíte se zbavit kapitána Hvězdné flotily velení. To tedy, to je... to je... nevěřil bych, že jste něčeho takového schopný, Spocku!"
Rozhlédl se po tvářích kolem stolu. "Tak dobrá, ptejte se mě! Jen do toho! Ukážu vám, kdo je způsobilý! S mou pamětí není nic v nepořádku. Ani s mým rozhodnutím. Opakuji, zůstáváme na oběžné dráze kolem Gammy Hydry II"
Byl tu druhý výpadek paměti, naprosto nepřehlédnutelný. Spock, promrzlý až do morku kostí, klidně promluvil do ticha.
"Nemáme další otázky, kapitáne." Bojoval sám se sebou, aby se neroztřásl. "Mohl byste opustit místnost, pane, než porota odhlasuje -"
"Fajn! Vsaďte se, že odejdu. Pohněte si s tím hlasováním, ať se můžu vrátit k řízení své lodi!"
Odkulhal ke dveřím a tam se ohlédl: "Kdybyste mi něco chtěli, budu ve své kajutě."
Jen co se za ním zavřely dveře, řekl Spock: "Prostě zvednutí ruky bude stačit. Doktorka Wallaceová se hlasování nezúčastní. Ti, kdo souhlasí, že kapitán Kirk už není schopen velet Enterprise, to potvrdí zvednutím své pravé ruky."
Všechny ruce, kromě Spockovy, se pomalu zvedly.
"Pane Spocku?" ozval se komodor Stocker.
Spock zvedl ruku. Ohlédl záznamovému počítači: "Zaznamenejte jednomyslné rozhodnutí."
Stocker řekl: "Předpokládám, pane Spocku, že nyní převzmete velení lodi."
"Váš předpoklad je mylný, pane."
"A váš důvod?"
"Stejný, jakého toto slyšení užívá proti kapitánovi. Má vlastní fyzická slabost mě vylučuje z pozice velitele."
"Dobrá. Další v pořadí je pan Scott."
Všechny oči se upřely na Scotta. Zadíval se do obličejů plných očekávání, zamrkal, přikývl - a usnul.
"Jelikož jsou všichni vyšší důstojníci nezpůsobilí, jsem podle předpisů nucen převzít velení." Stocker vstal od stolu.
Spock namítl: "Pane, nikdy jste nevelel kosmické lodi."
"Komu byste světil velení, pane Spocku?"
"Je tu nebezpečí ze strany Romulanů," pokračoval Spock.
"Pane Spocku, musíme ty lidi zachránit!" Otočil se na Sulua. "Pane Sulu, nastavte přímý kurz ke Hvězdné základně 10. Nadsvětelná pět."
"Skrze Neutrální zónu, pane?"

Stocker přikývl. "Změňte kurz ihned."

"Komodore Stockere, žádám vás, abyste nepodceňoval nebezpečí - nebo Romulany," naléhavě pronesl Spock.

"Neutrální zóna je nanejvýš zřídka hlídaná. Vsadím na to, že její narušení unikne pozornosti Romulanů."

Spock řekl: "Riziko, pane, pokud smím odhadnout pravděpodobnost - "

"Nesmíte!" Stocker se vydal ke dveřím. "Všichni důstojníci se vrátí na svá místa."

* * *

Kirk byl sám ve své kajutě, unavený, poražený, zdrcený celou tíhou svých sedmdesátiletých let. Když se ozvalo zaklepání, zmohl se sotva na odpověď; po chvíli se ozval: "Vstupte."

Vešel Spock, následovaný Janet, která zůstala nenápadně stát vedle dveří. Kirk na Spocka vzhledl plný naděje, ale tvář prvního důstojníka byla pro jednu čitelnou jako kniha.

"Takže mě zbavili velení," řekl Kirk.

"Je mi líto, kapitáne."

"Měl jste být státní žalobce."

"Předpisy vyžadují - "

"Předpisy!" vyštěkl Kirk. "Neohánějte se předpisy, Spocku! Prostě jste chtěl velení! První malá chyba - "

"Nepřijal jsem velení, kapitáne."

"Doufám, že jste náležitě hrdý na způsob..." Kirk se odmlčel, jak mu Spockova slova došla. "Co tím myslíte, vy nevelíte?"

"Trpím stejným onemocněním jako vy, pane."

"Pokud nevelíte vy, kdo tedy?"

"Komodor Stocker."

Kirkovi chvíli trvalo, než mu došlo, o koho jde. Pak vybuchl. "Stocker? Jste blázen? Nikdy prakticky nevelil! Pokud Scotty - "

"Pan Scott není ve stavu, aby byl schopen velet. Komodor Stocker, jako důstojník s odpovídající hodností - "

"Nežvaňte o hodnostech. Ten chlap je kancelářská krysa. Spocku, nařizují vám převzít velení!"

"Nemohu, pane."

"Neuposlechnete přímý rozkaz, pane Spocku?"

"Ne, kapitáne. Na této lodi teď může vydávat rozkazy jen komodor Stocker."

Kirka popadl bezmocný vztek. "Ty neloajální, zrádný... Bodls mě do zad při první příležitosti. Ty..." Jeho hněv ještě vzrostl, když si uvědomil, že mu tečou slzy. Slzy! "Vypadni odsud! Už se na tebe nechci ani podívat!"

Spock zaváhal, lehce sklonil hlavu a odešel. Po chvíli si Kirk uvědomil, že u dveří stále stojí ženská postava a slabě popotahuje. Zadíval se na ni.

"Kdo je to? Jan? Jan?"

"Promiň, Jime," řekla. "Jsem to já."

"Choval jsem se tu jako blázen. Jen ať si na mne vyskakují. Jen ať mě úplně popletou."

"Všichni to chápou."

"Jenže já nejsem starý, Jan! Nejsem! Trocha bolavých svalů neudělá z muže starce! Kosmická loď se neřídí rukama - řídí se hlavou! Moje mysl je stejně ostrá jako vždycky!"

"Najdeme lék."

"Jednoduchý případ nemoci z ozáření a přijdu o velení." Otočil se a podíval se na sebe do zrcadla. "Dobrá, uznávám, že jsem trochu zešedivěl. To je tím zářením."

"Jime," řekla bolestně. "Mám práci. Prosím omluv mě..."

"Podívej se na mě, Jan. Říkalas, že mě miluješ. Znáš mě. Podívej se pořádně - "

"Prosím, Jime - "

"Potřebuji si jenom trochu odpočinout. To je všechno. Nejsem starý, že ne? Řekni to! Řekni, že nejsem starý!"

Žádná reakce. Objal ji, přitáhl ji blíž a políbil s veškerou vášní, které byl schopen. Ale nepřišla žádná reakce - od ní a co hůř, dokonce ani od něj. Pustil ji - a spatřil v jejích očích lítost. Odvrátil se.

"Odejdi."

* * *

Co teď. Nedokázal myslet. Byl zbaven velení. Odpověď... ale nebyla tu žádná odpověď. Počkat. Něco s kometou. McCoy. Chekov. Nemocnice. Tam to bylo, na ošetřovně. Vybelhal se ven, proklínaje se za svou pomalost.

* * *

Byl tam Spock; a sestra Chapelová, McCoy a Janet. Všichni nějak vypadali velmi staří. Ale nešťastný Chekov, znovu na stole, vypadal stejně. Říkal: "Proč se prostě nevrátím do práce a nenechám svou krev tady?"

Kirk se pokusil probodnout Spocka pohledem: "Co tu děláte vy?"

"Zdá se, že tady mohu být nejvíce k užítku."

"Možná byste rád zprostil služby i doktora? Kostro, co je s podporučíkem Chekovem?"

"Nic," odvětil popuzeně McCoy. "Vůbec nic."

"Musí s ním něco být! Musí! Sestoupili jsme na povrch společně. Přenesli jsme se dolů společně. Stáli jsme na stejném místě. Byl s námi celou dobu. On - "

"Ne, kapitáne," namítl Spock a prudce se nadechl. "Celou dobu ne. Na chvíli nás opustil."

"Opustil nás?" Kirk hleděl na Vulkance a pokoušel si vzpomenout. "Aha. Ano - když vstoupil do toho domu. On... tam byl... Spocku! Něco se tam stalo!"

"Jistě, kapitáne. Doktore, vzpomínáte si na tělo profesora Alvina na tom improvizovaném katafalku - "

"Chekove, vy jste se vyděsil!" skočil mu do řeči Kirk. "Vrazil jste do toho mrtvého muže a..."

"To se vsadíte," odpověděl Chekov. "Byl jsem vyděšený, pane. Ale ani zpola tak vyděšený, jako jsem teď, to vám povím."

"Strach?" řekl McCoy a zvedl chvějící se ruku k bradě. "Ano. To by mohlo být. Srdce tlučte rychleji. Zrychlený dech. Studený pot. Přival epinefrinu. Kdysi jsem něco četl... epinefrin zkoušeli při nemoci z ozáření v polovině dvacátého století."

"Přestali ho používat," dodala Janet, "po objevu hyronalynu."

"Ano, ano," odvětil McCoy hněvivě. "Neplet'te mě. Proč ho přestali používat? Byl tam jiný důvod. Věděl jsem to... kdysi. Neznali prostředek... Ano! To je ono! AMP! Sestro, požádejte počítač o něco, co se jmenuje AMP!"

Christina Chapelová se s tváří vhodnou ke studii nedůvěry obrátila k počítači. Po zdánlivě velmi dlouhé době řekla: "Je tady záznam. Jmenuje se to cyklický adenosin tři-pět monofosfát. Ale působí na všechny hormonální funkce - proto bylo upuštěno od jeho užívání."

"Zkusíme to," rozhodl McCoy, s nervózním zasmáním. "Nestůjte tam jen tak, doktorko Wallaceová. Syntetizujte mi dávku. Ztraceně, rozlouskneme to!"

* * *

Ve velitelském křesle na můstku seděl komodor Stocker. Pokud si uvědomoval, kolik lidí je k němu demonstrativně otočeno zády, nedal to najevo. Měl příliš mnoho práce s tím, aby pochopil úlohu té spousty světýlek, která blikala na panelu před ním.

"Vstupujeme do romulanské Neutrální zóny, pane," ohlásil kormidelník. "Všechny senzory nastaveny na maximum." Kdo to jen je? "Děkuji, pane Spocku... promiňte, pane Sulu. Poručíku Uhuro, dejte mi vědět, pokud narazíme na nějaké Romulany."

"Ano, pane. Zatím nic."

Stocker přikývl a znovu se zahleděl na konzolu. Světýlka před ním posměšně tančila. Jako kadet se kdysi učil o podobném řídicím panelu, ale od té doby bylo zřejmě všechno přeházené a označené novými symboly, které mu, až na pár výjimek, nic nefikaly. Dobrá, bude se muset spolehnout na tyhle důstojníky -

Vtom se Enterprise pod ním mocně otřásla a polovina ze světýlek zčervenala. Neznalost ho přemohla. "Co to bylo?" zeptal se bezmocně.

"Narazili jsme na Romulany, pane," odvětila suše Uhura.

"Romulani se blíží z obou stran, pane," dodal Sulu.

Lod' se znovu otřásla, silněji. Stocker polkl a řekl: "Ukažte je."

Hlavní obrazovka se rozsvítila. Také byla plná mihotajících se světýlek, která mu připadala stejná jako hvězdy, nebýt jejich pohybu, který stejně nedokázal interpretovat.

"Nevidím žádné Romulany!"

"To, co mění barvy, pane. Změny jsou v souladu s tím, jak se přibližují."

Lod' pod ním poskočila. Všechna světla se červeně rozzářila.

"Jsme obklíčení, pane," klidně pravil Sulu.

Ozvalo se bzucení, které nedokázal lokalizovat. "Volá strojovna, pane," řekla Uhura. "Chcete převést energii do štítů?"

Po obličeji mu stékal pot. "Ano," řekl nazdařbůh.

"Pan Scott chce vědět, kolik nadsvětelné energie má připravit."

Jaká je odpověď na tohle?

"Komodore Stockere," řekl Sulu, zpola otočený k velitelskému křeslu. Jsme v úzkých. Co rozkážete?"

Enterprise se znovu zachvěla a světla pohasla. Stocker si náhle uvědomil, že je příliš zděšený, než aby promluvil, natož aby se pohnul -

Pak se, milosrdně, z interkomu ozval Kirkův slabý, ale rozhodný hlas. "Co se tam nahoře děje? Poručíku Uhuro, tady je kapitán!"

"Pane!" řekla Uhura. "Narušili jsme do romulanskou Neutrální zónu. Útočí na nás."

"Ten cvok! Držte štíty na plný výkon! Hned jsem tam."

Stocker cítil, jak mu spadl kámen ze srdce, ale pobyt v očištění ještě neskončil. V interkomu bylo slyšet vzdálenou hádku:

"Jíme... nemůžeš... nikdo z nás... sestro... doktorko Wallaceová..."

"Pomozte... dostat se na můstek..."

"Ach Jíme, nemůžeš... sestro... tady..."

Pak hlasy zmlkly. Kirk zcela jasně ještě nemohl Stockera vysvobodit. Komodor se sebral a zavelel: "Poručíku Uhuro, pokuste se spojit s Romulany."

"Jistě. Dosud žádná odpověď."

"Pokud bychom k nim mohli promluvit - sdělte jim příčiny, proč jsme narušili Neutrální zónu -"

"Romulani jsou notoricky známí tím, že neposlouchají vysvětlování," ozval se Sulu. "Víme to - už jsme se s nimi zapletli."

"Volejte je dál!"

"Už jsem je volala na všech frekvencích," odvětila Uhura. "Ignorují nás."

"A proč by ne?" řekl Sulu. "Vědí, že nás mají. Pokud tu zůstaneme trčet, budou narážet na štíty tak dlouho, až se nám zhroutí."

Stocker si prohrábl rukou vlasy. "Pak tedy nemáme jinou možnost, než se vzdát."

"To se jim bude líbit," prohlásil Sulu, stále otočený zády. "Nikdy předtím kosmickou loď nedostali. A komodore, nikdy neberou zajatce."

"A co-"

"Pane," řekla Uhura, "máte velení. Jaké jsou vaše rozkazy?"

* * *

V nemocnici držely sestra Chapelová a Janet násilím Kirka na posteli. Pokoušel se posadit a navzdory jeho stáří měly co dělat, aby ho zvládly - navíc jim úkol ztěžovaly nečekané otřesy Enterprise.

"Ten zelenáč - tam nahore - ničím mou loď -"

"Jíme," procedila skrz stisknuté zuby Janet, "Pokud ti budu muset dát injekci -"

"Lež klidně, Jíme," ozval se McCoy. "Nemůžeš nic dělat. Už jsme v tom."

"Ne, ne. Moje loď -"

Z laboratoře přišel Spock s lahví. "Doktorko Wallaceová, tady je ten lék. Není to ověřené, ale nemáme čas na farmakologické testy nebo podobné jemňůstky."

"Dobrá," řekl doktor. "Jdeme na to."

"Vyléčí... nebo zabije." Spock podal láhev Janet, a ta z ní naplnila stříkačku. "Bezpečná příprava by zabrala týdny testování."

"Co je to?" ptal se Kirk, poněkud klidněji.

"Hormonální prostředek," odpověděla Janet. "Musí být podán jinak než zažívacím traktem a dokonce i bez pravděpodobných nečistot může pro tělo představovat extrémní zátěž. Krvácení do mozku, srdeční zástava -"

"Nechte detaily být," přerušil ji McCoy. "Dejte mi to."

"Ne," ozval se Kirk. "První dávku dostanu já."

"Ty ne," rozhodlaně se mu postavil doktor.

Jakoby v odpověď se Enterprise znovu otřásla. "Jak dlouho myslíš, že může loď vydržet takovéhle údery?" dožadoval se Kirk odpovědi. "Musím jít nahoru!"

"Jíme, může tě to zabít," namítla Janet.

"Bez toho umřu tak jako tak."

"Lékařská etika mi velí -" začal McCoy.

"Zapomeň na lékařskou etiku! Právě ničím mou loď! Dejte mi tu injekci."

"Kapitán má pravdu," řekl Spock. "Pokud znovu nezíská způsobilost a během několika minut nepůjde na můstek a nepřevezme velení, zemřeme všichni rukama Romulanů. Dejte mu tu dávku, doktorko Wallaceová."

Udělala to. Chvilíčku se nedělo nic. Pak se Kirk ocitl ve spárech křečí, střídavě se svíjel a napínal. Uvědomoval si jen matně, že na něm ostatní doslova visí.

Vypadalo to jako věčnost, ale ve skutečnosti sotva po minutě začal záchvat ustupovat a postupně ho nahradil pocit vyčerpání, ale i pohody. Janet na něj namířila Feinbergerův přístroj.

"Zabírá to," řekla konejšivě. "Proces stárnutí se zastavil."

"Nevidím žádnou změnu," namítl McCoy.

"Má pravdu," prohlásil Spock. "Působí to a čím dál rychleji."

"Janet, pomoz mi vstát," požádal Kirk a zhluboka se nadechl. "To teda byla jízda."

"Jak se cítíš?" ptala se.

"Jako kdyby mě prohodili přepážkou. Spocku, budete si muset na svou dávku ještě počkat. Potřebuji vás na můstku. Janet, dej injekci Kostrovi a pak Scottymu." Usmál se. "Kromě toho Spocku - pokud můj nápad nebude fungovat, nebudete tu injekci potřebovat. Jdeme."

* * *

Cítil se silnější a bystřejší každou vteřinou, která uběhla během cesty a soudě podle úlevy, se kterou byl přivítán na můstku i ostatní viděli zřetelnou změnu.

"Hlášení, Sulu!"

Jsme obklopeni romulanskými loděmi - nanejvýš deseti. V okruhu od padesáti do sta tisíc kilometrů."

Stocker spěšně opustil velitelské křeslo, když se Kirk přiblížil. Kapitán udeřil do spínače interkomu. "Strojovno, plná pohotovost pro všechny nouzové zdroje a nadsvětelné motory. Budu je potřebovat za dvě minuty. Kapitán končí... Poručíku Uhuro, nastavte kanál pro vysílání velitelství Hvězdné flotily. Kód dva."

"Ale kapitáne -"

"Dal jsem rozkaz, poručíku. Kód dva."

"Kód dva, pane."

"Hlášení: Enterprise velitelství Hvězdné flotily, v tomto sektoru. Loď neúmyslně narušila romulanskou Neutrální zónu. Jsme obklopeni a pod těžkým romulanským útokem. Únik nemožný. Štíty selhávají. Provedeme autodestrukci s použitím dříve instalovaného corbomitového zařízení. Jelikož bude zničena Enterprise a všechna hmota v okruhu dvou set tisíc kilometrů, výsledkem bude odpovídající mrtvá zóna. Všechny lodě Federace se musí vyhybat této oblasti nejméně další čtyři solární roky. Exploze za jednu minutu. Kirk, velitel Enterprise. Konec... Pane Sulu. Kurz 188 čárka 14. Nastavte nadsvětelnou osm a připravte se."

"Připravení, pane."

Spock se ozval od své stanice: "Romulané ustupují, pane. Myslím, že zachytili naše hlášení, jak jste zřejmě čekal."

"Logický předpoklad, pane Spocku. Stále ustupují?"

"Ano, pane, ale stále jsme na dostřel."

"Všichni připravte... nadsvětelná osm, teď!"

Lod' sebou trhla - tentokrát ne kvůli útoku, ale díky náhlému zrychlení na rychlost osmkrát vyšší než rychlost světla. Spock se naklonil nad svou konzolou.

"Úplně jsme Romulany zaskočili, pane. Ještě se ani nehnuli."

"Jsme mimo dostřel, pane Sulu?"

"Ano, pane. A venku z Neutrální zóny."

"Nastavte nový kurz. Jedna devět dva stupně, čárka 4. Míříme k Hvězdné základně 10."

"Otáčíme, pane."

Kirk se opřel v křesle. Cítil se skvěle. Komodor Stocker k němu zahanbeně přistoupil.

"Kapitáne, chtěl jsem vás jen ujistit, že jsem udělal to, o čem jsem byl přesvědčen, že musí být uděláno, abyste byl zachráněn vy i ostatní důstojníci."

"Beru to na vědomí, komodore. Nicméně byste měl vědět, že hvězdná základna může udělat jen málo věcí, které by nemohla provést i kosmická loď."

"Pokud to tak mohu říci, pane, teď už úplně chápu, co kosmická loď dokáže - se správným velitelem."

Dveře výtahu se otevřely a vstoupil McCoy. Byl stejně mladý jako dřív. Kirk se na něj zadíval.

"Vypadáš dobře, Kostro."

"Scotty taky. Ten lék zabral. V první chvíli to byl nápor na svaly, ale jinak se cítí fajn. A teď vy, pane Spocku, kdykoliv budete připraven."

"Už jsem připraven, doktore."

"Dobrá. Kvůli vaší vulkanské fyziologii jsem připravil mimořádně silnou dávku. Také jsem z nemocnice odstranil všechny rozbitné předměty."

"To od vás bylo pozorné."

"Věděl jsem, že to oceníte."

Kirk se usmíval. "Celkem vzato, pánové, na tuhle zkušenost si vzpomeneme, až budeme staří... samozřejmě, to bude trvat ještě dlouho, že?"

TABLE S TRIBBLY (The Trouble With Tribbles)

Scénář: David Gerold

Režie: Joseph Pevney

V dalších rolích: William Schallert, William Campbell, Stanley Adams

Překlad: Jan Pavlík

Zdá se, že nikdo neví, kde se tu tribblové vzali, i když se zřejmě cítí dobře v kyslíkové atmosféře při přibližně pozemských hodnotách teploty a tlaku. Čerstvě narození tribblové jsou asi palec dlouzí, největší, kterého kdy kdo viděl, měřil palců šestnáct.

Tribbl vypadá jako cosi mezi perskou kočkou a pytlíkem fazolí. Nemá ruce ani nohy, scházejí mu oči a vlastně i obličej - má jen ústa. Pohybuje se klouzáním, protahováním a smršťováním jako červ nebo zvláštním vlněním, jako to dělají hlemýždi. Má ale dlouhou srst v nejrůznějších barevných odstínech - béžové, tmavě čokoládové, zlatavé, bílé, žlutozelené, rudohnědé, skořicové a tmavě žluté.

Tribblové jsou neškodní. Úplně, naprosto, zcela, nepochybně, absolutně a stoprocentně neškodní...

* * *

Enterprise zachytila nouzové volání stupně A-1 nejvyšší priority přicházející z kosmické stanice K-7 jen několik okamžiků poté, co se dostala do dosahu jejich vysílačů. Stanice obíhá kolem Shermanovy planety, která se nachází asi tři světelné roky od základny Klingonů, a tudíž v dosahu jejich vlivu - nebo v dosahu vlivu Federace, podle toho, jak se na to díváte.

Na planetu si dělají nárok obě strany. I když je téměř pustá, má její poloha mezi oběma politickými útvary značný strategický význam. Za starých časů by se jí jedna ze stran prostě zmocnila a druhá by se jí snažila dobýt. Byla by z toho patrně válka - kteroužto zábavu Klingoni milují.

Jenže teď platila Organianská mírová smlouva, kterou bylo třeba respektovat. Podle této smlouvy bude Shermanova planeta náležet té straně, která prokáže, že jí bude efektivněji využívat.

Když se za těchto okolností ozval ze stanice K-7 nouzový signál nejvyšší priority, nikdo se posádce Enterprise nemohl divit, že okamžitě šestou nadsvětelnou rychlostí a ve stavu bojové pohotovosti zamířila ke stanici.

Jenže když se loď přiblížila, nebylo patrné žádné ohrožení nepřítelem. K-7 mohla - pokud by to vůbec bylo možné - ohrožovat jedině průzkumná jednomístná loď pohybující se na parkovací dráze. Stanice sama klidně a majestátně obíhala kolem Shermanovy planety.

Rozhořčený kapitán Kirk se spojil s komandérem Lurrym, který odmítl cokoliv vysvětlovat na dálku a požadoval osobní setkání. Jeho tón byl víceméně omluvný, ale Kirka to vůbec neobměkčilo. Spolu s prvním důstojníkem Spockem se přenesl paprskem na stanici a Suluovi přikázal udržovat loď v bojové pohotovosti.

* * *

Když Kirk a Spock dorazili do pracovny komandéra Lurryho, byli přítomni ještě další dva muži. Kirk si jich nevšímal.

"Komandére Lurry," řekl, "vyslal jste nouzový signál prvního stupně s nejvyšší prioritou. Žádám o vysvětlení, jak stav ohrožení nastal."

"Eh, dovolte, abych vám to vysvětlil, kapitáne. Ve skutečnosti stav ohrožení nenastal."

"Pak budete mít potíže," pronesl temně Kirk. "Proč jste tedy nařídil vyslat ten signál?"

Jeden z neznámých mužů řekl: "Já jsem to nařídil, kapitáne."

"A kdo jste?"

"Kapitáne Kirku, to je Nilz Baris," řekl Lurry. "Přiletěl sem ze Země, aby řídil rozvojový projekt pro Shermanovu planetu."

"A to vám dává oprávnění uvést celý kvadrant do stavu bojové pohotovosti?"

"Pan Baris," pronesl druhý neznámý upjatě, "Je podsekretářem Federace pro otázky zemědělství v tomto kvadrantu."

"Není mi známo, že by tato funkce nesla s sebou jakákoli vojenská oprávnění," odtušil Kirk. "A kdo jste prosím vy?"

"To je můj asistent, Arne Darvin," řekl Baris. "A teď bych prosil, kapitáne, abyste postavil tolik strážců, kolik jich máte..."

"Prosím?" zeptal se Kirk. To, jak celá trojice odpovídala na otázky, mu nepřidalo na náladě a dosud neslyšel nic, co by aspoň vzdáleně připomínalo vysvětlení.

"Pokusím se vám vše vyjasnit," řekl podsekretář. "Potřebuji tolik strážců, kolik jich máte, aby hlídali skladiště. To je přece jednoduché."

"To ano, ale nic to neobjasňuje. Jaké skladiště?"

"Skladiště, kde je uložena kvadropšenice," řekl Darvin, který převzal štafetu. Z Lurryho stolu zvedl kufřík a vytáhl z něho malou zkumavku. Vysypal do dlaně několik zrněk a podal je Barisovi, který je předal Kirkovi. Kapitán si je krátce prohlédl a podal Spockovi.

"Pšenice," řekl. "A co s ní?"

"Kvadropšenice není pšenice, kapitáne," odpověděl Darvin. Potáhl nosem. Je to nově vyvinutá odrůda obilí."

"To mi neříká o nic víc."

"Je to vysoce plodná hybridní forma pšenice a žita," pronesl tiše Spock. "Hybrid se čtyřmi zrnky namísto jednoho a trvalka. Původní odrůda pochází z Kanady dvacátého století."

"Ano, ovšem," ozval se poněkud udiveně Baris.

"A je to jediné pozemské obilí, které může růst na Shermanově planetě," dodal komandér Lurry. "Máme ho tu ve skladišti. Je velmi důležité, aby se dostalo v pořádku na Shermanovu planetu. Pan Baris se domnívá, že by se Klingoni mohli pokusit celou akci sabotovat."

"Nic není pravděpodobnějšího," řekl podsekretář. "To obilí Federaci umožní uplatnit nárok na Shermanovu planetu. Klingoni zřejmě učiní, co je v jejich silách, aby tomu zabránili. Chápete? To obilí musí být pod ochranou."

"Takže vy jste vyslal nouzové volání kvůli skladu obilí," řekl Kirk. "Nenechám vás sice zatknout, ale jen proto, že si stejně jako vy přeji, aby Federace Shermanovu planetu získala. Máte velké štěstí, zneužití nouzového volání je závažný trestný čin."

"Já jsem nezneužil..."

"Kapitáne Kirku," vložil se do debaty komandér Lurry, "nemohl byste ke skladišti umístit alespoň několik strážných? Létá tady opravdu mnoho lodí."

To ovšem byla pravda. Kirk s odmlkou řekl: "Co si o tom myslíte, pane Spocku?"

"Bylo by to logické opatření, kapitáne."

"Tak dobře." Kirk vytáhl svůj komunikátor. "Kirk volá Enterprise... Poručíku Uhuro, podejte hlášení hlavnímu štábu. Dále sem pošlete dva strážce, ať se hlásí veliteli Lurrymu."

"Ano, kapitáne."

"A vyhlašte volno na vycházku pro veškerý personál mimo službu. Konec."

"Jenom dva?" ozval se rozčileně Baris. "Kirku, o tomhle ještě uslyšíte. Spojím se s velitelem Flotily."

"Prosím," řekl Kirk a ledově hleděl na sekretáře. "Ale než je zavoláte, utrhnete si obě uši, aby to nemuseli dělat za vás."

* * *

Prostoru pro odpočinek bylo na K-7 málo. Obchody tu tvořily jen malé pulty sestavené kolem ústřední plochy ve středu křížících se chodeb. Volné místo bylo vzácné.

Když Kirk a Spock přicházeli, materializovala se zde řada členů posádky Enterprise, mezi nimi Uhura a Sulu. Kirk zamířil k nim.

"Vidím, že jste nemařili čas a vydali se rovnou sem," řekl. "Pane Sulu, máme pro váš skleník něco nového. Pane Spocku?"

První důstojník mu podal zrnka. "Tohle se jmenuje..."

"Kvadropšenice!" zvolal nadšeně kormidelník. "Četl jsem o ní, ale až do dneška jsem nikdy žádnou neviděl."

"No tak, Sulu," řekla Uhura, "můžete si ji prohlédnout, až budeme zpátky na lodi. Teď musíme nakupovat, dokud tu možnost máme. Půjдете, pane Spocku? Kapitáne?"

"Snad na několik minut. Ale ne na moc dlouho; myslím, že teď už létají hyperprostorem naléhavé zprávy."

* * *

V obchodě, kam je Uhura zavedla, bylo zboží všeho druhu: prodavač se zřejmě nespécializoval na nic konkrétního. Kosmonauti-překupníci, kteří sem přiletěli, zde prodávali nejroztodivnější kuriozity, které našli na cizích planetách, aby si přilepšili. Později je prodavači nabízeli jiným kosmonautům za dvojnásobek. Kirk už rozhodně viděl lepší obchody, ale konec konců K-7 taky nebyla zrovna špičková stanice.

Momentálně se zde vnucoval vysoký civil s rudými vlasy, působící hamižným dojmem. Na pultě měl rozloženo obrovské množství věcí a u nohou mu stála brašna.

"Ne, rozhodně ne," říkal prodavač otráveně. "Mám už tolik argiliánských drahokamů, že mi vydrží na celý život. To, co jsem za ně musel dát, si může v tomhle pajzlu dovolit málokdo."

"To máte smůlu, příteli," řekl překupník. Jeho hlas zněl podivuhodně melodicky. "Nikdy neuvidíte kvalitnější drahokamy než tyto. No dobrá. Ale určitě si vezmete blyštivou vodu ze Síría..."

"Používám ji," odušil prodavač temně, "k leštění drahokamů."

Překupník si povzdechl a smetl většinu svého zboží do brašny. Zůstal jen jeden předmět - zelenožlutá koule z čehosi, co vypadalo jako peří.

"No, vás není snadné ukecat. Už vám můžu nabídnout jen tribbly. Určitě budete mít zájem o..."

"Ani zadarmo."

"Oooch," vzdychla Uhura. "Co to je? Je to živé? Můžu si to pochovat? Je to rozkošné."

"Co to je?" opáčil překupník a podával jí zvířátko. "To je tribbl, drahoušku. Nejsladší bytost na světě, kterou znám - ovšem až po vás."

Věc v Uhuřiných rukou se pohnula. Kirk zaslechl hluboký, podmanivý tón, něco mezi předením kotěte a vrkáním holubice.

"Jú," řekla Uhura, "on přede."

"Říká, mladá dámo, že vás má rád."

"Můžu si ho koupit?"

"O tom," řekl prodavač, "se teď musíme dohodnout."

"Příteli, deset kreditů za kus je velmi rozumná cena. Vidíte sám, že takové hezké věci se této krásné dámě líbí. Budou se líbit i dalším."

"Jeden kredit," řekl prodavač.

Sulu položil zrní na pult a opatrně se natáhl po tribblovi.

"Nekouše, že ne?" zeptal se.

"Pane!" ohradil se překupník a ostentativně při tom ignoroval prodavače. "Převážení nebezpečných zvířat z jedné planety na druhou je protizákonné, to jako lodní důstojník jistě víte. Kromě toho tribblové nemají zuby."

"Dobře," řekl prodavač. "Dva kredity."

Překupník vzal Suluovi tribbla a hodil ho zpátky na pult.

"Devět," prohlásil.

Prodavač si zvíře s pochybami prohlížel. "Je čistý?"

"Stejně jako vy. Troufal bych si říct, že ještě mnohem čistější."

"Jestli ho nechcete, vezmu si ho," řekla Uhura. "Myslím, že je nádherný."

A začalo další smlouvání. Nakonec se překupník s prodavačem dohodli na šesti kreditech a překupník začal vytahovat z brašny další tribbly. Zvláštní bylo, že každý měl jinou barvu a velikost.

"Za kolik je prodáváte?" zeptala se Uhura prodavače.

"Za deset kreditů. Ale pro vás..."

"No tohle!" zvolal náhle Sulu. "Žere mi zrní." Honem smetl z pultu do dlaně, co ještě bylo. Tribbl zapředl silněji a to, co mělo být tvář, bylo ještě kulatější, jako by se usmíval. Prodavač ho zvedl, ale překupník mu ho rychle sebral z rukou. "Pane," řekl, "tohle je můj vzorek a mohu si s ním dělat, co chci. A já ho chci darovat této půvabné mladé dámě."

"To je ono," řekl prodavač, "takhle zruinujete trh."

"Příteli," pronesl zpěvavě překupník, "až tato půvabná mladá dáma začne ukazovat moje zboží všude kolem, nebudou vám zásoby tribblů stačit. Vzpomeňte si na má slova."

Uhura si přitáhla chlupatou kuličku bez tváře k obličejí a cosi jí šeptala. Kirk nevěděl, jestli má být rád, nebo si dělat starosti. Uhura nikdy dříve nepodléhala citům, ale teď byla zjevně unesena. Ta nemotorná zvířátka měla rozhodně v sobě cosi přitažlivého, ale..."

Píp!

Ne, tohle nebyl tribbl: to byl komunikátor.

"Zde Kirk."

"Kapitáne, tady je Scott. Máme naléhavou zprávu z velení Flotily. Myslím, že byste si ji měl poslechnout."

"V pořádku, Scotty," řekl Kirk do komunikátoru. "Proveďte záznam a čekejte. Hned jsem na palubě."

"Dobře. Ale to není všechno, kapitáne. Naše senzory právě zaznamenaly klingonský křižník. Blíží se rychle ke K-7. Vyslal jsem výzvu a dostal běžné hlášení. Ale..."

"Kdo velí?" zeptal se Spock. Kirk na jeho přítomnost v obchodě téměř zapomněl, ale právě Spock položil podstatnou otázku. Kirk se zeptal Scottyho a vděčně pokynul prvním důstojníkovi.

"Velitel Koloth, pane. Snad si na něj vzpomínáte z našeho minulého setkání: dokonalý čtyřladvacetikarátový syčák."

"Chápu, Scotty. Zaujměte bojové postavení. Poručíku Uhuro, vezměte si to svoje zvířátko. Vracíme se na loď."

Sotva dokončil větu, vrátilo je přenosové zařízení z obchodu zpět na Enterprise.

* * *

Zpráva z velitelství Flotily byla jako obvykle stručná a věcná. Zněla: "Není třeba připomínat význam, jaký má Shermanova planeta pro Federaci. Klíčem k jejímu získání je kvadropšenice. Je třeba ji chránit. Poskytněte s okamžitou platností jakoukoli pomoc a podporu, o kterou podsekretář Baris požádá. Nesete odpovědnost za bezpečnost zásob i za celý projekt."

Bylo jasné, že díky přítomnosti klingonské lodi bude úkol značně zkomplikovaný. Klingoni neprováděli žádné přípravy k napadení stanice. To by byla sebevražda, protože každý phaser na Enterprise byl namířen na klingonskou loď (což Koloth jako zkušený kapitán určitě předpokládal). Koloth však namísto toho všechny vyvedl z míry, když

požádal o povolení vycházky pro své muže.

Podle Organianské mírové smlouvy komandem Lurrymu nezbylo než žádosti vyhovět. Flotila však poskytla Kirkovi důležitou kartu, neboť podle rozkazu měl odpovědnost za bezpečí zásob kvadropšenice. Mohl proto nařídít, že najednou smí vyjít na stanici pouze dvanáct Klingonů, a kromě toho nechal vyslat po jednom strážci pro každého Klingona. Tohle by alespoň mělo uspokojit Barise.

Jenže Barise to neuspokojilo. Nepřál si na stanici vůbec žádné Klingony. Dlouho se proti nim bránil. Nakonec mu ale ozřejmili, že Klingoni mají právo na stanici pobývat, a nedalo se s tím nic dělat.

* * *

Kirk se zastavil v odpočinkovém sále na kávu. Inženýr Scott si četl nějaký technický časopis: to byl jeho způsob odpočinku. O kus dál se okolo stolu shromáždilo několik lidí. Mezi nimi Spock, doktor McCoy, Uhura a podporučík Freeman. Kirk se přidal ke skupince a zjistil, že na stole leží Uhuřin tribbl a aspoň deset menších: členové posádky si s nimi hráli.

"Jak dlouho tu věc máte, poručíku?" zeptal se McCoy.

"Jen od včerejška. Dnes ráno jsem zjistila, že se mu - že se jí narodila mláďata."

"To jste na tom vydělala." McCoy uchopil jedno zvířátko a se zájmem si je prohlížel. "Hmmm..."

"Poručíku Uhuro," řekl Kirk pobaveně, "hodláte tu založit jesle?"

"Neměla jsem to v úmyslu. Ale tribbl měl jiné plány."

I Spock se zabýval jedním z tvorečků a téměř mechanicky ho hladil.

"Získala jste to na stanici?" zeptal se McCoy.

"Ano, od pilota té jednomístné průzkumné lodi. Velitel Luny říká, že se jmenuje Cyrano Jones. Zkoumá cizí hvězdné systémy."

"Jako většina takových," poznamenal Kirk. "Zkoumat planety na hranici kligonského teritoria znamená vyvolávat problémy."

"Je to podivuhodný tvor, kapitáne," ozval se Spock. "Jeho předení má zřejmě uklidňující účinek na lidskou nervovou soustavu. Naštěstí se zdá, že já jsem imunní."

Kirk pozoroval, jak jeho první důstojník zvířátko hladí a pozvedl obočí, ale zdržel se jakéhokoli komentáře.

"Poručíku," zeptal se McCoy, "měla byste námitky, kdybys si vzal jednu z těch vašich věcí dolů do laboratoře a prozkoumal ji?"

"Dobrá, ale jestli ho chcete pitvat, nechci o tom nic vědět."

"Poručíku," ozval se Freeman, "jestli je nechcete, mohl bych si taky jednoho vzít?"

"Jistě, proč ne? Zdá se, že už můžou od maminky."

Freeman pohlédl na Kirka.

"Nemám nic proti živým hračkám na lodi," řekl Kirk, "v rozumných mezích. Ale jestli chcete mít tribbly na Enterprise, měli by se množit poněkud pomaleji -"

* * *

Tribblové ho však nebrali na vědomí. Když se Kirk vydal druhého dne do nemocničního oddělení - další zdlouhavý výstup s Barisem mu způsobil bolesti hlavy - zjistil, že McCoy má krabici plnou tribblů.

"Myslel jsem, že ti Uhura dala jen jednoho, Kostro, a ty jich tu máš aspoň deset."

"Běžný vrh. Měl jsem jich jedenáct a jednoho jsem pitval. Dospěl jsem k závěru, že se nejspíš rodí březí."

"Je to možné?"

Jistěže ne, ale ušetřilo by to spoustu času, že? Mohu ti říct tohle: alespoň padesát procent metabolismu toho tvora je zaměřeno na rozmnožování. Víš, co získáš, když dáš tribblovi pořádně nažrat?"

Kirk se na otázku příliš nesoustředil. "Tlustého tribbla?"

"Ne. Získáš stádečko malých hladových tribblíků. A měl bys vidět, co jich má Uhura. Ted' už padesát, a to jich pět dala pryč."

"Nu, měl bys pro ně najít nějaké obydlí, než jich budeš mít také padesát." Kirk spolkl prášek proti bolení hlavy.

"Přijdeš na vycházku na stanici, Kostro?"

"Už jsem tam byl. A kromě toho, tohle je zajímavější. Chápu, proč šel s poslední skupinou Scotty: dohlédne na to, aby nedocházelo ke třenicím. Ledaže by s nimi začali Klingoni."

"Nevím, proč by to měli dělat. Koloth ví, že kdyby k něčemu došlo, zdvojnásobil bych počet stráží. Jestli má opravdu za lubem nějaký podraz se zásobami, stojí o tohle určitě ze všeho neméně."

* * *

Přesto se Kirk po svém posledním setkání s Lurrym vydal do staničního baru. Bylo tam šest pozemšťanů, mezi nimi Scotty a navigátor Chekov. U dalšího stolu sedělo pět nebo šest Klingonů, ale obě skupiny se navzájem ignorovaly. Když se Kirk přidal ke svým mužům, vstoupil do baru Cyrano Jones a také se vydal k nim.

"Ach přátelé," řekl, "neměli byste zájem o tribbla?"

Jednoho držel u Scottyho ramene. Scott se k němu otočil a díval se přímo do míst, kde měl mít tribbl obličej. Zachvěl se.

"Ty po tvůrky tahám ze strojovny už od rána!"

"Třeba někdo z ostatních pánů...?" Odpovědi se mu nedostalo. S pokrčením ramen přešel Cyrano ke stolu Klingonů a přistoupil k jednomu z nich, kterého Kirk poznal. Byl to Korax, jeden z Kolothových důstojníků.

"Příteli Klingone, mohu vám nabídnout rozkošného malého tribblíka?"

Tribbl na to měl jiný názor. Zjevíla se mu srst, vztyčil se na Cyranově paži a zlostně zasyčel.

"Přestaň!" zvolal Cyrano. "Omlouvám se za jeho nevhodné chování, pánové. Nikdy předtím to neudělal."

"Navrhuji," pronesl chladně Korax, "abyste s tím parazitem odsud zmizel co nerychleji."

"Ale je to jen přítulný malý -"

"Odneste to!"

Tribbl znovu zasyčel. Korax udeřil Cyrana do paže a tribbl odletěl přes celou místnost až k pozemšťanům. Cyrano se za ním vrhl a Scotty mu jej beze slova podal.

Cyrano pohlédl s beznadějí v očích z jedné skupiny na druhou a pak přešel k pultu. Barman právě sundával z police džbán. Cyrano položil zvířátko na pult.

"Pane! Určitě budete chtít udělat malý obchůdek - jeden z mých maličkých tribblů za trochu..."

Barman se otočil a převrátil džbán. Vypadli z něho tři tribblové.

* * *

Na palubě to bylo horší. Chodby se tvorečky jen hemžily. Na můstku musel Kirk smést tři nebo čtyři z křesla, než se mohl posadit. Byli všude. Na pultu, v přihrádkách, kam se jenom podíval.

"Poručíku, jak se dostali všichni ti tribblové na můstek?"

"Předpokládám, že ventilačním vedením, kapitáne. Zdá se, že jsou po celé lodi."

"To určitě. Pane Spocku, pošlete sem údržbářskou četou, aby tu uklidila. A kolik jich vlastně je?"

"Za předpokladu, že z jednoho tvora - toho, kterého přinesla na palubu poručík Uhura - vznikne množením deset," začal první důstojník, "za každých dalších dvanáct hodin, bude jich ve třetí generaci celkem jeden tisíc tři sta třicet jedna. Ve čtvrté generaci jich bude čtrnáct tisíc šest set čtyřicet jedna. V páté generaci -"

"To stačí. Musí se to tu všechno vyčistit. Tribblové musí pryč."

"Všichni?" zaprotetovala Uhura. "Och, kapitáne..."

"Do posledního."

"Logické rozhodnutí," komentoval Spock. "Rozmnožují se nekontrolovatelně. Spotřebovávají naše zásoby a nic nám neposkytují."

"Ale to snad ne, pane Spocku. Nemohu s vámi souhlasit. Dávají nám svou lásku. Cyrano Jones říká, že tribbl dává jedinou lásku, kterou si člověk může koupit za peníze."

"Poručíku," řekl Kirk, "když je něčeho moc - dokonce i lásky, není to vždy dobré. A jestli vezmeme v úvahu, že to všechno začalo jediným tribblem, je nejbezpečnější žádný tribbl."

"A jelikož se při kmení rozmnožují," dodal Spock, "Je snadné si představit, co by se stalo, kdyby se dostali do syntetizátoru potravin nebo do skladiště."

Kirk se zahleděl na svého prvního důstojníka, jako by do něj udeřil hrom.

"Krucifix! Skladiště!" zvolal. "Skladiště! Poručíku Uhuro, spojte se s komandérem Lurrym a s Nilzem Barisem. Ať se s námi setkají v hlavní hale stanice. Pane Spocku, přeneseme se na stanici. Poručíku, ať se k nám v místnosti přenosů připojí doktor McCoy!"

* * *

Když se všichni tři materializovali v hale, přeneslo se s nimi alespoň šest tribblů. V hale se okamžitě ztratili mezi tribbly, kterými byla zaplavena. Obchod, kde tribbla uviděli poprvé, vypadal jako obchod s kožešinami. Prodavač, který už se zřejmě vzdal pokusů vymést vetřelce, seděl mezi nimi s hlavou v dlaních a neměl daleko k slzám.

Přítíli se k nim Lurry a Baris, protentokrát bez Darvina.

"Co se děje?" vykřikl Baris.

"Nepříjemnosti - jestli se stalo to, co si myslím. Honem do skladiště!"

Baris víc nepotřeboval. Hnali se o překot a odkopávali tribbly, kteří jim leželi v cestě.

Přede dveřmi skladiště stáli dva strážníci.

"Jsou dveře zajištěné?" zeptal se Kirk.

"Ano, pane. Nic nemohlo proniknout dovnitř."

"Otevřete je!"

Strážce vytáhl magnetický klíč. Nic se nestalo.

"Nechápu to, pane. Zdá se mi, že..."

Nikdy se nedozvěděli, co se stalo, neboť v tom okamžiku se dveře rozlétly, jako by došlo k tichému výbuchu. Stovky a stovky a stovky tribblů se vyvalily ven. Byli všude kolem, chvěli se, smršťovali, protahovali, pískali a předli...

Stáli proti hoře kožešin, která neustále rostla. Spock se vzpamatoval první. Sebral jednoho tribbla a s klinickým zájmem ho začal zkoumat.

"Zdá se, že se najedl víc než do sytosti," poznamenal.

"Do sytosti!" vykřikl Baris. "Mého zrní! Kirku, za tohle nesete odpovědnost! Musí jich být tisíce - statisíce!"

"Jeden milión jednašedesát tisíc sedm set sedmdesát tři," upřesnil Spock, "ovšem za předpokladu, že se sem dostali před třemi dny a vezmeme-li v úvahu maximální spotřebu zrní a objem skladiště."

"K čertu s vašimi čísly!" zoufal si Baris "Teď shrábnou Shermanovu planetu Klingoni."

"Obávám se," pronesl pomalu Kirk, "že v tomhle máte pravdu."

McCoy klečel mezi tribbly a zkoumal je zblízka. Náhle vzhledl. "Jíme!"

"Co je, Kostro?"

"Pan Spock se mýlí. Nejsou v letargii proto, že by se přejedli. Oni umírají."

"Umírají? Jsi si tím jistý?"

"Troufám si tvrdit," odpověděl McCoy, "že nikdo na této stanici nezná jejich metabolismus lépe než já. Ano, jsem si jistý."

"Dobře," řekl Kirk s náhlou energií. "Kostro, vezmi jich několik do laboratoře a taky trochu toho zrní. Jestliže umírají,

chci vědět proč. Pak mi to ohlásíš. Zahajuji oficiální vyšetřování a výsledky. Komandéře Lurry, doufám, že mohu použít vaši kanceláře. Budu potřebovat vašeho pomocníka a kapitána Kolotha - a také Cyrana Jonese."

"K čemu to bude dobré?" zeptal se Baris. "Projekt je zničen - zničen!"

"Předpisy to vyžadují," řekl Kirk. "A pokud jde o projekt - to se ještě uvidí."

* * *

Výjev v Lurryho kanceláři pozoruhodně připomínal pasáž v klasických detektivkách, kdy všichni podezřelí sedí, chytrý detektiv vyřadí všechny zdánlivě podezřelé a ukáže prstem na komorníka. Lurry seděl za svým stolem, v jeho blízkosti v křesle pro hosty Cyrano Jones a v klíně hladil tribbla. Kolem stáli, znepokojení nebo jen udivení, Koloth, Korax, další klingonský pomocník, Spock, Baris, doktor McCoy a proti nim Kirk. A bylo tu ovšem několik strážných. První promluvil klingonský kapitán.

"Slyšel jsem, že vy pozemšťané jste k těmto parazitům sentimentální," řekl, "ale teď už to zašlo příliš daleko. Budu od vás požadovat oficiální omluvu, Kirku, adresovanou vrchnímu velení Klingonského impéria. Omezil jste vycházky mých lidí, obtěžoval jste je čmuchaly v uniformě a teď nás sem taháte jako nějaké obyčejné zločince. Chcete-li se vyhnout diplomatické krizi..."

"Nedělejte to, Kirku!" vykřikl Baris. "To jim dá poslední záminku, aby požadovali Shermanovu planetu pro sebe!"

"Ach, pokud jde o tohle," prohlásil ledově Koloth, "zdá se, že věc je naprosto jasná."

"Jen hezky po pořádku," řekl Kirk. "Teď musíme zjistit, kdo je odpovědný za to, že se tribblové dostali ke kvadropšenici. Klingoni mají zcela jasný motiv. Na druhé straně to byl Cyrano Jones, kdo je sem zanesl, zřejmě s čistě obchodními úmysly. Není tu jasná souvislost."

"Promiňte, kapitáne," ozval se Cyrano, "ale určitá část nesnází může spočívat v neznalosti těchto drobných tvorečků. Kdybyste jejich spotřebu potravy udržovali denně na určité úrovni, nezačali by se určitě rozmnožovat. Tak chovám svoje vlastní."

Kirk se na něho zahleděl.

"A proč jste nám to neřekl dřív?"

"Nikdo se mne neptal. A kromě toho, kapitáne, každý se zdravým rozumem pochopí, že nesmí tak malá zvířata nechat, aby se přejedla."

"To prozatím odložíme. Musíme také zjistit, co tribbly zahubilo. Bylo zrní otrávené - a pokud ano, kdo je otrávil?"

Zahleděl se upřeně na Kolotha, ale Klingon se jen usmál.

"Já jsem k němu neměl přístup," řekl. "Vaši strážní mne stále hlídali. Ale, kapitáne, než budeme pokračovat, vadilo by vám, kdyby se ta věc odstranila z místnosti?"

Ukázal na tribbla v Cyranově klíně. Kirk na chvíli zaváhal, ale ve skutečnosti Kolotha chápal. Sám už měl tribblů dost na celý život. Pokynul strážnému, který zvíře opatrně uchopil a zamířil ke dveřím.

V tu chvíli se dveře otevřely a opožděně vstoupil Darwin. Tribbl se naježil a zasyčel.

Kirk na něj chvíli nevěřícně hleděl. Pak jej vzal strážnému, přešel ke Koraxovi a podával mu jej. Znovu zasyčel. Zasyčel i na třetího Klingona a na Kolotha. Ale když ho podrželi ostatní, stále předl, dokonce i u Barise - konečně, pomyslel si Kirk, názory na člověka se mohou různit - a ve Spockových dlaních upadl přímo do extáze k přísně skrývané nelibosti prvního důstojníka. A znovu k Darwinovi. Sss!

"Kostro!" vyštěkl Kirk. "Prohlédni toho muže!"

McCoy už stál při Darwinově boku s připraveným analyzátozem. Přejel jím dvakrát po mužově těle.

"Souhlasí, Jime," řekl. "Tep neodpovídá, tělesná teplota - na detailech nezáleží. Je to určitě Klingon."

Strážní obklopili Darvina.

"Tak, tak," řekl Kirk. "Copak na tohle asi řekne velení Flotily, pane Barisi? Kostro, zjistil jsi, co se stalo se zrním?"

"Ach. Nebylo otrávené. Infikovali je."

"Infikovali," opakoval temně Baris. Zdálo se, že už není schopen na cokoli přiměřeně reagovat.

"Ano. Bylo nakaženo substancí s virem, který způsobuje něco jako 'mimikry' v metabolismu. Víte, normálně se molekuly výživných látek, které tělo přijímá, váží na molekuly těla samotného, jako když klíč zapadne do zámku. Ale tento vir způsobuje, že se výživné látky nedostanou tam, kam mají. Vysvětluji to velmi zjednodušeně, ale pro náš účel to stačí."

"Chceš snad říct," zeptal se Kirk, "že tribblové zahynuli hladu?"

"Zhruba tak," souhlasil McCoy.

"A to by se stalo každému člověku, který by kvadropšenici jedl?"

"Stalo by se to kterémukoli teplokrevnému živočichu."

"Vidím další možný důsledek," prohlásil Spock. "Doktore McCoyi, je možné virus zničit, aniž by zrní bylo poškozeno?"

"Domnívám se, že ano."

"V tom případě," řekl Spock, "nám poskytl pokus pana Darvina o masovou vraždu službu, a stejně tak tribblové pana Jonese."

"Nerozumím vám, pane Spocku," řekl Kirk.

"Logická úvaha, kapitáne. Virus nepochybně zabránil, aby tribblové snědli všechnu kvadropšenici ve skladišti, určitě jí zbyla alespoň polovina. Na druhé straně nám tribblové umožnili odhalit, že zrní je infikované, bez jediné ztráty na životech."

"Nemyslím, že soudy Federace přičtou tohle panu Darwinovi k dobru, ale souhlasím, že je to pro nás výhodné. Strážě, odvedte ho. A nyní, kapitáne Kolothe, pokud jde o tu smlouvu - máte šest hodin na to, abyste se svou lodí opustil prostor Federace."

Koloth prkenně a beze slova odešel. Tribbl na něho zasyčel.

"Nerad to říkám," řekl Kirk, "ale pro jejich nepřátele si člověk musí tribbly zamilovat. A nyní, pane Jonesi. Víte, jaký trest je za převážení zvířat nebezpečných pro člověka? Dvacet let."

"Ale no tak, kapitáne Kirku," protestoval Cyrano a neměl daleko k slzám. "Přece se spolu nějak rozumně dohodneme. Konec konců, jak uvedl pan Spock, moji tribblové vám umožnili objevit, že zrní je infikované, a ukázali se jako výborný detektor, když odhalili klígonského agenta."

"Souhlasím," pronesl vážně Kirk. "Pokud se ujmete jistého úkolu, nebude proti vám vznesena obžaloba, a až budete hotov, vrátí vám komandér Lurry vaši průzkumnou loď. Jestliže odstraníte z této stanice všechny tribbly do posledního -"

"Odstranit všechny tribbly!" vykřikl Cyrano. "Ale kapitáne, to potrvá léta!"

"Sedmnáct celých devět desetin roku," upřesnil Spock.

"Považujte to za bezpečnostní práci," doplnil Kirk.

"Takže tohle - nebo obžaloba? Kapitáne, s vámi se těžko jedná. Ale co mi zbývá?"

* * *

Když se skupina vrátila, nezůstal na Enterprise jediný tribbl. Nebylo jednoduché zjistit, jak k tomu zázraku došlo, ale nakonec se k němu přihlásil Scotty.

"Jak jsi to udělal?"

"Ach, nechal jsem čistící stroj, aby je všechny shrnul na přenosovou plošinu."

"Ale Scotty, nevyslal jsi je do vesmíru, že ne."

Inženýr se dotčeně ohradil.

"Pane, já mám měkké srdce. Opatřil jsem jim dobrý domov."

"Kde? Tak už se vyjádři!"

"Poslal jsem je ke Klingonům, pane. Těsně předtím, než přešli na nadsvětelnou rychlost. Celou tu hromadu jsem přenesl do jejich strojovny. A myslím, pane, že se jim tam pěkně rozmnoží!"

CHLÉB A HRY

(Bread and Circuses)

Scénář: Gene Roddenberry a Gene L. Coon

Režie: Ralph Senensky

V dalších rolích: William Smithers, Logan Ramsey

Překlad: Věra Ježková

Nebylo o tom nejmenší pochyby. Kosmické smetí, které zachytily skenery na Enterprise, bylo všechno, co zůstalo z Beagla, průzkumné kosmické lodi, která byla už šest let pohřešovaná. Směsice osobních věcí, nástrojů a ostatních trosek nenesla žádné stopy po lidských tělech. Pro Kirka to znamenalo prostý závěr. Posádce Beagla se podařilo přenést se dolů na planetu ještě předtím, než katastrofa zničila jejich loď.

"Pane Chekove," řekl, "spočítejte současné údaje o driftování trosek."

"Spočítané a na panelu, pane."

Kirk pohlédl na číslice. Potom se zvedl a přešel ke svému vědeckému důstojníkovi.

"Pane Spocku, za předpokladu, že ty věci drifují šest let stejnou rychlostí a stejným směrem...?"

Spock už dokončil výpočet na svém počítači. "Dostaly by se sem ze čtvrté planety hvězdné soustavy 892 přímo před námi, kapitáne."

Chekov zavolal: Jen jednu šestnáctinu parseku odtud, pane. Byli bychom tam během několika sekund!"

Kirk na něho kývl. "Standardní oběžnou dráhu kolem planety. Třeba jsou tam trosečníci, pane Chekove."

Spock měl o ztraceném Beaglu víc informací. "Bylo to malé plavidlo třídy Čtyři se sedmačtyřicetičlennou posádkou, které velel -" Zvedl hlavu od své zastíněné obrazovky. "Myslím, že ho znáte, pane. Kapitán R. M. Merrick."

"Ano, z Akademie." Bylo to před dávnou dobou; a nebyly to zrovna příjemné vzpomínky. Merrick byl vyloučen v pátém ročníku. Říkalo se, že odešel k obchodní službě. Ať to byla pravda nebo ne, skutečně ho znal. A jestli snad byl Merrick díky nějaké náhodě tam dole, opuštěný na té planetě...

Kirk se otočil k hlavní obrazovce můstku. Blížili se k planetě. Nejdřív to byl světelný bod, který se zvětšoval, zaobloval a měnil se v modravou kouli, nikoli nepodobnou Zemi. Ale oceány a pevniny byly odlišné.

Vyslovil to nahlas a Spock potřásl hlavou. "Jen co se týká tvaru, kapitáne. Poměr pevniny a vody je přesně stejný jako na vaší rodné planetě. Hustota 5,5... průměr 7917 na rovníku... atmosféra 78% dusíku, 21% kyslíku. Opět přesně

jako Země." Vzhledl a pokynul ke svému monitoru na počítači. "A zachytil jsem známky existence velkoměst."

"Stupeň vývoje?" zeptal se Kirk.

"Dosud žádné stopy po atomové energii. Ale dostatečný pro vývin radiového spojení, rozvodu energie a vynikajícího systému komunikací."

Uhura se prudce otočila od svého panelu. "Kapitáne! Myslím, že dokážu zachytit něco vizuálně! Nějaké 'vysílání zpráv', které užívá systému, kterému se myslím říkávalo 'video'."

"Hovorový výraz byl 'televize'," poznamenal Spock.

"Dejte nám to na obrazovku, poručíku," vybídl ji Kirk.

Na okamžik byl vidět jen obraz planety z oběžné dráhy. Potom Uhura provedla další úpravu a obraz se změnil - uviděli městskou ulici - takovou, jaká mohla být s malými odlišnostmi na Zemi, v šedesátých letech dvacátého století. Byl to jasný šot, scéna ukazující zvědavce v dobových oděvech, sledující policii, ženoucí skupinku lidí, v krátkých bederních rouškách.

Hlasatelův tlumený hlas to komentoval: "...a dnes na okresním fóru policie chytila ještě další skupinu disidentů. Úřady nejsou dosud schopné vysvětlit tyto zcela nové výbuchy zrádné neposlušnosti těchto otroků, se kterými se tak dobře zachází a kteří jsou i dostatečně chráněni..."

Na můstku zavládlo ticho, pramenící z šokovaného údivu. Ale vyrovnaný hlasatelův hlas pokračoval. "A nyní přejdeme do světa sportu; přinášíme vám záznam z her v aréně z minulého večera..."

Na obrazovce kosmické lodi se objevili dva muži. Kromě kožené zástěrky byli nahí. Hlavy jim zakrývaly helmice, měli kulaté štíty a oba byli ozbrojeni meči starořímského typu. Vyrázili proti sobě. Jeden z nich zaútočil - a hlasatelův hlas pravil: "První kolo proběhlo mezi amatéry, dvojici obyčejných zlodějů z městské věznice. Boj však probíhal s tradičními zbraněmi a skutečně dokázal na několik minut pobavit..."

Útočník využil příležitosti a prudce vyrazil, aby svůj meč ponořil do protivníkovy srdce. Kolem se ozval hlučný jásot, vítěz ustoupil od zkrvaveného těla a zvedl meč na pozdrav galeriím v aréně. Do hluku znovu promluvil hlasatel: "Vítěz se při dnešních večerních hrách střetne s dalším protivníkem. V druhém souboji se dočkáme profesionálnější ukázky v duchu naší skvělé minulosti, neboť gladiátor Claudius Marcus zabil posledního z barbarů, Williama B. Harrise, v nádherné ukázce..."

Zapraskala statická elektřina. Obraz se ztratil a vystřídal ho opět pohled na planetu. Otřesená Uhura se vzpamatovala. "Přenos byl přerušen, kapitáne. Mám se to pokusit chytit?"

Kirk neodpověděl. Místo toho se, stejnou měrou zmateně i ohromeně otočil, ke Spockovi: "Otroci a gladiátoři? Je to snad nějaký druh starověkého Říma dvacátého století?"

Spockův obličej byl neobyčejně vážný, když zvedal hlavu od svého počítače.

"Kapitáne, ten muž, popisovaný jako 'barbar', je zde rovněž uveden na seznamu - letový důstojník William B. Harrison z S. S. Beagle. Přinejmenším tam dole byli lidé, kteří přežili."

Výsadeková skupina. Jiná možnost nebyla. Kirk se otočil. "Přenosovou místnost připravit, pane Sulu,"

* * *

Zhmohtli se na úpatí mělkého kaňonu. Kirk pohlédl vzhůru na skalní převis a poznamenal: "Taky jste nám mohli vybrat nějaké lákavější místo, pane Spocku."

Jeho první důstojník už mezitím shromažďoval údaje pomocí svého trikordéru. "Niméně je praktické, kapitáne. Neobydlené, ale v blízkosti města, které jsme viděli. Neměli bychom být zpozorováni." Vzhledl od svého přístroje. "Je fascinující, jak podobná je tato atmosféra té vaší z dvacátého století! Znečištění produkované průměrnou industrializací, obsahující podstatné množství kyslíčnicku uhelnatého a částečně spotřebované uhlovodíky."

McCoy prohodil: "Říkalo se tomu 'smog'."

"Myslím, že šlo o tento termín, doktore. Neměl jsem tušení, že jste takový historik."

"To nejsem. Jen jsem vás chtěl zastavit, než nás obdaříte celou přednáškou. Jíme, víme vůbec o téhle planetě něco?"

Kirk zavrtěl hlavou. "Beagle právě prováděl počáteční průzkum tohoto sektoru, když zmizel."

"Pak se zde musí plně uplatnit 'základní směrnice', kapitáne."

"Ano, pane Spocku. 'Neprozradit sebe ani poslání: žádné vměšování do společenského vývoje řečené planety'."

McCoy žalostně přikývl: "Žádné zmínky o vesmíru, o jiných světech anebo vyspělejších civilizacích." Usmál se.

"Jednou, jenom jednou bych chtěl někde přistát a říct, 'Pohledte, já jsem archanděl Gabriel'..."

Kirk se tiše zasmál; Spock na to pozvedl obočí. "Neshledávám v této trapné komedii prázdný humor."

McCoy si ho změnil. "To věřím, protože vy byste se na anděla těžko hodil. Ale s těma vašima ušima, Spocku, kdybyste se takhle někde objevil s vidlemi..."

Práskl výstřel z pušky. Kulka rozstříkla prach u Kirkových nohou - a mužský hlas nařídil: "Ani hnout! Ruce nahoru!"

"Naprostá paralela se Zemí," poznamenal Spock. "Zdejší jazyk je angličtina..." Druhý výstřel skončil těsně u jeho nohou.

"Řekl jsem nehýbat! Ruce vzhůru!"

"Myslí to vážně, pane Spocku," upozornil Kirk.

Spock pohlédl na stopu po kulce. "To je zjevné, kapitáne."

Zvedli ruce. Nad hlavami jim zarachotil štěrk, uvolňující se pod blížícími se kroky. Z převisu seskočil velký, hmotný muž. Následovali ho tři další. Všichni měli na sobe rozedrané "otrocké" bederní zástěrky a ostražitě pohledy prozrazovaly uprchlíky. Ačkoliv byly jejich obyčejné pušky staromódní, drželi jimi trio z Enterprise odborně v šachu. Uniformy zřejmě velkého muže dráždily. Proboďával zajatce nepřátelským pohledem plným podezření.

"Kdo jste?" zeptal se.

Kirk odpověděl: "Přicházíme z jiné - 'provincie'."

Muž si nepřestával prohlížet Spockovy uši. "A odkud jsi ty? Tohle jsou uši?"

"Říkám jim tak," odpověděl mu Spock klidně.

"Chceš si ze mě dělat blázny?"

"V žádném případě," ubezpečil ho Spock. Oslovil Kirka. "Hovorová angličtina dvacátého století. Vskutku úžasná shoda."

Jejich přemožitel byl zcela zřetelně vyvedený z míry. Kirk toho využil, aby se pokusil o vysvětlení. "Přicházíme z města, které je odtud velmi daleko. Pochybuji, že jste někdy slyšel -"

Nedomluvil. Urostlý muž se otočil ke svým lidem a ukazoval na nevšední oblečení. "Uniformy. Zřejmě nějaká nová jednotka prétorovy gardy." Znovu upřel oči na Kirka. "Měl bych vás zabít hned teď na místě... ale Septima by to zřejmě nepotěšilo. Můžete dát ruce dolů. Máte v zádech naše pušky. Pohněte se!" Pokynul rukou dopředu.

Poslechli. Po nějakých dvaceti minutách obtížného pochodu po skalnatém terénu se z úkrytu za balvanem vynořil muž v rozedrané zástěrce a s puškou připravenou k výstřelu.

"Prétorovi špióni," řekl mu hromotluk. "Zavedu je k Septimovi."

* * *

Donutili je vstoupit do jeskyně. V příšeří viděli, že je obydlená hrstkou lidí, muži v bederních zástěrkách a ženami v hrubých tunikách. Jakmile spatřili cizince, všichni se seběhli kolem staršího muže. Jeho výrazné rysy pod šedinami vyzařovaly dobrotu.

"Neublížil jsem jim. Septime," oslovil ho urostlý muž. "I když jsem měl sto chutí."

Dostalo se mu pochvalného kývnutí. "Vždycky měj na paměti, Flavie, že kráčíme cestou míru."

McCoy řekl: "Za což jsme vděční. Také my jsme mírumilovní lidé."

"Ach? Vy jste také dítky věčného světla?"*

McCoy zaváhal. "Pokud tím míníte nějaké náboženství, pak reprezentujeme různé víry..."

"Existuje jen jedna pravá víra!" zvolal Flavius. "Jsou to římsí vrahové, které poslal První občan!"

Kirk ho ihned oslovil: "Vypadáme jako kterýkoliv jiný Říman, kterého jste kdy viděl?"

"Pak jste tedy otroci jako my?" zeptal se Septimus.

"Ne. Naši lidé v otroctví nevěří."

Flavius vykřikl: "Římská prolhanost! Musíme je zabít, Septime!"

Spock vykročil dopředu. "Pane, přišli jsme sem, protože hledáme přátele. Sedmačtyřicet lidí, kteří..." zarazil se, myšlenku "základní směrnice" na paměti, "...tady 'ztroskotali' před šesti lety. Měli oděvy podobné našim. Slyšel jste o takových lidech?"

Nikdo neslyšel.

Stále podezřívavý Flavius řekl: "Septime, já vím, že zabíjení je špatné, ale někdy je nutné!"

"Ne."

* Pozn. překl.: Překladem se bohužel ztrácí důležitá pointa, kdy v originále Septimus říká slovo, které se vyslovuje (san), ale může znamenat slunce (sun) anebo syn (son), což je velmi důležité a vše se vysvětlí na konci povídky. Překlad musel sáhnout k jinému vyjádření, český zvukový ekvivalent neexistuje.

"Oni teď vědí, kde je naše skrýš! Radši ať zemřou oni než my všichni!"

Promluvil i jeden z Flaviových mužů: "Má pravdu, Septime. O sebe nedbám, ale přivedl jsem sem svou ženu, děti..."

"Jestli nezemřou, Septime, je to totéž, jako bys nás sám zabil!"

Flavia podpořily další souhlasné výkřiky. Kirk postřehl, že Septimus začíná váhat. Pušky se pozvedly. "Počkejte," zarazil je. "Mohu dokázat, že mluvíme pravdu! Takový malý přístroj, Flavie. Teď ho pomalu vytáhnu..."

Všechny prsty ležely na spouštích zbraní, když opatrně sáhl pro svůj komunikátor. Držel ho tak, aby byl dobře viditelný. Potom ho velmi pomalu otevřel a pozvedl ke rtům. "Kirk volá Enterprise. Ohlaste se..."

V náhle ztichlé jeskyni byl Scottův tlumený hlas dobře slyšet. "Tady Scott, kapitáne."

"Zaměřte se na koordináty mého vysílání. Provedte skenování."

"Skenujeme, pane."

"Kolik lidí je v téhle jeskyni včetně nás?"

"Dvanáct, kapitáne."

Flavius i Septimus se rychle rozhlédli a počítali. Bylo tam skutečně dvanáct lidí. S úžasem pohlédli na Kirka. Usmál se na ně.

"Pokračujte ve skenování, Scotty; my budeme pátrat dál. Kirk konec."

Zavřel komunikátor a otočil se k Septimovi. "Enterprise je naše loď... plaví se po moři. Ten hlas patřil jednomu z mé posádky. To je všechno, co vám mohu říct. Jestli to nestačí, pak si myslím, že nás budete muset zabít."

Hlavně klesly. Septimus, na kterého to udělalo dojem, oslovil Flavia: "Dokaž mi, že impérium má takovýhle přístroj - a smíš je zabít. V jiném případě je přijmeš jako přátele."

Napětí povolilo. Z hloučku vystoupila nějaká žena a nabídla Kirkovi plecháček mléka. Usmál se na ni, napil se a využil první možnosti rozhlédnout se po jeskyni. Uprchlým otrokům sloužily za postele hrubě přitesané skalní římsy. Veškerý nábytek, kterým jejich útočiště zrovna neoplývalo, byl rovněž primitivní, stejně tak i nakráplé hrnce a pánve - nezbytnosti, bez nichž se ani jejich ubohé živoření neobešlo. A přesto se muži z Enterprise začali v jeskyni cítit spokojeně. Snad to bylo i díky nenadálému vřelému přátelství lidí, kteří se tak snažili vynahradit hostům své počáteční přijetí.

Bylo však obtížné uvěřit, že takový způsob života patří do této doby. Na jedné straně televizní vysílání - na druhé ten stůl z hrubých polen, pokrytý potřáhanými časopisy a novinami. Byla snad tato hvězda podivným příkladem Hodgkinsonova zákona o paralelním vývoji planet?

Svět tak podobný jeho vlastnímu kdysi ve dvacátém století - to bylo nepopiratelné. Jenže, Řím této zvláštní "Země" nikdy nepadl. Přezil; a evidentně mu vládli císaři, jejichž rodokmeny zřejmě sahaly až k Césarovi před dvěma tisíci lety. Kirk se znovu obrátil s otázkou na Septima, především potřeboval zjistit, zda opravdu uprchlíci nevědí nic o posádce Beagla. "Ne, kapitáne. Jsem si jistý, že bych o příchodu lidí jako vy slyšel."

Kirk naléhal dál. "Třeba jste někdy slyšel... řekneme neuvěřitelnou historku o lidech přicházejících z nebes? Nebo z jiných světů?"

Septimus se usmál. "Jiné světy nejsou."

"Hvězdy..."

"Jsou to světla zářící z nebe. Tam také přebývá věčné světlo. Bud' požehnáno."

"Ano, samozřejmě. Omluvte mě..."

Privolával ho Spock, držící nějaký časopis. Titul hlásal "GAL"; na obálce byla fotografie gladiátora, plně vyzbrojeného mečem, štítem, prsním plátem a helmicí. Popiska pod obrázkem říkala "Nový šampion těžké váhy."

Kirk začal listovat a objevil barevnou kresbu automobilu. Reklamní slogan mu poskytl jméno a účel. Právě totiž: Jupiter Osm pro královské pohodlí."

"Fascinující," pronesl Spock.

"Jupiter Osm. Běžný spalovací motor... s tím smogem jste měl pravdu. Ale vozy Jupiter? A tady je zubní pasta Mars... koupelová sůl Neptun..."

"Převzaté ze jmen nepravých bohů," řekl Septimus. "Když jsem byl senátorem, také jsem je uctíval... ale slyšel jsem poselství věčného světla. Stal jsem se bratrem. Za to mě učinili otrokem."

"Septime... pomůžete nám?" zeptal se Kirk. "Musíme se dostat do města. Víme, že nedávno tam viděli jednoho z našich ztracených přátel..."

"Já vám ale radím, abyste odtud odešli... vraťte se zpátky, odkud jste přišli."

"To ale nemůžeme. Třeba jste zaslechl jeho jméno. 'Merrick' nebo 'kapitán Merrick'?"

Septimus ustoupil a jeho výraz se změnil. Kirk si náhle uvědomil Flaviův upřený pohled.

"Merikus?" zeptal se Septimus.

"Merrick. Vůdce našich přátel..."

"Merikus je První občan!" vykřikl Flavius. "Vrah!"

"Ale to nemůže být stejný člověk," namítl Kirk. "Kapitán Merrick není žádný vrah."

Do debaty se vložil Spock. "Jednu logickou otázku, jestli mohu, kapitáne." Oslovil Septima. "Před kolika lety se tenhle Merikus stal Prvním občanem?"

"Snad před pěti lety..."

"Téměř šesti!" Flavius se teď choval vyloženě nepřátelsky. "Byl jsem tam, když se stal Pánem her! Jestli ten je vaším přítelem, pak vy naši přátelé nejste!"

Kirk rychle přemýšlel. "Septime, jedním z našich nejdůležitějších zákonů je, že se nikdo z nás nesmí vměšovat do záležitostí druhých. Pokud je Merrik skutečně Merikus, pak se dopustil porušení tohoto zákona! Bude odveden a potrestán. Pomozte nám odhalit pravdu!"

"Musím o tom promluvit s ostatními," prohlásil Septimus. Kývl na Flavia a vydal se s ním ke svým lidem; muže z Enterprise nechal o samotě.

Spock řekl: "To je zvláštní, kapitáne. Ta shoda jmen. Víte něco o tom, proč byl Merrik z Akademie vyloučen?"

"Nesložil simulovaný psychotest. Na to stačí zlomek sekundy nerozhodnosti." Potřásl hlavou. "Těžko by se dal zařadit mezi ty, ze kterých se stávají násilníci a vrahové."

"Je mi divné, že tihle lidé uctívají světlo," poznamenal McCoy.

"Pročpak, doktore?"

"Protože, můj drahý Spocku, je to nelogické. Ve starověkém Římě nic takového nebylo. Proč by byl jejich vývoj, souběžný s Římem v každém ohledu, jen v tomto bodě odlišný?"

"Počkej," přerušil ho Kirk. Uviděl, že Septimus a Flavius se vracejí.

"Rozhodli jsme se," oznámil starý muž. "Flavius vás povede. Opatříme vám vhodné oblečení. Ale varuji vás - buďte velmi opatrní. Policie je všude. Necht' vás provází věčné světlo."

Ke Spockovi nesměle přistoupila nějaká žena s ošumělým šátkem v rukou. Pochopil. Sehnul se a čekal, až mu jej ováže kolem uší.

* * *

Okolí města představovalo ideální místo pro přepadení - členité, zarostlé křovím. U hustého shluku stromů s převislými větvemi dal Flavius znamení k zastávce. "Tady počkáme, dokud se nesetmí," řekl. "Policie prohledává všechno."

"Vy jste byl také otrok, Flavie?" zeptal se Kirk.

Urostlý muž se hrdě napřímil. "Vy jste skutečně barbaři, když neznáte Flavia Maxima. Celých sedm let jsem byl nejúspěšnějším gladiátorem v provincii."

"A pak jste zaslechl slovo o světle?"

"Ano. Slova míru a svobody. Neuvěřil jsem snadno. Byl jsem vycvičen k boji. Ale ta slova byla pravdivá."

"Ještě je spousta jiných věcí, které bych - " Kirk se zarazil, když exgladiátor pozvedl ruku a v hlase se mu ozvalo znepokojení. "Rychle."

"Stát! Nehýbat se! Ruce nahoru!"

Zazněly varovné výstřely kulometu. Kulky očesaly listí ze stromů. Z úkrytu se vyřítilo půl tuctu policistů, všichni ozbrojení zvláště tvarovanými samopaly. A přesto byly jejich uniformy doplněny římskými helmami a každému z nich visel u pasu krátký, římský meč. Jejich vůdce přistoupil blíž, s chladným výrazem na drsném obličejí. "Čtyři ryby, co utíkají! Pěkný záťah - " Zarazil se. Zůstal civět na Flavia a vykřikl: "U všech bohů, Flavius Maximus!"

Flavius se na něho s tlumenou nadávkou vrhl. Jeden z policistů ho srazil na zem pažbou zbraně. Muži z Enterprise se nemohli ani pohnout, hlavně mířily přímo na ně. Drsný vůdce se potěšeně zašklebil, když se na Flavia podíval. "Už jsi hry dlouho zanedbával," řekl. "První občan bude mít radost."

Pokynul hlavou směrem k trojici z kosmické lodi. Policisté je důkladně prohledali a zabavili phasery, komunikátory, Spockův trikordér i McCoyovu brašnu.

"Co to je za věci?" ptal se.

Kirk lehce zavrtěl hlavou a naznačil tak, aby nikdo neodpovídal. Policista se znovu zvědavě podíval na celé vybavení. Potom potřásl hlavou a prohlásil: "To je jedno. Uprchlí otroci jsou vždycky vítáni, bez ohledu na okolnosti." Jeho pozornost upoutal Spockův šátek. Strhl jej dolů. Na moment zůstal ušasle zírat na vulkanské uši. Potom se vzpamatoval a pustil jej z hlavy.

"Žádní uprchlí otroci," řekl. "Barbaři. Dobrá práce. Už je to dávno, co jsme viděli barbary umírat v aréně."

* * *

Bylo jasné, že vstupní prostor do arény slouží jako žalární cely. Jakmile do jedné Kirka zahnali, začal okamžitě cloumat mřížemi. Policista venku ho udeřil přes prsty, aby se pustil a poranil mu klouby. Přesto se ale Kirkovi podařilo upoutat zvláštní pozornost. "Řekněte Merikovi, že ho chci vidět," řekl strážnému.

"Prvnímu občanovi? Proč by se měl obtěžovat s nějakou návnadou do arény, jako jsi ty?"

"Řekněte mu, že jde o Jamese Kirka. Snad o jeho přítele."

Muž se zasmál. "To 'snad' je správné."

"A co když jsem přítel a vy mu to neřeknete? Opravdu to chcete riskovat?" Obdržel hněvivý pohled, zabručení - a policista odešel, aby se přidal ke svým mužům.

Čas pomalu plynul. Kirk přihlížel, jak se McCoy snaží něco udělat s Flaviovou ránou na hlavě. Když přestala krváčet, začal: "Povězte mi Flavie. Jestliže už máte otroky více než dva tisíce let, neobjevila se vždycky také nespokojenost, útoky?"

Flavius se posadil. "Před dávnou dobou docházelo k povstáním. Ale ta byla potlačena. A s každým stoletím získávali otroci stále více uzákoněných práv. Dostali právo na léky i na peněžní podporu ve stáří." Pokrčil rameny. "Nakonec se naučili být spokojeni."

Spock, který seděl na kamenné lavici, vzhledl. "A přece je to ještě více fascinující. Otroctví, vyvíjející se do formy se zaručenou lékařskou péčí, důchodem ve stáří..."

"Řekl bych, že je to naprosto logické, pane Spocku," řekl McCoy. "Stejně jako je logické, že starověký Řím dvacátého století bude užívat televize, aby ukazovali soutěže gladiátorů nebo reklamu na nový vůz Jupiter Osm nebo -"

Spock ho přerušil. "Kdybych mohl vykázat emoce, doktore, pak by mě vaše nejnovější zaujetí termínem 'logický' mohlo začít i otravovat."

"Ale lékaři jsou v logice vyškolení, pane Spocku."

"S vašim dovolením, doktore. Neměl jsem ani ponětí, že jsou vyškolení. Jak vás tak sleduji, došel jsem k závěru, že to je spíš metoda pokusu a omylu."

Flavius si je prohlížel. "Oni jsou nepřátelé, kapitáne?"

Kirk se usmál. "Nejsem si jistý, jestli jsou si oni sami jistí." Vrátil se k lákavému tématu o tomto neobyčejném, napůl římském místě.

"Ale Flavie, když otroci začali uctívat světlo, začali být znovu nespokojeni. Kdy to všechno začalo?"

"Před dávnou dobou. Snad stejně s počátkem císařství. Ale poselství světla se před námi záměrně ukrývalo."

"Že všichni lidé jsou bratři?"

Flavius přikývl. "Možná, že jsem hlupák, když tomu věřím. Přece jen se často zdá, že člověk musí bojovat, aby žil."

"Ne," řekl Kirk. "Jen vězte dál, Flavie. Všichni lidé jsou bratři." Před celou se ozvaly kroky.

Policista s vlčí tváří odemkl zamřížované dveře, své mužstvo v záloze. "Flavie Maxime! Tví staří přátelé už na tebe čekají. Už tě vybrali pro dopolední hry. Pojd'!"

Flavius tiše promluvil: "Nebudu bojovat. Jsem bratr světla."

Muž odhalil v cynickém úsměvu zuby. "Ucítíš v ruce meč - a budeš bojovat. Znáš tě, Flavie. Jsi stejně mírumilovný jako býk."

Policisté drželi samopaly. Dva z nich vzali Flavia mezi sebe a hnali ho z cely. Náčelník policie pokynul ostatním; zůstali s ním dva zbývající strážníci. "Vy tři... pojd'te s námi!"

Kirk zašeptal, aby to slyšeli jen Spock a McCoy. "Tři na tři. Asi už nebudeme mít lepší -"

"Žádné mluvení!" vyštěkl policejní náčelník. "A teď ven!"

Kirk ukázal na McCoye. "Pochybují, že dojde daleko. Je mu zle."

"Vážně?" podívil se McCoy.

"Určitě na něco zajde, když hned nevyjde z cely!"

McCoyovi náhle došlo, co má Kirk za lubem. Okamžitě správně zareagoval. "Ne, myslím, že můžu jít. Stejně to zkusím..."

Trojice si vyměnila pohledy; tiše se tak dohodli, že to musí být teď nebo nikdy. Strážníci se přiblížili. McCoy v polovině cesty chodbou zasténal. "Áááá... můj žaludek..."

Předklonil se a za srdceryvného, bolestivého sténání se pod ním podlomila kolena. Jeden strážný ho popadl a chtěl ho narovnat; a Spockovi, který předstíral, že mu chce pomáhat, se podařilo dosáhnout mu rukou na rameno. Strážný se zhroutil pod vulkánským nervovým stiskem. Zároveň vystřelila Kirkova zaťatá pěst. Zasáhla náčelníka policie naprosto přesně. Otočil se kolem své osy a padl na zem. McCoy se rychle vztyčil a složil třetího muže. Dva ze strážných se pokusili vzdorovat. Za své úsilí si vysloužili porci karatistických seků a odešli do říše snů.

Nějaký hlas řekl: "To bylo dobré, Jíme."

Muži z Enterprise se otočili.

Dveře na konci chodby byly otevřené. Stál v nich muž, kterého Kirk ihned poznal. Byl to Merrick. Ex-kapitán z S. S. Beagle byl vždycky pohledný a čas jen dodal zralosti tam, kde byl předtím jen hezký kadet Vesmírné akademie. Na sobě měl skvěle padnoucí sportovní sako a vysoce elegantní kalhoty. A přece si i navzdory veškeré té síle a eleganci Kirk pomyslel, že nachází v jeho očích stopy nezapomenutelné tragédie. Vedle stál menší, obtloustlý muž, poněkud změkčilý a také módně oblečený. Nebyli tam sami dva. Za nimi stála řada policistů, všichni ozbrojení samopaly.

Merrick řekl: "Ale tak snadné to zase není, Jíme. Oni už otroky ovládají dva tisíce let."

Menší muž vedle se otočil. "Ale bylo to vzrušující, Meriku. V aréně by byli dobří."

Kirk se ještě nestačil vzpamatovat z šoku nenadálého setkání. "Bob Merrick! Jsi to ty..."

"Já, Merik." Ukázal na útvar stráží za sebou. "A oni. O těchhle nemluvě..." Pokynul na opačný konec chodby.

Zaplněvaly ho další ozbrojené stráže.

Menší muž se znovu ozval: "Tohle ale není vhodné místo na shledání."

Ruka, patřící muži, jehož Kirk znal pod jménem Bob Merrick, na ně mávla, aby ho následovali. "Tudy, Jíme... a tví přátelé také. Máme o čem mluvit, co vysvětlovat, co..."

Kirk si ho změřil. "Ano," souhlasil rychle. "Souhlasím."

* * *

Merik nedokázal zadržet gesto netrpělivosti. "Nesud' mě bez faktů. Pojď se mnou. Budeme moct volně hovořit. Zdejší prokonzul ví, kdo a co jsme."

Zavedli je do luxusní místnosti. Mramorové sloupy nesly strop s mozaikou, zobrazující nymfy, laškovající se satyry. Z mramorové lastury tryskala fontána se zabarvenou vodou a rozprašovala všude kolem jemné kapičky. Místnost lemovaly taftem potažené, čalouněné pohovky, s nízkými stolky vedle. Všechny čtyři stěny byly vyzdobené freskami starořímských bohů a jejich radovánek. Mladé ženy - otrokyně, vybrané a zakoupené pro svou krásu - přinášely ke stolům zlaté podnosy s ovocem a sladkostmi.

Obtloustlý prokonzul je přivítal s pohárem vína v ruce. Merik, ve svém přiléhavém sportovním saku poslal, jako sebevědomý hostitel, mávnutím strážce z místnosti.

Usmál se na Kirka a řekl: "Tohle je osobní záležitost, ne, Jíme? Oslava. Setkání starých přátel."

Prokonzul oslovil otroky. "Vino pro naše přátele. Přišli k nám z velké dálky, co, kapitáne Kirku?" Široce se usmál. "Z velmi velké dálky. Já jsem Claudius Marcus. Prokonzul." Přistoupil ke Spockovi. "Tak tohle je Vulkanec. Zajímavé. Podle toho, co jsem slyšel, bych si přál mít vás tak padesát pro arénu."

Merik řekl spěšně: "A tenhle další je váš loďní lékař?"

"Doktor McCoy," představil ho Kirk stručně.

Merik se obrátil ke Claudiovi. "Škoda, že ho nemůžeme nechat volně ve vašich nemocnicích. Mohlo by to tady přispět ke zvýšení jejich úrovně."

Jedna z dívek nabízela Claudiovi podnos. "Určitě máte hlad," oslovil Kirka. "Ochutnejte grilované vřabce s garum. Výtečné. Nebo to pečené kůzle." Trhl palcem směrem k děvčeti. "Drusilla. Milá věcička, že? Stojí za podívání."

Takže ho přece jen přistihl, jak si ji prohlíží. Skutečně za podívání stála. Plavé vlasy, tmavé oči - a v tom fialovém hávu, stříženém jako řecky peplos, byl každý její pohyb ladnost sama. Kirk se začervenal a otočil se k Merikovi. "Co se stalo s tvou lodí?" zeptal se.

"Poškodil ji meteor. Já - " Kolem přešel otrok, a tak se zarazil, než řekl: " 'Vylodil' jsem se s výsadkovou skupinou, abychom získali iridiovou rudu a mohli loď opravit. Pak jsem potkal Claudia..."

"Pokračuj," pobídl ho Kirk.

"Přesvědčil mě, že by bylo vůči tomuto světu nefér, kdyby se o jeho existenci začalo někde povídat."

"Kontaminace," přidal se Claudius. "To my nemůžeme riskovat. Porozumíte, až se o nás dozvíte víc, Kirku."

"Já jsem... rozhodl jsem se zůstat," řekl Merik.

"Co se stalo s tvou posádkou? Oni se sem dobrovolně přenesli - " Kirk se rychle opravil, "vydali?"

"Tohle je svět založený na přísném pořádku, Jíme. Konzervativní, vycházející z tradiční římské síly i ctnosti."

"Co se stalo s tvou posádkou?"

"Tady neválčili víc než čtyři sta let, Jíme. Mohla by tvá vlastní země téže doby prokázat stejný přínos? Je jisté, že nechtějí, aby byla taková stabilita narušovaná nebezpečnými myšlenkami o odlišných způsobech nebo jiných místech."

"Zajímavé," podotkl Spock. "A ve světle konzervativního císařství úplně pochopitelné, kapitáne."

McCoy se zhroutil. "Spocku, cožpak jste se pomátli?"

"Doktore, řekl jsem, že to chápu. Shledávám tyto metody ovládání a udržování rovnováhy vysoce osvětlujícími. Přece jen se zdá, že takto unikli masakru vašich prvních tří světových válek."

"Spocku, oni mají otroctví, despocii, gladiátorské hry..."

Spock jako vždy s neotřesitelným klidem řekl: "Situace důvěrně známé šesti milionům lidí, kteří zahynuli ve vaší první světové válce - jedenácti milionům v druhé, třiceti sedmi milionům ve třetí. Mám pokračovat?"

"Zajímavé," podotkl Claudius. "A vy, kapitáne... kterému světu byste dal přednost?"

"Můj svět," řekl Kirk, "Je moje loď, má přísaha a posádka, prokonzule." Otočil se k Merikovi. "Co se přihodilo tvé lodi, jsi řekl. Co se stalo s tvou přísahou, je zřejmé."

Merik zůstal klidný. "Pokud jde o mé lidi, ti, kteří se nedokáží přizpůsobit, vždycky umírají."

To přímo volalo po náležitých slovech. Kirk je vyslovil. "Tys poslal své vlastní lidi do arény." Bylo to konstatování, ne otázka - konstatování, vymezující nepřeklenutelnou propast mezi životními hodnotami. Ano, Merik měl provinilé oči. A bude navždy pronásledován Fúriemi zrady vlastního já. Pokud byl ještě schopen mluvit neochvějně, byla to pevnost falešná - ubohé cary, ve kterých se choulila třesoucí se duše.

"A zrovna tak jako já, Kirku, skončíš tím, že dáš svým lidem pokyn, aby vstoupili na pevninu."

Ubohost miluje společnost, pomyslel si Kirk. McCoy vykřikl: "Přece musíte vědět, že je to nemožné! Předpisy Hvězdné flotily -"

Claudius větu dokončil: "- jsou sestavené tak, aby se každý takový rozkaz dal obejít. Na vaši loď je asi čtyři sta lidí, kapitáne, ale oni dolů půjdou, pokud se na to půjde správně... čas od času jen několik z nich." Obloustlý mužik se usmál. "Zapomínáte, že mám zkušeného lodního kapitána, který mi řekne, co je a co není možné." Z kapsy svého elegantního sportovního saka vytáhl komunikátor.

"Váš komunikátor, kapitáne Kirku. Ušetřete nás všech zbytečných problémů a vydejte vhodné rozkazy." Merik se pokusil o kamarádský tón. "Stejně začnou přicházet, Jime. Nejdřív základní výsadek. Potom záchranná skupina, pak ještě jedna, větší. Měl jsem lidí méně, ale nakonec to povede ke stejnému konci."

Kirk se na ně usmál. "Vy si vážně myslíte, že mě můžete přinutit, abych přikázal svým lidem jít sem dolů?"

"Věřím, že ano, kapitáne," řekl Claudius. "Udělal byste úplně cokoli, než abyste se musel dívat, jak vaše dva přátele pomalu umučíme k smrti."

Na první pohled slabošský mužik byl všechno, jen ne změkčilý. Buclaté tělo bylo vystavěno na kostech z chladné ocele. Kirk cítil, jak mu dlaně zvlhly potem. Potom natáhl ruku a vzal si komunikátor.

"Jime!"

Kirk ho otevřel a nechal McCoyův protest bez povšimnutí. "Kapitán volá můstek, ozvěte se..."

"Můstek, tady Scott. Do toho, pane." Když Kirk začal do komunikátoru spěšně mluvit, Claudius sáhl dolů a stiskl nějaký knoflík. "Jestli nás máte zaměřené, Scotty -" Zarazil se. Dveře byly otevřené. Na něho, na Spocka i McCoye mířily samopaly stráží.

"Čekajte, inženýre..." Kirk zavřel komunikátor. "To bylo od vás moudré, kapitáne," pronesl Claudius. "Nemá smysl přenášet tři těla provrtaná kulkami."

"Na druhé straně ovšem můj hlavní inženýr čeká na zprávu. Pokud sem pošlu stovku mužů ozbrojenou phasery..."

"Pravděpodobně byste dokázal porazit spojené armády celého císařství." Claudiovy rty se zkrivily v úsměvu, kterého se Kirk začínal bát. "Za jistou cenu, kapitáne - porušení vaší přísahy, týkající se nevměšování do vývoje jiných společností."

Oslovil Spocka: "Myslím, že všichni přísaháte, že raději zemřete, než byste tento příkaz porušili. Mám pravdu?"

"Naprosto správně," odpověděl Spock.

McCoy už to napětí nevydržel. "Spocku, musíte být vždycky tak zatraceně čestný?" vybuchl.

Claudius začal znovu zpracovávat Kirka. "Proč se vůbec obtěžovat s nějakými ozbrojenými lidmi? Dozvěděl jsem se, že vaše loď může snadno zničit povrch našeho světa." Znovu se usmál. "Ach, ovšem tomu stojí zase v cestě ten základní příkaz, že? Zákaz vměšování." Ukázal na komunikátor. "No tak, kapitáne, už jste začal se zprávou. Váš inženýr čeká. Co s tím uděláte?"

Tenhle Říman ve sportovním saku by byl neocenitelným přínosem pro španělskou inkvizici. Byla to jen malá tečka, že Kirk nakonec poznal, s kým má tu čest. Otevřel komunikátor. "Je mi líto, že jsem vás nechal čekat, Scotty..."

Claudius, který stál vedle, slyšel Scotta říkat: "Už jsme si začali dělat starosti, kapitáne. Kapánek jste se zdržel."

"Přikážete svým důstojníkům, aby přišli sem," nařídil Claudius.

"Zelená situace," řekl Kirk. "Všechno je v pořádku. Kapitán konec."

Zavřel komunikátor.

Claudius mrštil svým pohárem přes celou místnost. Vytrhl Kirkovi přístroj a Merik vykřikl: "Jime, tohle byla hloupost!"

Claudius se zmítal vzteky. "Stráže, odved'te je! Připravte je na hry!"

Když trojici hnali kolem Merika, ex-kapitán utrousil: "Tohle není cvičný test na Akademii, Kirku! Tohle je skutečné! Vedou tě na smrt!"

* * *

Mnoho mil nad tím vším se nešťastný Scott zmítal pod tíhou vlastní nerozhodnosti. "Zelená situace" bylo kódové označení pro problémy. Zároveň ale zakazovala jakékoli akce na jejich odstranění. Kirk hlásil problémy málokdy. A teď, když je opravdu hlásil, musí být skutečně značné.

Scott vstal z velitelského křesla a vydal se k Uhře. "Poručíku, vážné jste si jistá, že nemáte spojení?"

"To nemám, pane Scotte. Kromě té zprávy, kterou jste dostal."

"Pane Chekove?"

"Nic, pane. Senzory je ztratily, jakmile vstoupili do města."

Nešťastný Scott měl svázané ruce - a začal si představovat ty nejhroznější situace.

* * *

Aréna bylo ve skutečnosti televizní nahrávací studio. Někdo tady odvedl dobrou práci z dějin Říma. Studio bylo obehnané galeriemi, jejichž terasovité řady stoupaly ve stylu nefalšovaného Colossea. Kamery však mířily na pískem vysypaný prostor dole uprostřed, kde se buď vítězilo, nebo umíralo. Na kameramanův pokyn 'hotovo' nasadil

komentátor příjemný úsměv, který se stal atributem všech komentátorů dvacátého století na jiné planetě. Zazněly reprodukované fanfáry a jakmile se rozsvítilo červené světlo, komentátor vstoupil do vysílání.

"Dobrý večer, dámy a pánové. Dnes večer vám přímým přenosem z městské arény přinášíme v barvě pořad, "Uhodněte vítěze"! Sponzorem pořadu jsou zástupci firmy Jupiter Osm od pobřeží k pobřeží. A nyní, v prvním utkání večera..."

Rozsvítit se nápis: NATÁČENÍ PŘERUŠENO - a hlasatelův oslnující úsměv zmizel, jako by nikdy neexistoval. Za ním byla dohlížitelská lóže, ověšená sametem. První do ní vstoupili Claudius a Merik. Za nimi pak ozbrojené stráže s Kirkem, který měl ruce svázané za zády. Hlasatel se otočil. "Právě běží nahrané reklamy, prokonzule. S vysíláním začneme za čtyřicet sekund," oznámil.

Strážní donutili Kirka usednout na židli; hlavně zbraní mu mřily na záda. Merik, jehož sebejistota se viditelně zmenšila, po něm vrhl ustaraný pohled. Ale Claudius, který se tu cítil úplně jako doma, se otočil jen proto, aby se ujistil, že si Kirk povšiml brány na bojiště.

Stáli v ní Spock a McCoy.

Měli gladiátorskou výstroj a římské štíty a meče. Spock svíral svou zbraň se sebedůvěrou rozeného atleta, ale McCoy si s ní příliš nevěděl rady. Když se podívali nahoru, zahlédli Kirka - a ten okamžitě poznal, že jejich obavy o něho jsou stejné, jako jeho o ně. Jenže nebyla doba vhodná na takové věci. Kirka zalila vlna hrůzy. Za jeho přáteli stál muž s bičem ze surové kůže; byl to starší svalnatý muž, Pán her, s tvrdým obličejem veterána, který o gladiátorské profesi věděl všechno od A do Z.

Hlasatel upozornil: "Připravte se... deset sekund!"

Starší muž pokynul strážím, provázejícím dvojici. Mezi lopatky jim dosedly hroty mečů. "Jestli odmítnou vykročit, probodnete je," nařídil veterán, kterého zatvrdil život.

"Zelená situace". Třeba udělal chybu, když Enterprise zakázal cokoliv podniknout. Kirk si předtím nedokázal představit nic podobného této situaci. Zacloumal pouty a když hlasatel zapnul červené světlo "NATÁČENÍ", pokusil se je přetrhout.

"A nejprve zvláštní překvapení dnešního večera! Ve vzdáleném rohu vidíte dvojici agresivních barbarů s podivnými zvyky, které zajisté přinesou mnoho překvapení. Čelem k nim jsou vaši i moji oblíbenci z předchozích zápasů - Maximus Achilles a váš obdivovaný Flavius!"

Flavius, zkušený gladiátor. A ten druhý, stejně tak velký, stejně zkušený na první pohled. Kirk mohl jejich důvěrný vztah k "práci" uhodnout na první pohled už podle toho, jakým způsobem vkročili do arény. A stejně tak účinně dokázal sportovní komentátor z této podívané doslova vydojit napětí do poslední kapky.

"Vítězství - nebo smrt? A pro kterého z nich? Víte toho právě tolik jako já v tomto okamžiku. Dámy a pánové, toto je váš pořad! Vy uhodnete vítěze!"

Na zvuk reprodukovaného bubnování pozdravili oba urostlí gladiátoři prokonzula pozvednutím mečů. Potom vykročili vpřed ke Spockovi a McCoyovi.

Spock intuitivně zaujal téměř bezchybný obranný postoj. McCoy intuici postrádal. Navzdory svému bojovému výcviku důstojníka kosmické lodi se nemohl svými atletickými schopnostmi měřit ani se Spockem, ani s renomovanými bojovníky, kteří se k nim blížili.

Flavius se cestou tiše zeptal: "Proč vy? Nemám nic proti zabíjení lidí, ale - " Jeho další slova přehlušily břeskne fanfáry. Maximus, který si prohlížel Spocka, si ho vybral za soupeře. Vulkanec se otočil kolem své osy a vyhnul se tak seknutí mečem. McCoy zjistil, že má proti sobě Flavia; oba váhali a nejistě se měřili očima.

Zasvištěl bič. "Začněte!"

Spock, který nikdy nebral život jiné bytosti rád, se jenom bránil. Maximus neustále útočil. Flavius vedl proti McCoyovi vlašný švih a minul. Muž z Enterprise pozvedl instinktivně svou zbraň - a tím souboj začal.

Claudius se znovu otočil, aby viděl Kirkovu reakci. Výsledek byl neobyčejně uspokojujivý. Kapitán kosmické lodi byl bledý, seděl nepřírozně strnule a čelo se mu lesklo potem. Nervózní Merik se neotáčel, ale vzadu na krku se mu rozlil ruměncem hanby.

Komentátor právě ohlašoval: "Flavius je pomalý, ale ještě nikdy nás nezklamal - A tohle bylo těsné! Barbar se špičatýma ušima má problémy?"

Spockova neochota k obranné akci způsobila, že byl zahánán do rohu, a mohutný Maximus se chystal, že se ním skoncuje.

"Prosím..." řekl mu Spock. "Znovu vám říkám, že jsem docela dobře schopen vás porazit."

"Bojuj, barbare!"

Ještě jednou Spock jen těsně unikl seknutí. Ztratil rovnováhu a Maximus zvedl svou zbraň, aby zápas ukončil. Kirk, který se na to díval, se pokusil vyskočit. Strážný ho srazil zpátky a na krku ucítil tlak chladného ústí samopalů. Merik se naklonil dozadu. "Většina mých mužů skončila stejně. Doufal jsem, že u tvých to nebudu pociťovat tak silně..."

Čistě obranná taktika má své nevýhody. Spock odrazil další seknutí, jenom aby ho ohrozilo další. "Snažně prosím... nechci vás..." Znovu uhnul, "...zranit..."

Pouta na Kirkových zápěstích nasákla potem. Snad všechny svaly v jeho těle se bouřily proti bezmoci. Byly připravené k akci - k akci, kterou řídil při těch mnoha příležitostech, kdy Spock akci potřeboval. Celý ten bolestný boj se odrazil na jeho tváři. Claudia, který se znovu otočil, to bavilo víc než celé hry.

Pán her byl nespokojen. "Bojujte, vy dva!" Jeho bič tvrdě dopadl na Flaviova holá záda. Gladiátor pozvedl meč. Potom ho nechal klesnout, protože ho zkušenost varovala, že starý veterán, který přežil stovky krvavých střetů, je příliš opatrný na to, aby jen sahal po meči.

"Kvůli tobě klesá popularita pořadu - a o tobě budeme dělat speciál ..."

Veteránova hrozba účinkovala. Flavius použil proti McCoyovi lepší výpad; dokonce i při polovičatém boji byla znatelná obrovská síla v jeho pravé paži. McCoy se odpotácel dozadu.

"Meriku..." začal Kirk.

Claudius se zeptal: "Máte otázku, kapitáne?"

"Co pravidla?" řekl Kirk. "Kdyby Spock vyřídil svého muže jako první..." Claudius zavrtěl hlavou.

"Nemůže svému příteli pomoci. My věříme, že muži by si své bitvy měli vybojovat sami." Znovu se usmál tím svým hrozivě měkkým úsměvem. Jste připravený přikázat své posádce příchod? Zemřou jen ti slabí. Máte mé slovo Římana, kapitáne."

"Ne," odpověděl Kirk.

Jeho napětí začalo působit na Merika. Bývalý kadet Kosmické akademie se podíval na Claudia, pak se naklonil dozadu ke Kirkovi a velmi tiše řekl: "Snad... teď už rozumíš, proč jsem to vzdal, Jime. Římané byli vždycky ti nejsilnější... dva tisíce let praxe se zotročováním lidí, jejich terorizováním, zabíjením..."

Claudius ho zaslechl. Aniž se otočil, řekl: "To je naprostá pravda, kapitáne Kirku." Pokynul do arény. "Zápasy nás vždy posilovaly. Smrt se stávala důvěrně známou. My se jí nebojíme jako vy. Přiznejte se... ty zápasy vás děsí, odpuzují..."

"Děsivé!" Měl by snad říct "Vaše zápasy mě neděsí. To ducha, který se v nich skrývá, se bojím." Ten mužík chce cítit jeho strach. To Kirk nehodlal připustit. "V některých částech Galaxie," řekl nahlas, "jsem viděl takové druhy zábavy, že tohle vedle nich vypadá jako lidový taneček."

To sedlo. Claudius se na něho poprvé podíval nejspíše.

Karabáč znovu přistál na Flaviových zádech. Z galerií i od stráží se neslo posměšné pokřikování. Mohutný gladiátor rozzuřeně zavrčel: "Alespoň se braňte!"

McCoy, také rozhněvaný, vykřikl: "Vždyť se bráním!"

"Takhle ne, ty hlupáku! Zvedni svou zbraň výš! Ted'! Zaútoč na mě!"

McCoy švihem zaútočil a téměř přitom ztratil rovnováhu. Flavius ránu odrazil pouhým pohybem zápěstí. McCoyův hněv vzrůstal přímo úměrně s tím, jak si uvědomoval vlastní nemohoucnost. A Flavius, trpící ranami biče i neustálými posměšky, zápasil se svým vlastním hromadícím se vztekem.

Mokrá pouta by se teď mohla sesmeknout. Kirk s nimi zápasil, když zjistil, že ho Claudius pozoruje. Přestal se snažit a Claudius řekl: "To jsou vaši muži, kteří tam dole umírají, kapitáne, žádní cizinci."

Kirkovy oči se střetly s jeho. "Už jsem musel vybírat a posílat lidi na smrt předtím, prokonzule, ale jen proto, abychom jich víc zachránili."

"Jste jasný lhář." Chvilí trvalo, než malý Říman dvacátého století pokynul k muži vedle sebe. "Také byl kapitánem v kosmu. Už jsem si ho důkladně prošetřil. Váš druh není silný."

Kirk neodpověděl. Merik se neklidně zavrtěl; a Claudius, který to zpozoroval, na něho vyjel: "No tak, o co jde? Ven s tím!"

"On... Jim... Kirk neví jen obyčejné kosmické lodi, prokonzule, ale hvězdoletu." Merik se pod Claudiovým pohledem zarděl. "Je to speciální druh lodí... a posádky. Pokoušel jsem se získat velení na takové, ale..." Jeho slova zanikla v tichu.

Claudius pohlédl dolů na Spocka a McCoye... "Nevidím tu žádný důkaz nadřazenosti. Nebojuji o nic lépe než tví muži, Meriku. Snad ani ne tak dobře."

A skutečně, syčení galerií nabývalo na síle. "Přestaň utíkat! Zařval Maximus na Spocka. "Bojuj!"

Vyrazil mečem proti němu; Spock obratně odrazil ránu a vrhl rychlý pohled na McCoye. Pak začal směřovat svého protivníka blíž k McCoyovi a Flaviovi.

"Potřebujete pomoc, doktore?"

Frustrovaný a rozhněvaný doktor vykřikl: "Jak jste jen na tohle přišel?" Znovu se ohnal po Flaviovi; a Maximus, kterého Spockovy úhybné manévry přiváděly k šílenství, zařval: "Bojuj, ty zrůdo se špičatýma ušima!"

"Jen si posluž, troubo," sdělil McCoy Maximovi. Pokusil se pevněji uchopit svůj meč. "Samozřejmě, že potřebuji pomoc! Ze všech..." McCoy, rozzlobený na Spocka, se pustil do série divokých výpadů proti Flaviovi a neuvědomil si, že tak rozněcuje krvavou posedlost, která změní jeho protivníka ve strašného nepřítele, "...nelogických, úplně směšných otázek, jaké jsem kdy slyšel," oddechoval. Znovu se ohnal.

Flavius hrdelně zavrčel. Zaútočil sérií vražedných seků, které vrátily McCoye okamžitě do reality - vyprovokoval divokost, která může jeho život ukončit během několika sekund.

Spock si uvědomil, do jakého nebezpečí se doktor dostal. Vyrazil poprvé do útoku a vyvedl svou rychlostí a účelností z míry Maxima, který se tyčil nad ním. Dorážel bleskově na gladiátora blíž a blíž, ale McCoy už byl sražen do písku a štít mu vyletěl z ruky. Natolik už se naučil, aby zachytil další ránu. Potom přišel o meč.

Kirk viděl, jak je bezbranný. Odtáhl se od zbraní za sebou, postavil se a přitom bojoval s pouty. Držela. Strážní ho srazili zpátky na sedadlo a drželi ho v šachu.

Spock složil svého muže karatistickým sekem a běžel přes arénu. Dohnal Flavia, otočil si ho a zneškodnil ho vulkánským nervovým stiskem. V aréně vypukla vřava.

Pán her se vrhl k mužům z Enterprise za výkřiků: "Podvod!" z galerií. Za ním přiběhli jeho strážní, popadli Spocka a McCoye a zkroutili jim ruce za zády.

Kirk, Claudius i Merik stáli na nohou.

Šokovaný hlasatel se otočil ke Claudiovi. "To byl jasný podvod, prokonzule. Jak rozhodnete?"

Dole v aréně mřily na zajatce meče a tiskly se jim k hrdlům. Pán her se podíval nahoru k lóži, odkud očekával prokonzulovo rozhodnutí; zcela ignoroval bouřící galerie, které žádaly okamžitou smrt. Claudius oslovil Merika.

"Jaký je tvůj názor, Meriku? Jsou koneckonců jako ty sám."

"Ať byl Merikův názor jakýkoliv, považoval za bezpečnější nechat si jej pro sebe."

"To... je to tvé rozhodnutí, prokonzule."

Claudius se otočil. "A váš názor, kapitáne Kirku?"

Nepočkal, aby si jej poslechl. "Zabít je teď hned - a vy klidně přijmete cokoliv, co by se vám mělo stát. Nijak bych si neužil - ale vy jste mě málem oklamal tak, že bych se zbavil skutečného potěšení." Přistoupil ke kraji lóže. "Pane her, zavřete je zpátky do klece!"

Znovu se otočil tváří ke Kirkovi. "Nebude to pro ně lehké, kapitáne. A obzvláště pro vás ne." Oslovil Kirkovy strážné. "Odveďte ho do mých pokojů. Hned!"

Vyšel z lóže. Hned za ním vyhnaly strážné Kirka.

Po tak surovém násilí v aréně se Kirkovi ve změkčilém luxusu Claudiova apartmá dělalo zle. Byl to triumf znalce umění. Místnost byla plná tapisérií, ve výklenku stálo široké lůžko se zlatými výšivkami. Velké ruce vévodila socha Minervy, bohyně moudrosti. Celá místnost byla podřizena všem rozmarům, kterým se těšil ten změkčilý muž z oceli.

Strážní přivedli Kirka dovnitř a odešli. Nikdo se neukazoval. Ale Claudius přece slíbil, že se mu tady má přihodit něco obzvlášť nepříjemného. Plný obav a nejistoty Kirk obhlížel celou místnost. Na podstavci stál těžký etruský džbán. Kirk ho sebral a zkusmo potěžkal. Jestli má zemřít, nebude to jen tak bez boje...

"Řekli mi..."

Byl to ženský hlas. Za závěsy ve výklenku s lůžkem se vynořila Drusilla a zaváhala, když spatřila Kirka se zdviženou zbraní. Tentokrát měla na sobě čistě bílou řízu. Rovné, plavé vlasy jí splývaly až pod pás. A běloba jejího roucha ještě podtrhovala smetanový nádech její pleti.

"Řekli mi," opakovala, "abych tu na vás čekala." Přistoupila ke stolu. "A nabízela víno, jídlo, cokoliv si přejete. Jsem prokonzulova otrokyně, ačkoliv pro tento večer..." Nalávala víno a zřetelně od něho čekala, že přijde ke stolu. Nehýbal se. Všechno, co se odehrávalo v této místnosti, muselo nevyhnutelně vést ke zradě, mučení a nakonec k jisté smrti.

Otočila se, protože ji jeho strnulost překvapila. "Bylo mi řečeno že jsem pro tento večer vaše otrokyně. Tak mi tedy poroučejte."

"Ne," řekl Kirk. "Můžete prokonzulovi říct, že to nebude k ničemu."

Zmateně se zmařčila. "Co nebude k ničemu?"

"Cokoliv si vymyslel. Jakékoliv triky nebo..."

Přešla od stolu k němu a položila mu dlaň na paži. Tenhle její pán i když dočasný, zřejmě vyžaduje uklidnění. Kirk jí dlaň odstrčil. Potom vykřikl: "Slyšíte mě? Prokonzule? Ať jste si vymyslel co chtěl, nebudu spolupracovat! Zřejmě musím zemřít - ale vy z toho zábavu mít nebudete!"

Drusilla přistoupila blíž, ale hrubě ji odstrčil a prošel kolem ní ke dveřím. Otevřel je a vyhlédl do chodby, protože byl přesvědčený, že tam najde slídícího vyzvědače. Byla prázdná. Vypadalo to, že on i ta otrokyně jsou úplně sami.

Uhodla, na co myslí. "Kromě stráží u vchodu na ulici jsme tu sami," řekla. "Prosím, věřte mi. Nikdy jsem nelhala tomu, komu náležím."

Ale Kirkovo podezření se tím nezmírnilo. Tohle musí být nějaký groteskní trik, jako z nějakého varieté... a přece každé slovo nebo gesto té dívky svědčilo o upřímnosti. Zdálo se, že je jeho chováním doopravdy zmatená - a podle její neobyčejně ženské reakce, také trochu zklamaná.

Pomalů si začal přát, aby se dokázal uvolnit. Životy jeho přátel byly ušetřeny - ale k jakému účelu? Co se děje v té "kleci", do které je zavřeli?

* * *

Hlavní dění v kleci bylo poznamenáno úsilím o útěk. Dveře byly zamřížované; a Spock, který soustředil svou sílu do poslední špetky, se je pokoušel vyvrátit už jen samotným, vzteklym úsilím. McCoy, který stál za ním, si všiml, že se mříže nebo dveře nepohnuly ani o půl palce. Jste našťvaný, Spocku? Nebo snad frustrovaný?"

"Takové emoce jsou mi zcela cizí, doktore. Pouze jsem testoval pevnost dveří."

McCoy přikývl. "Po patnácté."

Spock neměl daleko k projevům hněvu. Neuznal za vhodné odpovědět, odvrátil se od dveří a znovu zkoumal celou, jestli by se tam nenašla nějaká zbraň anebo možnost úniku. Jak ho tak sledoval, McCoyovy oči zjihly. Po nějaké době začal: "Spocku..."

Spock se otočil, protože čekal nějaký krutý žert kvůli své zřetelné a horečnaté obavě o bezpečnost svého kapitána. Ale ačkoliv s ním McCoy tento pocit sdílel, momentálně měl na mysli jinou věc.

"Spocku, ehm... mívali jsme nedorozumění..." Protože mluvil upřímně, hluboce se styděl. "...nebo to snad jsou žerty. Jak Jim říká, často sami nevíme. Ale... ééé... tím chci říct, že..." Znovu se zarazil. "Tedy, chci říct, že..."

"Doktore," přerušil ho Spock. "Pátrám po zbrani nebo po způsobu, jak utéct. Buďte prosím stručný."

"Já... pokouším se říct, že jste mi v aréně zachránil život."

Spock přikývl. "To je pravda."

Jakmile byl tento fakt oboustranně potvrzen, obrátil pozornost zpět ke zkoumání každé možnosti k úniku z cely.

McCoy vybuchl: "Pokoušel jsem se vám poděkovat, vy, vy... vy skřete se špičatýma ušima!"

"Ach, ano," vyjádřil se Spock. "Lidé vážně trpí emocionální potřebou projevit vděčnost." Malinko kývl. "Není zač, je, myslím, ta správná odpověď." Vykročil dál a stále pátral. "Měl byste si však, doktore, pamatovat, že mou motivací je jediné logika. Ztráta našeho lodního lékaře, ať už si o jeho relativní erudovanosti myslím cokoliv, je ztrátou, která ovlivní výkonnost posádky naší lodi, a proto -"

McCoy mu skočil do řeči. "Víte, proč vy se nebojíte smrti, Spocku? Protože se víc bojíte žití. Každý den, kdy zůstáváte naživu, je jen dalším dnem, kdy byste mohl selhat - a ukázat svou lidskou polovičku." Přistoupil blíž. "To je ono, že?"

Nejistota! Nevěděl byste, co si počít se skutečným, starým dobrým pocitem!"

Spock se prudce otočil - a tentokrát ho McCoy přistihl. Ve zlomku vteřiny skutečně postřehl, jak Spock aranžuje svůj obličej do výrazu vulkanské netečnosti. Pak ten okamžik pominul - a Spock pozvedl obočí.

"Vážně, doktore?" řekl.

McCoy si pomyslel "Mám toho chlapíka hrozně rád." Ale nahlas řekl jen: "Já vím. Také mám o Jima starost, Spocku."

* * *

V té chvíli byl jejich kapitán v bezpečí. A také měl hlad. Jak tak seděl vedle Drusilly na pohovce, dařilo se mu udělat slušný průlom v jídle na podnose; dívka totiž trvala na tom, že ho bude obsluhovat. Už to bylo dávno, co naposled ochutnal pečeného bažanta. A to víno bylo vážně dobré. Koneckonců, jídlo bylo jídlo a víno bylo víno a nezdálo se pravděpodobné, že by šlo o nějaký podraz. A pokud jde o tu dívku... Když utišil hlad a žízeň, poprvé se na ni pořádně podíval.

"Konečně jste si mě všiml," řekla. "Už jsem se začínala strachovat. Nařídili mi, abych vás potěšila."

Kirk si ještě usrkl vína. "Dobré," prohodil. Pak ukázal na pozůstatky pečeného bažanta. "Výborné. A vy?"

"Říkají mi, že skvělá," odpověděla s vážnou tváří. "Ale muži stejně lžou, ne?"

Kirk na ni pohlédl. Potom se pohodlně opřel. "Viděl jsem divné světy, divné zvyky," řekl jí. "Třeba se tady tohle pokládá za mučení."

Posunula se blíž k němu a odložila podnos na stůl. "Mučení? Tomu nerozumím. Nepřeji si, aby vás jakkoliv mučili." Políbila ho. "Řekneš mi při první známce bolesti?"

"Budeš první, kdo se to dozví," slíbil. Objal ji a se zaujetím vracel polibky.

* * *

Nahoře na Enterprise už Scott to trápení nemohl vydržet. Díky tomu se všechno v něm začalo rychle přetvářet v určitý druh velmi silného hněvu, který vedl k objevení nových prostorů pro akci.

"Jak je to dlouho, co jsme ho slyšeli?" zeptal se Uhury.

"Devět hodin, čtyřicet jedna sekund, pane." Pokynula k hlavní obrazovce.

"Už je tam skoro tma. Brzy uvidíme, jak se město rozsvěcuje."

"Pane Chekove, ujměte se skenerů. Poručíku Uhuro, pomozte mu." Vrátil se k velitelskému křeslu; pořád ještě váhal. Na druhé straně, žádný rozkaz neříká, že by nemohl vyděsit dole ty, co dostali kapitána a výsadkovou skupinu do maléru. Třeba to zavání průšvihem. A přece by mohlo být chvályhodné naznačit, čeho je velká kosmická loď doopravdy schopná, když jde do tuhého.

Rozhodl se. "Poručíku Uhuro, stanovte přesně umístění energetických zdrojů ve městě." Odmlčel se, a pak dodal: "Pane Chekove, spočítejte energii, stanovte činitele doby zatížení - a jaký tah musí náš paprsek vynaložit, abysme jim ty zdroje přetížili."

* * *

"Kapitáne..."

Kirk, který spal natažený na lůžku ve výklenku, se při zvuku Claudiova hlasu okamžitě probudil. Skulil se na stranu, připravený k obraně, když si všiml, že mužík je sám, že tam jen tak stojí, s čerstvě nasazeným dobrotivým výrazem ve tváři.

"Užil jste si na naší planetě dost nebezpečných situací," řekl. "Není divu, že jste prospal celé odpoledne." Vydal se z výklenku ke stolu. "Omlouvám se za své zdržení. Pohovoříme si teď?"

Začal nalévat víno. Kirk ho sledoval a znovu v něm začalo narůstat podezření, jakmile zahlédl venku před dveřmi ozbrojené strážce. Zavrtěl hlavou a odmítl nabízené víno. Claudius pokračoval: "Ach, jeden z těch zabavených komunikátorů se ztratil. Nebyla to náhodou moje hezká Drusilla?"

Kirk neodpověděl. Do místnosti vešel Merik. Claudius ukázal na Kirka a řekl: "Podívej se, jestli nemá ten komunikátor."

Kirk mlčky připustil prohlídku. "Ne, že bych ho byl přísně potrestal. Byl bych z toho vinil tebe, Meriku," podotkl Claudius. Pozvedl číši. "Vy jste Říman, Kirku - anebo jste měl být. Není to u něho?"

"Ne, prokonzule," odpověděl Merik a oslovil Kirka. "Řekl Říman. Právě ti složil tak velkou poklonu, Jime -"

Claudius ho přerušil. "Dáte si něco k jídlu, kapitáne Kirku?"

Kirk viděl, jak Merik, který nebyl záměrně vyzván, aby usedl, neklidně přešlapuje. "Děkuji, už jsem jedl," odmítl.

"Věřím, že se vám dostalo všeho, co jste žádal," řekl Claudius.

"Všeho. Snad kromě... vysvětlení."

"Jsem si jist, že se vám náš svět zdá stejně divný, jako by se mně zdál váš." Vzhlédl. "Protože jste skutečný muž, dlužím vám je. Za několik hodin musíte zemřít." Polkl. "A také protože jste muž..." Uvědomil si Merikovu přítomnost a přes obličej mu přeběhlo cosi jako pohrdání. "Můžeš nás opustit, Meriku. Myšlenky, které jeden muž sdílí s druhým, tě nemohou zajímat."

Merik na tuto nezasťiranou urážku téměř zareagoval. Pak se rozhodl, že mlčení pro něho znamená zlato. Odešel z místnosti. Claudius dovedl svou řeč do konce a řekl Kirkovi: "A protože jste muž, kapitáne Kirku, daroval jsem váni těch několik posledních hodin také jako muž. Rozumíte?"

Kirk se slabým úsměvem odpověděl: "Řekněme... že jsem to ocenil."

"Naneštěstí váš vzdor v aréně sledovali televizní diváci. Musíme ukázat, že vzdor je špatný."

"Zajisté," řekl Kirk.

"Ale protože jsem se naučil vážit si vás, slibuji, že zemřete snadno a rychle."

"Přirozeně, že tomu dám přednost. A moji přátelé?"

"Samozřejmě, že byste se zeptal. A, opět samozřejmě, až přijde jejich čas, platí to samé." Zavolal strážce a ukázal na

Kirka. "Dovedte ho do arény." Ještě se mu vybavila jedna utěšená myšlenka. "Dostali jsme pro vás ve vysílání patnáct minut," sdělil Kirkovi. "Budeme mít spoustu diváků a bude to v barvě. Možná, že takovou poctu nechápete, protože vy už jste staletí dál za něčím tak primitivním, jako je televize."

"Vzpomínám si, že to bylo podobné," řekl Kirk.

Nesvázali mu ruce. Potřeboval je, aby mohl držet svůj meč a štít. Ze vchodu do arény, kde předtím čekali Spock s McCoyem, viděl Claudia, který vcházel do lóže nahoře. Strážní, na které dohlížel Pán her, ho strkali kolem mohutného muže v gladiátorském oděvu. Poznal Flavia. Právě si vyměňovali pohledy, když zaslechli Merikův hlas, mluvící k jednomu ze strážných: "Promluvív soukromě s vězněm."

Pána her to rozzlobilo. "Nemožné," řekl stručně.

"Jsem První občan. Ty mě poslechněš!"

Ozval se hlasatel. "Připravte se... deset sekund."

Pán her Merika úplně ignoroval a postrčil Kirka do středu arény. Muž, který zradil sám sebe, v beznaději vykřikl: "Je příliš pozdě, abych ti pomohl, Jime! Udělám pro tvé přátele, co budu moci!"

Blikl signál a komentátor začal hovořit do mikrofonu. "Dobrý večer, dámy a pánové. Před prvním zápasem večera vás čeká prostá poprava. Ale zůstaňte naladěni na tento kanál - následuje spousta vzrušení..."

Claudius se naklonil přes okraj lóže. "Pane her, ať je to rychlé! Jednou ranou!"

Veterán vytasil svůj meč. "Nehýbej se," poničil Kirkovi. Jenom bys hůř umíral."

Když pozvedal zbraň k úderu, ozval se divoký výkřik. "Vrazi!" Do arény se vřít s vysoko zdviženým mečem Flavius. Zaskočený Pán her se rychle otočil, aby čelil napadení. Strážní se rozběhli, aby gladiátora zastavili a Kirk, který mu rychle vyrazil na pomoc, už byl téměř u něho, když náhle všechna světla úplně zhasla a všechno utonulo v temnotě. Kirk na zlomek sekundy zaváhal. Pak využil tmy a složil jednoho strážného úderem "kosmického karate". Další se na něho vrhl. Úder jílcem meče ho poslal k zemi. Potom zazněla salva ze samopalů. Kirk, který už byl téměř u Flavia, vykřikl: "Cely! Kudy?"

"Ty zamřížované dveře na druhé straně..."

Flavia srazil další děšť kulek. Kirk zpozoroval hrozící nebezpečí, odrazil seknutí mečem - popadl strážného a otočil ho čelem ke zdroji palby. Muž klopýtl a narazil do strážného se samopalem. Ten ztratil rovnováhu - Kirk popadl zbraň a údery pažbou se osvobodil. Světla se rozsvítila v okamžiku, kdy se dostal k zamřížovaným dveřím na druhé straně arény.

Uviděli ho. Strážní začali povykovat. Dávka ze samopalů šla těsně kolem něho. Otočil se a palbu opětoval. To střelce umlčelo. Kirk znovu vypálil na těžký zámek ve se dveřích. Jejich cela byla uprostřed chodby. "Pozor!" zavolal na ně Kirk. Jeho samopal vychrlil kulky na zámek celý.

Spock kopnutím otevřel dveře a McCoy vykřikl: "Jime! Jsi v pořádku?"

"Co vám udělali, kapitáne?"

"Předhodili mi - několik atraktivních křivek, Spocku. Snad bude lepší, když o tom teď nebudu mluvit..."

Zaslechli hluk pronásledování. Strážní běželi za ním. Kolem nich se mihl hozený oštěp. Kirk namířil zbraň. Muži se zastavili, ale jeden z nich zvedal vzadu hlavěň...

"Stůjte!"

Byl to Claudius. Za ním se řadily stráže. Stál na druhém konci chodby. Cesta byla odříznutá v obou směrech.

"Jsme v palebné čáře," řekl Claudius strážným. "Jen meče."

Obě skupiny stráží zdvihly meče a pohnuly se vpřed.

"Ale já použít zbraň můžu," řekl Kirk. "A v obou směrech, Claudie."

Když si měřil malého prokonzula, uviděl, že se k němu přidal Merik. Claudius se od něho odtáhl. Je mi tě líto, kapitáne Meriku," řekl. "Ale dívej se. Alespoň se dívej, jak umírají muži."

Strážný s oštěpem pozvedl paži. Kirk se rychle otočil. Jeho zbraň jen naprázdno cvakla. Stráže zaútočily. Kirk prvního složil pažbou. Spock sebral ze země meč a McCoy oštěp.

Merik se rozhodl. Po mužích z Enterprise sahala smrt. Bojovali teď zády k sobě. Merik vytáhl chybějící komunikátor z kapsy a otevřel jej. "Kosmická lodi, zaměřte se na toto místo: tři k..."

S údivem ve tváři se zapotácel. Claudius mu vytáhl ze zad meč, kterým ho probodl. Merik pohlédl na muže, který ho svedl ke zradě. A i když se zalykal krví, zašeptal do komunikátoru: "Tři k přenosu... stav nouze..."

Jak padal, hodil přes hlavy stráží komunikátor Kirkovi. Mrtvý Bob Merrick z Vesmírné akademie konečně došel klidu. A před Claudiovými užaslými očima už se Kirk, Spock a McCoy začali měnit ve třpytivé částice. Potom jiskření zmizelo.

* * *

Kirk diktoval do svého deníku: "Necht' je zaznamenána pochvala důstojníku inženýru Scottovi za jeho jednání během velení této lodi za mé nepřítomnosti. Navzdory nesmírnému pokušení a silným osobním pocitům dodržel základní směrnicí. Jeho dočasné "zatmění" města dole nevyústilo do žádného vměšování do místní společnosti a přesto zachránilo život mně i výsadekové skupině. Jsme připraveni zanedlouho opustit oběžnou dráhu."

Udeřil do knoflíku a vypnul nahrávání. Scott, stojící vedle s obličejem zarudlým potěšením, řekl: "Děkuju, kapitáne. Půjdu se postarat vo motory."

Když vcházel do výtahu, Spock a McCoy právě vystoupili.

McCoy na cestě k velitelskému křeslu prohlásil: "Zrovna jsem se z tvého hlášení dozvěděl, že zabili Flavia. To je mi líto. Měl jsem toho velkého uctíváče světla rád."

Spock vážně řekl: "Škoda, že jsme tu jeho víru nemohli podrobněji prozkoumat, kapitáne. Přece jen se zdá nelogické, že by mohli uctívat světla vytvořit filozofii naprostého bratrství. Uctívání světla je téměř vždycky primitivním

náboženstvím, založeným na pověrách..."

Uhura to zaslechla. Otočila se k nim od svého panelu. "Obávám se, že jste to špatně pojal, pane Spocku. Vy všichni..."

Ted' na ní visely tři páry očí. Pokračovala. "Neustále jsem snímala ty zastaralé rádiové vlny a slyšela jsem mluvit o tomto náboženství, založeném na bratrství. Cožpak to nechápete? To není světlo na obloze... je to Světlo - Světlo Boží!"

McCoy se ohradil. "Ale když jsme se zmínili o hvězdách, Septimus přece říkal, že uctívají světlo tam nahoře."

Ale Kirkův obličej zůstával zamyšlený. "Cožpak lidé ve většině našich vlastních náboženství nemají sklony pohlížet vzhůru, když mluví o božstvu?" Odmlčel se. "César a Kristus... oni přece měli oba dva. A teprve ted' se o tom šíří tam dole zvěsti."

"Filozofie naprosté lásky, naprostého bratrství," řekl McCoy. Spock přikývl. "A ta vystřídá jejich císařský Řím. Stane se to v průběhu jejich dvacátého století."

Kirk si vzpomněl na krutosti v aréně a řekl: "Bylo by to něco, kdybychom to mohli sledovat, být toho součástí."

"Jak to bylo ode mě hloupé, že jsem to nepochopil!" zvolal Spock.

McCoy se na něho podíval. "Mám chuť přidat se k vám, pane Spocku."

"Doktore... příště, až budu mít příležitost zachránit vám život - "

"...uděláte jen logickou věc, zachráníte mě." McCoy se usmál. "Uklidňuje mě, že to vím, Spocku."

Mezi těmi dvěma se udalo něco dobrého, pomyslel si Kirk. Byl rád. Oba považoval za své drahé přátele. Byl to vrchol, že připustili, jak drazí jsou jeden druhému. Ačkoliv Kirk chápal, že jejich potyčky nic neznamenají, bylo to plýtvání časem, které si mohli ušetřit. Na druhé straně, kdo ví? Jsou různé způsoby, jak si projevit přízeň.

Otočil se k Chekovovi. "Vezměte nás z oběžné dráhy, pane Chekove. Vpřed, nadsvětelná rychlost faktor jedna."

"Provedu, pane. Vpřed, nadsvětelná, faktor jedna."

Kirk se podíval na hlavní obrazovku. Planeta, tak podobná Zemi, která zkřížila svou cestu s římským císařstvím, ted' byla zmenšujícím se světelným bodem. A potom zmizela úplně.

Digitalizácia a oprava: Davis